De Uitnodiging
5
De Uitnodiging
5 jaar verhalen en muziek
Alain & Moniek

Eerste druk: Juli 2026
Copyright: © 2026, Alain
Omslag: Alain
Vormgeving: Alain

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand of openbaar gemaakt, op welke wijze dan ook, zonder de uitdrukkelijke voorafgaande en schriftelijke toestemming van de uitgever, behalve in geval van wettelijke uitzondering. Informatie over kopieerrechten en de wetgeving met betrekking tot de reproductie vindt u op

www.reprobel.be.

All rights reserved. No parts of this book may be reproduced, stored or made public by any means whatsoever, whether electronic of mechanical, without prior permission in writing from the publisher.'

Inhoudsopgave

HOE IK TOT DE UITNODIGING KWAM 7

DE EERSTE AFLEVERING MET SABIEN TIELS 8

HET ANTWAARPS AMUSEMENTS THEATER 10

WANDA JOOSTEN 12

LISSA LEWIS EN DE MELANDO'S 14

MIEKE EN BANDIT 16

AMARYLLIS TEMMERMANS 18

ELLIS & DORAN 20

STEVEN DE LELIE 23

INGRII & LUC CAALS 25

GERDA SEYEN 27

ILSE VAN DEN BROECK 29

ANDREA SCHÖN & MIKE GRONDY 31

CORRY KONINGS 33

ROLAND VAN BEECK 35

IVE RÉNAARTS 37

MONIKA VANLEKE 39

MAGALIE GELIN 41

MARLIES VERSCHUEREN 43

DAISY O (DAISY OPDEBEECK) 45

MICHA MARAH 47

MARC DEX 49

LISELOTTE VAN DOOREN 51

CHEREEZ (CAROLINE V.) 53

LORE VERELST (LŒ) 55

NICHOLAS ARNST 57

MO'REEN (MAUREEN ALBERG) 59

KLAUS WALLERSTORFER 61

ILSE MELIS (YUNE) 63

MAÏTE GOOSSENS 65

TOP POPS 67

ANNE J DE GROOTE 69

THOMAS SMITH 71

YANA SAELEN 73

LIA LINDA 75

SVEN DE RIDDER 77

JEAN BLAUTE 79

EVA DE ROOVERE 81

LADY LINN 83

WARRE BORGMANS 85

GUIDO BELCANTO 87

CHELSEY SPARKLE 89

ANNA COA 91

MARC WILLEMS 93

MERHO 95

STEVEN GOEGEBEUR 97

JESSY DESMET & RITA ROELANT 99

MANOU KERSTING 101

VEERLE MALSCHAERT 103

IVO PAUWELS 105

DONNA PRESLEY EARLY 107

MONNIK GIEL FOUBERT 109

ALEXANDRA MOREELS 111

DAVID CANTRÉ 114

KARLIJN SILEGHEM 116

NEL BLACK 118

THE JACQUELINES 120

JOHNNY TRASH 122

CHAREL CAMBRÉ 124

JEFF BROWN 126

KAREN BOELAERTS 128

FRANK DUBOCCAGE 130

LINDA DE RIDDER 132

LISA DEL BO 134

JAN LEYERS 136

LIZA - ROOS VERBEECK 138

EVA DE BLEEKER 140

KAREN SCHROEVEN 142

AXL PELEMAN 144

MARIEKE BRESELEERS 146

MARINA BARSKAYA 148

ONDINE QUACKELBEEN 150

ELS SEYMUS 152

ELISE BUNDERVOET 154

LEEN DE HAES (KATY TOO) 156

VOCALIX (INGRID TOKKA & XAVIER CHRISTIAENS) 158

EMLY STARR 160

KRIS JANSSENS 162

SARAH KNIGHT 164

NINA BABET II 166

VERONIQUE VANHOUCKE 168

JENNE DECLEIR 170

MAYA HAKVOORT 172

ANJA YELLES 174

OLJANA WEYLER 176

SYLVIA VAN DRIESSCHE 178

DANIËL LAMBO 180

LUC STANDAERT 182

ANNEMIEKE VAN DAM 184

HANNE DENEIRE 186

WENATHA (WENDY HERMANS & NATHALIE VANDECASTEELE) 188

SANDY MAESEN 190

ELIANE RODRIGUES 192

CARMEN MAN & CARMAMUSE 194

NIKKI ROSE 196

SASHA & DAVY 198

NIELS ALBERT 200

DORIEN LEYERS 202

SEBASTIEN DEWAELE 204

JOY ROSS & DE NALATENSCHAP VAN JIMMY ROSS 206

MARIJKE “MARIA” MACKEN 208

4TACT 210

LENNA DUFIN 212

(DEF DAMES DOPE) AXANA CEULEMANS 214

SAMUEL HELSEN 216

ERIK BEYRENS (ERICK HARRISON) 218

RASTA POUPAJAMI 220

LEEN DEMARÉ 222

WENDY SATYN 224

ROOSJE PERTZ 226

JET WESTERHUIS (JETTIE PALLETTIE) 229

KATHLEEN GOOSSENS 231

TRISTAN FAES 233

DAISY THYS 235

NANCY LAHAY 237

SOFIE LENAERTS 239

KATIA VANOPDENBOSCH 242

BERT COSEMANS 244

NOONBIRDS (ISABEL DE BEULE & CHRISTOPHE DE WIT) 246

EVI ROSIERS 248

KIRRI VALVEKENS 250

JADE GRADY 252

JAMESON & POWER (MET JOHN JAMESON) 254

MYDONNA (MET CAROLINE CLEMENT) 257

JEFF WISNOM 260

ELS MEULEMANS 262

BACCARA 264

CRISTINA & HELEN — TWEE VROUWEN, ÉÉN ZIEL 264
CRISTINA SEVILLA — DE ZACHTE KRACHT VAN CONTINUÏTEIT 265
HELEN DE QUIROGA — DE VURIGE PERFORMER MET DUIZEND GEZICHTEN 265

ISABELLE A 267

JEFF BROWN (EEN 2DE MAAL IN DE UITNODIGING) 270

ANDY ANDERSON 272

JOHANNA REDIERS 275

SARAH UWANYIRIGIRA 277

AN NELISSEN 279

SUZY GUBBELMANS 281

DE ZANGER ZONDER NAAM (PAUL JANNES) 284

SYLVIA TOPS 286

ANJA MAESEN 289

ALINE PELCKMANS 292

WIM DE BOCK & WENDY HONESTLY 294

DE PIKKEDIEVE 296

SLOTWOORD 298

Hoe ik tot De Uitnodiging kwam

Inleiding

Ik ben er eigenlijk toevallig in gerold, al geloof ik intussen dat sommige toevalligheden een richting aanwijzen die je zelf nog niet durft te zien. Het gebeurde op een zaterdag, in de kleine studio van **Radio Apollo in Wiekevorst**, waar ik als stress- en burn-outcoach was uitgenodigd voor een kort gesprek in *Het Vragen Waard.* Ik herinner me de geur van warme elektronica, het zachte gezoem van de mengtafel, en hoe vreemd het voelde om mijn eigen adem door een koptelefoon te horen. Het interview was voorbij voor ik het goed en wel besefte. Maar toen iemand zei dat ik een goede radiostem had, gebeurde er iets. Het was geen compliment dat je glimlachend aanneemt en vergeet. Het was een trilling, een kleine verschuiving van binnen. Niemand hoort zijn eigen stem graag — ik zeker niet — maar die opmerking bleef in mij hangen als een melodie die je niet meer kwijt raakt.

De eerste stappen

De maanden daarna twijfelde ik. Ik vroeg me af of ik wel thuishoorde achter een microfoon, of ik niet te laat was om nog iets nieuws te beginnen. Maar in september 2020 zette ik toch de stap. *De Radiocoach* werd mijn eerste programma, veilig, herkenbaar, dicht bij mijn vak. En toch voelde het alsof ik langs de rand van iets groters liep, zonder het nog te durven betreden.

Daarom nam ik er *Nashville Tennessee* bij, een countryprogramma dat me toeliet om mijn liefde voor Country muziek te laten spreken. Ondertussen werd ik sidekick van Moniek in haar *Thematoppers*, waar ik leerde hoe radio kan dansen wanneer twee stemmen elkaar vinden.

De geboorte van *De Uitnodiging*

In de zomer van 2021 begon het te kriebelen. Een zacht maar hardnekkig verlangen naar gesprekken die dieper gingen dan een format, naar ontmoetingen die niet in minuten maar in adem werden gemeten. In september van datzelfde jaar begon ik met *De Uitnodiging.* Het voelde als springen zonder te weten waar ik zou landen. Bekende en minder bekende gasten benaderen, een gesprek van twee uur dragen — het leek bijna te groot voor iemand die er “toevallig” was ingerold.

De voorspellingen waren dat het programma geen lang leven zou hebben. Maar vijf seizoenen later staan we er nog steeds. En als sidekick van Moniek blijf ik actief, alsof die eerste zaterdag in Wiekevorst nog altijd zachtjes doortrilt in alles wat ik doe.

De eerste aflevering met Sabien Tiels

De zondag van mijn eerste aflevering voelde anders dan andere zondagen. Het was alsof de middagzon trager door de ramen viel, alsof de tijd zelf even inhield. Ik kwam veel te vroeg aan bij de studio, niet omdat het moest, maar omdat ik niet wist wat ik anders met mijn zenuwen moest doen. De gangen leken stiller dan anders, alsof ze wisten dat er iets stond te gebeuren.

Ik had een voorbereiding bij me van meer dan twintig bladzijden: research, notities, achtergrondinformatie, mogelijke vragen, alternatieve vragen, en zelfs noodscenario's voor het geval het gesprek zou stilvallen. Ik had alles gelezen wat ik kon vinden, alles bekeken wat beschikbaar was. Het was alsof ik mezelf wilde bewijzen dat ik dit kon, nog voor iemand anders dat kon doen.

Wat *De Uitnodiging* vanaf het begin bijzonder maakte, was dat de muziek niet van mij kwam, maar van de gast. Zij kozen de nummers. Muziek waar ze een band mee hadden, waar een herinnering, een verhaal of een emotie aan vastzat. Het gaf het programma een ziel, een ritme dat niet door mij werd opgelegd, maar door de persoon die tegenover mij zat. Ook Sabien had haar lijstje mee — zorgvuldig gekozen, elk nummer een stukje van haar leven.

Toen ik de deur van de studio opende, zag ik Sabien Tiels al zitten. Rustig, glimlachend, met een kop koffie voor zich. Ze straalde een soort vanzelfsprekende warmte uit die ik op dat moment zelf nog niet bezat. Ik voelde mijn hartslag in mijn keel toen ik naar haar toeliep.

"Sabien," zei ik, "ik moet eerlijk zijn… dit is mijn allereerste keer. Ik ben geweldig zenuwachtig."

Ze keek op, glimlachte breed en zei op een toon die alles in mij ontspande: "Geen angst. Ik help je er wel door."

In dat moment voelde het alsof iemand een hand op mijn schouder legde. Een geruststelling die ik nodig had, meer dan ik zelf had willen toegeven.

Het besef kwam hard binnen: ik had meteen de lat hoog gelegd. Sabien Tiels als eerste gast. Een naam, een stem, een reputatie. Geen veilige keuze, geen makkelijke start. Maar misschien was dat net waarom het goed voelde. Alsof ik mezelf verplichtte om vanaf dag één te tonen wie ik wilde zijn achter die microfoon.

Toen de rode lamp boven de microfoon aansprong, viel er een stilte die alleen in radiostudio's bestaat: een stilte die niet leeg is, maar vol. Vol van aandacht, van spanning, van mogelijkheden. Ik haalde diep adem. Sabien keek me aan, knikte, en in dat kleine gebaar zat alles wat ik nodig had.

"Welkom bij *De Uitnodiging*," zei ik. Mijn stem klonk verrassend vast, bijna alsof ze niet van mij was. "Vandaag heb ik de eer om mijn allereerste gast te ontvangen: Sabien Tiels."

Ze leunde iets dichter naar de microfoon en begon te vertellen. Over muziek, over leven, over keuzes en twijfels. Tussen de gesprekken door kozen we haar nummers — liedjes die voor haar meer waren dan muziek. Ze waren ankers, herinneringen, hoofdstukken uit haar eigen verhaal. En terwijl ze sprak, voelde ik hoe de tijd zich uitstrekte, hoe de zenuwen langzaam wegzakten, hoe het gesprek zijn eigen ritme vond.

Na een half uur wist ik het zeker: dit was geen experiment meer. Dit was geen probeersel. Dit was het begin van iets dat groter was dan ik had durven dromen. En ergens, diep vanbinnen, voelde ik een stille dankbaarheid dat net Sabien de eerste was. Zij gaf me vertrouwen op een moment dat ik het zelf nog zocht. Zij zette de toon. Zij maakte de deur open. Ik heb haar als teken van dankbaarheid een mooi boeketje bloemen meegegeven.

Soms denk ik terug aan die eerste zondag met Sabien en besef ik hoe kwetsbaar een begin kan zijn. Ik stond daar met mijn twintig bladzijden voorbereiding, mijn zenuwen, mijn twijfels — en toch was het precies dat onzekere begin dat de deur opende naar alles wat daarna kwam. Sabien gaf me vertrouwen op een moment dat ik het zelf nog zocht. Ze liet me voelen dat authenticiteit sterker is dan ervaring, dat een gesprek pas echt wordt wanneer je durft toegeven dat je nog aan het leren bent. *De Uitnodiging* werd die dag geboren, niet door perfectie, maar door menselijkheid. En telkens wanneer ik terugdenk aan die eerste uitzending, voel ik opnieuw die zachte zekerheid: soms heb je maar één iemand nodig die zegt "ik help je er wel door" om te weten dat je op de juiste weg zit.

Het Antwaarps Amusements Theater

De aflevering met Het Antwaarps Amusements Theater voelde meteen anders dan mijn eerste uitzending. Waar Sabien Tiels een rustige, warme aanwezigheid had gebracht, kwam deze groep binnen als een kleine storm van energie. Ben Vanhoof, Karen Schroeven, Frank Harsdorf en Mariona Smets — vier mensen die samen een soort vrolijke chaos vormden, een ensemble dat leefde op humor, timing en kameraadschap. Op dat moment bestond het Antwaarps Amusements Theater nog volop, en dat voelde je aan alles: hun dynamiek, hun vanzelfsprekende samenspel, hun gedeelde geschiedenis.

Voor deze aflevering had ik opnieuw een affiche gemaakt, net zoals bij Sabien. Ik was helemaal niet goed in affiches maken, en ik had er zeker geen ervaring mee, maar toch wilde ik voor elke gast iets persoonlijks creëren. Iets dat liet zien dat ze welkom waren, dat ik moeite had gedaan, dat *De Uitnodiging* meer was dan zomaar een radioprogramma. De affiche voor het Antwaarps Amusements Theater was misschien niet perfect, maar ze was oprecht — en dat voelde voor mij belangrijker dan vormelijke perfectie.

Wat de groep extra bijzonder maakte, was dat ze elk hun eigen talent meebrachten. Mariona was niet alleen actrice, maar ook zangeres, met een stem die zelfs in haar lach hoorbaar was. En **Karen Schroeven was óók zangeres**, met een warme, heldere stem die meteen een ruimte kon vullen. Ben had de flair van een geboren entertainer, en Frank bracht die typische droge humor die elke situatie lichter maakte. Samen vormden ze een geheel dat groter was dan de som van de delen.

De studio vulde zich al snel met hun typische dynamiek: plagerijen, inside jokes, kleine verhalen die alleen mensen met een gedeeld verleden kunnen vertellen. Het was alsof ik niet één gast had, maar vier stemmen die samen een verhaal droegen. En ergens voelde ik een soort ontzag — dit was een groep die al jaren op de planken stond, en nu zaten ze bij mij, in mijn studio, klaar om hun verhaal te delen.

Tussen de gesprekken door kozen ze hun muziek — nummers die voor hen verbonden waren met voorstellingen, repetities, backstage-momenten. Liedjes die hen deden denken aan avonden waarop alles klopte, of avonden waarop niets klopte maar het publiek toch lachte. Muziek die hun verhaal vertelde, soms luider dan woorden.

Net zoals bij Sabien had ik ook voor hen **een mooi boeketje bloemen voorzien**. Een klein gebaar van dankbaarheid, maar voor mij betekende het veel.

Het voelde als een manier om te zeggen: *jullie zijn welkom, jullie verhaal mag hier zijn, jullie krijgen hier een plek*. Toen ik het overhandigde, zag ik op hun gezichten een oprechte glimlach — het soort glimlach dat je alleen krijgt wanneer iemand voelt dat je moeite hebt gedaan.

Ik voelde opnieuw dat bijzondere gevoel dat ik ook bij Sabien had gehad: dat *De Uitnodiging* meer was dan een programma. Het was een plek waar mensen hun geschiedenis mochten neerleggen, waar herinneringen even opnieuw mochten ademen. En bij deze groep voelde dat nog sterker, omdat hun gezamenlijke verhaal nog leefde — maar misschien al voorzichtig richting een einde bewoog, zonder dat iemand dat toen al hardop zei.

Toen de uitzending voorbij was, bleef de studio nog even gevuld met hun energie. Ze lachten, bedankten me, maakten nog een paar grappen tegen elkaar. En toen ze vertrokken, bleef er een stilte achter die anders aanvoelde dan anders. Niet leeg, maar zacht. Alsof er iets was afgerond, zonder dat het uitgesproken werd.

Later, toen ik de affiche opnieuw bekeek, moest ik glimlachen. Ze was niet perfect. Maar ze was echt. En misschien was dat precies wat deze aflevering nodig had.

De aflevering met Het Antwaarps Amusements Theater herinnerde me eraan hoe krachtig verbondenheid kan zijn. Vier mensen die samen een verhaal droegen, een ritme, een humor die alleen ontstaat wanneer je jaren naast elkaar hebt gestaan. Hun energie vulde de studio, maar het was vooral hun warmte die bleef hangen. Ik voelde hoe bijzonder het is wanneer een groep je toelaat in hun wereld, zelfs al is het maar voor twee uur. Hun muziek, hun herinneringen, hun plagerijen — het was alsof ik even mee mocht kijken achter de coulissen van een gezelschap dat op dat moment nog volop leefde. Later zou blijken hoe waardevol dat moment was. En wanneer ik terugdenk aan hun aanwezigheid, hun lach, hun dankbaarheid voor het boeketje bloemen, besef ik dat *De Uitnodiging* niet alleen gesprekken bewaart, maar ook tijdcapsules van mensen en groepen die iets hebben betekend. Soms is radio een archief van wat voorbijgaat, maar ook een viering van wat er ooit was.

Wanda Joosten

De aflevering met Wanda Joosten voelde vanaf het eerste moment anders. Waar sommige gasten binnenkomen met een zekere voorzichtigheid, stapte Wanda de studio binnen met dezelfde vanzelfsprekende warmte waarmee Vlaanderen haar kende als **Janine van 't half Kieken** uit *De Familie Backeljauw*. Het was alsof er een stukje televisiegeschiedenis de ruimte binnenwandelde, maar dan in de vorm van een vrouw die tegelijk herkenbaar, toegankelijk en ontwapenend gewoon bleef.

Wat ik altijd bijzonder heb gevonden aan Wanda, is dat ze veel meer is dan het personage dat haar beroemd maakte. Ze is een **actrice, comédienne en zangeres**, iemand die al jaren op de planken staat en zowel in theater als op televisie haar plek heeft verdiend. Ze heeft een natuurlijke flair, een komisch instinct dat je niet kunt aanleren, maar ook een gevoeligheid die je pas ziet wanneer je even voorbij de lach kijkt. Wanda is iemand die mensen op hun gemak stelt, iemand die luistert, iemand die de ruimte vult zonder ze te domineren. Dat maakt haar uniek — zowel als performer, als mens.

Ik had opnieuw een affiche gemaakt, zoals bij de vorige gasten. Nog steeds niet perfect, nog steeds met de nodige trial-and-error, maar wel met dezelfde oprechte intentie: een welkom, een gebaar van respect. Wanda glimlachte breed toen ze het zag. "Amai, gij doet moeite," zei ze, en in die ene zin zat precies waarom ik haar zo graag wilde uitnodigen. Ze zag het kleine, het menselijke, het warme — en ze benoemde het.

Wanda had een energie die de studio meteen vulde. Niet luid, niet overweldigend, maar warm en levendig. Ze had dat typische Backeljauw-timinggevoel: een blik, een kleine pauze, een lach die net iets te lang bleef hangen. Maar tegelijk voelde je dat ze veel meer was dan het personage dat Vlaanderen kende. Achter Janine zat een vrouw met een carrière, een verhaal, een leven dat niet altijd even licht was als de humor die ze bracht.

We begonnen te praten over haar rol in *De Familie Backeljauw*, over hoe Janine van 't half Kieken een soort cultfiguur werd. Ze vertelde hoe mensen haar op straat aanspraken alsof ze haar al jaren kenden, hoe kinderen haar nakeken, hoe volwassenen haar imiteerden. Maar ze vertelde ook hoe belangrijk het voor haar was om zichzelf niet te verliezen in dat personage. "Janine is plezant," zei ze, "maar Wanda is ook iemand."

Tussen de gesprekken door koos ze haar muziek. Liedjes die haar deden denken aan repetities, aan tournees, aan momenten waarop ze zichzelf moest heruitvinden. Muziek die haar hielp om te landen, om te ademen, om even Wanda te zijn in plaats van Janine. Het gaf de aflevering een onverwachte diepgang — alsof we samen door de lagen van haar leven wandelden.

Net zoals bij de vorige gasten had ik ook voor Wanda **een boeketje bloemen** voorzien. Een klein gebaar, maar voor mij een ritueel dat steeds belangrijker werd. Toen ik het haar overhandigde, keek ze me aan met die typische mengeling van humor en oprechte dankbaarheid. "Da's lief," zei ze. "Ge zijt precies ne gentleman op de radio."

Ik moest lachen, maar ergens raakte het me. Het voelde alsof ze me zag, niet alleen als interviewer, maar als mens.

Aan het einde van de uitzending vroeg ik haar of ze iets wilde schrijven in mijn **gastenboek** — een traditie die ik vanaf het begin had ingevoerd. Een tastbare herinnering aan elke ontmoeting, elke stem, elke zondagmiddag die iets achterliet. Wanda nam de pen vast, dacht even na, en schreef iets dat tegelijk grappig en ontroerend was. Iets dat alleen zij kon schrijven. Toen ze het boek terug naar me schoof, voelde het alsof er opnieuw een klein stukje geschiedenis was toegevoegd.

De twee uur vlogen voorbij. Wanda vertelde, lachte, zweeg soms even, en liet dan opnieuw een stukje van zichzelf zien. Het was een gesprek dat niet alleen ging over televisie of humor, maar over identiteit, over gezien worden, over blijven staan in een wereld die je soms in een hokje wil duwen.

Toen de uitzending eindigde, bleef er een warme stilte hangen. Wanda gaf me een knuffel — spontaan, echt — en zei: “Ge doet dat goed. Blijf dat doen.” Het was een zin die ik nog lang zou meedragen.

Later, toen ik de studio verliet, dacht ik aan hoe bijzonder het was dat *De Uitnodiging* mensen zoals Wanda een plek gaf om zichzelf te zijn, los van hun personage, los van hun imago. En ik voelde opnieuw dat stille besef: dit programma was meer dan radio. Het was een ruimte waar mensen mochten landen.

Soms denk ik terug aan die zondag met Wanda en besef ik hoe bijzonder het is dat mensen hun echte zelf durven tonen wanneer je hen de ruimte geeft. Achter elke lach zit een verhaal, achter elk personage een mens die gehoord wil worden. Wanda herinnerde me eraan dat authenticiteit niet luid hoeft te zijn; soms zit ze in een blik, een stilte, een onverwachte eerlijkheid. *De Uitnodiging* werd die dag opnieuw bevestigd als meer dan een radioprogramma. Het werd een plek waar mensen mochten thuiskomen, waar ze even Wanda konden zijn in plaats van Janine, of gewoon zichzelf in plaats van wie de wereld denkt dat ze zijn. En terwijl ik haar woorden nog hoorde nagalmen, voelde ik dat dit precies was waarom ik dit programma wilde maken: om mensen te laten landen, en om zelf mee te landen met hen.

Lissa Lewis en De Melando's

De zondag waarop Lissa Lewis en De Melando's te gast waren, voelde vanaf het begin bijzonder. Er hing een zachte spanning in de lucht, alsof de studio wist dat er iets elegants, iets muzikaals, iets bijna filmisch zou binnenwandelen. En dat gebeurde ook. Lissa Lewis stapte binnen met een glimlach die tegelijk warm en professioneel was. Een **heel mooie verschijning**, met een uitstraling die je meteen opmerkte — niet alleen omdat ze zangeres was, maar omdat ze een soort natuurlijke zachtheid en klasse uitstraalde.

Lissa is de dochter van het bekende accordeonduo **De Melando's**, gevormd door Frank Meseure en Chris Van Hoof. Muziek zat letterlijk in haar genen. Al van jongs af aan werd ze ondergedompeld in de muzikale wereld van haar ouders, en op haar achtste begon ze notenleer en piano te studeren aan de academie van Kalmthout. Later kreeg ze een plek in de succesvolle revueshow *Muzikantenstad*, waar ze voor het eerst optrad met een live orkest en meteen opviel door haar talent en présence.

Voor deze uitzending was **Chris**, haar moeder, aanwezig — niet alleen als deel van De Melando's, maar ook als **manager van Lissa**. Ze had een warme, rustige uitstraling, het soort aanwezigheid dat meteen vertrouwen geeft. Je voelde dat ze niet alleen een muzikale mentor was, maar ook een steunpilaar achter de schermen. Frank kon er die dag niet bij zijn, maar zijn muzikale erfenis hing voelbaar in de lucht.

Zoals bij elke gast had ik ook voor Lissa een affiche gemaakt. Nog steeds niet perfect, nog steeds met mijn beperkte grafische talent, maar wel met dezelfde oprechte intentie: een warm welkom. Lissa keek ernaar, glimlachte en zei: "Dat is lief. Je ziet dat je dit met hart en ziel doet." Het raakte me meer dan ik had verwacht. Muzikanten voelen dat soort dingen meteen.

Het gesprek vloeide vanzelf. Lissa vertelde over haar muzikale reis, over haar eerste single *Gouden Glimlach*, die meteen een groot succes werd en wekenlang in de hitlijsten bleef staan. Ze sprak over optreden, over haar liefde voor het podium, en over hoe bijzonder het was om op te groeien in een muzikale familie. Chris vulde aan met anekdotes uit de beginjaren, over repetities, optredens en de momenten waarop ze voelde dat Lissa écht klaar was voor een carrière.

Tussen de gesprekken door kozen ze hun muziek — nummers die voor hen betekenis droegen, liedjes die verbonden waren met optredens, reizen, en momenten waarop alles klopte. Het was alsof de studio even veranderde in een kleine concertzaal, gevuld met herinneringen en melodieën.

Net zoals bij de vorige gasten had ik ook voor Lissa en Chris **een boeketje bloemen** voorzien. Een klein ritueel dat voor mij steeds meer betekenis kreeg. Toen ik het aan Lissa overhandigde, keek ze me aan met een warme, oprechte blik. "Dank je," zei ze. "Dat is zo'n mooi gebaar." En opnieuw voelde ik dat kleine moment van verbinding dat *De Uitnodiging* zo bijzonder maakte.

Aan het einde van de uitzending vroeg ik hen om iets te schrijven in mijn **gastenboek**. Lissa nam de pen vast, dacht even na, en schreef een boodschap die tegelijk elegant en persoonlijk was. Chris voegde er haar eigen woorden aan toe — warm, dankbaar, moederlijk. Het voelde alsof er een stukje van hun wereld in mijn boek terechtkwam.

Wat ik toen nog niet wist, was dat **Lissa een jaar later zou trouwen** — een nieuw hoofdstuk in haar leven, vol liefde en toekomst. En dat ze in de jaren nadien regelmatig te zien zou zijn op **MENT TV**, waar ze uitgroeide tot een vaste waarde in de Vlaamse muziekwereld. Ze won zelfs meerdere **Loftrompetten**, waaronder die voor "Beste nummer gebracht door een zangeres" en een prijs voor een duet met Rob de Nijs.

Toen de uitzending eindigde, bleef er een serene stilte hangen. Lissa gaf me een knuffel, alsook Chris, en ze vertrokken met dezelfde elegantie waarmee ze waren binnengekomen. Later, toen ik de studio verliet, dacht ik aan hoe bijzonder het is dat muziek mensen verbindt, zelfs wanneer er geen instrument wordt aangeraakt. En ik voelde opnieuw dat stille besef: *De Uitnodiging* was niet alleen een programma. Het was een podium. Een plek waar stemmen, verhalen en melodieën elkaar vonden.

Wanneer ik terugdenk aan de zondag met Lissa en Chris, voel ik vooral hoe muziek soms meer zegt dan woorden. Lissa bracht een zachtheid mee die de studio vulde zonder één noot te zingen, en Chris straalde die stille kracht uit van iemand die al jaren weet hoe je een artiest laat groeien. Het was bijzonder om te zien hoe moeder en dochter elkaar aanvulden, hoe hun band niet alleen muzikaal maar ook menselijk was.

Wat me het meest raakte, was hoe vanzelfsprekend hun warmte voelde. Geen afstand, geen façade, alleen twee mensen die hun verhaal wilden delen. En ergens besefte ik dat *De Uitnodiging* precies daarvoor bestaat: om ruimte te geven aan stemmen die niet alleen zingen, maar ook leven.

Toen ze vertrokken, bleef er een soort melodie hangen — niet één die je kunt neuriën, maar één die je voelt. Een herinnering aan een gesprek dat zacht binnenkwam en nog lang bleef nazinderen. En opnieuw wist ik: dit programma is meer dan radio. Het is een plek waar muziek en menselijkheid elkaar raken

Mieke en Bandit

De zondag waarop **Mieke** en **Bandit** te gast waren, had een bijzondere zachtheid in zich. Niet de geladen stilte van verdriet, maar de warme rust van twee artiesten die al een heel leven op het podium hadden gestaan en dat met een soort vanzelfsprekende waardigheid meedroegen. Het voelde alsof de studio zich voorbereidde op een gesprek dat niet alleen muzikaal zou zijn, maar ook menselijk, doorleefd en oprecht.

Mieke, geboren als Mieke Gijs, is een naam die in Vlaanderen klinkt als een belletje uit een andere tijd. Ze werd ontdekt door niemand minder dan **Vader Abraham (Pierre Kartner)**, die haar begeleidde, ondersteunde en haar carrière mee vormgaf. Dankzij hem kreeg ze kansen die haar stem naar het grote publiek brachten. Ze groeide uit tot een vaste waarde in de Vlaamse muziekwereld, met een herkenbare warmte in haar stem en een uitstraling die altijd echt bleef. Tijdens het interview leefde haar echtgenoot nog — een man die jarenlang haar steun en rustpunt was. Je voelde in alles dat ze een leven had opgebouwd dat stevig stond, gedragen door liefde, muziek en dankbaarheid.

Bandit, met zijn echte naam **Koen Moeyaert**, bracht een heel andere energie mee — die van de **countryzanger** die Vlaanderen leerde kennen door zijn diepe stem, zijn podiumprésence en zijn oprechte manier van zingen. Koen is iemand die country niet imiteert, maar ademt. Zijn muziek klinkt als open vlaktes, als verhalen die recht uit het hart komen. Ook zijn echtgenote leefde nog tijdens het interview, en je voelde dat hij op dat moment nog midden in het leven stond, gedragen door liefde, muziek en zijn publiek.

Toen ze samen de studio binnenstapten, was het alsof twee werelden elkaar ontmoetten: de zachte nostalgie van Mieke en de warme countryklank van Koen. Ze begroetten me met een oprechte glimlach, en ik voelde meteen dat dit gesprek een ander ritme zou hebben — rustiger, dieper, met ruimte voor herinneringen en verhalen.

Zoals bij elke gast had ik ook voor hen een affiche gemaakt. Nog steeds niet perfect, nog steeds met mijn beperkte grafische talent, maar wel met dezelfde oprechte intentie: een warm welkom. Mieke glimlachte zacht toen ze het zag. Koen knikte goedkeurend, alsof hij wilde zeggen: *ge hebt dat schoon gedaan*. Het raakte me dat ze het waardeerden — misschien omdat ze voelden dat het uit het hart kwam.

Het gesprek vloeide als een rustige rivier. We praatten over Mieke's beginjaren, over Pierre Kartner die haar onder zijn vleugels nam, over de vele podia waarop ze had gestaan. Ze vertelde met een soort zachte trots, alsof ze haar eigen verhaal opnieuw mocht vasthouden. Koen sprak over zijn liefde voor country, over hoe hij zijn eigen stijl vond, over de optredens waar hij het publiek voelde meezingen alsof ze allemaal deel waren van hetzelfde verhaal.

Tussen de gesprekken door kozen ze hun muziek — liedjes die voor hen betekenis droegen, liedjes die verbonden waren met hun levenspad.

Het was alsof de studio even veranderde in een kleine concertzaal, gevuld met herinneringen, melodieën en warmte.

Net zoals bij de vorige gasten had ik ook voor hen **een boeketje bloemen** voorzien. Een klein ritueel dat voor mij steeds meer betekenis kreeg. Mieke nam het voorzichtig aan, net zoals Koen. Het voelde als een moment van wederzijds respect — zij voor mijn programma, ik voor hun levenswerk.

Aan het einde van de uitzending vroeg ik hen om iets te schrijven in mijn **gastenboek**. Ze deden het allebei — rustig, bedachtzaam, met woorden die recht uit het hart kwamen. Woorden die niet alleen voor mij waren, maar ook voor zichzelf. Een herinnering aan een zondag waarop muziek en menselijkheid elkaar vonden.

Toen ze vertrokken, bleef er een warme stilte achter. Een stilte die zei: *dit was echt*. Een stilte die je alleen krijgt wanneer mensen hun verhaal delen zonder maskers, zonder haast, zonder afstand.

Wanneer ik terugdenk aan de zondag met Mieke en Koen, voel ik vooral hoe bijzonder het is wanneer twee artiesten met zoveel geschiedenis, zoveel warmte en zoveel menselijkheid samen in één ruimte staan. Ze kwamen niet binnen als sterren, maar als mensen — met verhalen, met herinneringen, met een leven dat hen gevormd heeft.

Wat me raakte, was hun eenvoud. Hun bereidheid om te praten, te lachen, te delen. Mieke met haar zachte nostalgie, gedragen door de jaren naast Pierre Kartner. Koen met zijn countryhart, dat klopt op het ritme van eerlijkheid en eenvoud. Ze brachten geen show mee, maar echtheid. En dat is soms zeldzamer dan applaus.

Die middag leerde me opnieuw dat muziek niet alleen klinkt op een podium. Ze leeft in mensen, in hun stemmen, in hun stiltes, in de manier waarop ze naar elkaar kijken wanneer een herinnering even terugkomt. *De Uitnodiging* werd die dag een plek waar twee levenslijnen elkaar kruisten, niet om te presteren, maar om te ademen.

Toen ze vertrokken, bleef er een warme rust achter. Een gevoel dat sommige ontmoetingen niet luid hoeven te zijn om diep binnen te komen. En ik wist: dit hoofdstuk draag ik mee — niet alleen als radiomaker, maar als mens.

Amaryllis Temmermans

De zondag waarop **Amaryllis Temmermans** te gast was, had een soort sprankeling in zich. Niet de drukke, opdringerige soort, maar een warme, open energie die je voelt nog voor iemand een woord heeft gezegd. Amaryllis heeft dat. Ze stapt een studio binnen alsof ze licht meebrengt — spontaan, vriendelijk, en met een glimlach die je meteen geruststelt.

Amaryllis is een veelzijdige artieste. Ze werd bekend als zangeres, actrice en presentatrice, en bouwde door de jaren heen een carrière uit die even kleurrijk is als haar persoonlijkheid. Ze stond op het podium bij **Samson & Gert**, schitterde in **Het Swingpaleis**, werkte mee aan talloze televisieprojecten en groeide uit tot een vaste waarde in de Vlaamse muziekwereld. Daarnaast is ze actief in theater, musicals en verschillende muzikale samenwerkingen. Haar stem is helder en warm, haar présence natuurlijk en ontwapenend.

Wat haar nog bijzonderder maakt, is haar diepe verbondenheid met andere artiesten. Ze is al jarenlang een **boezemvriendin van Sabien Tiels** — een vriendschap gebouwd op vertrouwen, humor en een gedeelde liefde voor muziek. Samen stonden ze op het podium in het project **Nijghse Vrouwen**, een eerbetoon aan het werk van Lennaert Nijgh. Samen met **Astrid Nijgh** brachten ze zijn teksten opnieuw tot leven, in een voorstelling die tegelijk intiem, krachtig en ontroerend was. Het was een project dat hen niet alleen artistiek verbond, maar ook persoonlijk dichter bij elkaar bracht. Amaryllis sprak er met warmte over, alsof het een hoofdstuk was dat ze altijd met zich zou meedragen.

Zoals bij elke gast had ik ook voor haar een affiche gemaakt. Maar tegen die tijd was mijn ritueel veranderd. Er waren namelijk **klachten binnengekomen van enkele collega-presentatoren**, die vonden dat ik "te veel aandacht" kreeg omdat ik bloemen gaf aan mijn gasten. Het was nooit mijn bedoeling geweest om op te vallen — het was gewoon mijn manier om dankbaarheid te tonen. Maar om de rust te bewaren, had ik mijn ritueel aangepast.

Vanaf toen gaf ik geen bloemen meer, maar **een kadertje met de affiche die ik zelf had gemaakt**. Een klein kunstwerkje, imperfect maar oprecht. En eerlijk gezegd: het voelde nog persoonlijker.

Toen ik Amaryllis het kadertje overhandigde, keek ze ernaar met die typische warme blik van haar. "Maar allé, dat is schoon," zei ze. "Dat ga ik een mooi plaatske geven." En in dat moment wist ik dat het ritueel, ondanks de verandering, nog steeds werkte. Het ging nooit om bloemen of kaders — het ging om het gebaar.

Het gesprek met Amaryllis vloeide vanzelf. Ze vertelde over haar beginjaren, over hoe ze in de entertainmentwereld rolde, over de vele projecten die haar gevormd hadden. Ze sprak over haar liefde voor muziek, maar ook over de uitdagingen die bij

een leven in de spotlights horen. Wat me opviel, was hoe eerlijk ze was. Geen ingestudeerde antwoorden, geen façade.

Gewoon Amaryllis — warm, grappig, echt

Tussen de gesprekken door koos ze haar muziek. Liedjes die haar inspireerden, liedjes die verbonden waren met herinneringen, met mensen die haar dierbaar waren. Het was alsof de studio even veranderde in een kleine muzikale biografie, verteld in melodieën en glimlachen.

Aan het einde van de uitzending vroeg ik haar om iets te schrijven in mijn **gastenboek**. Ze nam de pen vast, dacht even na, en schreef iets dat tegelijk speels en oprecht was — helemaal in haar stijl. Toen ze het boek terug naar me schoof, voelde het alsof er opnieuw een stukje van haar persoonlijkheid in mijn studio achterbleef.

Toen ze vertrok, bleef er een vrolijke rust hangen. Een soort zachte echo van haar energie. En ik wist: sommige gasten brengen muziek mee, anderen verhalen, maar Amaryllis bracht licht.

Soms ontmoet je mensen die niet alleen antwoorden geven, maar ook ruimte scheppen. Amaryllis was zo iemand. Ze vulde de studio niet met volume, maar met warmte. Ze sprak niet om indruk te maken, maar om te verbinden. En precies daardoor kwam haar verhaal dieper binnen.

Het nieuwe ritueel — het kadertje met de affiche — voelde die dag voor het eerst echt juist. Misschien omdat zij het was die het ontving. Misschien omdat ze het zag voor wat het was: een klein stukje van mijn hart dat ik aan mijn gasten meegaf.

Toen ze vertrok, bleef er een glimlach hangen in de studio. Niet de hare, maar de mijne. En ik wist: dit hoofdstuk is er eentje dat ik nog vaak zal herlezen.

Ellis & Doran

De zondag waarop **Ellis en Doran** te gast waren, voelde vanaf het eerste moment bijzonder. Niet alleen omdat ze als duo een unieke energie meebrachten, maar ook omdat hun verhaal — elk apart én samen — een rijkdom had die je niet vaak in één studio verzameld krijgt. Ze kwamen binnen met een warme vanzelfsprekendheid, alsof ze niet voor een interview kwamen, maar voor een ontmoeting.

Doran is een naam die in Vlaanderen meteen herinneringen oproept. Hij werd in **1995** in één klap nationaal bekend toen hij de **Soundmixshow** won met zijn indrukwekkende vertolking van *Delilah* van Tom Jones. Zijn krachtige stem, zijn charisma en zijn podiumprésence maakten hem op slag een publiekslieveling. Na die overwinning werd hij een vaste gast in programma's als *Tien Om Te Zien*, *De Muziekdoos* en talloze radio- en tv-shows tussen 1995 en 2000. Hij scoorde Vlaamse hits zoals *Aline*, *Jij bent alles* en *Meisje*, en in **2000** sprak hij de Vlaamse versie in van de Disneyfilm **Keizer Kuzco** — een prestatie die in Engeland zelfs werd geprezen als één van de beste buitenlandse versies.

In **2003** bracht hij onder de naam **George Salinas** de cd *20 Love Songs* uit, die tot nummer 9 in de Ultratop 200 albums klom. Recenter scoorde hij opnieuw met de Vlaamse versie van *Cara Mia* en met zijn duetten *Stapelgek op jou* en *Voor altijd samen*, samen met zijn echtgenote Ellis.

Zijn liefde voor Tom Jones bleef zijn handelsmerk. Zijn project **Me and Mr. Jones** bracht hem naar casino's en grote zalen, waar hij klassiekers van Tom Jones, Engelbert Humperdinck en Roy Orbison nieuw leven gaf. Doran heeft een stem die je herkent uit duizenden — warm, krachtig, tijdloos — en een trouw publiek dat hem al decennia volgt.

Ellis, geboren als Elke Taelman, heeft een heel ander parcours, maar even indrukwekkend. In **2012** ging Radio 2 op zoek naar nieuw talent in het genre meezingers. Ellis won die wedstrijd, en haar eerste single *Dat hemels gevoel* werd meteen een schot in de roos: nummer 9 in de Ultratop 100 en maar liefst **acht weken nummer 1** in de Vlaamse Top 10.

Ze werd een vaste gast in programma's als *Vlaanderen Muziekland*, *Ment TV* en talloze muziekshows. Maar in **2017** volgde ze haar hart en schakelde ze over naar **country** — een genre dat haar als gegoten zit. Met cowboylaarzen, hoed en een stem die zowel Engels als Vlaams moeiteloos draagt, vond ze haar echte muzikale thuis. Ze bracht verschillende singles uit, waaronder *Opa* (2021) en *Time is a healer* (2023), en groeide uit tot één van de herkenbare country-stemmen van Vlaanderen.

Samen vormen Ellis en Doran een duo dat je niet vaak ziet: twee artiesten die elkaar muzikaal én persoonlijk versterken. Hun stemmen passen als puzzelstukken in elkaar, hun energie is warm en oprecht, en hun liefde voor muziek is voelbaar in elke noot.

Zoals bij elke gast had ik ook voor hen een affiche gemaakt. Het ritueel met de bloemen had ik intussen vervangen door **een kadertje met de zelfgemaakte affiche**, en eerlijk: het voelde steeds meer als een deel van mijn identiteit. Toen ik het hen overhandigde, straalde Ellis. "Dat is prachtig," zei ze. Doran keek ernaar met een glimlach die tegelijk dankbaar en trots was. "Dat krijgt een plek bij ons thuis," zei hij. En opnieuw voelde ik dat kleine moment van verbinding dat *De Uitnodiging* zo bijzonder maakte.

Het gesprek vloeide vanzelf. We praatten over hun carrières, over de weg die ze hadden afgelegd, over de momenten die hen gevormd hadden. Ellis vertelde over haar overstap naar country, over hoe bevrijdend het voelde om eindelijk te zingen wat écht bij haar paste. Doran sprak over zijn Soundmixshow-overwinning, over de rollercoaster die daarop volgde, en over hoe muziek altijd zijn kompas bleef.

Tussen de gesprekken door kozen ze hun muziek — nummers die voor hen betekenis droegen, liedjes die verbonden waren met hun verhaal. Het was alsof de studio even veranderde in een huiskamer waar twee levenslijnen elkaar vonden in melodieën.

Aan het einde van de uitzending vroeg ik hen om iets te schrijven in mijn **gastenboek**. Ze deden het samen — eerst Ellis, dan Doran. Twee boodschappen, twee handschriften, maar één gevoel: dankbaarheid. En ik voelde dat dit hoofdstuk niet alleen over muziek ging, maar over liefde, over doorgeven, over samen groeien.

Maar de dag eindigde niet in de studio. Integendeel — hij kreeg nog een onverwacht, bijna filmisch vervolg. Na het interview trokken we samen naar de **Double DD Ranch in Buggenhout**, een plek met de geur van hout, countrymuziek en warme gezelligheid. Het was niet gepland, niet besproken, gewoon een spontaan idee dat perfect paste bij de sfeer van die dag.

En daar, tussen de cowboyhoeden, de houten balken en de glimlachende mensen, gebeurde iets magisch. **Doran nam plots de microfoon vast en bracht een kleine, intieme show.** Het was niet voorzien, niet aangekondigd, maar het voelde alsof het precies zo moest zijn. Zijn stem vulde de ruimte met dezelfde kracht en warmte die hem ooit de Soundmixshow deed winnen. Mensen keken op, begonnen te glimlachen, en al snel zong de hele ranch mee.

We hebben ons die avond **fantastisch geamuseerd**. We lachten, we zongen, we dansten bijna zonder het te beseffen. Het was een avond waarop muziek geen optreden was, maar een ontmoeting. Een avond waarop artiest en publiek één werden, en waarop ik opnieuw voelde waarom ik *De Uitnodiging* ooit begonnen was: om dit soort momenten te mogen meemaken.

Het was geen werk meer. Het was leven

Sommige ontmoetingen blijven hangen omdat ze iets in je aanraken dat je niet meteen kunt benoemen. Ellis en Doran waren zo'n duo. Ze vulden de studio niet met spektakel, maar met warmte. Met een soort vanzelfsprekende liefde — voor elkaar, voor muziek, voor het leven.

Het raakte me hoe natuurlijk hun samenwerking was. Geen competitie, geen ego's, alleen twee stemmen die elkaar vonden. Het deed me beseffen dat *De Uitnodiging* niet alleen een programma is, maar een plek waar generaties elkaar raken, waar verhalen worden doorgegeven, waar muziek een familieband wordt.

Toen ze vertrokken, bleef er een glimlach hangen. Een stille, zachte glimlach die zei: dit was mooi. Dit was echt.

Steven De Lelie

De zondag waarop **Steven De Lelie** te gast was, had een andere kleur dan de vorige. Misschien omdat hij niet alleen een artiest was, maar ook een **conculega** — iemand die net als ik zijn dagen vult met microfoons, muziek, stemmen en verhalen. Steven is een bekende verschijning in Vlaanderen: een man met een warme stem, een herkenbaar gezicht en een carrière die zich uitstrekt over televisie, radio en theater.

Steven De Lelie werd bij het grote publiek bekend door zijn rollen in populaire Vlaamse reeksen zoals **Lily en Marleen**, **Familie**, **Spoed**, **Wittekerke** en talloze gastrollen in andere series. Hij heeft dat typische talent dat je niet kunt aanleren: een natuurlijke présence, een warme uitstraling en een stem die je meteen herkent. Naast zijn acteerwerk bouwde hij een stevige reputatie op als **radiopresentator bij Radio Minerva**, waar hij met zijn rustige, charmante stijl een trouw publiek verzamelde. Hij is iemand die zowel op het scherm als achter de microfoon dezelfde menselijkheid uitstraalt — warm, toegankelijk, zonder kapsones.

Wat deze aflevering extra bijzonder maakte, was hoe ze begon. Steven kwam met de trein, en dus reden we naar het **station van Heist-op-den-Berg** om hem op te halen. Dat deden we normaal nooit. Gasten kwamen zelf, of werden gebracht, maar wij gingen hen niet halen. Maar bij Steven voelde het vanzelfsprekend. Misschien omdat hij een collega was. Misschien omdat hij iemand is die je meteen vertrouwt. Misschien omdat sommige ontmoetingen gewoon zo moeten beginnen.

Hij stapte de auto in met een glimlach die meteen de toon zette: warm, ontspannen, zonder enige vorm van afstand. Het voelde alsof we hem al jaren kenden.

In de studio verliep het gesprek bijna vanzelf. Steven vertelde over zijn beginjaren, over hoe hij in de televisiewereld rolde, over de vele personages die hij mocht spelen. Hij sprak met liefde over zijn werk, maar ook met een soort nuchtere eerlijkheid die je alleen vindt bij mensen die al lang in het vak staan. We praatten over **Lily en Marleen**, over de charme van die reeks, over de herkenbaarheid van de personages. We spraken over **Familie**, over de dynamiek op de set, over hoe het voelt om deel uit te maken van een reeks die al generaties meegaat. En natuurlijk ging het ook over radio — over Minerva, over de luisteraars, over de magie van live presenteren.

Zoals bij elke gast had ik ook voor Steven een affiche gemaakt. Het ritueel met de bloemen was intussen vervangen door **het kadertje met de zelfgemaakte affiche**, en het voelde steeds meer als een deel van wie ik was als presentator. Toen ik het hem overhandigde, keek hij ernaar met oprechte waardering. “Dat is schoon gedaan,” zei hij. “Dat ga ik koesteren.” En opnieuw voelde ik dat kleine moment van verbinding dat *De Uitnodiging* zo uniek maakte.

Voor hij vertrok, keek Steven nog even goed rond in de studio. Niet vluchtig, niet uit beleefdheid, maar met de blik van iemand die het vak kent. Hij nam de tijd om

alles te bekijken: de microfoons, de mengtafel, de opstelling, de akoestiek. En toen gaf hij ons — heel zacht, heel collegiaal — een paar technische tips.

Niet belerend. Niet alsof hij het beter wist. Maar alsof hij wilde zeggen: *ik zie wat jullie doen, en ik wil jullie helpen groeien.*

Moniek, die zoals altijd (of toch meestal) de techniek deed — mijn wederhelft, mijn steun, mijn rots — luisterde aandachtig. Ze kreeg van hem een paar kleine aanwijzingen, een paar inzichten die alleen iemand met jaren ervaring achter de knoppen kan geven. En ik zag hoe ze glunderde. Niet omdat ze iets fout had gedaan, maar omdat iemand haar werk zag, waardeerde, en er met respect naar keek.

Het was een moment dat niet op antenne kwam, maar dat voor mij minstens even belangrijk was als het interview zelf.

Aan het einde van de uitzending vroeg ik hem om iets te schrijven in mijn **gastenboek**. Hij nam de pen vast, dacht even na, en schreef een boodschap die tegelijk warm en eenvoudig was — helemaal Steven.

Maar het meest bijzondere moment kwam pas daarna. We brachten hem niet alleen naar het station — we reden hem helemaal terug naar **Antwerpen-Centraal**. Ook dat deden we normaal nooit. Maar die dag voelde het vanzelfsprekend. Alsof het gesprek nog niet helemaal klaar was. Alsof er nog iets moest nazinderen.

In de auto werd er gelachen, verteld, gedeeld. Het was geen presentator met een gast. Het was geen conculega met een conculega. Het was gewoon drie mensen die een fijne dag hadden gehad, en die dat gevoel nog even wilden vasthouden.

Toen we hem afzetten aan het station, draaide hij zich naar ons toe en gaf ons allebei een **stevige, warme knuffel**. Geen vluchtig gebaar, geen beleefdheid, maar een echte omhelzing — eentje die zei: *dit was goed, merci voor vandaag.* En ik wist: dit was geen gewone aflevering. Dit was een ontmoeting.

Het raakte me hoe natuurlijk alles verliep: het ophalen, het gesprek, het terugbrengen. Dingen die we normaal nooit deden, maar die die dag precies goed aanvoelden. Het deed me beseffen dat *De Uitnodiging* niet alleen een programma was, maar een plek waar mensen elkaar echt ontmoetten.

Ingrii & Luc Caals

De zondag waarop **Ingrii en Luc Caals** te gast waren, voelde vanaf het eerste moment als een warme omhelzing. Ze kwamen binnen met een vanzelfsprekende vriendelijkheid, alsof ze niet voor een interview kwamen, maar voor een gezellige namiddag onder vrienden. Er hing een soort zachte vrolijkheid in de lucht, nog voor er één woord gezegd was.

Luc Caals is een naam die in Vlaanderen geen uitleg meer nodig heeft. Hij is een icoon, een monument, een entertainer die generaties heeft doen lachen. Komiek, zanger, acteur, presentator — maar vooral: een man met een groot hart. Zijn humor is nooit scherp, nooit kwetsend, altijd warm. Zijn stem herken je uit duizenden: rond, vriendelijk, troostend bijna.

Hij vertelde ooit dat hij het mooiste vindt wanneer mensen zeggen dat ze zich beter voelen na een optreden. Dat is Luc: iemand die licht brengt, zonder dat hij er moeite voor lijkt te doen.

Ingrii, het pseudoniem van **Ingrid Van de Wouwer**, is een Belgische schlagerzangeres afkomstig uit Putte-Kapellen. Ze woont in **Den Haan**, en naast haar muzikale carrière runt ze haar eigen brillenzaak, **Brildesign Ingrid**, gelegen in de Puttestraat 43 in **2940 Stabroek-Putte**. Het is een zaak die net als zijzelf is: warm, stijlvol, persoonlijk — een plek waar mensen niet alleen een bril vinden, maar ook een glimlach.

In **2018** scoorde ze een opvallende hit met *Je bent niet hip*, een frisse, speelse cover van het Duitse *Ein neues Spiel, ein neues Glück*. Patricia Paay bracht het ooit in 1967, maar Ingrii gaf het een nieuwe, eigentijdse energie die perfect bij haar past.

In de videoclip van haar versie speelt **Luc Caals** mee — een knipoog naar hun hechte band, zowel privé als professioneel. Het is een clip die hun dynamiek mooi vangt: warm, humoristisch en met een vleugje ondeugende charme.

Naast die hit bouwde Ingrii verder aan haar repertoire, met nummers die haar persoonlijkheid weerspiegelen: vrolijk, toegankelijk, en altijd gebracht met een warme glimlach. Ze is iemand die het publiek niet alleen entertaint, maar ook raakt door haar echtheid.

Samen vormen Ingrii en Luc een duo dat je niet kunt faken. Niet als koppel, maar als **twee artiesten die elkaar perfect aanvoelen**. Hun samenwerking is gebouwd op respect, vertrouwen en een soort vanzelfsprekende harmonie die je alleen vindt bij mensen die elkaar al lang kennen. Ze vullen elkaar aan zoals alleen mensen kunnen die vaak samen op het podium staan en elkaars ritme kennen.

Het gesprek met hen was een feest. Niet omdat het luid was, maar omdat het echt was. Luc vertelde verhalen uit zijn carrière — over revues, televisie, cruises, over de mensen die hij onderweg had ontmoet. Hij sprak met liefde over zijn publiek, over hoe dankbaar hij was dat mensen hem al die jaren waren blijven volgen.

Ingrii vulde hem aan, soms met een zachte correctie, soms met een glimlach die meer zei dan woorden. Ze vertelde over haar eigen muzikale pad, over de weg naar haar hit, over de keuze om haar eigen naam te veranderen in Ingrii — een naam die beter paste bij wie ze geworden was.

Het was een gesprek dat niet alleen ging over showbizz, maar over verbondenheid, over samenwerken, over elkaar optillen zonder elkaar te overschaduwen.

Tussen de gesprekken door kozen ze hun muziek — liedjes die hen verbonden, nummers die herinneringen opriepen, melodieën die hun verhaal vertelden. De studio voelde even als een huiskamer, gevuld met warmte, humor en een vleugje nostalgie.

Aan het einde van de uitzending vroeg ik hen om iets te schrijven in mijn **gastenboek**. Ingrii nam de pen, schreef iets zachts en oprechts. Luc schreef er iets bij dat je meteen kon horen in zijn stem — warm, grappig, met een knipoog. Twee boodschappen, twee handschriften, één verhaal.

Toen ze vertrokken, bleef er een soort zachte vrolijkheid hangen. Een echo van hun energie. Een herinnering aan twee mensen die niet alleen artiesten zijn, maar vooral: mens.

Sommige gasten brengen humor mee, anderen warmte, maar Ingrii en Luc brachten allebei. Ze vulden de studio met een soort vanzelfsprekende menselijkheid die je niet kunt plannen. Het raakte me hoe natuurlijk hun samenwerking was — niet als koppel, maar als twee artiesten die elkaar versterken, respecteren en begrijpen.

Het deed me beseffen dat *De Uitnodiging* niet alleen een programma is, maar een plek waar verhalen mogen landen. Waar mensen zichzelf mogen zijn. Waar verbondenheid zichtbaar wordt in de kleinste dingen.

Toen ze vertrokken, bleef er een glimlach hangen. Een zachte, warme glimlach die zei: *dit was goed*

Gerda Seyen

De zondag waarop **Gerda Seyen** te gast was, hing er een soort zachte spanning in de lucht. Niet de zenuwachtige soort, maar de warme verwachting die je voelt wanneer iemand binnenkomt met een leven vol verhalen. Gerda heeft dat: een aanwezigheid die tegelijk rustig en krachtig is, alsof ze al zoveel podia heeft gezien dat niets haar nog kan verrassen — en toch blijft ze verwonderd.

Gerda Seyen, afkomstig uit **Geel**, is iemand die je niet zomaar in één vakje stopt. Ze stond jarenlang op het podium, vaak in bandjes, vaak in zalen waar de geur van bier, hout en nostalgie zich mengde met muziek. Ze is een artieste die haar vak leerde door te doen, door te spelen, door te zingen, door te vallen en weer op te staan. En dat voel je. In haar stem. In haar blik. In de manier waarop ze vertelt.

Haar deelname aan **The Voice Senior** bracht haar opnieuw in de schijnwerpers. Tijdens de blind auditions wist ze jurylid Walter Grootaerts te raken met haar versie van *It's So Easy* van Linda Ronstadt — een nummer dat ze bracht met een vanzelfsprekende flair, alsof het altijd al van haar was. Ze schopte het tot in de **finale**, als enige Kempense kandidate, en dat was geen toeval. Het was het resultaat van een leven lang zingen, een leven lang verhalen verzamelen, een leven lang muziek ademen.

Maar haar verhaal begon veel vroeger. Gerda trad jarenlang op met de **John Leo Band**, waarmee ze in binnen- en buitenland speelde — soms zelfs voor duizenden mensen. Het was een tijd van grote shows, grote zalen, grote dromen. En hoewel die band uiteindelijk stopte, bleef Gerda zingen. Omdat zingen is wie ze is.

Toen ze de studio binnenkwam, voelde het alsof er een zacht licht met haar meereisde. Ze had die typische warmte van mensen die veel hebben meegemaakt, maar nooit verbitterd zijn geraakt. Mensen die blijven geloven in muziek, in mensen, in kansen.

Het gesprek vloeide vanzelf. Gerda vertelde over haar jeugd, over de crochetwedstrijden waar ze als tiener aan deelnam, over de droom die ze altijd had gehad: zingen voor mensen, verhalen brengen, harten raken. Ze sprak over de John Leo Band, over de vele optredens, over de zalen die ze vulden, over de energie van een groot publiek. En ze sprak over **The Voice Senior**, over hoe onverwacht het allemaal was, over hoe ze dacht dat die tijd voorbij was — en hoe ze plots weer op een groot podium stond, met camera's, juryleden en een publiek dat haar opnieuw ontdekte.

Wat me het meest raakte, was haar nederigheid. Geen grootspraak. Geen ego. Alleen dankbaarheid.

Tussen de gesprekken door koos ze haar muziek. Nummers die haar gevormd hadden, liedjes die herinneringen droegen, melodieën die haar verhaal vertelden.

De studio voelde even als een kleine concertzaal, gevuld met warmte, nostalgie en een vleugje country.

Aan het einde van de uitzending vroeg ik haar om iets te schrijven in mijn **gastenboek**. Ze nam de pen vast, dacht even na, en schreef een boodschap die tegelijk eenvoudig en diep was — helemaal Gerda. Een paar woorden, maar woorden die bleven hangen.

Wat ik toen nog niet wist — wat niemand wist — was dat dit één van haar laatste radio-interviews zou zijn. **Ongeveer een jaar later stopte Gerda met zingen.** Niet omdat ze het niet meer kon. Niet omdat ze het niet meer wilde. Maar omdat het leven soms andere paden opent, andere keuzes vraagt, andere rust brengt.

Het maakte onze ontmoeting achteraf alleen maar betekenisvoller. Alsof ze, zonder het te weten, nog één keer haar verhaal had willen neerleggen. Nog één keer haar stem had willen laten klinken. Nog één keer had willen delen wie ze was, en wie ze altijd zou blijven.

Sommige gasten komen binnen met een verhaal dat je niet hoeft te zoeken — het hangt om hen heen, in hun stem, in hun ogen, in hun manier van zijn. Gerda was zo iemand. Ze bracht geen spektakel mee, geen grote show, maar iets veel kostbaarders: echtheid.

Het raakte me hoe ze sprak over haar leven, zonder drama, zonder opsmuk, maar met een zachte fierheid. En nu, wetende dat ze een jaar later zou stoppen met zingen, kreeg dat gesprek een extra laag. Het werd een soort afscheid zonder dat iemand het wist. Een laatste hoofdstuk dat zacht dichtviel.

Toen ze vertrok, bleef er een glimlach hangen. Een stille, warme glimlach die zei: *dit was mooi.*

Ilse Van den Broeck

De zondag waarop **Ilse Van den Broeck** te gast was, voelde anders dan de andere zondagen. Niet beter, niet slechter — gewoon anders. Er hing een soort creatieve elektriciteit in de lucht, alsof er iemand binnen zou stappen die muziek niet alleen speelt, maar ademt.

En dat was ook zo.

Ilse Van den Broeck, geboren op **9 februari 1974** in **Lubbeek**, is een muzikante die je niet in één vakje kunt stoppen. Ze is bassiste. Ze is pianiste. Ze is componiste. Maar bovenal is ze iemand die muziek ziet als een taal — een manier om te spreken zonder woorden.

Haar verhaal begint aan de piano, als kind, met lessen die al snel uitmondden in eigen composities. Ze had een natuurlijke drang om te creëren, om te zoeken naar klanken die nog niet bestonden. Maar zoals dat soms gaat, koos het leven een andere richting. Ilse belandde in de bedrijfswereld, werkte jarenlang als **salesmanager**, en bouwde een carrière op die niets met muziek te maken had.

Tot **december 2019**.

Toen nam ze een beslissing die maar weinig mensen durven nemen: ze liet alles achter zich om zich volledig op de **basgitaar** te richten. Niet omdat het makkelijk was. Niet omdat het logisch was. Maar omdat het moest.

Toen ze de studio binnenkwam, zag ik meteen die typische mengeling van rust en vastberadenheid. Ilse heeft een blik die tegelijk zacht en gefocust is — de blik van iemand die weet wat ze wil, maar die nooit haar menselijkheid verliest.

Het gesprek begon bijna vanzelf. Ze vertelde over haar overstap naar de bas, over hoe dat instrument haar riep, bijna letterlijk. Over de vrijheid die ze voelde toen ze eindelijk koos voor wat ze al jaren wist: dat muziek haar thuis was.

Ze sprak over de bands waarmee ze speelde: Rock-Pop-Disco coverbands, een **Eagles-tributeband**, en nu **David Ronaldo & The Dice**. Ze vertelde over sessiewerk, over studio's, over repetities die tot laat in de nacht doorgingen, over de magie van live spelen.

Wat me het meest raakte, was hoe ze sprak over het podium. Voor Ilse is een optreden geen show. Het is een **gedeelde ervaring**. Een gesprek tussen muzikanten en publiek, zonder woorden, maar met elke noot die je voelt tot in je ribbenkast.

Op een bepaald moment vertelde ze over haar **Fender Jazz Bass Deluxe 4-string**. En hoe ze, toen ze die voor het eerst omgordde, meteen begreep waarom zoveel legendes bij dat instrument zweren. Ze sprak over de slanke body, de satijnen hals, de actieve elektronica — en vooral over de vrijheid die die bas haar gaf.

Ze vertelde hoe ze met één draai aan de EQ kon gaan van Marcus Miller-achtige punch naar Geddy Lee-helderheid. Hoe ze de energie van Flea voelde in de respons van de snaren. Hoe Victor Bailey haar liet zien dat een bas ook een lead-instrument kan zijn. Hoe John Paul Jones en Noel Redding bewezen dat een Jazz Bass ook in rock en blues thuishoort.

Het was geen technische uitleg. Het was liefde. Pure liefde voor een instrument dat haar stem geworden was.

Tussen de gesprekken door koos ze muziek die haar gevormd had. Nummers die haar inspireerden, liedjes die haar pad hadden beïnvloed, klanken die haar deden groeien. De studio vulde zich met een soort warme, muzikale gloed — alsof de muren zelf even ademhaalden.

Aan het einde van de uitzending schreef ze iets in mijn **gastenboek**. Een korte boodschap, maar eentje die precies was wie zij is: eerlijk, warm, zonder franjes.

Toen ze vertrok, bleef er een soort creatieve rust achter. Een gevoel dat moeilijk te omschrijven is, maar dat je meteen herkent wanneer je het voelt. Alsof iemand een deur had geopend naar een wereld waar muziek geen keuze is, maar een noodzaak.

Sommige gasten brengen verhalen mee. Ilse bracht een **klankwereld** mee.

Ze kwam binnen als muzikante, maar vertrok als iemand die me opnieuw deed beseffen waarom muziek zo'n kracht heeft.

Toen ze de deur achter zich sloot, bleef er een glimlach hangen. Een warme, stille glimlach die zei: *dit was echt.*

Andrea Schön & Mike Grondy

De zondag waarop **Andrea Schön en Mike Grondy** te gast waren, voelde vanaf het eerste moment als een warme winterdag. Het was immers bijna **kerstmis**, en dat voelde je in alles. De studio leek die dag net iets zachter, iets lichter, iets warmer.

Andrea Schön, afkomstig uit Duitsland, heeft een uitstraling die tegelijk elegant en toegankelijk is. Ze heeft die typische Duitse schlagerwarmte: een stem die meteen binnenkomt, een glimlach die je omarmt, en een soort natuurlijke charme die je niet kunt faken.

Mike Grondy is al jaren een vertrouwde naam in Vlaanderen. Met zijn warme stem, zijn rustige présence en zijn liefde voor het genre bouwde hij een carrière op die gedragen wordt door trouw publiek en door liedjes die blijven hangen. Hij is iemand die je meteen op je gemak stelt — zowel op het podium als in een gesprek.

Samen vormen ze een duo dat klopt. Niet alleen muzikaal, maar ook menselijk. En dat zou een jaar later nog duidelijker worden, toen ze **trouwden** — een prachtig vervolg op een verhaal dat al in de studio voelbaar was.

Het gesprek met hen was vanaf de eerste minuut een plezier. Ze vertelden over hun samenwerking, over hoe hun stemmen elkaar vonden, over hoe sommige duetten bijna vanzelf ontstonden — alsof de melodie al bestond en alleen nog twee stemmen nodig had om compleet te zijn.

Andrea sprak over haar Duitse roots, over de warmte van het schlagerpubliek, over hoe muziek voor haar een manier is om mensen samen te brengen. Mike vertelde over optredens, over de kleine en grote zalen, over de momenten waarop alles klopt — wanneer de muziek, het publiek en de sfeer één geheel worden.

Wat me opviel, was hun oprechtheid. Geen grootspraak. Geen façade. Gewoon twee mensen die houden van wat ze doen, en die dat met heel hun hart delen.

Omdat het bijna kerstmis was, hadden ze ook enkele kerstnummers doorgegeven. Eén daarvan was **White Christmas** van Bing Crosby — een klassieker die je meteen in een andere wereld brengt.

Toen het nummer begon te spelen, gebeurde er iets dat ik nooit zal vergeten. Niemand had het afgesproken. Niemand had het voorbereid. Maar **van de eerste noot tot de laatste hebben we allemaal meegezongen**.

Andrea. Mike. Moniek. Ikzelf. De hele studio.

Het was geen perfecte samenzang. Het was geen koor. Het was geen optreden.

Het was **puur plezier**. Een spontaan, warm, menselijk moment dat je niet kunt plannen — alleen beleven.

En ik heb die opname nog steeds. Elk jaar, rond de kerstperiode, draai ik ze opnieuw. Niet omdat het technisch perfect is, maar omdat het herinnert aan wat muziek moet zijn: **verbinding**.

Aan het einde van de uitzending schreven ze allebei iets in mijn gastenboek. Andrea schreef zacht en elegant, met woorden die recht uit haar hart kwamen. Mike schreef met dezelfde warmte die je in zijn stem hoort — eenvoudig, eerlijk, dankbaar.

Twee boodschappen, twee handschriften, één gevoel.

Toen ze vertrokken, bleef er een soort vrolijke gloed achter. Een echo van hun stemmen. Een herinnering aan twee mensen die muziek maken zoals muziek bedoeld is: om te verbinden, om te troosten, om te laten glimlachen.

Wat me van die dag het meest is bijgebleven, is niet één zin, niet één verhaal, niet één lied. Het was de **sfeer**.

Andrea en Mike brachten iets binnen dat je niet kunt plannen: een soort zachte vrolijkheid die zich langzaam door de studio verspreidde. Het was alsof de kerstperiode zelf even was binnengewandeld, met lichtjes, warmte en een vleugje nostalgie.

En misschien was dat ook waarom dat spontane moment met *White Christmas* zo bijzonder werd. We zongen niet omdat het moest. We zongen omdat het vanzelf ging. Omdat het goed voelde. Omdat muziek soms gewoon vraagt om gedeeld te worden.

Wanneer ik die opname rond kerst opnieuw beluister, hoor ik meer dan stemmen. Ik hoor verbondenheid. Ik hoor plezier. Ik hoor twee artiesten die elkaar perfect aanvoelen, en twee mensen die — zonder dat iemand het toen wist — op weg waren naar een toekomst samen.

Dat ze een jaar later zouden trouwen, verbaast me achteraf helemaal niet. De warmte die ze meebrachten, de manier waarop ze naar elkaar keken, de vanzelfsprekendheid waarmee hun stemmen samenklonken… het zat allemaal al in die uitzending verscholen.

Sommige hoofdstukken schrijven zichzelf. Dit was er zo één. Een dag die zacht bleef nazinderen, als een kerstlichtje dat je nog lang ziet branden nadat de feestdagen voorbij zijn.

Corry Konings

De dag dat **Corry Konings** te gast was, voelde bijna onwerkelijk. Niet omdat ik zenuwachtig was — al zat er wel een tinteling in mijn buik — maar omdat het zo'n vreemd, mooi gevoel is wanneer iemand uit je jeugd plots in je eigen studio staat. Een icoon. Een stem die je al kent sinds je klein was. En toch staat ze daar, gewoon, voor jou.

Dat ze überhaupt "ja" zei, verraste me. Ze woont tenslotte in Nederland, en ik had nooit gedacht dat ze de verplaatsing zou maken. Maar ze deed het. En ze kwam binnen met een warmte en eenvoud die je meteen geruststelde.

Corry heeft iets bijzonders. Een soort vanzelfsprekende présence. Ze hoeft niet luid te zijn, niet opvallend, niet nadrukkelijk aanwezig — ze *is* er gewoon. En dat voel je.

Het gesprek liep vanaf het begin vlot. Ze vertelde over haar carrière, over de vele jaren op het podium, over de mensen die ze onderweg had ontmoet. Ze sprak met die typische Corry-rust: warm, eerlijk, zonder franjes.

En toen gebeurde het.

✨ De anekdote die niemand zag aankomen

Uit het niets — en ik weet nog altijd niet waarom — floepte er een vraag uit mijn mond die niemand had zien aankomen. Niet de technicus. Niet Moniek. Niet Corry. En vooral: ikzelf niet.

Ik vroeg haar plots wat ze liever droeg: **sexy lingerie of corrigerend ondergoed.**

De studio viel stil. Echt stil. Zo'n stilte waarin iedereen tegelijk denkt: *"Zei hij dat nu echt?"*

Corry keek me aan. Niet geschokt. Niet boos. Gewoon… verrast. En toen lachte ze.

"Sexy lingerie," zei ze, alsof het de normaalste vraag van de wereld was.

En ik — volledig in het moment — ging nog verder. Welke kleur? Met kant? Zonder kant?

Iedereen in de studio zat tussen lachen en ongemak in. Het was zo'n typisch radio-moment dat je niet kunt plannen. Een moment dat ontstaat, groeit, en dan plots beseft: *oké, nu wordt het een beetje awkward.*

En dus schakelde ik over naar een ander onderwerp. Niet omdat het fout was, maar omdat het genoeg was. Het moment had zijn charme gehad — spontaan, eerlijk, menselijk.

Wat me achteraf het meest bijbleef, was niet de vraag zelf, maar hoe Corry ermee omging. Zonder gêne. Zonder drama. Met humor. Met klasse.

Dat is misschien wel waarom ze al die jaren een icoon is gebleven. Niet alleen om haar muziek, maar om wie ze is.

Sommige gasten brengen herinneringen mee. Corry bracht een heel stuk jeugd mee — mijn jeugd.

Het raakte me hoe gewoon ze bleef, hoe warm, hoe open. En hoe ze zelfs een onverwachte, bijna gênante vraag kon ombuigen tot een moment van humor en menselijkheid. Dat is misschien wel haar grootste kracht: ze blijft altijd zichzelf, ongeacht de situatie. Eerlijk. Warm. Lief.

Toen ze vertrok, bleef er niet alleen een glimlach hangen, maar ook een gevoel van dankbaarheid. Dat iemand zoals zij — een icoon, een stem die generaties heeft begeleid — de moeite deed om naar onze studio te komen, blijft bijzonder.

En eerlijk? Ik zou haar graag nog eens terugzien. Niet om die anekdote opnieuw te beleven, maar omdat er bij haar een soort zachtheid en menselijkheid hangt die je niet vaak tegenkomt. Een vervolg zou geen herhaling zijn, maar een verdieping. Een tweede hoofdstuk met iemand die je met één gesprek al in je hart sluit.

Toen ze de deur achter zich sloot, wist ik het zeker: *dit was geen afscheid, dit was een eerste keer.*

Roland Van Beeck

De dag dat **Roland Van Beeck** de studio binnenstapte, voelde het alsof er iemand binnenkwam die al een heel leven had geleefd — en dat leven droeg hij zichtbaar, hoorbaar en voelbaar met zich mee. Niet zwaar. Niet dramatisch. Maar als een man die weet wat vallen is, wat opstaan is, en wat het betekent om opnieuw te beginnen.

Roland is iemand die je meteen herkent, zelfs als je hem nog nooit hebt ontmoet. Die warme, diepe stem. Die rustige blik. Die aanwezigheid die tegelijk zacht en krachtig is. Een man die niet hoeft te roepen om gehoord te worden.

Roland Van Beeck, afkomstig uit **Essen**, was jarenlang één van de bekendste tattoeëerders van de regio. Een vakman. Een artiest. Iemand die verhalen op huid zette, lang voor hij ze op een podium bracht.

Maar muziek was altijd zijn eerste liefde geweest. Blues, vooral. Rauwe, eerlijke blues — de soort die je niet speelt, maar voelt. Hij zong bij bands als **Tattoos & Scars** en *The Deaf, The Blind & The Welshman*, en wie hem ooit live hoorde, wist dat er iets bijzonders in die stem zat.

En toch kwam het grote publiek pas veel later.

In **2020** schreef Roland zich in voor **The Voice Senior**. Hij was toen midden zestig, had kanker overwonnen, en stond op een kruispunt in zijn leven. Hij wilde de ziekte niet laten bepalen wie hij was. Hij wilde zingen. Hij wilde leven.

En dat deed hij.

Zijn auditie was een mokerslag van emotie en authenticiteit. Zijn versie van *Solitary Man* (Johnny Cash-stijl) raakte iedereen. Zijn coach, **André Hazes**, twijfelde geen seconde. Roland ging door. En door. En door.

Tot hij won.

Niet omdat hij de luidste was. Niet omdat hij de jongste was. Maar omdat hij de meest echte was.

Toen hij bij mij in de studio zat, voelde ik dat meteen. Hij sprak niet als een winnaar. Hij sprak als iemand die dankbaar was dat hij er nog wás. Dat hij opnieuw kon zingen. Dat hij opnieuw kon ademen.

Hij vertelde over zijn strijd tegen kanker, over de momenten waarop hij dacht dat het misschien voorbij was, en over het moment waarop hij besloot: *Verdorie Roland, nu is het je kans.*

Hij vertelde over de droomwereld waarin hij terechtkwam na zijn overwinning — hoe hij het niet meteen kon bevatten, hoe het voelde alsof hij in een soort twilight zone stapte. En toch bleef hij gewoon Roland. De man uit Essen. De tattoeëerder. De bluezanger. De overlever.

Wat me het meest raakte, was zijn nederigheid. Hij sprak over zijn muziek alsof het iets was dat hem toeviel, niet iets dat hij verdiend had. Hij sprak over zijn fans alsof het vrienden waren. Hij sprak over zijn verleden zonder bitterheid, en over zijn toekomst zonder grootspraak.

En dan die stem. Zelfs in een gewoon gesprek hoorde je het: die warmte, die diepte, dat beetje gravel dat alleen mensen hebben die écht geleefd hebben.

Tussen de gesprekken door koos hij muziek die hem gevormd had. Blues. Country. Klassiekers die hij op zijn eigen manier tot leven bracht. De studio vulde zich met een soort rustige intensiteit — alsof de muren even meeluisterden.

Aan het einde van de uitzending schreef hij iets in mijn gastenboek. Een korte boodschap, maar eentje die precies was wie hij is: eerlijk, eenvoudig, dankbaar.

Sommige gasten komen binnen met een verhaal. Roland kwam binnen met een leven.

Hij bracht geen glitter mee, geen show, geen groot ego. Hij bracht waarheid. Hij bracht veerkracht. Hij bracht muziek die niet uit de keel komt, maar uit het hart.

Het raakte me hoe zacht hij was, ondanks alles wat hij had meegemaakt. Hoe warm. Hoe menselijk.

Toen hij vertrok, bleef er een soort stille kracht achter. Een herinnering aan iemand die niet alleen zingt, maar leeft in elke noot.

Ive Rénaarts

De dag dat **Ive Rénaarts** de studio binnenstapte, voelde het alsof er een zonnestraal meereisde. Niet de felle, verblindende soort, maar de warme, menselijke gloed die je krijgt van iemand die leeft voor zijn publiek. Ive heeft dat: een openheid, een spontaniteit, een energie die je meteen meeneemt.

Hij kwam binnen met een brede glimlach, alsof hij al jaren bij ons over de vloer kwam. En ergens voelde dat ook zo. Ive is iemand die je niet moet leren kennen — je *herkent* hem gewoon.

Ive Rénaarts, afkomstig uit de Kempen, is een zanger die zijn hart nooit verstopt heeft. Hij brengt het Vlaamse levenslied zoals het bedoeld is: eerlijk, herkenbaar, zonder franjes. Zijn stem draagt verhalen, zijn teksten dragen gevoel, en zijn optredens dragen mensen.

Hij is niet alleen artiest, maar ook ondernemer. Samen met zijn partner runt hij **Schlagercafé De Kroon** in Poederlee — een plek waar muziek, vriendschap en ambiance elkaar vinden. Wie daar binnenstapt, voelt meteen dat Ive niet alleen zingt voor zijn publiek, maar *met* zijn publiek.

Toen hij bij mij in de studio zat, vertelde hij over zijn weg. Over de vele optredens, van Oostende tot Riemst. Over de nachten waarop hij zes keer op een weekend op het podium stond. Over zijn nieuwe cd *Mijn Mooiste Dromen*, zijn zesde al — want stilzitten is niets voor hem.

Hij sprak over zijn muziek met een soort vanzelfsprekende passie. Niet groot, niet dramatisch, maar warm en echt. “Zingen is mijn lange leven,” zei hij, en je voelde dat elke letter waar was.

Ive heeft ook moeilijke momenten gekend. Ziekenhuisopnames. Relatieproblemen die publiek werden. Stormen die je als artiest liever niet meemaakt.

Maar hij bleef zingen. Hij bleef geloven. Hij bleef Ive.

Sterartiesten schreef over zijn nieuwe single *Huilen doe ik wel alleen*, een cover van Jannes — een nummer dat hij omvormde tot een puur Vlaams levenslied. En dat is precies wat Ive doet: hij neemt een lied en maakt het van hem.

Het gesprek met Ive was er één dat vanzelf liep. Hij praat zoals hij zingt: open, warm, zonder filter. Hij lachte veel, vertelde anekdotes, en bracht een soort gezelligheid mee die de hele studio vulde.

Tussen de gesprekken door koos hij muziek die hem typeerde. Vrolijke nummers, herkenbare melodieën, liedjes die je spontaan doen meezingen. De studio voelde even als een klein schlagercafé — warm, luid, en vol leven.

We hadden het ook over zijn samenwerking met **Kurt Crabbé**. Hun singles *Santa Maria* en *Het is hier binnen beter dan buiten* waren vrolijke, feestelijke nummers die Vlaanderen in polonaise zetten. Ive vertelde hoe leuk het was om met Kurt te werken — twee stemmen, twee karakters, één grote ambiance.

Aan het einde van de uitzending schreef hij iets in mijn gastenboek. Een korte boodschap, maar eentje die precies was wie hij is: oprecht, vriendelijk, dankbaar.

Sommige gasten brengen muziek mee. Ive bracht **leven** mee.

Hij vulde de studio met warmte, humor en een soort openhartigheid die je niet vaak tegenkomt. Hij is een artiest die niet speelt dat hij mens is — hij *is* mens, en dat maakt hem artiest.

Het raakte me hoe hij sprak over zijn dromen, zijn tegenslagen, zijn muziek. Hoe hij bleef geloven, zelfs wanneer het moeilijk werd. Hoe hij bleef zingen, omdat zingen is wie hij is.

Toen hij vertrok, bleef er een glimlach hangen. Een vrolijke, warme glimlach die zei: *dit was echt Ive*.

Monika Vanleke

Er zijn gasten die je uitnodigt omdat je hun werk bewondert. Er zijn gasten die je uitnodigt omdat ze iets bijzonders te vertellen hebben. En dan zijn er gasten zoals **Monika Vanleke** — mensen die je uitnodigt omdat ze een stukje van je eigen geschiedenis met zich meedragen.

Toen Monika de studio binnenstapte, voelde het alsof de tijd even een lus maakte. We hadden samen gewerkt op de luchthaven van Zaventem, jaren geleden. En hoewel we toen allebei een andere job deden, was het al duidelijk: **Monika was een artieste in wording.** Je voelde het. Je zag het. Het zat in haar manier van kijken, van praten, van observeren. Ze droeg verhalen in zich, lang voor ze ze opschreef.

Vandaag is Monika een gevestigde naam in de Vlaamse boekenwereld. Ze schrijft romans die leven, die ademen, die je meenemen in werelden die tegelijk herkenbaar en verrassend zijn. Ze geeft **auteurslezingen**, staat op podia van **Neos-verenigingen**, wordt besproken op **Hebban**, en reist van bibliotheek naar cultuurcentrum om lezers te ontmoeten.

Maar in de studio was ze vooral… Monika. Dezelfde warme, open, nieuwsgierige vrouw die ik kende van vroeger. Alleen rijker aan verhalen.

Het gesprek begon met een glimlach. Niet de beleefde soort, maar de glimlach van twee mensen die elkaar herkennen, zelfs na jaren. We haalden herinneringen op aan Zaventem — de drukte, de chaos, de humor die je nodig hebt om daar te overleven. En ik zei haar eerlijk wat ik toen al voelde: dat het artiest-zijn bij haar **altijd** zichtbaar was geweest. Niet als pose, maar als natuur.

Ze lachte. "Misschien zat het er toen al in," zei ze. En ja — dat zat het.

We spraken over haar boeken, over hoe ze schrijft, over waar haar verhalen vandaan komen. Monika schrijft niet om te imponeren. Ze schrijft om te raken. Om te verbinden. Om mensen even te laten ontsnappen aan hun eigen wereld, of net dieper in zichzelf te laten kijken.

Ze vertelde over haar lezingen, over de ontmoetingen met lezers, over de vragen die ze krijgt. Over hoe bijzonder het is wanneer iemand zegt dat een boek hen heeft geholpen, getroost, of gewoon even heeft laten glimlachen.

Wat me opviel, was haar rust. Haar zachtheid. Haar authenticiteit. Ze is geen artieste die boven haar publiek staat — ze staat er *tussen.*

Tussen de gesprekken door koos ze muziek die haar inspireerde tijdens het schrijven. Nummers die sfeer zetten, die emoties dragen, die haar helpen om in een verhaal te duiken. De studio vulde zich met een soort literaire stilte — het soort stilte waarin woorden geboren worden.

Aan het einde van de uitzending schreef ze iets in mijn gastenboek. Een boodschap die tegelijk eenvoudig en diep was — helemaal Monika. Een paar woorden, maar woorden die bleven hangen.

Sommige gasten brengen een verhaal mee. Monika bracht een **verleden**, een **heden**, en een **vooruitblik** mee — allemaal in één ontmoeting.

Wat me het meest raakte, was hoe natuurlijk het voelde om haar opnieuw te zien. Er zijn mensen die je jaren niet ziet, en toch lijkt het alsof er geen dag voorbij is gegaan wanneer je ze terug ontmoet. Monika is zo iemand. Ze draagt een soort vertrouwdheid met zich mee, een warmte die niet vervaagt, zelfs niet na lange tijd.

Terwijl ze sprak, merkte ik dat ik soms even niet naar haar woorden luisterde, maar naar haar manier van vertellen. Die zachte cadans. Die bedachtzame pauzes. Die blik die altijd net iets verder kijkt dan het oppervlak. Het is de blik van iemand die observeert, die voelt, die registreert — een schrijfster in hart en nieren.

En dan besefte ik opnieuw wat ik vroeger al voelde, daar op de luchthaven van Zaventem: **het artiest-zijn zat toen al in haar, lang voor de boeken kwamen.** Het zat in haar houding, in haar humor, in haar manier van omgaan met mensen. Ze was toen al iemand die verhalen verzamelde, zelfs zonder dat ze het zelf wist.

Het deed me nadenken over hoe sommige talenten groeien in stilte. Hoe sommige mensen pas later in hun leven de ruimte vinden om te worden wie ze altijd al waren. En hoe mooi het is wanneer dat gebeurt.

Wat me ook trof, was haar nederigheid. Ze spreekt over haar boeken zonder poeha, zonder afstand, zonder de drang om indruk te maken. Ze schrijft niet om applaus te krijgen, maar omdat ze iets te vertellen heeft. En dat voel je in alles.

Tijdens het gesprek merkte ik dat ik niet alleen een auteur tegenover me had, maar ook een mens die trouw is gebleven aan zichzelf. Geen masker. Geen pose. Geen façade. Gewoon Monika — dezelfde vrouw die ooit naast me stond in de luchthaven, maar nu met een rugzak vol verhalen die ze met de wereld deelt.

Toen ze vertrok, bleef er een soort zachte rust achter. Niet de stilte van leegte, maar de stilte die volgt op een goed gesprek. De stilte die je krijgt wanneer een boek net is dichtgevallen en je nog even blijft zitten, omdat je niet meteen terug de realiteit in wil.

En ik wist: dit hoofdstuk was niet alleen een terugblik, maar ook een eerbetoon. Aan haar talent. Aan haar menselijkheid. Aan de weg die ze heeft afgelegd. En aan het voorrecht dat ik had om een stukje van die weg van dichtbij te mogen zien.

Magalie Gelin

Er zijn gasten die je uitnodigt omdat ze talent hebben. En er zijn gasten die je uitnodigt omdat ze licht meebrengen. **Magalie Gelin** behoort zonder twijfel tot die laatste categorie.

Toen ze de studio binnenstapte, voelde het alsof er een zachte, sprankelende energie meereisde. Niet opdringerig, niet luid, maar warm, vrolijk en levendig. Magalie heeft een soort natuurlijke levensvreugde die je meteen raakt — een enthousiasme dat niet gespeeld is, maar uit haar poriën lijkt te komen.

Ze is jong, maar staat stevig met beide voeten op de grond. Ze is getalenteerd, maar blijft bescheiden. Ze straalt, maar blijft menselijk. Een zeldzame combinatie.

Magalie is een artieste in de breedste zin van het woord. Ze zingt, ze coacht, ze creëert, ze inspireert.

Ze werkte als **Music Tutor bij Open 2 Music** in **Guildford**, waar ze jonge artiesten begeleidde en hielp groeien. Ze stond als **Singer/Dancer bij Studio 100**, in de creatieve omgeving rond Gert Verhulst, waar ze meedraaide in producties die discipline, professionaliteit en muzikaliteit vereisen. Daarnaast is ze **assistente-dirigent bij Showkoor AMUSE**, waar ze mee de muzikale lijnen uitzet en zangers ondersteunt in hun performance.

Via **Wisper** en haar eigen platform **Zangles met Maggie** begeleidt ze zangers van alle leeftijden. Met **Maggie's Melody's** bouwt ze aan een eigen muzikale wereld, vol warmte en authenticiteit. Ze verscheen op **Ring TV**, stond op podia met haar project **Analice**, en beweegt zich moeiteloos tussen genres, stijlen en sferen.

Maar in de studio was ze vooral… Magalie. Echt. Open. Stralend.

Het gesprek liep vanaf de eerste minuut vanzelf. Ze vertelde over haar liefde voor muziek, over hoe ze zingen ziet als een vorm van thuiskomen. Over haar leerlingen, die ze niet alleen begeleidt maar ook aanmoedigt, optilt, laat groeien. Over de kracht van stem, adem en emotie.

Wat me opviel, was haar zachtheid. Niet fragiel, maar krachtig. De zachtheid van iemand die begrijpt dat muziek niet alleen techniek is, maar ook vertrouwen. Dat zingen soms meer is dan een noot raken — het is jezelf durven laten horen.

Tijdens het interview gebeurde er iets onverwachts maar heerlijk spontaan. Magalie begon enkele zangtechnieken met ons te delen — kleine oefeningen, ademhalingstrucs, manieren om je stem te openen zonder spanning. Het was geen geplande workshop, maar het voelde wel zo. Ze deed het met zoveel enthousiasme en eenvoud dat iedereen in de studio meteen meedeed.

En het mooiste? We gebruiken die technieken **nog steeds**. Soms voor de grap, soms serieus, maar altijd met een glimlach. Het is alsof een stukje van haar les bij ons is blijven hangen, een klein muzikaal ritueel dat telkens opnieuw leven krijgt.

Een tijdje na het interview had ik het voorrecht om bij haar thuis een zangles te volgen. Het was een bijzondere ervaring. Niet omdat ik plots een virtuoos werd, maar omdat Magalie een manier heeft om je op je gemak te stellen. Ze creëert een ruimte waarin je durft. Durft proberen. Durft falen. Durft zingen.

Het was geen les, het was een ontmoeting. Een moment dat me altijd zal bijblijven.

Toen we haar vroegen of ze met enkele van haar leerlingen wilde optreden tijdens de **40ste verjaardag van Radio Apollo**, twijfelde ze geen seconde. Ze zei ja. Gewoon ja. Omdat ze gelooft in kansen, in samen muziek maken, in mensen verbinden.

En ze kwam. Met haar leerlingen. Met haar enthousiasme. Met haar glimlach.

Het werd één van de warmste momenten van die avond.

Hoewel het contact sporadisch is, blijft het bestaan. Een berichtje hier. Een update daar. Een glimlach wanneer haar naam opduikt.

Sommige gasten verdwijnen na een interview. Magalie niet. Ze blijft — zacht, op de achtergrond, maar aanwezig.

Ondertussen is er ook een kleintje geboren. Een nieuw leven. Een nieuw verhaal. Een nieuw geluid, misschien.

Wie weet. Talent zit soms in bloed, soms in lucht, soms in liefde. En bij Magalie is er van die drie genoeg.

Het raakte me hoe spontaan ze tijdens het interview haar zangtechnieken met ons deelde. Niet als lerares die boven haar leerlingen staat, maar als iemand die plezier vindt in samen ontdekken. Die kleine oefeningen, die ademhalingstrucs, die speelse klankexperimenten

En dan haar parcours. Van Guildford tot Studio 100. Van Showkoor AMUSE tot haar eigen zangpraktijk.

Toen ze de studio verliet, bleef er een glimlach hangen. Een zachte, sprankelende glimlach die zei: *dit was geen interview — dit was een ontmoeting die blijft.*

Marlies Verschueren

Sommige gasten brengen een verhaal mee. Sommige gasten brengen humor mee. Maar heel af en toe komt er iemand binnen die **beide** meebrengt — en dan nog in een vorm die je niet ziet aankomen. **Marlies Verschueren** was zo iemand.

Toen ze de studio binnenstapte, voelde het alsof er een kleine theaterlamp werd aangestoken. Niet fel, niet overweldigend, maar precies genoeg om de ruimte net dat beetje extra glans te geven. Marlies heeft een présence die je niet kunt faken: warm, alert, speels, en met een soort innerlijke glimlach die je meteen geruststelt.

Ze is een artieste die zich niet laat vastpinnen op één discipline. Ze beweegt tussen theater, comedy, televisie en live-performance alsof het kamers zijn in hetzelfde huis.

Bij de **VRT** werkte ze mee aan projecten waar timing, taal en authenticiteit centraal staan. In het **Fakkeltheater** stond ze op de planken met producties die haar veelzijdigheid lieten zien. In de **123 Comedy Club** bewees ze dat humor niet alleen een talent is, maar ook een vak. En in de **Arenberg** bracht ze voorstellingen die zowel licht als gelaagd waren — precies zoals zij zelf is.

Op **marliesverschueren.be** bouwt ze aan haar eigen creatieve universum, waar ze schrijft, speelt, vertelt en inspireert.

Maar in de studio was ze vooral… Marlies. Echt. Open. Warm. En met een scherpte die nooit snijdt, maar altijd raakt.

Wat Marlies nog bijzonderder maakt, is dat haar artistieke parcours verweven is met een diep persoonlijk traject: **haar transitie van man naar vrouw**.

Ze sprak er in de studio open over, zonder drama, zonder pathos, maar met een eerlijkheid die je raakt. Niet omdat het een zwaar onderwerp was, maar omdat ze het bracht zoals ze alles brengt: met warmte, met nuance, met humor, en vooral met een enorme menselijkheid.

Ze vertelde hoe het voelde om eindelijk te worden wie ze altijd al was. Hoe het podium haar hielp om zichzelf te vinden. Hoe comedy, theater en televisie niet alleen haar werk waren, maar ook haar ademruimte, haar spiegel, haar vrijheid.

Wat me trof, was dat ze haar transitie niet beschreef als een breuk, maar als een **thuiskomst**. Een proces dat tijd vroeg, moed vroeg, maar vooral eerlijkheid vroeg — tegenover zichzelf en tegenover de wereld.

En precies die eerlijkheid maakt haar zo'n sterke artieste. Ze speelt niet dat ze iemand is. Ze *is* iemand.

Een van de meest charmante dingen aan Marlies is hoe ze optreedt met haar kleine pianootje. Geen groot instrument, geen bombast, geen showelementen — gewoon dat kleine, bijna kinderlijke klavier dat ze meebrengt alsof het een verlengstuk is van haar ziel.

Ze vertelde hoe ze ermee op kleine podia staat, in comedyclubs, in intieme theaters, in cafés waar mensen dicht bij elkaar zitten. Dat pianootje is haar metgezel, haar ritme, haar humor, haar kwetsbaarheid. Het past bij haar zoals een sjaal past bij een winteravond: warm, zacht, en helemaal eigen.

En wanneer ze erop speelt, gebeurt er iets. De zaal wordt kleiner. De mensen komen dichterbij. Het wordt geen optreden meer, maar een gesprek — een gedeeld moment.

Het gesprek in de studio liep vanaf de eerste minuut vanzelf. Ze vertelde over haar weg, over de keuzes die ze maakte, over de momenten waarop ze zichzelf opnieuw moest uitvinden. Over de kracht van humor — niet als schild, maar als brug. Over hoe ze het publiek ziet: niet als massa, maar als mensen. Individuen. Gezichten. Verhalen.

Wat me opviel, was haar eerlijkheid. Ze sprak over de mooie momenten, maar ook over de moeilijke. Over twijfel. Over durven springen. Over vallen en weer opstaan. En telkens opnieuw kiezen voor het podium, omdat dat de plek is waar ze thuiskomt.

Aan het einde van de uitzending schreef ze iets in mijn gastenboek. Een korte boodschap, maar eentje die precies was wie ze is: warm, eerlijk, en met een vleugje humor dat je pas merkt wanneer je het de tweede keer leest.

Sommige gasten brengen een optreden mee. Marlies bracht **een waarheid**, **een glimlach**, en **een ziel** mee.

Ze vulde de studio met warmte, humor en een zachte scherpte die je niet vaak tegenkomt. Maar wat me het meest raakte, was haar openheid over haar transitie. Niet als een verhaal dat ze moest vertellen, maar als een verhaal dat ze **wilde** vertellen — omdat het deel is van wie ze is, van haar kracht, van haar identiteit.

Het was geen zwaar gesprek. Het was een eerlijk gesprek. Een gesprek dat liet zien hoe kwetsbaarheid en kracht perfect naast elkaar kunnen bestaan.

En dan dat kleine pianootje. Dat eenvoudige instrument dat haar optredens zo uniek maakt. Het staat symbool voor wie ze is: speels, authentiek, ontwapenend, en altijd dicht bij zichzelf.

En ik wist: *dit was geen interview — dit was een ontmoeting met iemand die zichzelf geworden is, en daardoor anderen de moed geeft om hetzelfde te doen.*

Daisy O (Daisy Opdebeeck)

Sommige artiesten komen binnen met een stem. Sommige met een verhaal. Maar heel af en toe komt er iemand binnen die **beide** meebrengt — en dan nog met een zachtheid die je meteen raakt. **Daisy O**, of voluit **Daisy Opdebeeck**, was zo iemand.

Toen ze de studio binnenstapte, voelde het alsof er een warme, rustige gloed meereisde. Niet luid, niet overweldigend, maar oprecht, vriendelijk en puur. Daisy heeft een uitstraling die je niet kunt faken: een openheid die je meteen omarmt, een zachtheid die je stil maakt, en een innerlijke kracht die je pas merkt wanneer je echt naar haar luistert.

Daisy treedt op onder de naam **Daisy O**, een artiestennaam die perfect bij haar past: eenvoudig, warm, herkenbaar. Op **DaisyOpdebeeck.be** vind je haar muzikale wereld — optredens, projecten, samenwerkingen. Op **VI.be** staat ze tussen de artiesten die hun plek in de Vlaamse muziekwereld veroveren. Op **Textradio**, **Flubo.be** en zelfs **HLN** wordt ze opgepikt als iemand die iets te vertellen heeft, iemand die raakt, iemand die blijft hangen.

Haar muziek is eerlijk, melodieus en zacht. Ze zingt niet om te imponeren, maar om te verbinden. En dat voel je in elke noot.

Wat Daisy bijzonder maakt, is dat ze haar weg in de muziek bewandelt met een **beperkt zicht**. Maar nooit, geen seconde, laat ze dat haar identiteit bepalen. Ze benoemt het, ze erkent het, maar ze **is** het niet.

Ze wordt bij optredens en verplaatsingen altijd begeleid door **Geert Morris**, een fantastische muzikant en een trouwe steunpilaar. Geert is meer dan een begeleider — hij is haar muzikale partner, haar kompas, haar veilige haven op en naast het podium.

Samen vormen ze een duo dat je niet snel vergeet: Daisy met haar warme stem en zachte présence, Geert met zijn muzikaliteit, precisie en zorg.

Het is een samenwerking die je voelt, niet alleen hoort.

Daisy is ook goed bevriend met **Sabien Tiels**, en dat zegt veel. Sabien is iemand die alleen schrijft voor artiesten die haar raken, die ze vertrouwt, die ze begrijpt. En voor Daisy schreef ze liedjes — warme, melodische nummers die perfect passen bij haar stem en haar persoonlijkheid.

Het is een vriendschap die gebouwd is op respect, op herkenning, op muzikaliteit. En je voelt dat wanneer Daisy erover vertelt: een soort zachte trots, een dankbaarheid die niet uitgesproken hoeft te worden.

Naast haar muzikale carrière werkt Daisy als:

- **Bemiddelaar in Familiezaken**
- **Bemiddelaar in Burgerlijke en Handelszaken**

En eerlijk: het past perfect bij haar. Ze heeft een zachte kracht, een luisterend oor, een manier van aanwezig zijn die rust brengt. Ze is iemand die mensen ziet, écht ziet — zelfs wanneer ze zichzelf even kwijt zijn.

Het is zeldzaam dat iemand zowel op een podium kan staan als naast iemand kan zitten in een moeilijke situatie. Maar Daisy kan dat. Ze beweegt moeiteloos tussen muziek en menselijkheid.

Ons gesprek was er één dat vanzelf liep. Ze vertelde over haar muziek, over haar optredens, over de weg die ze heeft afgelegd. Over de kleine podia waar ze begon, de grotere kansen die volgden, en de mensen die haar onderweg hebben gevormd.

Wat me opviel, was haar authenticiteit. Geen grootspraak. Geen façade. Geen glitter die moet verbergen wat echt is.

Daisy is Daisy. En dat is genoeg.

Aan het einde van de uitzending gebeurde er iets dat me altijd zal bijblijven. Daisy wilde graag iets schrijven in mijn gastenboek, maar door haar beperkt zicht vroeg ze aan **Geert Morris** om haar woorden neer te pennen. Geert schreef, met dezelfde zorg en zachtheid waarmee hij haar muzikaal begeleidt.

Maar toen de boodschap klaar was, nam Daisy zelf de pen. Met vaste hand zette ze haar eigen naam eronder.

Het was een klein gebaar, maar het vertelde een groot verhaal: over haar zelfstandigheid, haar trots, haar waardigheid, en haar wil om altijd zélf aanwezig te zijn in alles wat ze doet.

Het was Daisy in één beweging.

Ze vulde de studio met een zachte energie die je niet kunt forceren. Een energie die ontstaat wanneer iemand volledig zichzelf durft te zijn. Ze is een artieste die niet schreeuwt om aandacht, maar die aandacht krijgt omdat ze raakt.

Haar beperkt zicht maakt haar niet kleiner — het maakt haar groter. Het toont haar kracht, haar doorzettingsvermogen, haar vertrouwen in de mensen rond haar. En de samenwerking met Geert Morris is daar het mooiste bewijs van: twee mensen die elkaar aanvullen, optillen, versterken.

Haar vriendschap met Sabien Tiels, de liedjes die Sabien voor haar schreef — het zijn tekens van erkenning, van respect, van verbondenheid.

Toen Daisy vertrok, bleef er een stille glimlach achter. Een warme, zachte glimlach die zei: *dit was geen interview — dit was een ontmoeting met iemand die de wereld zachter maakt, precies zoals is.*

Micha Marah

Er zijn artiesten die je uitnodigt omdat ze een carrière hebben. Er zijn artiesten die je uitnodigt omdat ze geschiedenis geschreven hebben. Maar heel af en toe komt er iemand binnen die **beide** heeft gedaan, en toch binnenstapt alsof ze gewoon "Micha" is. **Micha Marah** was zo iemand.

Toen ze de studio binnenkwam, voelde het alsof er een stukje Vlaamse muziekgeschiedenis mee naar binnen wandelde — maar zonder de afstand, zonder de sterallures, zonder de muur die sommige iconen om zich heen bouwen. Micha straalt iets uit dat je niet kunt leren: warmte, menselijkheid, en een soort natuurlijke elegantie die je meteen op je gemak stelt.

Ze is een schat van een vrouw. En dat voel je vanaf de eerste seconde.

Micha Marah — geboren als Aldegonda Leppens — is één van de meest veelzijdige artiesten die Vlaanderen ooit heeft gekend. Zangeres, actrice, presentatrice, stemactrice, musicalster, televisiepersoonlijkheid… Ze heeft het allemaal gedaan, en telkens met dezelfde energie, dezelfde gedrevenheid, dezelfde liefde voor het vak.

Ze brak door in de jaren '70, stond op het **Eurovisiesongfestival**, speelde in talloze tv-programma's, bracht tientallen albums uit, en bleef altijd relevant. Niet door trends te volgen, maar door trouw te blijven aan zichzelf.

Haar stem is herkenbaar uit duizenden: warm, helder, krachtig, en altijd met dat typische Micha-randje dat je meteen meeneemt.

Wat Micha bijzonder maakt, is dat ze ondanks haar indrukwekkende carrière altijd **benaderbaar** is gebleven. Geen diva, geen afstand, geen façade.

Ze praat met je alsof ze je al jaren kent. Ze luistert. Ze lacht. Ze deelt.

En ze heeft een soort eerlijkheid die je niet vaak meer tegenkomt.

Ons gesprek was er één dat meteen klikte. Ze vertelde over haar carrière, over de vele paden die ze bewandeld heeft, over de keuzes die ze maakte. Over de muziekwereld toen en nu. Over de kracht van blijven gaan, blijven geloven, blijven zingen.

Wat me opviel, was haar energie. Ze is iemand die leeft vanuit passie, niet vanuit nostalgie. Ze kijkt niet alleen terug — ze kijkt vooruit.

Een jaar of wat na het interview had ik haar opnieuw nodig. Voor een ander programma — **Uw Thematoppers van Moniek** — werkte ik rond het thema **CB en zendamateurs**. En ik herinnerde me dat Micha ooit een liedje had gezongen dat perfect in dat thema paste: **"Kom eens retour"**.

Maar ik wist de titel niet meer zeker.

Dus stuurde ik haar een bericht.

En wat gebeurde er? Ze antwoordde **bijna onmiddellijk**. Geen gedoe, geen wachttijd, geen afstand.

Gewoon Micha. Warm. Behulpzaam. Menselijk.

Het was een klein moment, maar het zei alles. Ze is een topwijf — in de mooiste betekenis van het woord.

Wat ik bijzonder vind, is dat Micha zelf een soortgelijk programma presenteert op **Ment TV**: **Hadiemicha**.

Een programma waarin ze mensen ontvangt zoals alleen zij dat kan: warm, nieuwsgierig, met humor en met een open hart. Het is een plek waar verhalen tot leven komen, waar artiesten zichzelf mogen zijn, waar Micha's eigen ziel zichtbaar wordt.

En heel eerlijk? Misschien hoop ik ooit eens aan haar tafel te mogen zitten. Niet als fan, niet als collega, maar als mens. Omdat een gesprek met Micha nooit zomaar een gesprek is — het is een ontmoeting.

Micha heeft een carrière die je zou kunnen omlijsten, maar ze draagt die carrière met een lichtheid die je zelden ziet. Ze is trots, maar nooit hoogmoedig. Ze is ervaren, maar nooit uitgeblust. Ze is een icoon, maar blijft tegelijk gewoon mens.

En dat maakt haar zo bijzonder.

Sommige gasten brengen een verhaal mee. Micha bracht **een leven** mee.

Ze vulde de studio met warmte, met humor, met een soort vanzelfsprekende klasse die je niet kunt faken. Ze is een artieste die generaties heeft geraakt, maar tegelijk een vrouw die je het gevoel geeft dat je haar buurvrouw zou kunnen zijn.

Het moment dat ze me later zo snel hielp met de titel van "Kom een retour" — dat was Micha in een notendop. Geen sterallures. Geen afstand. Gewoon een warme, attente vrouw die haar vak én haar mensen graag ziet.

En dan haar programma Hadiemicha. Een tafel waar verhalen thuiskomen. Een tafel waar ik ooit misschien zelf mag aanschuiven. En eerlijk? Dat zou een eer zijn.

Dit was geen interview — dit was een ontmoeting met een icoon dat tegelijk de meest gewone, warme vrouw ter wereld is.

Marc Dex

Er zijn stemmen die je herkent nog voor je weet wie er zingt. Stemmen die je terugbrengen naar feesttenten, radio's op vensterbanken, en zondagochtenden waarop Vlaanderen nog één grote woonkamer leek. **Marc Dex** heeft zo'n stem.

Hij kwam de studio niet binnen als een icoon, maar als een man die zijn leven lang muziek heeft gemaakt omdat hij niet anders kon. Geen grote entree, geen aura van onbereikbaarheid — gewoon een warme glimlach, een stevige handdruk en die typische rust die alleen mensen hebben die alles al eens hebben meegemaakt.

Bij Marc voel je meteen: dit is iemand die niet alleen liedjes heeft gezongen, maar ook verhalen heeft gedragen.

Marc Dex — geboren als Marcel De Wilde — begon zijn carrière in de jaren '60, een tijd waarin Vlaanderen nog volop zijn eigen muzikale identiteit aan het vormen was. Hij werd één van de stemmen die die identiteit mee kleur gaf.

Zijn grote doorbraak kwam met **"Vrolijke vrienden"**, een nummer dat tot vandaag in het collectieve geheugen zit. Maar zijn repertoire is veel breder en rijker dan dat ene liedje. Hij bracht talloze nummers uit die Vlaanderen door de jaren heen hebben begeleid:

- **"Oh Clown"**
- **"Het is nog niet te laat"**
- **"Zigeunermeisje"**
- **"De kleine man"**
- en vele andere liedjes die generaties hebben geraakt.

Hij stond op podia in heel het land, trad op in televisieprogramma's, en bleef decennialang een vaste waarde in de Vlaamse showbizz. Zijn stem is warm, herkenbaar, en altijd eerlijk. Geen franjes, geen opsmuk — gewoon Marc.

Naast zijn eigen carrière is Marc ook de vader van **Barbara Dex**, één van de meest geliefde stemmen van Vlaanderen. En dat is geen detail. Het zegt iets over de muzikale lijn die door hun familie loopt: talent, warmte, authenticiteit.

Barbara erfde niet alleen zijn stemkleur, maar ook zijn bescheidenheid, zijn vakmanschap, zijn liefde voor muziek. En Marc spreekt over haar met een trots die je voelt tot in de kleinste woorden.

Ons gesprek was er één dat rust uitstraalde. Marc praat niet om te imponeren — hij vertelt. Hij deelt herinneringen, anekdotes, kleine momenten die zijn carrière hebben gevormd.

Hij sprak over de beginjaren, over de optredens in parochiezalen en feesttenten, over de televisieprogramma's die hem bekend maakten, over de mensen die hem onderweg hebben gesteund.

Wat me opviel, was zijn nederigheid. Hij heeft een carrière waar velen alleen maar van kunnen dromen, maar hij draagt die carrière met een lichtheid die je zelden ziet.

Aan het einde van de uitzending gebeurde er iets dat me altijd zal bijblijven. Marc gaf me een **verzamel-cd**, uitgebracht ter gelegenheid van zijn ongelooflijk lange carrière. Een cd vol herinneringen, vol muziek, vol leven.

Het was geen promogeschenk. Het was een gebaar. Een stukje van zijn verhaal dat hij met mij wilde delen.

Ik voelde me vereerd. Niet omdat het een cd was, maar omdat het van **hem** kwam — een man die zoveel heeft betekend voor de Vlaamse muziek.

Wat Marc zo bijzonder maakt, is dat hij ondanks zijn lange carrière altijd **mens** is gebleven. Warm. Eerlijk. Toegankelijk.

Hij praat met je alsof je een oude vriend bent. Hij luistert. Hij lacht. Hij neemt zijn tijd.

Er zijn ontmoetingen die je niet plant, maar die je bijblijven omdat ze zo vanzelfsprekend juist aanvoelen. Mijn gesprek met Marc Dex was er zo één.

Hij kwam binnen zonder poeha, zonder de drang om zichzelf te bewijzen, zonder het gewicht van zijn lange carrière op zijn schouders. En toch voelde je het allemaal. Niet omdat hij het uitsprak, maar omdat het in hem zit — in zijn stem, in zijn manier van kijken, in de rust waarmee hij vertelt.

Wat me het meest trof, was hoe gewoon hij gebleven is. Een man die Vlaanderen decennialang heeft laten zingen, maar die in de studio zat alsof hij gewoon even langskwam voor een babbel en een tas koffie. Geen afstand, geen sterallures, geen "weet je wel wie ik ben". Gewoon Marc.

En dan die verzamel-cd. Hij gaf ze niet als promomateriaal, maar als een stukje van zichzelf. Een gebaar dat meer zei dan woorden ooit kunnen. Een soort stille erkenning, alsof hij wilde zeggen: *"Hier, dit is mijn leven. Neem het mee."*

Liselotte Van Dooren

Sommige artiesten komen je leven binnen via een podium. Sommige via een studio. Maar heel af en toe ontmoet je iemand op een manier die je niet plant, maar die achteraf gezien precies op het juiste moment kwam. **Liselotte Van Dooren** was zo'n ontmoeting.

Ik leerde haar kennen tijdens een vorig programma van mij, **Nashville Tennessee**, waar ze toen voornamelijk country zong. En vanaf dat eerste moment voelde ik: dit is geen doorsnee zangeres. Dit is iemand met een stem die warmte draagt, met een uitstraling die je meeneemt, en met een persoonlijkheid die je niet vergeet.

Liselotte begon in de countrywereld, en dat hoor je nog steeds in haar stem: die zachte twang, die openheid, die eerlijkheid. Maar ondertussen is ze veel meer dan dat. Ze zingt:

- **Country**
- **Pop**
- **Covers**
- én **eigen geschreven liedjes**, die ze samen met haar man brengt

Die eigen nummers zijn misschien wel het mooiste deel van haar repertoire. Je voelt dat ze uit het leven komen, uit echte momenten, uit echte emoties. Het zijn liedjes die niet alleen gezongen worden, maar geleefd.

Ik ben ooit naar een café-optreden van haar geweest, niet zo ver van waar ik woon. En eerlijk: dat was één van die avonden die je niet plant, maar die je bijblijven. Ze stond daar niet als "de artieste", maar als Liselotte — warm, spontaan, dichtbij.

Het was muziek zonder afstand. Muziek die je recht in het hart raakt. Muziek die je meeneemt zonder dat je het merkt.

Ondertussen heb ik haar al meerdere keren in de studio gehad. En elke keer opnieuw brengt ze dezelfde levenslust mee: joviaal, warm, spontaan, en altijd met een glimlach die de ruimte lichter maakt.

Ze is één van die gasten waarbij je voelt: *dit wordt een fijne uitzending, wat er ook gebeurt.*

En dan was er dat optreden tijdens **De Uitnodiging**. Een moment dat ik koester voor de rest van mijn leven. Ze zong met zoveel warmte, zoveel echtheid, zoveel Liselotte — dat het bijna voelde alsof de studio even stilstond.

Samen met haar man vormt ze een duo dat al jaren muziek maakt alsof het ademen is. Hun stemmen passen bij elkaar, hun energie vult elkaar aan, hun muziek is een verlengstuk van wie ze samen zijn.

Het is geen samenwerking. Het is een verhaal.

Wat veel mensen niet weten, is dat Liselotte zich ook bezighoudt met **stembevrijding**. En eerlijk: dat past perfect bij haar.

Stembevrijding is geen zangles. Het is geen techniek. Het is geen "beter leren zingen". Het is een proces waarin je je stem leert **loslaten**, **openen**, **vrijmaken** — precies zoals je bent.

Bij haar mag je klinken zoals je bent. Bij haar mag je ademen zoals je bent. Bij haar mag je bestaan zoals je bent.

Naast haar muziek is Liselotte ook vertegenwoordigster van **Just**, natuurlijke verzorgingsproducten voor de hele familie. En ze doet dat met dezelfde warmte als haar muziek.

Ze komt zelfs **aan huis** om een "JUST-party" te geven — net zoals vroeger met Tupperware. Maar dan met haar eigen charme, haar eigen enthousiasme, haar eigen stijl.

Het past perfect bij haar: zorgzaam, vriendelijk, en altijd met aandacht voor de mensen voor haar.

Sommige artiesten blijven hangen door hun stem. Liselotte blijft hangen door **wie ze is**.

Ze is een vrouw die muziek maakt met haar hart, die optreedt met haar ziel, en die praat met een warmte die je niet kunt faken. Ze is levenslustig, joviaal, spontaan — een vrouw die een ruimte binnenkomt en meteen iets achterlaat: licht.

Het optreden tijdens De Uitnodiging draag ik mee als één van die momenten die je niet vergeet. Niet omdat het perfect was, maar omdat het echt was.

En eerlijk? Ik hoop haar nog vele malen te mogen ontmoeten. Niet alleen als artieste, maar als mens. Want Liselotte is iemand die je leven binnendanst zonder lawaai, maar die blijft hangen als een melodie die je niet meer kwijt wilt.

Chereez (Caroline V.)

Sommige artiesten komen binnen met glitter. Sommige met attitude. Maar heel af en toe komt er iemand binnen die **kracht** meebrengt — niet de luidruchtige soort, maar de soort die je voelt nog voor ze iets zegt. **Chereez**, oftewel **Caroline V.**, of gewoon **Caro** voor de vrienden, was zo iemand.

Ze stapte de studio binnen met een uitstraling die tegelijk warm en onverzettelijk was. Een vrouw die vriendelijk is, maar ook duidelijk. Warm, maar nooit naïef. Sterk, maar nooit hard. Down to earth, maar met een présence die je niet kunt negeren.

En dat heeft alles te maken met wie ze is, niet alleen als artieste, maar ook als mens. Caro is namelijk **rechercheur** — een beroep dat je vormt, scherpt, en tegelijk met beide voeten op de grond houdt.

En net als ik is ze **van Limburg**. Misschien is het daarom dat haar warmte zo vertrouwd aanvoelde, alsof er meteen een soort herkenning was — dezelfde tongval, dezelfde mentaliteit, dezelfde zachte koppigheid die Limburgers zo typeert.

Chereez is de drijvende kracht achter de Cher-tribute band **CHEReez**, maar dat woord “tribute” doet haar eigenlijk tekort. Ze imiteert Cher niet. Ze **belichaamt** haar.

Haar stem, haar houding, haar présence — het klopt allemaal. En toch blijft ze Caro. Geen kopie, maar een eerbetoon met een ziel.

Toen wij naar haar optreden gingen, werden we letterlijk weggeblazen. De energie die van het podium spatte, was bijna tastbaar. Het was alsof Cher zelf even was neergedaald, maar dan met een Vlaamse warmte en een eigen kracht die je niet kunt faken.

En eerlijk? Ze kan écht doorgaan voor de **zus van Cher**. De gelijkenis is verbluffend. De performance is als twee druppels water.

Ze heeft een grote indruk nagelaten — eentje die blijft hangen, lang nadat de lichten uitgaan.

Wat Chereez zo bijzonder maakt, is dat ze niet verdwijnt achter haar personage. Ze is geen diva, geen masker, geen façade.

Ze is Caro. Een warme, sterke, vriendelijke vrouw die weet wat ze wil en die haar grenzen bewaakt. Streng wanneer het moet — logisch, met haar beroep. Maar altijd eerlijk, altijd oprecht, altijd met een hart dat groter is dan haar glitterjurken.

En naast muziek heeft ze nog een andere creatieve kant: **ze maakt sieraden**. Met dezelfde precisie, dezelfde liefde voor detail, dezelfde artistieke flair die je ook in haar optredens ziet. Het is een zachtere, intiemere vorm van creativiteit — maar net zo authentiek.

Ons gesprek was er één dat meteen klikte. Ze praat met dezelfde energie waarmee ze optreedt: open, direct, warm en zonder omwegen. Ze vertelde over haar werk, haar muziek, haar droom om Cher te eren, en de weg die ze heeft afgelegd om daar te komen.

Wat me opviel, was haar discipline. Haar professionaliteit. Haar respect voor het vak. En tegelijk haar humor, haar menselijkheid, haar zachte kant die je pas ziet wanneer je even verder kijkt dan de glitter.

Niet elke artiest laat een blijvende indruk na. Maar Caro wel.

Misschien door haar stem. Misschien door haar performance. Misschien door haar kracht. Misschien door haar warmte. Misschien door haar Limburgse nuchterheid.

Maar waarschijnlijk door **alles samen**.

Ze is een artieste die je niet vergeet. Een vrouw die je raakt. Een persoonlijkheid die blijft hangen, lang nadat de muziek is gestopt.

Sommige artiesten brengen een show. Chereez brengt een **ervaring**.

Ze vult een ruimte met energie, met glitter, met vuur — maar ook met menselijkheid, met warmte, met een eerlijkheid die je niet vaak meer ziet. Ze is een artieste die niet alleen zingt, maar transformeert. Niet alleen performt, maar deelt. Niet alleen entertaint, maar raakt.

Toen ze de studio verliet, bleef er een soort fonkeling achter. Een echo van kracht, van glitter, van een vrouw die haar eigen pad bewandelt — recht, duidelijk, en met een hart dat groter is dan haar podium.

En ik wist: *dit was geen interview — dit was een ontmoeting met een artieste én een mens die je niet meer vergeet.*

Lore Verelst (Lœ)

Sommige gasten brengen humor mee. Sommige brengen verhalen. Maar heel af en toe komt er iemand binnen die vooral **echtheid** meebrengt — rauw, warm, eerlijk, en zonder franjes. **Lore Verelst**, artiestennaam **Lœ**, was zo iemand.

Ze kwam de studio binnen met een blik die tegelijk zacht en scherp was. Een glimlach die zei: *"Ik meen wat ik zeg, maar ik ga er ook mee lachen."* Sarcastisch, maar nooit kwetsend. Eigenzinnig, maar nooit afstandelijk. Een vrouw met een karakter dat je niet kunt kopiëren.

Lore komt uit **Grasheide (Putte)**, een plek die haar gevormd heeft: een beetje eigenzinnig, een beetje dorps, een beetje charmant — net zoals zijzelf. Later vond ze haar thuis in **Heist-op-den-Berg**, waar ze woont, werkt en creëert.

Ze werkt bij **Kapper Siska**, een job die perfect bij haar past: menselijk, sociaal, warm, en vol kleine verhalen die alleen maar bij haar terecht kunnen.

En daarnaast runt ze **Studio Lore**, haar creatieve uitlaatklep, haar wereld, haar signatuur.

Onder haar artiestennaam **Lœ** maakt Lore muziek die niet zomaar muziek is. Het is emotie. Het is verwerking. Het is lef.

Haar debuutsingle **'Left Alone'** uit 2020 was geen gewoon nummer — het was een wonde die ze openlegde. In 2015 verloor ze haar beste vriendin, die zelf ook zong onder de naam **Lœ**, aan zelfdoding. Lore nam haar artiestennaam over als eerbetoon, als herinnering, als manier om haar vriendin verder te dragen.

'Left Alone' werd haar manier om te ademen, om te rouwen, om te praten zonder woorden. "Een soort therapie," zei ze. En dat hoor je. Je voelt het in elke noot.

Het nummer raakte niet alleen haar, maar ook anderen. Bijna **9.000 luisterbeurten** op Spotify — niet door marketing, maar door echtheid.

Haar tweede single, **'Daylight'**, kwam er in 2022. Een nummer dat ademt, dat wandelt, dat ruist zoals de natuur waaruit het geboren werd.

Tijdens corona trok Lore vaak de natuur in, samen met haar hond. Rust zoeken. Adem vinden. Licht zien.

'Daylight' gaat over wat de natuur met een mens kan doen — hoe ze heelt, hoe ze opent, hoe ze zachtjes duwt in de richting van morgen.

Met **Jonas Reynders** en **Yannick Stevens** vond ze twee muzikale talenten die haar verhaal hielpen vormgeven. En ondertussen schrijft ze alweer nieuw materiaal.

Lore is dol op vinyl. Een eigen plaat uitbrengen is één van haar dromen. En op de planken staan — écht staan — is een andere.

De eerste cafés hebben haar al gevraagd om op te treden. Maar Lore is verstandig, nuchter, en eerlijk met zichzelf. Ze wil eerst een band samenstellen, nieuwe nummers schrijven, groeien.

Een volwaardige zangcarrière? “Zeker en vast,” zei ze. Maar dan wel op haar manier. Op haar tempo. Met haar karakter.

Lore is sarcastisch, maar warm. Eerlijk, maar zacht. Sterk, maar nooit hard.

Ze heeft een eigen karakter — eentje dat je niet kunt faken. Eentje dat je voelt wanneer ze binnenkomt. Eentje dat blijft hangen wanneer ze vertrekt.

Ze is iemand die lacht met zichzelf, maar nooit met de pijn van anderen. Iemand die haar verdriet omzet in kunst. Iemand die haar humor gebruikt als schild én als brug.

Ons gesprek was er één dat vanzelf liep. Lore praat zoals ze schrijft: ritmisch, eerlijk, zonder omwegen. Ze vertelde over haar muziek, haar vriendin, haar verlies, haar dromen, haar sarcasme, haar hond, haar werk, haar leven.

En wat me het meest raakte, was haar kwetsbaarheid. Niet de soort die schreeuwt, maar de soort die fluistert. De soort die je voelt in de stilte tussen twee zinnen.

Sommige gasten brengen een verhaal. Lore bracht een **ziel**.

Ze vulde de studio met humor, met warmte, met eerlijkheid — maar ook met een diepte die je niet vaak meer tegenkomt. Ze is een artieste die niet alleen zingt, maar leeft in haar muziek. Een vrouw die rouw omzet in licht. Die sarcasme gebruikt als kompas. Die haar eigen pad bewandelt, zonder haast, maar met overtuiging.

Toen ze vertrok, bleef er een soort zachte stilte achter. Een stilte die zei: *dit was geen interview — dit was een ontmoeting met iemand die haar pijn omzet in kunst, en haar kunst in licht.*

Nicholas Arnst

Sommige artiesten komen binnen met een verhaal. Sommige met talent. Maar heel af en toe komt er iemand binnen die vooral **verwondering** meebrengt — een soort speelse magie die je meteen doet glimlachen. **Nicholas Arnst** was zo iemand.

Hij was te gast in **De Uitnodiging**, weliswaar via Zoom, maar dat deed niets af aan zijn présence. Integendeel: zelfs door een scherm heen wist hij de studio te vullen met zijn energie, zijn humor en zijn vakmanschap.

Ons gesprek verliep warm en spontaan. Nicholas praat met een rustige helderheid, een soort zachte zelfzekerheid die je meteen op je gemak stelt. En toen gebeurde het onverwachte: hij deed een **goocheltruc**, live via Zoom.

Het was één van die momenten waarop je even vergeet dat er een scherm tussen zit. Een moment waarop je voelt dat magie niet afhankelijk is van afstand, maar van talent. En dat heeft hij in overvloed.

Het was speels, charmant, verrassend — en vooral: typisch Nicholas.

Later zag ik hem opnieuw, dit keer in Antwerpen, bij een **persvoorstelling van Jacky Lafon**. Geen scherm, geen Zoom, geen digitale afstand — gewoon Nicholas in het echt.

Hij was daar samen met zijn vrouw en hun kindje. En dat beeld bleef hangen: de artiest die ik kende van zijn magie, zijn shows en zijn televisieoptredens, stond daar als vader, als partner, als mens.

Warm. Rustig. Echt.

Het gaf hem een extra laag, een zachtheid die je niet altijd ziet wanneer iemand op een podium staat.

Nicholas is één van de bekendste jonge goochelaars van Vlaanderen. Hij combineert klassieke magie met moderne flair, humor en een vleugje ondeugendheid. Zijn stijl is herkenbaar:

- strak
- verrassend
- speels
- en altijd met respect voor het vak

Hij is iemand die magie niet gebruikt om te imponeren, maar om te verbinden. Om mensen even te laten vergeten waar ze zijn. Om een moment te creëren dat blijft hangen.

Nicholas is iemand die je niet vergeet. Niet omdat hij luid is, maar omdat hij **licht** brengt. Niet omdat hij indruk probeert te maken, maar omdat hij dat vanzelf doet.

Hij heeft een soort zachte kracht — een combinatie van talent, vriendelijkheid en professionaliteit — die je zelden ziet.

En misschien is dat wel zijn grootste magie: dat hij mensen raakt zonder dat hij het forceert. Dat hij verwondering brengt zonder dat hij het opdringt. Dat hij zichzelf blijft, op het podium én daarbuiten.

Nicholas bracht **verwondering**.

Hij vulde de studio — zelfs via Zoom — met warmte, humor en magie. Hij liet zien dat talent geen afstand kent, dat verbinding niet afhankelijk is van een fysieke aanwezigheid, en dat een goochelaar meer is dan zijn trucs.

Toen hij vertrok, bleef er een soort glimlach achter. Een lichte, warme glimlach die zei: *dit was geen interview — dit was een ontmoeting met iemand die magie ademt, op het scherm én in het echt.*

Mo’reen (Maureen Alberg)

Sommige mensen komen je leven binnen op een onverwacht moment. Sommige artiesten leer je kennen via televisie, via optredens, via verhalen. Maar heel af en toe ontmoet je iemand **nog vóór** de rest van de wereld ontdekt wie ze werkelijk is. Zo was het met **Mo’reen**, of **Maureen Alberg**.

Ik kende haar al **lang voordat** ze bekend werd bij het grote publiek. Lang voordat ze op televisie verscheen. Lang voordat Vlaanderen haar zag schitteren als Tina Turner. Voor mij was ze geen ster in wording — ze was gewoon Maureen. Warm. Eerlijk. Menselijk. En met een stem die je ziel raakt.

Toen ik haar leerde kennen, was ze nog niet de powervrouw die op grote podia stond. Maar haar talent was er al. Haar kracht was er al. Haar warmte was er al.

Ik voelde meteen dat ze iemand was die verder zou komen dan de meeste mensen ooit durven dromen. Niet door ambitie alleen, maar door **ziel**.

Toen ik haar uitnodigde voor **De Uitnodiging**, voelde het niet alsof ik een bekende artieste ontving. Het voelde alsof ik iemand ontving die ik al kende, iemand die ik vertrouwde, iemand die ik graag zag.

Ze zong toen nog in het Nederlands. En zelfs zonder de Tina-power die later haar handelsmerk werd, voelde ik haar talent door alles heen. Haar stem had warmte, diepte, eerlijkheid. Ze vulde de studio zonder moeite.

Ons gesprek was zacht, open en diep. Ze bracht rust, maar ook licht. Ze was één van die gasten waarbij ik voelde: *dit is geen interview — dit is een ontmoeting tussen twee mensen die elkaar begrijpen.*

Wat mij altijd heeft geraakt, is dat Maureen naast artieste ook **psychologe** is. Dat voel je in alles wat ze doet. Ze luistert. Ze begrijpt. Ze voelt. Ze ziet mensen zoals ze zijn.

Ze is geen diva. Geen façade. Geen masker. Gewoon Maureen — warm, eerlijk, echt.

Samen met haar — en nog anderen — stond ik op het punt een tv-programma te maken: **Oorgasme**.

Een programma waarin muziek gebruikt zou worden om mensen met psychologische problemen te helpen, te openen, te helen. Het was een prachtig idee. Een idee dat perfect bij haar paste. Een idee dat de wereld mooier had kunnen maken.

Helaas is het niet doorgegaan. Maar de intentie, de warmte, de samenwerking — die draag ik nog altijd mee.

En dan was er dat moment dat ik voor altijd in mijn hart draag: mijn **60ste verjaardag**.

Maureen kwam. Niet als artieste. Niet als ster. Maar als **vriendin**.

Op mijn vraag zong ze enkele krachtige nummers van Tina Turner. Niet voor een publiek. Niet voor camera's. Maar voor mij.

Het was één van de mooiste cadeaus die ik ooit heb gekregen. Een moment dat ik nooit zal vergeten. Een moment dat me nog altijd raakt wanneer ik eraan terugdenk.

Toen ze later deelnam aan **Starstruck** en Vlaanderen haar zag schitteren als Tina Turner, voelde ik trots. Niet omdat ze bekend werd — maar omdat de wereld eindelijk zag wat ik al lang wist.

Haar gelijkenis met Tina is verbluffend. Haar kracht op het podium is ongezien. Haar energie is puur vuur.

Maar voor mij blijft ze altijd Maureen. De vrouw die ik kende vóór de bekendheid. De vrouw die mijn studio vulde met warmte. De vrouw die op mijn verjaardag zong. De vrouw die ik in mijn hart heb opgenomen.

Sommige gasten brengen muziek. Maureen bracht **leven**.

Ze vulde mijn studio met warmte, met kracht, met menselijkheid. Ze bracht licht, zelfs in stilte. Ze bracht energie, zelfs zonder podium.

Toen ze vertrok, bleef er een gloed achter. Een gloed die zei: *dit was geen interview — dit was een ontmoeting met een vrouw die mijn ziel raakte, en die ik nooit meer loslaat.*

Klaus Wallerstorfer

Sommige ontmoetingen lijken toevallig. Sommige lijken gepland. Maar heel af en toe ontmoet je iemand waarvan je meteen voelt: *dit moest zo zijn*. Zo was het met **Klaus Wallerstorfer**.

Ik leerde Klaus ongeveer vier jaar geleden kennen in Oostenrijk, via een gezamenlijke vriend. Vanaf het eerste moment voelde ik dat hij iemand was die in mijn leven zou blijven. Niet alleen als collega, maar als mens. Als vriend.

Wat ons meteen verbond, was onze liefde voor radio. Klaus presenteert in Oostenrijk **Die Musikstammtisch**, een programma dat opvallend veel lijkt op mijn eigen *De Uitnodiging*. Alleen doet hij het op zaterdag, en zijn uitzending duurt een uurtje.

Maar de ziel is dezelfde: warmte, muziek, verhalen, mensen verbinden.

Het was bijzonder om iemand te ontmoeten die zo dicht bij mijn eigen manier van werken staat, maar dan in een ander land, met een andere taal, een andere cultuur — en toch dezelfde hartslag.

Klaus is niet alleen radiomaker. Hij is:

- zanger
- entertainer
- presentator
- producer
- eigenaar van **Regional Radio Salzkammergut**
- én hij werkt bij **Etzi Haus** in Oostenrijk

Hij staat al **meer dan 30 jaar** in het vak. Hij kent het podium, de studio, het publiek — alles.

Hij begon ooit met **Dachstein Express**, een familiegroep waarin ook zijn vader zat. Die muzikale roots voel je nog altijd in hem: de discipline, de liefde voor het vak, de authenticiteit.

Klaus is al meerdere keren bij ons komen logeren. Niet als gast, maar als vriend. En telkens bracht hij zijn muziek mee, zijn humor, zijn warmte.

Hij gaf hier in België zelfs enkele kleine concerten — en telkens met succes. Het publiek was meteen weg van hem.

We hebben ook al **samen opgetreden**, zowel in België als in Oostenrijk. En dat zijn momenten die ik koester: twee radiomakers, twee entertainers, twee vrienden die elkaar moeiteloos aanvullen.

Via Klaus heb ik artiesten leren kennen die ik anders nooit zou ontmoeten:

- **Denise Jolie**
- **Robert Wind**

Maar één ontmoeting sprong er bovenuit.

Klaus bracht mij in contact met **Donna Presley**, de nicht van Elvis Presley. Op dat moment kenden Klaus en ik elkaar al **meer dan een jaar**. Het was geen vluchtige kennismaking, geen oppervlakkige connectie — het was een gebaar van vertrouwen, van vriendschap.

Dankzij hem kreeg ik toegang tot een wereld die voor velen gesloten blijft. Een wereld die teruggaat tot de roots van rock-'n-roll. Een wereld die later nog een bijzondere rol zou spelen in mijn programma.

Want Donna zou later ook **te gast zijn in De Uitnodiging**. Maar dat is een verhaal voor een ander hoofdstuk.

Klaus is getrouwd met zijn lieve vrouw **Gerlinde**. Een warme, vriendelijke vrouw die perfect bij hem past. Samen vormen ze een duo dat rust uitstraalt, stabiliteit, liefde.

Wanneer ik bij hen ben, voel ik me altijd welkom. En wanneer zij bij ons zijn, voelt het alsof de Alpen even meereizen naar België.

Klaus is iemand die je niet vergeet. Hij heeft een natuurlijke charme, een warmte die niet gespeeld is, een professionaliteit die nooit koud wordt. Hij is iemand die je vertrouwt, iemand die je graag terugziet, iemand die je respect afdwingt zonder één woord te veel te zeggen.

Hij is een vakman. Een entertainer. Een vriend.

En vooral: iemand die mijn leven en mijn programma verrijkt heeft.

Sommige gasten brengen verhalen. Klaus bracht **vriendschap**.

Hij vulde mijn leven met muziek, met samenwerking, met internationale warmte. Hij bracht Oostenrijk naar België, en België naar Oostenrijk. Hij bracht rust, humor, professionaliteit — en vooral: echtheid.

Wanneer ik aan hem denk, denk ik aan muziek, aan bergen, aan radio, aan vriendschap. En ik weet: *dit was geen toevallige ontmoeting — dit was iemand die in mijn verhaal thuishoort.*

Ilse Melis (Yune)

Sommige stemmen herken je meteen. Sommige stemmen blijven hangen. Maar heel af en toe ontmoet je iemand die niet alleen een stem heeft, maar ook een **ziel** in haar klank legt. Zo iemand is **Ilse Melis**, de zangeres van **Yune**.

Ik leerde Ilse kennen via een collega-presentator. Het was geen spectaculaire ontmoeting, geen groot optreden, geen televisiemoment — gewoon twee mensen die elkaar vonden via muziek. Maar vanaf het eerste gesprek voelde ik dat zij iemand was die verder ging dan noten en melodieën. Ze had warmte, rust, en een soort oprechte eenvoud die je niet vaak meer tegenkomt.

Ilse was de **allereerste artieste** die met mij een duet wilde zingen. Dat alleen al raakte me. Niet iedereen durft dat, niet iedereen wil dat, en zeker niet iedereen maakt daar tijd voor.

Maar Ilse wel.

We hebben samen gerepeteerd, soms lang, soms kort, maar altijd met plezier. Ik ben een paar keer bij haar thuis geweest om te oefenen — en telkens voelde ik me welkom. Geen afstand, geen formaliteit, gewoon twee mensen die muziek maakten.

Uiteindelijk stonden we samen op een klein podium in een lokaal café. En dat optreden zal ik nooit vergeten.

We kwamen het podium op in **badjas**. Niet als grap, niet als gimmick, maar als een soort spontane, speelse beslissing die perfect bij ons moment paste.

Het publiek wist niet wat het zag. Maar het werkte. Het was warm, grappig, onverwacht — en vooral: echt.

Het was één van die avonden waarop alles klopt, zonder dat je het gepland hebt.

Ilse is iemand die rust uitstraalt. Ze heeft geen grote gebaren nodig, geen show, geen façade. Ze is zacht, maar sterk. Eerlijk, maar nooit hard. Ze praat zoals ze zingt: warm, helder, en met een soort innerlijke kalmte die je meteen raakt.

Ze werkt ook als **freelancer**, en dat past perfect bij haar: vrij, creatief, zelfstandig, en altijd trouw aan zichzelf.

Als zangeres van **Yune** heeft Ilse een unieke stijl: dromerig, warm, sfeervol, intiem.

En onlangs bracht ze een nieuwe single uit: **Na Na Na**. Een nummer dat perfect bij haar past — licht, catchy, maar toch met die typische Ilse-warmte die je meteen herkent.

Ze verscheen al in media zoals **HLN**, **Het Nieuwsblad**, **Facebook Ment TV** en **Freelance Network**, en telkens opnieuw viel hetzelfde op: haar authenticiteit, haar eenvoud, haar talent.

Toen ze te gast was in *De Uitnodiging*, voelde het alsof ik iemand ontving die ik al jaren kende. Ons gesprek liep vanzelf. Ze bracht rust in de studio, maar ook licht. Ze vertelde over Yune, over haar muziek, over haar inspiratie — en ik voelde dat ze iemand is die zingt vanuit het hart, niet vanuit het ego.

Ze is een artieste die niet alleen muziek maakt, maar ook ruimte creëert. Ruimte om te voelen. Ruimte om even stil te worden.

Sommige gasten brengen energie. Ilse bracht **rust**.

Ze vulde mijn studio met warmte, zachtheid en een soort stille schoonheid die je niet vaak meer tegenkomt. Ze is een artieste die niet alleen zingt, maar ook verbindt. Een vrouw die je raakt zonder dat ze het probeert.

En wanneer ik terugdenk aan dat optreden in badjas, aan de repetities bij haar thuis, aan ons duet, dan glimlach ik. Want dat zijn momenten die blijven. Momenten die je koestert. Momenten die je boek kleur geven.

Maïte Goossens

Sommige gasten komen binnen met een verhaal. Sommige met een stem. Maar heel af en toe ontmoet je iemand die vooral **rust**, **professionaliteit** en **licht** meebrengt. Zo iemand is **Maïte Goossens**.

Ik kende haar al als nieuwslezer. Een stem die helder is, warm, betrouwbaar. Ze werkte bij **Qmusic** en later bij **JOE**, en dat hoor je in alles wat ze doet: haar dictie, haar ritme, haar rust. Ze heeft een stem die je meteen vertrouwt — of ze nu nieuws brengt, vertelt of gewoon lacht.

Toen ik haar uitnodigde voor *De Uitnodiging*, voelde het alsof ik iemand ontving die al lang in mijn wereld thuishoorde.

Maïte heeft een uitstraling die je meteen op je gemak stelt. Ze is spontaan, vriendelijk en heeft een soort natuurlijke warmte die je niet kunt faken. Ze praat met een openheid die je zelden ziet, en ze lacht met een lichtheid die de hele ruimte vult.

Ze is iemand die je meteen graag hebt — zonder dat ze daar moeite voor moet doen.

Wat mij meteen opviel, was haar veelzijdigheid. Maïte is niet alleen een stem op de radio. Ze is ook iemand die verhalen maakt, die mensen raakt, die inhoud brengt.

Ze werkt **freelance**, en dat past perfect bij haar: vrij, creatief, zelfstandig en altijd trouw aan zichzelf.

Daarnaast maakt ze **podcasts** — en dat hoor je. Haar stem draagt een verhaal zonder het te overheersen. Ze brengt rust zonder traag te worden. Ze creëert nabijheid zonder opdringerig te zijn.

In haar podcasts hoor je precies wie ze is: authentiek, nieuwsgierig, warm en professioneel.

Maïte verscheen al op verschillende platformen en in diverse media, waaronder:

- **tegek.be**
- **deuitsprekerij.be**
- **JOE**
- **Showbizzsite**
- **HLN**
- **De Morgen**

En telkens opnieuw viel hetzelfde op: haar authenticiteit, haar spontaniteit en haar oprechte menselijkheid.

Ze blijft altijd zichzelf — en dat is haar grootste kracht.

Toen ze te gast was in mijn programma, voelde het gesprek vanaf de eerste minuut natuurlijk. Ze bracht rust in de studio, maar ook licht. Ze vertelde over haar weg, haar werk, haar keuzes, haar dromen — en ik voelde dat ze iemand is die haar hart volgt, niet de verwachtingen van anderen.

Ze is een artieste die niet alleen spreekt, maar ook verbindt. Een vrouw die je raakt zonder dat ze het probeert.

Sommige gasten brengen muziek. Maïte bracht **helderheid**.

Ze vulde mijn studio met warmte, professionaliteit en een soort zachte kracht die je niet vaak meer tegenkomt. Ze is iemand die niet alleen een stem heeft, maar ook een ziel die je voelt in elke zin, elke blik, elke stilte.

Wanneer ik aan haar terugdenk, denk ik aan rust, aan echtheid, aan licht. En ik weet: *dit was geen interview — dit was een ontmoeting met iemand die de wereld een beetje lichter maakt, gewoon door zichzelf te zijn*

Top Pops

Sommige gasten brengen muziek. Sommige brengen energie. Maar heel af en toe ontmoet je een groep die vooral **plezier** meebrengt — pure ambiance, vrolijkheid en een soort speelse kracht die je meteen voelt. Zo was het met **Top Pops**.

Ik had hen al eens eerder gezien, maar het was pas toen ik hen opnieuw in **Limburg** tegenkwam dat ik voelde: *deze groep hoort thuis in De Uitnodiging.*

Top Pops is een **Vlaamse meidengroep** uit **Tongeren**, een showact die leeft op het podium. Ze brengen Nederlandstalige pop, ambiance, meezingmomenten en een vrolijkheid die je niet kunt faken. Hun muziek is licht, warm, feestelijk — precies wat je nodig hebt om een zaal wakker te maken.

Toen ik hen uitnodigde voor *De Uitnodiging*, bleek al snel dat niet alle leden aanwezig konden zijn. Verplichtingen, agenda's, werk — het leven van artiesten is soms puzzelen.

Maar dat maakte niets uit. Want **Kim** was er.

En Kim vulde de hele studio.

Kim heeft iets dat je niet kunt aanleren. Een soort natuurlijke vrolijkheid, een openheid, een warmte die je meteen raakt. Ze kwam binnen met een smile zoals je er maar weinig ziet — eentje die niet gemaakt is, niet geoefend, maar gewoon echt.

Ze ving alles op. Ze droeg het gesprek. Ze bracht de energie van de hele groep mee, alsof ze hen allemaal in haar stem en in haar houding meedroeg.

Het was alsof Top Pops volledig aanwezig was, zelfs al zat maar één lid in de studio.

Top Pops is een groep die leeft voor het podium. Hun muziek is vrolijk, toegankelijk, feestelijk. Ze brengen nummers zoals:

- *Waarheen Je Ook Mag Gaan*
- *Mama Maria*
- *Alles Wat Ik Heb Is Voor Jou*
- *Die Eerste Keer*

Ze zijn een showgroep in de beste zin van het woord: kleur, beweging, plezier, meezingen, meeleven.

En toch zit er achter die vrolijkheid ook professionaliteit. Ze weten wat ze doen. Ze weten hoe ze een publiek moeten raken. Ze weten hoe ze ambiance moeten brengen zonder dat het goedkoop wordt.

Met Kim aan tafel voelde het gesprek warm, spontaan en vol leven. Ze vertelde over de groep, over Tongeren, over hun optredens, over hun muziek, over de band

tussen de leden. En ik voelde dat Top Pops niet zomaar een showact is — het is een **familie**, een team, een groep vrouwen die elkaar dragen.

Kim bracht dat perfect over. Ze sprak met trots, met liefde, met plezier. En haar smile bleef de hele tijd.

Sommige gasten brengen verhalen. Sommige brengen rust. Maar Top Pops bracht **plezier**.

Ze vulden mijn studio met kleur, met energie, met warmte. Zelfs met maar één lid aanwezig voelde het alsof de hele groep er stond. En dat is de kracht van echte entertainers.

Wanneer ik aan hen terugdenk, denk ik aan Tongeren, aan Limburg, aan muziek die mensen samenbrengt. En vooral aan die ene smile van Kim — een smile die je niet vergeet, omdat ze recht uit het hart komt.

Anne J De Groote

Sommige artiesten komen binnen met een verhaal. Sommige met een stem. Maar heel af en toe ontmoet je iemand die vooral **rust**, **echtheid** en een soort zachte kracht meebrengt. Zo iemand is **Anne J De Groote**.

Ik kende haar eerst via haar online aanwezigheid — *Facebook: Anne J*, *Instagram: Anne J singer songwriter*. Een naam die meteen opvalt, een uitstraling die je nieuwsgierig maakt. Maar het was pas toen ik haar ontmoette dat ik voelde wie ze écht was.

Anne is tweetalig, en dat hoor je in alles wat ze doet. Haar muziek ademt een soort internationale zachtheid, een mengeling van werelden, talen en emoties. Ze zingt niet om te imponeren, maar om te **voelen**. Haar stem is rustig, warm, bijna fluisterend — alsof ze je uitnodigt om even stil te worden.

Ze brengt haar liedjes met haar gitaar, eenvoudig, eerlijk, zonder franjes. Geen show, geen façade, geen druk. Gewoon Anne, zoals ze is.

Wat ik bijzonder vond, was dat we zelfs een **kleine samenwerking** hadden voor de release van één van haar liedjes. Het was geen groot project, geen commerciële stunt, maar een warm, menselijk moment. Een samenwerking die voelde alsof we elkaar al jaren kenden.

En dat is typisch Anne: ze werkt niet vanuit ego, maar vanuit verbinding.

Een andere mooie link tussen ons was **Eddie C** — iemand die later nog in *De Uitnodiging* zal verschijnen. Hij produceerde al liedjes voor Anne, en ook voor mij. En dat schept een band.

Het voelde alsof we deel uitmaakten van dezelfde muzikale familie, dezelfde creatieve stroom, dezelfde zachte energie.

Ik herinner mij Anne als een **warme, lieve, rustige vrouw**. Iemand die weet wat ze wil, maar nooit hard hoeft te zijn om dat duidelijk te maken. Ze heeft een soort innerlijke zekerheid, een zachte vastberadenheid die je niet vaak ziet.

Ze brengt haar muziek zoals zij dat wil — met haar gitaar, met haar stem, met haar hart. En dat voel je in elke noot.

Toen ze te gast was in mijn programma, voelde het gesprek vanaf de eerste minuut natuurlijk. Ze bracht rust in de studio, maar ook diepgang. Ze vertelde over haar muziek, haar tweetaligheid, haar inspiratie, haar weg — en ik voelde dat ze iemand is die haar eigen pad volgt, zonder compromissen.

Ze is een artieste die niet alleen zingt, maar ook **verbindt**. Een vrouw die je raakt zonder dat ze het probeert.

Wat me ook altijd is bijgebleven, is hoe **bewust** Anne in het leven staat. Ze is niet iemand die zomaar iets doet omdat het moet, of omdat anderen het verwachten. Ze kiest haar woorden, haar muziek, haar projecten met een soort innerlijke kompas dat altijd naar authenticiteit wijst.

Tijdens ons gesprek merkte ik hoe sterk ze verbonden is met haar eigen verhaal. Ze vertelde hoe ze als tweetalige vrouw soms tussen twee werelden leeft — niet als conflict, maar als rijkdom. Voor haar is taal geen grens, maar een brug. En dat hoor je in haar muziek: zacht, eerlijk, soms bijna breekbaar, maar altijd met een kern van kracht.

Wat ik bijzonder vond, was hoe ze sprak over haar gitaar. Voor veel artiesten is een instrument een hulpmiddel. Voor Anne is het bijna een verlengstuk van haar ziel. Ze raakt die snaren niet om te imponeren, maar om te **vertellen**. En wanneer ze speelt, lijkt het alsof de wereld even vertraagt.

Ik herinner me ook hoe dankbaar ze was voor de samenwerking met **Eddie C**. Ze sprak over hem met respect, met warmte, alsof hij iemand was die haar muziek niet alleen produceerde, maar ook begreep. En ergens voelde ik een mooie parallel: we hadden allebei met hem gewerkt, allebei onze stem aan hem toevertrouwd. Dat schepte een soort stille verbondenheid tussen ons.

Wat mij het meest raakte, was haar zachtheid. Niet de fragiele soort, maar de sterke. De zachtheid van iemand die weet wie ze is, die haar eigen tempo volgt, die niet hoeft te schreeuwen om gehoord te worden.

Anne is zo'n vrouw die binnenkomt en meteen rust brengt. Niet door iets te doen, maar gewoon door te **zijn**.

Ze vulde mijn studio met zachtheid, helderheid en een soort stille schoonheid die je niet vaak meer tegenkomt. Ze is iemand die niet alleen muziek maakt, maar ook ruimte creëert — ruimte om te voelen, om te ademen, om even stil te worden.

Wanneer ik aan haar terugdenk, denk ik aan warmte, aan eenvoud, aan echtheid. En ik weet: *dit was geen interview — dit was een ontmoeting met iemand die de wereld mooier maakt, gewoon door zichzelf te zijn.*

Thomas Smith

Sommige ontmoetingen plan je. Sommige overkomen je. Maar heel af en toe gebeurt er iets onverwachts dat later een prachtig verhaal blijkt te zijn. Zo ontmoette ik **Thomas Smith**.

Het was een gewone dag bij **Ilse Van den Broeck** — iemand die eerder al in *De Uitnodiging* zat. Ik was daar om een beetje notenleer te leren. Een lang verhaal, een beetje chaotisch misschien, maar typisch ik: nieuwsgierig, leergierig, en altijd op zoek naar manieren om muziek beter te begrijpen.

En toen ging de deur open.

Thomas kwam binnen omdat hij bij Ilse **pianoles** volgde. Ik kende hem natuurlijk al als comedian — van tv, van zijn optredens, van zijn scherpe humor en zijn unieke stijl. Maar hem zo plots in een huiskamer tegenkomen, tussen de muziekboeken en de piano, dat had ik nooit verwacht.

Hij had die typische Thomas-uitstraling: rustig, vriendelijk, met een soort onderhuidse humor die altijd klaarstaat om tevoorschijn te komen.

En ik dacht maar één ding: *Alan, dit is je kans.*

Nog voor ik goed en wel besefte wat er gebeurde, had ik hem al gevraagd of hij eens te gast wilde zijn in *De Uitnodiging*. En Thomas zei gewoon ja. Zonder gedoe, zonder afstand, zonder sterallures.

Dat typeert hem.

Thomas Smith is een topcomedian — dat weet iedereen die hem ooit op een podium heeft gezien. Zijn humor is slim, scherp, eerlijk, soms confronterend, maar altijd met een hart. Hij is iemand die je aan het lachen brengt én aan het denken zet.

Maar wat mij vooral raakte, was de **mens** achter de comedian.

Hij is warm. Hij is rustig. Hij is oprecht geïnteresseerd. Hij luistert. Hij kijkt. Hij voelt.

En dat maakt hem niet alleen een goede comedian, maar ook een bijzonder mens.

Wat ik nooit zal vergeten, is hoeveel we hebben **afgelachen** die dag. Thomas heeft dat talent om humor te laten ontstaan zonder dat hij er moeite voor doet. Het is geen ingestudeerde mop, geen trucje, geen act — het is gewoon wie hij is.

Tijdens het gesprek in *De Uitnodiging* waren er momenten waarop ik bijna vergat dat we aan het opnemen waren. Hij maakte me aan het lachen met kleine opmerkingen, onverwachte wendingen, en die typische Thomas-blik die al genoeg zegt zonder één woord.

Het was zo'n aflevering waar de tijd sneller ging dan anders. Waar je voelt dat er iets gebeurt tussen twee mensen die elkaar begrijpen, zelfs al kennen ze elkaar nog niet lang. Waar humor niet stoort, maar verbindt.

En dat is misschien wel het mooiste aan Thomas: hij brengt niet alleen comedy — hij brengt **lichtheid**. Hij maakt de wereld even minder zwaar, gewoon door zichzelf te zijn.

Toen hij bij mij in de studio zat, voelde het gesprek vanaf de eerste minuut natuurlijk. Geen voorbereiding nodig, geen script, geen richtingaanwijzers. Thomas praat zoals hij op het podium staat: eerlijk, helder, met humor die nooit geforceerd is.

We spraken over comedy, over muziek, over zijn weg, over zijn blik op de wereld. En ik voelde dat hij iemand is die zijn vak niet alleen beheerst, maar ook begrijpt.

Hij is een vakman. Een denker. Een entertainer. En tegelijk iemand die nooit de menselijkheid verliest.

Sommige gasten brengen muziek. Sommige brengen rust. Maar Thomas bracht **humor met een hart**.

Hij vulde mijn studio met warmte, intelligentie en die typische Thomas-energie die tegelijk licht en diep is. Hij is iemand die je niet vergeet, omdat hij je laat lachen én nadenken.

Wanneer ik aan hem terugdenk, denk ik aan die toevallige ontmoeting bij Ilse, aan de piano, aan dat onverwachte moment dat uitgroeide tot een prachtige aflevering van *De Uitnodiging.*

En ik weet: *dit was geen toeval — dit was een ontmoeting die moest gebeuren.*

Yana Saelen

Sommige stemmen hoor je één keer en vergeet je nooit meer. Sommige mensen komen binnen met talent. Maar heel af en toe ontmoet je iemand die beide combineert — een jonge vrouw met een stem als een nachtegaal en een hart dat even warm is als haar klank.

Zo iemand is **Yana Saelen**.

Ik ontdekte haar via haar online aanwezigheid — *Facebook*, *LinkedIn* — maar het was pas toen ze bij mij te gast was in *De Uitnodiging* dat ik voelde hoe bijzonder ze écht is. Een jonge, beloftevolle zangeres uit **Heist-op-den-Berg**, met een toekomst die voor haar openligt als een podium dat nog maar net verlicht wordt.

Yana heeft een stem die je niet kunt omschrijven zonder tekort te doen. Helder, warm, zuiver, en tegelijk krachtig op een manier die je niet verwacht van iemand zo jong. Ze zingt alsof het vanzelf gaat — alsof muziek geen keuze is, maar een natuurwet.

Ze studeerde aan de **muziekacademie van Heist-op-den-Berg**, en dat hoor je. Techniek, emotie, controle, maar vooral: ziel.

Wanneer Yana zingt, luister je. Niet omdat het moet, maar omdat je niet anders kunt.

Sinds haar passage in *De Uitnodiging* hebben we regelmatig contact. Niet oppervlakkig, niet sporadisch, maar echt. Als het kan, gaan we naar haar optredens kijken — Moniek en ik — en telkens opnieuw voelen we hetzelfde: *dit is iemand die we willen steunen, iemand die het verdient, iemand die nog ver gaat komen.*

Onze steun heeft ze volledig. En dat voelt goed.

Er is één moment dat ik altijd zal koesteren. We stonden samen te repeteren — *"You're the One That I Want"* uit **Grease**. Een speels idee, een spontaan moment, een beetje gek misschien, maar heerlijk.

Alleen… het heeft niet mogen zijn. Mijn stem kan in de verste verte niet tippen aan de hare. En dat is niet erg. Integendeel.

Het was een moment van plezier, van lachen, van muziek delen. En dat is precies wat Yana doet: ze haalt het beste in mensen naar boven, zelfs wanneer je weet dat je nooit aan haar niveau komt.

Wat mij het meest raakt aan Yana, is haar persoonlijkheid. Ze is warm, vriendelijk, bescheiden, en tegelijk vastberaden. Ze weet wat ze wil, maar ze blijft altijd zichzelf — zacht, open, authentiek.

Ze is jong, maar haar maturiteit verrast je. Ze heeft dromen, maar ook discipline. Ze heeft talent, maar ook een hart dat groter is dan haar stem — en dat zegt veel.

Toen ze bij mij in de studio zat, voelde het gesprek licht, warm en eerlijk. Ze vertelde over haar opleiding, haar liefde voor muziek, haar toekomstplannen. En ik voelde dat ik niet zomaar een gast ontving, maar iemand die nog een lange weg voor zich heeft — een weg vol podia, applaus en groei.

Ze bracht rust, maar ook enthousiasme. Ze bracht talent, maar ook menselijkheid.

Sommige gasten brengen ervaring. Sommige brengen verhalen. Maar Yana bracht **toekomst**.

Ze vulde mijn studio met hoop, met talent, met een stem die nog jaren zal nazinderen. Ze is een jonge artieste die nog maar aan het begin staat, maar waarvan je nu al weet: *hier gaan we nog veel van horen.*

Wanneer ik aan haar terugdenk, denk ik aan warmte, aan talent, aan die ene repetitie, aan haar glimlach, aan haar stem. En ik weet: *dit was geen interview — dit was het begin van een vriendschap en van een verhaal dat nog lang niet uitverteld is.*

Lia Linda

Sommige artiesten ontmoet je één keer en blijven je bij. Sommige raken je door hun stem. Maar heel af en toe ontmoet je iemand die je raakt door **wie ze is** — warm, echt, menselijk, en groter dan haar carrière.

Zo iemand is **Lia Linda**.

Een icoon in de Belgische showbizz. Een vrouw met een leven vol muziek, reizen, verhalen en kracht. Maar voor mij vooral: een vriendin, een lichtpunt, iemand die in mijn hart is blijven wonen.

Lia Linda, geboren als **Mireille De Buyser**, is al meer dan een halve eeuw een vaste waarde in de Vlaamse entertainmentwereld. Ze won zangwedstrijden, stond op grote podia, had haar eigen tv-specials, en werd een all-round artieste die nooit in één vakje paste.

Ze zong **chansons**, **revuenummers**, **bigband-muziek**, ambiance, intieme liedjes — alles wat haar hart raakte. En dat is precies wat haar uniek maakt: ze volgt geen genre, ze volgt haar ziel.

Maar het meest indrukwekkende deel van haar carrière speelde zich af **op zee**.

Lia trad jarenlang op als entertainer op cruiseschepen. Ze bezocht meer dan **190 landen en eilanden** — meer dan de meeste mensen ooit zullen zien. Ze noemt zichzelf een "globetrotter", een "luxe-zigeuner", iemand voor wie thuis is waar haar koffer staat.

En dat voel je wanneer je met haar praat: ze draagt de wereld in haar ogen.

Wat mij het meest raakt aan Lia, is haar warmte. Ze is zacht, vriendelijk, oprecht, en tegelijk sterk. Ze heeft een glimlach die je meteen geruststelt, en een hart dat groter is dan haar carrière.

Toen ze te gast was in *De Uitnodiging*, voelde ik dat meteen. Ze bracht licht in de studio, een soort zachte energie die je niet kunt faken. En vanaf dat moment zijn we in contact gebleven.

Niet oppervlakkig. Niet sporadisch. Maar echt.

Tot op de dag van vandaag krijg ik **elke dag** een berichtje van haar via Messenger. Een foto, een gedachte, een grapje, een warm woord. Het is een klein ritueel geworden dat ik koester.

En dan is er **Max**.

Haar man. Haar steun. Haar rots. Een crème van een man.

Je ziet het wanneer ze samen zijn: de liefde, de tederheid, de verbondenheid. Hij kijkt naar haar zoals je iemand aankijkt die je wereld is. En zij straalt wanneer hij in de buurt is.

Het is een liefde die je voelt, zelfs als je er maar even bij bent.

Ik heb ooit een show van haar mogen fotograferen — in **Diest**. Het was een eer, maar vooral een plezier. Ze stond daar zoals alleen Lia dat kan: warm, charmant, professioneel, en tegelijk speels.

We zijn ook al een paar keer samen uit eten geweest. Gewoon gezellig, zonder show, zonder façade. En één van die avonden was in **Nieuwpoort**, waar ze woont. Een plek die bij haar past: rustig, open, met zicht op de horizon.

Het zijn momenten die ik koester. Niet omdat ze beroemd is, maar omdat ze **Lia** is.

Ons gesprek was warm, eerlijk en vol verhalen. Ze vertelde over haar reizen, haar carrière, haar liefde voor muziek, haar leven op zee, haar successen en haar uitdagingen.

Ze sprak met een soort wijsheid die alleen komt met levenservaring. Niet zwaar, niet belerend, maar zacht en helder.

Ze bracht rust, licht en een vleugje nostalgie in de studio. En ik voelde dat ik niet zomaar een artieste ontving, maar een vrouw die een heel leven heeft meegedragen — en het nog steeds draagt met trots.

Sommige gasten brengen talent. Sommige brengen verhalen. Maar Lia bracht **leven**.

Ze vulde mijn studio met warmte, licht en een soort tijdloze elegantie die je niet vaak meer tegenkomt. Ze is een artieste, een wereldreiziger, een icoon — maar vooral een vrouw met een hart dat blijft geven.

Wanneer ik aan haar terugdenk, denk ik aan Nieuwpoort, aan Diest, aan onze gesprekken, aan haar dagelijkse berichtjes, aan haar lach, aan Max, aan de zee, aan de wereld die ze heeft gezien.

En ik weet: *dit was geen interview — dit was het begin van een vriendschap die blijft.*

Sven De Ridder

Sommige ontmoetingen gebeuren vanzelf. Sommige vragen tijd. Maar heel af en toe is er zo'n ontmoeting die precies op het juiste moment valt — niet te vroeg, niet te laat, maar wanneer het leven het toelaat.

Zo was het met **Sven De Ridder**.

Ik heb hem verschillende keren moeten mailen. Niet omdat hij moeilijk deed, maar omdat zijn agenda, zijn leven, zijn theaterwereld altijd in beweging is. En toch bleef ik proberen, omdat ik voelde dat hij thuishoorde in *De Uitnodiging*.

Maar het heeft nog geduurd tot ik hem uiteindelijk **in zaal De Elckerlyc** zag, bij de opvoering van één van zijn stukken. En eigenlijk was **Margot Hallemans** — Hanne uit *Familie* — de aanleiding dat ik daar terechtkwam.

En daar, in die zaal, tussen het publiek, de coulissen en de geur van theater, werd de eerste foto gemaakt. Het moment waarop de bal aan het rollen ging.

Sven is een Antwerpenaar zoals je ze niet vaak meer tegenkomt. Warm, open, eerlijk, met humor die nooit gemeen is en een hart dat altijd op de juiste plaats zit.

Hij draagt zijn stad in zijn stem, in zijn blik, in zijn manier van vertellen. Je voelt dat hij gevormd is door het theater, door de mensen, door de verhalen van zijn stad.

Wat mij altijd is bijgebleven, is zijn zachtheid. Sven is iemand die luistert, die tijd maakt, die respect toont. Hij is een vakman, maar ook een mens met een verhaal.

Hij heeft weinig of geen contact meer met zijn vader sinds die hertrouwd is — een breuk die hij niet uitvergroot, maar die wel deel uitmaakt van zijn leven. Maar met zijn zus **Linda** heeft hij wél een warme band. En zij komt later ook nog in *De Uitnodiging*.

Het toont wie hij is: iemand die trouw blijft aan de mensen die hem nabij zijn.

Sven is geboren in het theater. Hij groeide op tussen coulissen, scripts, repetities en applaus. Maar hij heeft nooit op de naam van zijn vader geleund — hij heeft zijn eigen weg gemaakt.

Van het **Echt Antwaarps Teater** tot zijn eigen **Sven De Ridder Company**: hij is een bouwer, een speler, een verteller.

Hij ademt theater. Hij leeft voor het podium. En dat voel je in elke zin die hij zegt.

Tijdens ons gesprek in *De Uitnodiging* hebben we **veel afgelachen**. Niet omdat hij een act speelde, maar omdat humor bij hem vanzelf komt. Hij heeft dat talent om licht te brengen zonder iemand te kwetsen. Om te lachen mét mensen, nooit óm mensen.

Hij vertelde anekdotes uit het theater, verhalen van achter de schermen, kleine momenten die alleen iemand met zijn carrière kan meemaken.

En telkens opnieuw dacht ik: *dit is iemand die zijn publiek begrijpt, omdat hij van mensen houdt.*

Ons gesprek liep vanzelf. We spraken over zijn jeugd in het theater, over zijn familie, over zijn overstap naar nieuwe projecten, over zijn passie voor komedie en zijn liefde voor het vak.

Hij vertelde open, eerlijk, met humor, maar ook met diepgang. En ik voelde dat ik niet zomaar een acteur ontving, maar een man die een heel leven op de planken heeft gestaan — en dat nog steeds doet met dezelfde goesting als toen hij begon.

Sommige gasten brengen verhalen. Sommige brengen humor. Maar Sven bracht **menselijkheid**.

Hij vulde mijn studio met warmte, professionaliteit en die typische Sven-energie die tegelijk grappig, zacht en herkenbaar is. Hij is iemand die je niet vergeet, omdat hij je laat lachen én voelen.

Wanneer ik aan hem terugdenk, denk ik aan De Elckeling, aan Margot Hallemans, aan die eerste foto, aan zijn Antwerpse hart, aan zijn zachtheid, aan zijn liefde voor het vak.

En ik weet: *dit was geen interview — dit was een ontmoeting die moest gebeuren.*

Jean Blaute

Sommige gasten zijn artiesten. Sommige zijn persoonlijkheden. Maar heel af en toe ontmoet je iemand die een **stuk Vlaamse muziekgeschiedenis** in zich draagt — een levende legende, een vat vol verhalen, een man die meer heeft meegemaakt dan de meeste mensen kunnen dromen.

Zo iemand is **Jean Corry Leonard Blaute**.

Een gitarist, zanger, componist, arrangeur, producer, televisiefiguur… Maar vooral: een man uit **Leest (Mechelen)** met een hart dat even groot is als zijn carrière.

Enkele dagen voor zijn komst naar *De Uitnodiging* nam ik, zoals altijd, nog even contact op. Een laatste bevestiging, een klein ritueel dat ik bij al mijn gasten doe.

Jean nam op en zei meteen: dat hij **letterlijk uit de lucht viel**.

Hij had een andere afspraak staan. Een afspraak die hij volledig vergeten was te noteren. Een dubbele boeking — iets wat iedereen kan overkomen, maar bij hem voelde het bijna symbolisch: zijn leven is één grote stroom van verhalen, ontmoetingen en muziek.

Maar Jean zou Jean niet zijn als hij daar geen mouw aan paste.

Hij heeft **spontaan zijn andere afspraak geannuleerd**, gewoon omdat hij naar *De Uitnodiging* wilde komen. Een gebaar dat ik nooit zal vergeten. Het typeert hem: warm, loyaal, menselijk, en altijd bereid om ruimte te maken voor een goed gesprek.

Jean is iemand die je niet interviewt — je **ontmoet** hem. Hij draagt decennia aan muziek, televisie, vriendschappen en anekdotes met zich mee.

Hij werkte met zowat iedereen:

- Raymond van het Groenewoud
- Johan Verminnen
- Bart Peeters
- Jan De Wilde
- De Kreuners
- en talloze anderen

Hij was jarenlang een vaste waarde in programma's zoals *De Droomfabriek*, *De Laatste Show*, *De Bende van Wim*, *De Ideale Wereld* en *De Rechtvaardige Rechters*.

Hij is een muzikant die alles kan spelen, alles kan arrangeren, en alles kan vertellen. Een man die de Vlaamse muziek niet alleen heeft meegemaakt, maar mee heeft **gevormd**.

In HLN vertelde hij openhartig over zijn gezondheid en waarom hij moest stoppen met optreden. Het was geen keuze uit gemak, maar een noodzaak. Zijn lichaam liet het niet meer toe, hoe graag zijn hart ook wilde blijven spelen.

Maar zelfs dat heeft hem niet gebroken. Hij blijft verhalen delen, blijft aanwezig, blijft inspireren. Jean stopt nooit echt — hij verandert gewoon van podium.

Enkele weken na zijn bezoek aan *De Uitnodiging* zijn we naar zijn boekvoorstelling gegaan in Mechelen: **"Met vallen en opstaan"**.

Het was een avond vol warmte, humor en nostalgie. Een avond waarop Jean opnieuw bewees dat hij een man is die mensen verbindt.

We ontmoetten er ook andere prominente namen:

- **Bart Peeters, Johan Verminnen, Jan Desmet e.v.a.**

Het voelde alsof we even deel uitmaakten van een grotere familie — de familie van de Vlaamse muziek, waar Jean een centrale figuur in is.

Toen hij bij mij in de studio zat, voelde het gesprek vanaf de eerste minuut natuurlijk. Jean praat zoals hij speelt: warm, eerlijk, met humor en met een vleugje melancholie.

Hij vertelde over zijn jeugd, zijn carrière, zijn vriendschappen, zijn reizen, zijn muziek, zijn gezondheid, zijn keuzes. En ik luisterde — niet als interviewer, maar als mens.

Hij bracht rust, wijsheid en een soort tijdloze charme die je niet kunt faken.

Sommige gasten brengen talent. Sommige brengen verhalen. Maar Jean bracht **leven**.

Wanneer ik aan hem terugdenk, denk ik aan Leest, aan Mechelen, aan zijn boekvoorstelling, aan zijn lach, aan zijn eerlijkheid, aan dat ene telefoontje waarin hij alles omgooide om toch te komen.

En ik weet: *dit was geen interview — dit was een eer.*

Eva De Roovere

Sommige artiesten hebben geen introductie nodig. Sommige mensen komen binnen en je voelt meteen: *dit is iemand die zichzelf niet hoeft uit te leggen.* Zo iemand is **Eva De Roovere**.

Ze staat er. Ze is er. En dat is genoeg.

Eva De Roovere, geboren op **14 juni 1978** in **Lier**, is een van de meest herkenbare stemmen van de Vlaamse kleinkunst. Singer-songwriter, verhalenverteller, muzikante, dichteres — maar vooral: een artieste die haar eigen pad volgt, al sinds **1999**.

Ze studeerde aan de **kleinkunstafdeling van Studio Herman Teirlinck** en aan de **Jazz Studio Tritonus** in Antwerpen. Ze begon bij de folkformatie **Kadril**, waar ze zo'n indruk maakte dat hun album uit 1999 gewoon **Eva** werd genoemd. Later volgden samenwerkingen met **Gerry De Mol**, radiohits zoals *Later* en *Op een hoopje*, en een solocarrière die haar definitief op de kaart zette.

Maar dat zijn de feiten. De krantenkoppen. De Wikipedia-regels.

Wie Eva écht is, voel je pas wanneer je haar ontmoet.

Toen Eva bij mij in de studio zat, gebeurde er iets dat niet vaak gebeurt: er viel een soort **rust** over de ruimte. Niet stil, niet zwaar — maar warm, helder, aanwezig.

Ze praat zoals ze zingt: zacht, eerlijk, met een soort vanzelfsprekende diepgang die je niet kunt faken.

En dan gebeurde het moment dat ik nooit zal vergeten: ze zong **acapella**. Gewoon, spontaan, zonder voorbereiding, zonder microfoontrucjes, zonder muziek.

Een paar seconden maar. Maar het was genoeg om de hele studio stil te krijgen.

Haar stem vulde de ruimte alsof ze daar thuishoorde. Alsof de muren even luisterden.

Wat ik zo bijzonder vind aan Eva, is dat ze nooit probeert te imponeren. Ze hoeft niet te duwen, niet te trekken, niet te overtuigen. Ze **is** gewoon.

Ze schrijft zoals ze leeft: eerlijk, poëtisch, soms speels, soms scherp, maar altijd met een hart dat klopt in elke zin.

Ze heeft een carrière die haar overal heeft gebracht — van folk tot kleinkunst, van cabaret tot pop, van kleine zalen tot grote festivals. Maar ze blijft altijd Eva.

Geen masker. Geen façade. Geen show.

Gewoon Eva.

Ze is warm, vriendelijk, rustig, en tegelijk verrassend sterk. Ze heeft een blik die tegelijk zacht en scherp is — iemand die kijkt, echt kijkt. En iemand die luistert.

Ze vertelde over haar projecten, haar muziek, haar website **evaderoovere.be**, haar creatieve platform **maandacht.be**, haar optredens in België en Nederland, en haar passages op onder andere **NPO Radio 5**.

Wat me vooral bijblijft aan Eva, is haar **stilte**. Niet de ongemakkelijke soort, maar de stilte van iemand die volledig aanwezig is. Ze heeft een manier van kijken die je het gevoel geeft dat ze niet alleen hoort wat je zegt, maar ook wat je niet zegt. Dat is een zeldzaam talent — misschien nog zeldzamer dan zingen.

Tijdens het gesprek merkte ik hoe ze woorden kiest zoals ze noten kiest: zorgvuldig, eerlijk, nooit te veel, nooit te weinig. Ze praat zoals ze schrijft: met een soort zachte poëzie die je pas achteraf helemaal begrijpt.

En dan dat moment waarop ze acapella zong… Het was alsof de tijd even stopte. Alsof de studio niet langer een studio was, maar een kleine kapel van klank en adem. Haar stem had iets breekbaars, maar tegelijk iets onverwoestbaars — alsof ze zong vanuit een plek die niemand anders kan raken.

Wat ik ook bijzonder vond, was haar eenvoud. Eva heeft een carrière die haar overal heeft gebracht, van folkpodia tot grote festivals, van Kadril tot haar solowerk, van Vlaanderen tot Nederland. Maar ze draagt dat allemaal met een lichtheid die je niet vaak ziet bij artiesten met zo'n staat van dienst.

Ze hoeft niet te bewijzen dat ze Eva De Roovere is. Ze **is** het gewoon.

En misschien is dat wel haar grootste kracht: ze blijft trouw aan zichzelf, aan haar stem, aan haar verhalen, aan haar manier van kijken naar de wereld. Ze maakt muziek die niet schreeuwt, maar fluistert — en toch blijft hangen.

Toen ze vertrok, bleef er een soort rust achter in de studio. Alsof ze een spoor had achtergelaten dat nog even bleef nazinderen. En ik wist: dit was niet zomaar een aflevering. Dit was een ontmoeting met iemand die muziek maakt zoals anderen ademen

En ik weet: *dit was geen interview — dit was een ontmoeting met iemand die gewoon Eva is. En dat is meer dan genoeg.*

Lady Linn

Sommige artiesten hebben een presence die je niet kunt uitleggen. Sommige stemmen blijven hangen, zelfs wanneer de muziek al lang gestopt is. En heel af en toe ontmoet je iemand die beide combineert — iemand die klein van gestalte is, maar groot in alles wat ze doet.

Zo iemand is **Lady Linn**, of beter: **Lien De Greef**.

Ik had haar al enkele weken voor het interview ontmoet, in een sporthal waar ze kwam optreden. Het was een avond vol sfeer, warmte en muziek. **Raymond van het Groenewoud** was er ook — een mooie combinatie van generaties en stijlen.

Na haar optreden heb ik haar even kunnen spreken. Geen lange gesprekken, geen formele introducties, gewoon een kort moment van kennismaking. Maar dat was genoeg om te voelen wie ze is: **down to earth**, vriendelijk, warm, en verrassend gewoon voor iemand met zo'n indrukwekkende carrière.

Lien is klein van gestalte, maar groot als artieste. En het mooiste is: ze is gewoon **Lien** gebleven.

Lien is geboren in **Sint-Amandsberg (Gent)** en groeide uit tot één van de meest herkenbare stemmen van de Belgische jazz- en soulscene. Met haar band **Lady Linn and her Magnificent Seven** brengt ze een unieke mix van:

- jazz
- pop
- soul
- swing

Ze is zangeres, componist, songwriter — een artieste die haar eigen universum heeft gebouwd, en dat al jaren met dezelfde elegantie en klasse uitdraagt.

Haar stem is jazzy, warm, soepel, en tegelijk krachtig. Een stem die je niet snel vergeet. Een stem die je meeneemt, zelfs als je niet van jazz houdt.

Wat veel mensen soms vergeten, is hoe veelzijdig Lien eigenlijk is. Haar deelname aan **Liefde voor Muziek** was daar een prachtig voorbeeld van. Ze bracht er haar eigen stijl mee — die warme mix van jazz, soul en pop — en gaf nummers van andere artiesten een totaal nieuwe kleur.

Ze vertelde me later hoe bijzonder die ervaring voor haar was. Ze zei het zo mooi:

"Liefde voor Muziek heb ik heel graag gedaan. Iconen jouw nummers horen zingen, is fantastisch. Het was heel leuk om elkaar beter te leren kennen. Bart Peeters, Gers Pardoel, Josje, Clouseau, Isabelle A., Natalia..." *(bron: sabam.be)*

Die woorden vatten haar perfect samen. Geen grootspraak, geen ego, geen show — alleen dankbaarheid, verwondering en liefde voor muziek. Ze sprak erover met een soort zachte trots, alsof ze nog altijd niet helemaal kon geloven dat zó veel grote namen haar werk hadden omarmd.

En dat is precies wat Lien zo bijzonder maakt: ze blijft altijd **Lien**. Zelfs wanneer iconen haar nummers zingen.

Toen ze later te gast was in *De Uitnodiging*, voelde het alsof we elkaar al langer kenden. Ze bracht rust mee, maar ook een soort sprankelende energie die je alleen bij echte muzikanten ziet.

Het gesprek liep vanzelf. Ze vertelde over haar muziek, haar band, haar projecten, haar liefde voor jazz en soul. En ik voelde dat ik niet zomaar een artieste ontving, maar iemand die leeft voor haar vak.

En dan was er dat moment na de uitzending. Een paar dagen later kreeg ik een pakketje thuis. Een **vinylplaat** — haar nieuwste LP. Met een warme boodschap erbij.

Dat gebaar raakte me. Niet omdat het een plaat was, maar omdat het van haar kwam. Omdat het toonde dat ze niet alleen een artieste is, maar ook een mens die verbinding maakt.

Sommige gasten brengen muziek. Sommige brengen verhalen. Maar Lien bracht **echtheid**.

Ze vulde mijn studio met warmte, klasse en een stem die nog lang nazinderde. Ze is klein van gestalte, maar groot als artieste — en nog groter als mens.

Wanneer ik aan haar terugdenk, denk ik aan die sporthal, aan Raymond, aan haar glimlach, aan haar stem, aan die LP die ik nog altijd koester, en aan haar woorden over Liefde voor Muziek.

En ik weet: *dit was geen interview — dit was een ontmoeting met iemand die gewoon Lien is. En dat is precies wat haar zo bijzonder maakt.*

Warre Borgmans

Sommige stemmen herken je uit duizenden. Sommige mensen hoef je maar één zin te horen zeggen om te weten: *dit is een verteller*. En heel af en toe ontmoet je iemand die dat talent niet speelt, maar **is**.

Zo iemand is **Warre Borgmans**.

Eddy Ann Jozef Borgmans — maar niemand noemt hem zo. Zijn roepnaam, *Warre*, komt uit zijn eerste voornaam, Eddy, dat eigenlijk Eduard is. Een afgeleide, een bijnaam, maar vooral: een naam die perfect bij hem past.

Warre heeft een stem die je meteen omarmt. Warm, rond, herkenbaar, en tegelijk speels. Een stem die verhalen draagt, alsof ze er altijd al in gezeten hebben.

Hij begon ooit met **reclamespots** — en dat hoor je nog steeds. Die perfecte dictie, die timing, dat ritme. Maar hij groeide uit tot veel meer dan een stemacteur: een theaterman, een regisseur, een acteur met een carrière die zich uitstrekt over decennia.

Van **De Tijd** tot **Blauwe Maandag Compagnie**, van **NTGent** tot talloze tv-reeksen en films — Warre heeft zowat elk podium gezien dat Vlaanderen rijk is.

Maar dat zijn de feiten. De Wikipedia-regels. De transparante biografie.

Wie Warre écht is, voel je pas wanneer je hem ontmoet.

Toen hij bij mij in de studio zat, gebeurde er iets dat niet vaak gebeurt: de ruimte veranderde.

Warre praat niet — hij **vertelt**. Hij ademt verhalen. Hij weeft zinnen aan elkaar zoals andere mensen ademhalen.

Hij is een verteller pur sang. Een man waarnaar je kan blijven luisteren, zelfs als hij over de meest alledaagse dingen spreekt. Hij heeft dat zeldzame talent om woorden te laten leven, om stilte betekenis te geven, om taal te laten zingen.

Ik merkte dat ik soms vergat dat ik een interview aan het afnemen was. Ik zat gewoon te luisteren. Te genieten. Te kijken hoe zijn ogen fonkelden wanneer hij een herinnering opriep.

Warre is warm, vriendelijk, en tegelijk scherpzinnig. Hij heeft humor, maar nooit op een harde manier. Hij heeft die typische Vlaamse theaterziel: zacht, eerlijk, en altijd op zoek naar nuance.

En wat hem nog menselijker maakt, is zijn openheid over zijn eigen kwetsbaarheid. In een interview met **goed.be** getuigde hij eerlijk over zijn **incontinentie na prostaatkanker**. Geen taboe, geen schaamte, maar een man die zijn verhaal deelt om anderen te helpen. Dat typeert hem: moedig, eerlijk, en altijd bereid om zijn stem te gebruiken — niet alleen op het podium, maar ook in het leven.

Daarnaast draagt hij een mooie familieband met zich mee: Warre is de **oom van acteur Dimitri Leue**. En wie hen samen ziet, voelt meteen dat het talent, de liefde voor taal en het spel in de familie zit.

Sommige gasten laten een indruk na die je voelt tot lang na het gesprek. Niet omdat ze luid zijn, niet omdat ze zichzelf op de voorgrond plaatsen, maar omdat ze een soort **rustige grootsheid** meedragen. Warre Borgmans is zo iemand.

Hij bracht iets in de studio dat moeilijk te omschrijven is. Een soort tijdloosheid. Alsof hij niet gewoon kwam praten, maar een stukje van zijn wereld meebracht — een wereld van taal, van verhalen, van theater, van menselijkheid.

Warre is een man die je doet beseffen hoe krachtig woorden kunnen zijn wanneer ze gedragen worden door iemand die ze begrijpt. Hij vertelt niet om te imponeren, maar om te verbinden. Hij gebruikt zijn stem niet als instrument, maar als verlengstuk van zijn ziel. En dat voel je in alles wat hij zegt.

Wat me het meest raakte, was zijn **openheid**. Zijn eerlijkheid over zijn strijd na prostaatkanker, zijn getuigenis over incontinentie — iets waar veel mannen over zwijgen — maakte hem alleen maar groter. Het toonde zijn moed, zijn menselijkheid, zijn bereidheid om taboes te doorbreken zodat anderen zich minder alleen voelen. Dat is geen acteur meer. Dat is een mens die zijn stem gebruikt voor iets dat verder gaat dan applaus.

Wanneer ik aan hem terugdenk, zie ik zijn ogen die fonkelen wanneer hij vertelt. Ik hoor zijn stem die de ruimte vult zonder te overheersen. Ik voel de warmte die hij meebracht, de rust, de humor, de wijsheid.

Warre is iemand die je niet interviewt — je **ervaart** hem. Hij is een man die je doet luisteren, echt luisteren. Een man die je eraan herinnert dat verhalen de zuurstof zijn van het leven. Dat taal een thuis kan zijn. Dat kwetsbaarheid kracht is. En dat sommige stemmen nooit verdwijnen, zelfs niet wanneer de opname al lang afgelopen is.

En ik weet:

dit was geen interview — dit was een ontmoeting met een man die leeft in woorden, en die woorden leven geeft.

Guido Belcanto

Sommige gasten komen binnen met een zekere energie. Sommige met humor, anderen met verhalen. Maar heel af en toe komt er iemand binnen die een soort **rust** meebrengt — een stilte die niet leeg is, maar vol betekenis.

Zo iemand is **Guido Belcanto**.

Geboren als **Guido August Constancia Versmissen**, maar in Vlaanderen beter bekend als de **koning van het authentieke levenslied**. Een man die de weemoed van het leven niet alleen bezingt, maar ook belichaamt. De tragiek van de liefde, de schoonheid van het falen, de melancholie van het bestaan — bij hem klinkt het nooit zwaar, maar altijd waar.

Guido is een sympathieke man op zijn eigen manier. Rustig. Zacht. Uiterst slim. Hij heeft die blik van iemand die veel heeft gezien, veel heeft gevoeld, en daar vrede mee heeft.

Zijn lange haren — nu zilver getint — geven hem iets tijdloos. Alsof hij niet ouder wordt, maar gewoon verder groeit in zijn eigen universum.

Het interview met hem was één van de rustigste die ik ooit heb gedaan. Geen haast, geen spanning, geen façade. Hij praat zoals hij zingt: bedachtzaam, eerlijk, met een soort zachte melancholie die je meeneemt zonder dat je het merkt.

Guido Belcanto is een zanger en liedschrijver die al decennia lang een unieke plek inneemt in de Vlaamse muziek. Hij past niet in vakjes. Hij is geen popster, geen rocker, geen chansonnier — en toch is hij dat allemaal een beetje.

Zijn teksten zijn doordrenkt van:

- weemoed
- tragiek
- verlangen
- liefde die niet lukt
- liefde die blijft nazinderen
- en het leven zoals het is

Hij zingt niet over perfectie, maar over menselijkheid. En dat maakt hem zo bijzonder.

Toen het interview erop zat en hij naar huis vertrok, gebeurde er iets dat me raakte. Guido draaide zich nog even om, haalde een plaat uit zijn tas en zei dat hij die graag aan mij wilde geven.

Zijn **laatste LP**. En het was een **blauwe**.

Ik heb hem netjes bij mijn collectie gelegd. Niet alleen als muziek, maar als herinnering. Als gebaar. Als stukje Guido.

Wat me vooral bijbleef, was hoe stil het werd wanneer hij sprak. Niet omdat hij fluisterde, maar omdat je automatisch zachter ging luisteren. Hij heeft dat effect op mensen: hij vertraagt je. Hij haalt de ruis weg.

In de studio voelde het alsof de tijd even stilstond. Alsof we in een klein café zaten, ergens laat op de avond, met een glas wijn en een verhaal dat nog niet helemaal verteld was.

Sommige gasten brengen energie. Sommige brengen humor. Maar Guido bracht **rust**.

Hij vulde mijn studio met zachtheid, wijsheid en een soort stille melancholie die je niet verdrietig maakt, maar juist dichter bij jezelf brengt. Hij is een man die niet luid hoeft te zijn om indruk te maken. Een man die zijn leven heeft omgezet in liederen die blijven hangen, omdat ze eerlijk zijn.

Wanneer ik aan hem terugdenk, zie ik zijn zilveren haren, hoor ik zijn zachte stem, voel ik de stilte die hij meebracht. En ik denk aan die blauwe LP, die nu tussen mijn collectie staat — als een klein monumentje voor een grote artiest.

En ik weet:

dit was geen interview — dit was een ontmoeting met een man die de weemoed van het leven omzet in schoonheid.

Chelsey Sparkle

Sommige gasten passen perfect in het rijtje. Sommige verrassen je. En heel af en toe komt er iemand binnen die alles wat je tot dan toe hebt gedaan even op z'n kop zet — op een goede manier.

Zo iemand was **Chelsey Sparkle**, in het dagelijkse leven **David Parmentier**.

Chelsey was iets helemaal anders. Een dragqueen. Dat hadden we nog niet gehad in *De Uitnodiging*, en ik moet eerlijk toegeven dat het in het begin een beetje raar aanvoelde. Niet ongemakkelijk, maar nieuw. Onbekend terrein.

Chelsey kwam volledig in drag binnen: jurk, make-up, haar, houding — alles klopte. En ik betrapte mezelf erop dat ik op een bepaald moment zelfs een beetje aan het flirten was. Het ging vanzelf. Zo echt zag hij/zij eruit als een vrouw. Het verschil was bijna niet te onderscheiden.

En dat is misschien wel de magie van drag: het spel, de illusie, de elegantie, de kracht.

Chelsey was **1ste eredame Miss Summerqueen Deluxe 2013**, en dat zag je. Zelfverzekerd, stijlvol, speels — maar ook warm en toegankelijk.

Het gesprek zelf was verrassend rustig en open. Chelsey vertelde over drag, over identiteit, over optreden, over de kunst van transformatie. En ik merkte dat ik luisterde met een soort nieuwsgierigheid die ik niet vaak heb: dit was een wereld die ik niet kende, maar die me meteen intrigeerde.

Chelsey sprak met trots, maar zonder ego. Met humor, maar zonder masker. Met zachtheid, maar ook met kracht.

Het was een gesprek dat me bijbleef omdat het me uit mijn comfortzone haalde — en tegelijk helemaal op zijn plaats voelde.

Na het interview zijn we — Moniek, Chelsey en ik — samen iets gaan eten in een lokaal cafeetje. Chelsey nog steeds volledig in drag. En dat alleen al was een belevenis.

De blikken. De nieuwsgierigheid. De glimlachen. De kleine momenten van verbazing.

Maar Chelsey trok zich daar niets van aan. Integendeel: ze leefde ervan.

En dan gebeurde er iets dat ik nooit zal vergeten: Chelsey gaf daar, in dat kleine café, spontaan een **show** voor de aanwezigen.

Geen podium. Geen spots. Geen microfoon. Gewoon Chelsey, tussen de tafels, in volle glorie.

De mensen keken, lachten, genoten. En ik dacht: *dit is waarom ik De Uitnodiging maak — voor momenten zoals deze.*

Sommige gasten brengen rust. Sommige brengen verhalen. Maar Chelsey bracht **kleur** — letterlijk en figuurlijk.

Ze bracht lef, speelsheid, warmte en een soort vrijheid die je niet vaak ziet. Ze liet me voelen hoe mooi het is wanneer iemand volledig zichzelf durft te zijn, zonder excuses, zonder rem, zonder angst. Chelsey is iemand die binnenkomt en meteen de ruimte verandert. Niet door luid te zijn, maar door **aanwezig** te zijn.

Wat me het meest raakte, was hoe natuurlijk alles voelde. Hoe snel de drempel verdween. Hoe spontaan het gesprek liep. Hoe ik mezelf erop betrapte dat ik niet meer dacht in "hij" of "zij", maar gewoon in **mens**.

Chelsey is iemand die je eraan herinnert dat identiteit geen hokje is, maar een spectrum. Dat schoonheid niet vastligt, maar ontstaat. Dat vrijheid begint wanneer je stopt met je te verstoppen.

En die avond in het café — dat kleine, onverwachte optreden — was misschien wel het mooiste moment van allemaal. Het was puur, spontaan, echt. Een herinnering die blijft hangen, omdat ze niet gepland was. Omdat ze uit het hart kwam.

Wanneer ik aan Chelsey terugdenk, zie ik die prachtige verschijning in het café, hoor ik de lach van de mensen, voel ik de energie van die avond. En ik weet:

dit was geen interview — dit was een ontmoeting met iemand die de wereld een beetje mooier maakt door gewoon Chelsey te zijn.

Anna Coa

Sommige ontmoetingen plan je. Sommige overkomen je. En heel af en toe is er zo'n ontmoeting die voelt alsof ze moest gebeuren — op precies de juiste plaats, op precies het juiste moment.

Zo was het met **Anna Coa**, geboren als **Anna Katharina Seck**.

Ik ontdekte haar toen we in Oostenrijk waren, tijdens mijn zoektocht naar nieuwe gasten voor *De Uitnodiging*. Ik besloot het even over de grens te zoeken, gewoon uit nieuwsgierigheid. En daar, tussen de bergen en de stilte, kwam ik haar tegen.

Diezelfde avond nog spraken we af in een lokaal café in **Bad Ischl**. Een eenvoudig café, niets bijzonders, maar het werd een plek die ik nooit meer vergeet.

Anna kwam binnen met een soort natuurlijke elegantie. Niet gemaakt, niet overdreven — gewoon mooi, warm, aanwezig. Een verschijning die je meteen opmerkt, maar die tegelijk heel gewoon blijft.

Ze was gastvrij vanaf de eerste minuut. Open, vriendelijk, nieuwsgierig. En ik voelde meteen: *dit is iemand die ik wil leren kennen*.

Een paar dagen later nodigde ze ons uit bij haar thuis, in haar appartement, om het interview af te nemen. Het voelde niet als werken. Het voelde als thuiskomen bij iemand die je al langer kent.

Anna heeft een prachtige stem — helder, warm, zacht en tegelijk krachtig. Ze schrijft haar liedjes zelf, begeleidt zichzelf op gitaar, en haar man **Leyti** doet tegenwoordig mee als percussionist. Samen vormen ze een duo dat niet alleen muzikaal klopt, maar ook menselijk.

Het interview verliep vanzelf. Geen spanning, geen afstand. Gewoon twee mensen die praten over muziek, over leven, over dromen.

We hebben een **wonderlijke tijd** gehad. Echt zo'n ontmoeting die blijft hangen.

Anna Coa is een talent dat je niet snel vergeet. Ze heeft iets authentieks, iets puurs. Ze zingt niet om te imponeren, maar om te delen. Haar muziek heeft die typische Oostenrijkse zachtheid, maar ook een internationale flair.

Je voelt dat ze haar eigen pad volgt. Dat ze schrijft vanuit het hart. Dat ze muziek maakt omdat ze niet anders kan.

Ze is actief op **annacoa.at**, op **Instagram (@annacoa)**, en ze duikt regelmatig op bij **Kronehit** en andere Oostenrijkse media. Maar achter al die platforms blijft ze vooral: **Anna**.

Later is ze verhuisd naar **Goldegg**, een stukje verder weg. Een prachtig dorp, maar wel een afstandje. Toch voelde het niet alsof ze verder weg was.

De moderne technologie maakt de wereld klein. Een berichtje, een video, een liedje dat ze doorstuurt — en plots lijkt Goldegg maar een straat verder.

En wat me oprecht blij maakt, is dat ik sindsdien heb gezien hoe **haar ster is beginnen te rijzen in Oostenrijk**. Alsof *De Uitnodiging* voor haar een klein duwtje was, een moment waarop iemand haar zag, haar hoorde, haar waardeerde — en dat anderen dat daarna ook begonnen te doen. Ze duikt vaker op in lokale media, krijgt meer optredens, meer aandacht, meer erkenning.

Het is mooi om te zien hoe iemand die zo puur en getalenteerd is, eindelijk de plaats krijgt die ze verdient.

Sommige gasten brengen verhalen. Sommige brengen muziek. Maar Anna bracht **gastvrijheid**.

Ze opende niet alleen haar deur, maar ook haar wereld. Ze liet ons binnen in haar leven, haar muziek, haar huis, haar warmte. Ze is een artieste die niet alleen zingt, maar ook verbindt.

Wanneer ik aan haar terugdenk, zie ik dat café in Bad Ischl, haar glimlach, haar gitaar, de zachte klank van haar stem, en de bergen op de achtergrond. Ik denk aan Leyti, aan hun appartement, aan de rust die ze uitstraalt, en aan hoe haar carrière sindsdien alleen maar verder is opengebloeid.

En ik weet:

dit was geen interview — dit was een ontmoeting die alleen kon gebeuren omdat ik even over de grens durfde te kijken.

Marc Willems

Sommige stemmen zijn zo vertrouwd dat je het gevoel hebt dat je ze al heel je leven hoort. Zo'n stem heeft **Marc Willems**, sportjournalist bij VRT en Sporza. Een man die al jaren verslag doet van de sport, maar dat altijd doet met een soort rustige klasse die je niet vaak meer ziet.

Maar ik heb Marc niet leren kennen via televisie. Integendeel — ik leerde hem kennen op een plek waar je hem misschien niet meteen zou verwachten: **de golfclub**.

We waren allebei aangesloten bij dezelfde club, en onze eerste echte ontmoeting vond plaats tijdens een speciale wedstrijd: een **Halloween-spelformule**. 's Avonds, in het donker, met golfballen die licht gaven — een prachtig zicht, bijna magisch.

Op een bepaald moment kwam Marc naar me toe. Hij vroeg of hij één van mijn lichtgevende balletjes mocht overkopen. "Vijf euro," zei hij. Ik twijfelde geen seconde. Natuurlijk mocht dat.

Tot op vandaag heb ik die vijf euro nog altijd niet terug. En eerlijk? Dat maakt het alleen maar grappiger.

Het was zo'n klein moment, maar het typeert hem: vriendelijk, spontaan, charmant op zijn eigen rustige manier.

Marc is iemand die meteen vertrouwen uitstraalt. Rustig, beleefd, vriendelijk, en tegelijk scherp en alert — precies zoals je hem op tv ziet, maar dan nog warmer. Hij heeft die typische sportjournalistenblik: aandachtig, nieuwsgierig, altijd op zoek naar het verhaal achter het verhaal.

Wat me opviel, was hoe **nederig** hij is. Geen spoor van sterallures, geen afstand, geen "ik ben van de televisie". Gewoon Marc. Een man die zijn vak graag doet en dat al jaren met dezelfde passie en precisie doet.

Toen hij later te gast was in *De Uitnodiging*, voelde het alsof we elkaar al jaren kenden. Het gesprek liep vanzelf. Marc vertelde openhartig over zijn carrière, over de evolutie van de sportjournalistiek, over de momenten die hem zijn bijgebleven.

En ik moet toegeven: ik heb hem toch zover gekregen dat hij meer heeft verteld dan hij eigenlijk van plan was. Maar ja — hij is dan ook niet de enige.

Marc praat helder, rustig, zonder franjes. Hij zoekt geen grote woorden, maar kiest precies de juiste. En dat maakt hem zo aangenaam om naar te luisteren.

Wat ik vooral onthoud, is zijn **echtheid**. Hij is iemand die je meteen op je gemak stelt. Iemand die luistert. Iemand die respect toont voor iedereen die hij ontmoet.

Hij draagt zijn ervaring met trots, maar nooit op een manier die zwaar weegt. Hij praat over zijn werk met liefde, maar ook met relativering. En dat maakt hem des te sympathieker.

Wat ik ook bijzonder vond aan Marc, is hoe snel hij de grens tussen "collega-golfspeler" en "mens van vlees en bloed" doorbreekt. Hij is iemand die je meteen het gevoel geeft dat je hem al jaren kent, zelfs al heb je hem pas net ontmoet. Er zit geen muur tussen hem en de wereld. Geen afstand, geen pose.

En dat merkte ik ook tijdens die Halloweenwedstrijd. Terwijl anderen vooral bezig waren met hun score of hun swing, stond Marc daar met een soort jongensachtige nieuwsgierigheid naar die lichtgevende golfballen. Het was bijna aandoenlijk hoe enthousiast hij vroeg of hij er eentje kon overkopen. Alsof hij even niet de sportjournalist van Sporza was, maar gewoon een kerel die plezier wilde maken op de golfbaan.

Dat moment heeft me altijd bijgebleven. Het was klein, maar het zei veel. Het toonde zijn spontaniteit, zijn humor, zijn eenvoud. En misschien ook wel zijn charme — want geef toe, niet iedereen geraakt ermee weg om vijf euro te lenen en ze nooit meer terug te geven.

Later, tijdens het interview, zag ik diezelfde openheid terug. Marc is professioneel, dat staat buiten kijf, maar hij is ook iemand die zich durft laten meenemen in een gesprek. Hij laat zich verrassen. Hij laat zich raken. En als je goed luistert, hoor je in zijn stem niet alleen de sportjournalist, maar ook de mens die achter al die sportmomenten staat.

Hij vulde mijn studio met een soort stille zekerheid — de zekerheid van iemand die weet wat hij doet, die zijn vak beheerst, en die dat al jaren met dezelfde toewijding doet. Hij is een man die sport niet alleen verslaat, maar ook begrijpt. Die de mens achter de atleet ziet. Die weet dat sport meer is dan cijfers en tijden — het is emotie, strijd, karakter.

Wanneer ik aan hem terugdenk, hoor ik die herkenbare stem, zie ik hem op de golfbaan met dat lichtgevende balletje, en voel ik de rust die hij meebracht.

En ik weet:

dit was geen interview — dit was een ontmoeting met een man die sport ademt, maar vooral menselijkheid uitstraalt.

Merho

Sommige gasten dragen een wereld met zich mee. Niet omdat ze luid zijn, niet omdat ze zichzelf op de voorgrond plaatsen, maar omdat ze iets hebben gecreëerd dat generaties heeft geraakt. Zo iemand is **Merho** — de geestelijke vader van *De Kiekeboes*, één van de meest geliefde stripreeksen die Vlaanderen ooit heeft gekend.

Zijn echte naam: **Robert Merhottein**. Maar voor miljoenen lezers is hij gewoon Merho. Een man die met pen en papier een universum bouwde dat tegelijk herkenbaar, grappig, absurd en ontroerend is.

En voor mij persoonlijk is hij iemand waar ik **zeer naar opkijk**. Ik was dan ook oprecht vereerd dat hij te gast wilde zijn in *De Uitnodiging*.

Misschien is mijn bewondering voor Merho ook wel gevoed door iets uit mijn jeugd. Waar ik vroeger woonde, samen met mijn ouders, hadden we een buurman die als **twee druppels water** geleek op **Marcel Kiekeboe**. Het was bijna griezelig hoe hard hij erop leek. Dezelfde blik, dezelfde snor, dezelfde manier van bewegen. Alsof het personage op hem gebaseerd was — al wist ik natuurlijk dat dat niet zo was.

Maar als kind voelde het alsof Marcel Kiekeboe gewoon naast ons woonde. Alsof de stripfiguren van Merho niet alleen op papier bestonden, maar ook in onze straat. Misschien is dat wel de magie van zijn werk: het voelt levensecht.

Wanneer je iemand ontmoet die zo'n groot deel van je jeugd of je verbeelding heeft gevormd, verwacht je misschien een zekere afstand. Maar niets daarvan.

Merho is warm, vriendelijk, rustig — een man zonder franjes. Hij is zoals hij is, en dat is precies wat hem zo aangenaam maakt. Geen pose, geen ego, geen grootspraak. Gewoon een tekenaar die zijn werk graag doet en dat al een leven lang met liefde heeft gedaan.

Ik heb **alle edities van De Kiekeboes**. Allemaal. En zijn allereerste verhaal, *De Wollebollen*, heb ik zelfs in **eerste druk**.

Dat exemplaar heb ik meegenomen naar de studio. En ik ben nog altijd **uiterst fier** dat hij het voor mij heeft ondertekend — mét een prachtige tekening van **Fanny** erbij. Een klein kunstwerkje, speciaal voor mij. Dat moment alleen al was het waard om *De Uitnodiging* te maken.

Tijdens het gesprek merkte ik hoe sterk hij verbonden is met zijn personages. Hij sprak over Marcel, Charlotte, Fanny en Konstantinopel alsof hij ze gisteren nog had gezien. Alsof ze echt bestaan. En misschien doen ze dat ook — in zijn hoofd, in zijn hart, en in dat van zijn lezers.

Het interview verliep bijna vanzelf. Merho heeft een natuurlijke vertelstijl, een soort rustige cadans die je meeneemt zonder dat je het merkt. Hij praat niet om indruk te maken, maar om te delen.

Hij vertelde over zijn beginjaren, over de zoektocht naar zijn eigen stijl, over de momenten waarop hij twijfelde, en over de momenten waarop alles klopte. En altijd met humor — die typische Merho-humor die tegelijk scherp en zacht is.

Ik merkte dat ik soms gewoon zat te luisteren, alsof ik zelf een stripverhaal binnenstapte. Alsof hij met woorden tekende.

Sommige gasten brengen verhalen. Sommige brengen humor. Maar Merho bracht **erfgoed**.

Hij vulde mijn studio met de warmte van iemand die zijn leven lang mensen heeft laten lachen, nadenken, en even ontsnappen aan de wereld. Hij is een man die niet alleen tekent, maar ook kijkt — echt kijkt — naar hoe mensen leven, praten, dromen en struikelen.

Wanneer ik aan hem terugdenk, zie ik die rustige glimlach, hoor ik zijn zachte stem, en voel ik de liefde waarmee hij over zijn personages sprak. En ik denk aan dat gesigneerde exemplaar van *De Wollebollen*, met die prachtige Fanny-tekening — een klein stukje geschiedenis dat nu in mijn kast staat. En aan die buurman uit mijn jeugd, die me toen al liet geloven dat de wereld van Merho misschien wel dichterbij was dan ik dacht.

En ik weet:

dit was geen interview — dit was een ontmoeting met een man die Vlaanderen een universum schonk dat nooit meer verdwijnt.

Steven Goegebeur

Sommige gasten brengen energie. Sommige brengen rust. Maar er zijn er ook die binnenkomen met een soort vanzelfsprekende warmte, alsof ze al jaren deel uitmaken van je vriendenkring. Zo iemand is **Steven Goegebeur**.

Een comedian, ja. Maar vooral: een mens. Eén van die zeldzame mensen die je tegelijk aan het lachen én aan het denken kunnen zetten, zonder dat je voelt dat hij moeite doet.

Steven heeft iets heel toegankelijk. Hij komt binnen zonder poeha, zonder show, zonder de drang om grappig te moeten zijn. Hij *is* gewoon grappig — op een natuurlijke manier, alsof humor bij hem even vanzelfsprekend is als ademhalen.

Wat me meteen opviel, was zijn vriendelijkheid. Hij heeft die zachte blik, die open houding, dat soort menselijkheid die je niet kunt faken. Je voelt dat hij luistert, dat hij aanwezig is, dat hij echt met je praat.

Steven is iemand die zijn humor haalt uit het leven zelf. Uit kleine dingen, herkenbare situaties, momenten die iedereen meemaakt maar waar niemand bij stilstaat. Hij heeft dat talent om het gewone bijzonder te maken — en het bijzondere gewoon.

Tijdens het gesprek merkte ik hoe scherp hij eigenlijk is. Achter elke grap zit een observatie, een gedachte, een stukje waarheid. Hij is niet zomaar een grappenmaker; hij is een verteller.

En dat maakt hem zo sterk.

Het gesprek met Steven in *De Uitnodiging* was er eentje dat vanaf de eerste minuut vanzelf liep. Sommige gasten moet je warm laten draaien, anderen moet je voorzichtig sturen, maar Steven… die kwam binnen met een soort natuurlijke openheid die alles meteen in beweging zette.

Hij ging zitten alsof hij thuis was. Niet op een arrogante manier, maar op een manier die zegt: *"Ik ben hier, ik ben mezelf, en dat is genoeg."*

Wat me meteen opviel, was hoe **rustig** hij praat. Geen haast, geen drang om grappig te moeten zijn, geen show. Hij vertelde alsof we twee vrienden waren die elkaar al jaren kenden. En precies daardoor kwamen de mooiste dingen naar boven.

We spraken over zijn beginjaren, over de kleine cafés waar hij speelde voor tien man en een paardenkop, over de avonden waarop hij twijfelde of dit wel zijn pad was. Hij vertelde over de momenten waarop hij voelde dat het klikte, dat het publiek hem begreep, dat humor meer was dan lachen — dat het een manier was om te verbinden.

En dan waren er die typische Steven-momenten: plotselinge inzichten, kleine observaties die tegelijk grappig en pijnlijk eerlijk waren. Hij heeft dat talent om iets alledaags te nemen — een ruzie in de supermarkt, een gesprek met zijn kinderen, een mislukte grap — en er iets universeels van te maken.

Wat ik bijzonder vond, was hoe **kwetsbaar** hij durfde te zijn. Hij sprak over de druk die soms op zijn schouders ligt, over verwachtingen, over de balans tussen privé en podium, over de momenten waarop hij zichzelf even kwijt was. Niet dramatisch, niet zwaar — gewoon eerlijk.

Er waren momenten waarop we lachten, echt lachten. Maar er waren ook momenten waarop het stil werd. Niet ongemakkelijk stil, maar die mooie stilte die ontstaat wanneer iemand iets zegt dat binnenkomt.

Op een bepaald moment zei hij iets dat me is bijgebleven — niet omdat het grappig was, maar omdat het waar was: dat humor soms de zachtste manier is om iets moeilijks te zeggen. En dat je als comedian soms meer onthult dan je van plan was.

Toen het gesprek erop zat, had ik het gevoel dat we nog uren hadden kunnen doorgaan. Dat er nog zoveel lagen waren, zoveel verhalen, zoveel menselijkheid. En dat is misschien wel het mooiste compliment dat je een gast kunt geven.

Steven is iemand die je meteen graag hebt. Hij heeft geen masker nodig. Geen typetjes, geen façade. Hij is gewoon zichzelf — en dat is meer dan genoeg.

Hij is een man die humor gebruikt om te verbinden, niet om te verbergen. Iemand die lacht met het leven, maar het leven tegelijk heel serieus neemt. Een man die begrijpt dat humor soms de zachtste manier is om iets moeilijks te zeggen.

Sommige gasten brengen verhalen. Sommige brengen muziek. Maar Steven bracht **lichtheid** — de mooie soort lichtheid, die je optilt zonder je te verblinden.

Hij vulde mijn studio met warmte, met herkenbaarheid, met die typische Goegebeur-humor die tegelijk zacht en scherp is. Hij is een man die mensen laat lachen, maar vooral: een man die mensen laat voelen dat ze niet alleen zijn.

Wanneer ik aan hem terugdenk, hoor ik zijn rustige stem, zie ik zijn glimlach, en voel ik de oprechte menselijkheid die hij meebracht.

En ik weet:

dit was geen interview — dit was een ontmoeting met iemand die de wereld een beetje lichter maakt, simpelweg door zichzelf te zijn.

Jessy Desmet & Rita Roelant

Sommige gasten komen alleen. Sommige komen met een verhaal. Maar heel af en toe krijg je twee mensen samen die elkaar aanvullen, versterken, en die je studio vullen met een soort warmte die je niet kunt faken. Zo was het met **Jessy Desmet** en **Rita Roelant**.

Twee vrouwen die elk hun eigen weg hebben afgelegd in de Vlaamse muziek, maar die tegelijk een soort vanzelfsprekende verbondenheid uitstralen. Niet alleen als artiesten, maar als moeder en dochter — en dat voel je in alles.

Jessy en Rita zijn van die gasten die binnenkomen en meteen de toon zetten. Geen diva-gedrag, geen afstand, geen façade. Gewoon twee warme vrouwen die plezier hebben in wat ze doen, en die dat plezier ook meenemen naar iedereen die ze ontmoeten.

Jessy is vooral bekend van **Jessy and the McKenzies**, de dancegroep die in de jaren 90 een enorme hit was. Die typische 90's-energie, die dansbare beats, die herkenbare stem — ze was een vaste waarde in de Vlaamse en internationale dance-scene.

Rita, haar moeder, heeft op haar beurt een eigen muzikale carrière uitgebouwd. Ze is niet alleen een artieste, maar ook de **steunpaal** van Jessy. Je voelt dat meteen: een moeder die trots is, die ondersteunt, die meeleeft, die mee ademt met de muziek van haar dochter.

Samen vormen ze een duo dat niet gepland lijkt, maar dat perfect werkt.

Vanaf het moment dat ze gingen zitten, voelde ik dat dit geen klassiek interview zou worden. Er hing een soort gezelligheid in de lucht — alsof we rond een keukentafel zaten in plaats van in een studio.

Jessy met haar warme, herkenbare stem en haar rustige manier van praten. Rita met haar levendige energie, haar openheid, haar humor. Ze vulden elkaar aan zonder het te proberen.

Het gesprek ging alle kanten op: over muziek, over vroeger, over optredens, over de dance-scene van de jaren 90, over de evolutie van de Vlaamse muziek, over het leven, over familie, over steun en doorzetten.

En telkens opnieuw voelde ik die warmte, die echtheid, die menselijkheid.

Wat ik bijzonder vond, was hoe open Jessy sprak over haar carrière op dat moment. Ze zat in een fase waarin ze opnieuw aan het bouwen was, aan het zoeken, aan het heruitvinden — en je voelde dat er nog veel in haar zat dat naar buiten wilde komen.

En dat bleek later ook. **Na ons interview** nam ze deel aan het programma *Sing Again*, waar ze tot in de finale geraakte. Het was mooi om te zien hoe Vlaanderen haar opnieuw ontdekte, hoe haar stem opnieuw mensen raakte, en hoe ze bewees dat ze nog altijd even sterk staat als in de jaren 90.

Daarnaast is ze veel actief in **Spanje**, waar ze optreedt, schrijft, en nieuwe muzikale horizonten verkent. Je voelt dat ze iemand is die blijft groeien, die blijft zoeken, die blijft creëren.

En telkens opnieuw kwam Rita ter sprake — als steun, als klankbord, als rots in de branding.

Wat me vooral raakte, was hoe mooi ze elkaar ruimte gaven. Geen competitie, geen onderbrekingen, geen "ik eerst". Gewoon twee vrouwen die elkaar respecteren, waarderen, en die samen iets neerzetten dat groter is dan elk apart.

Je voelt dat ze elkaar begrijpen. Dat ze elkaars sterktes kennen. Dat ze elkaar dragen wanneer het nodig is.

En dat maakt hun aanwezigheid zo bijzonder.

Sommige gasten brengen verhalen. Sommige brengen muziek. Maar Jessy en Rita brachten **gezelligheid** — de soort gezelligheid die je niet kunt plannen, die ontstaat wanneer mensen elkaar graag hebben en dat ook durven tonen.

Ze vulden mijn studio met warmte, met herkenbaarheid, met die typische Vlaamse zachtheid die je alleen vindt bij artiesten die al jaren meedraaien en toch zichzelf zijn gebleven.

Wanneer ik aan hen terugdenk, hoor ik hun stemmen door elkaar, zie ik hun glimlach, en voel ik de rust die ze meebrachten. En ik weet:

dit was geen interview — dit was een ontmoeting met twee vrouwen die tonen dat muziek niet alleen klinkt, maar ook verbindt.

Manou Kersting

Sommige gasten verrassen je nog voor je ze ontmoet. Zo ging het met **Manou Kersting**.

Ik had hem een bericht gestuurd via Messenger — zonder verwachtingen, gewoon een poging. En tot mijn verbazing kreeg ik **bijna onmiddellijk** een positief antwoord terug. Geen gedoe, geen omwegen, geen "via via". Gewoon Manou, rechttoe rechtaan.

Manou Kersting is een Belgisch-Nederlands acteur, geboren en opgegroeid in Antwerpen, met een Belgische moeder en een Nederlandse vader. Hij is iemand die je meteen herkent op televisie: de boef, de slechterik, de man met de ruwe randjes. Hij heeft dat gezicht, die blik, die intensiteit die perfect past bij dat soort rollen.

Maar dat is maar één kant van hem.

In het echte leven is hij gewoon **Manou**. Een warme man, een familieman, iemand die graag lacht, graag praat, en die een zachtheid heeft die je niet meteen zou verwachten als je hem alleen kent van het scherm.

Hij speelt en regisseert in het theater, en dat voel je: hij heeft een liefde voor het vak die dieper gaat dan televisie alleen. Hij is een vakman, iemand die leeft voor zijn métier.

Toen hij te gast was in *De Uitnodiging*, voelde het meteen goed. Hij kwam binnen met een soort rustige energie, een openheid die je niet vaak ziet bij mensen die al zo lang in de spotlights staan.

We spraken over zijn carrière, over de rollen die hem hebben gevormd, over het verschil tussen theater en televisie. Hij vertelde over de slechteriken die hij speelt, en hoe vreemd het soms is dat mensen hem daardoor ook zo zien.

Tijdens ons gesprek merkte ik hoe graag hij het masker van zijn personages even aflegde. Hij vertelde dat mensen hem soms aanspreken alsof hij écht de slechterik is die hij op tv speelt, en hoe vreemd dat soms voelt. Maar tegelijk zei hij dat hij die rollen met plezier speelt, omdat ze hem toelaten om kanten van zichzelf te tonen die in het echte leven geen plaats hebben. Hij lachte toen hij vertelde dat zijn kinderen hem soms plagen met zijn "boeventronie", maar dat ze beter dan wie ook weten hoe zacht hij eigenlijk is. En op dat moment zag ik het: de acteur die iedereen kent, en de man die maar weinig mensen écht zien — en dat maakte het gesprek alleen maar mooier.

Maar het meest indrukwekkende moment kwam toen we het hadden over **zijn verleden**.

Manou heeft nooit een geheim gemaakt van zijn moeilijke periode. In interviews, onder andere bij HLN, sprak hij openlijk over zijn **drugsgebruik** en de donkere jaren die daarop volgden. Hij vertelde hoe hij zichzelf kwijt was, hoe hij verkeerde keuzes maakte, en hoe moeilijk het was om eruit te raken.

Maar hij vertelde ook hoe hij het **omdraaide**. Hoe hij vocht. Hoe hij opstond. Hoe hij zijn leven terug in handen nam.

En vooral: hoe hij vandaag een **stabiele, liefdevolle familieman** is.

Wat me raakte, was hoe eerlijk hij daarover sprak. Geen drama, geen excuses, geen vergoelijking. Gewoon waarheid. Rauw, maar warm. Hard, maar hoopvol.

Het is een verhaal dat niet iedereen durft te vertellen. Maar Manou wel — omdat hij weet dat het anderen kan helpen, en omdat het deel is van wie hij is.

Wat ik vooral onthoud, is zijn menselijkheid. Hij is iemand die zijn fouten kent, zijn verleden erkent, en zijn toekomst zelf heeft opgebouwd. Iemand die niet bang is om te tonen dat hij heeft gevochten — en gewonnen.

Hij is een man die zijn gezin op de eerste plaats zet. Een man die dankbaar is voor de tweede kans die hij zichzelf heeft gegeven. Een man die, ondanks zijn ruwe imago, een hart heeft dat veel zachter is dan de rollen die hij speelt.

Sommige gasten brengen verhalen. Sommige brengen humor. Maar Manou bracht **echtheid**.

Hij vulde mijn studio met een soort stille kracht — de kracht van iemand die gevallen is, maar weer is opgestaan. Iemand die zijn verleden niet wegduwt, maar meeneemt als bewijs dat het anders kan. Iemand die toont dat achter elke slechterik op televisie een mens zit, met dromen, fouten, littekens en liefde.

Wanneer ik aan hem terugdenk, zie ik niet de boef uit de series. Ik zie de man die tegenover me zat: eerlijk, warm, open, en verrassend zacht.

En ik weet:

dit was geen interview — dit was een ontmoeting met een man die zichzelf heeft teruggevonden, en die vandaag sterker is dan ooit.

Veerle Malschaert

Sommige gasten komen binnen met een energie die je meteen voelt. Niet luid, niet overdreven, maar een soort geladenheid die tegelijk kwetsbaar en krachtig is. Zo was het met **Veerle Malschaert**.

Een comédienne, een actrice, een theatermaker, een vrouw die al jaren op de Vlaamse podia staat — maar vooral iemand die haar hart op tafel durft te leggen. En dat voel je vanaf de eerste minuut.

Veerle groeide op in de Dendermondse wijk **Het Keur**, boven de supermarkt van haar ouders. Misschien is dat wel waar haar observatievermogen is ontstaan: tussen de mensen, tussen de verhalen, tussen het dagelijkse leven dat later haar materiaal zou worden.

Van 1993 tot 1997 studeerde ze aan het **Conservatorium van Gent**, waar ze het diploma behaalde van *Meester in de Dramatische Kunst*. Die opleiding legde de basis voor haar veelzijdige carrière: theater, televisie, comedy, cabaret, onewomanshows — Veerle doet het allemaal, en altijd met dezelfde intensiteit.

Veel mensen kennen haar als **Carla uit Flikken**, maar dat is maar een fractie van wie ze is. Veerle is vooral bekend om haar **tragikomische onewomanshows**, waarin ze herkenbare, diep menselijke thema's met humor en kwetsbaarheid benadert.

Shows zoals:

- **Supermarkt Malschaert**
- **Soldier of Love**
- **Ecodiva**
- **Verlicht Mij**
- **Je suis Pipi**

In die voorstellingen toont ze haar hele palet: humor, pijn, chaos, liefde, moed, twijfel, kracht. Ze maakt van haar eigen leven materiaal — niet om zichzelf te verheerlijken, maar om anderen te laten voelen dat ze niet alleen zijn.

Ze richtte ook cabaretgroepen op, speelde in talloze theaterproducties, en blijft een vaste waarde in de Vlaamse cultuurwereld.

Ik heb Veerle leren kennen als een **warme, joviale en humoristische vrouw**. Een vrouw met littekens, ja — littekens die het leven heeft aangebracht — maar ook een vrouw die zich **niet heeft laten doen**. Ze draagt haar verleden niet als een last, maar als een bewijs dat ze sterker is dan wat haar overkwam.

Ze praat honderduit, met een snelheid en een energie die tegelijk ontwapenend en heerlijk chaotisch is. En altijd met humor — zelfs wanneer het over de moeilijkere stukken gaat.

Ons gesprek was er eentje dat alle kanten op ging, zoals dat met Veerle hoort. Ze vertelde over haar carrière, over de vrijheid van comedy en de discipline van theater.

Over de zalen waar ze stond, de mensen die ze ontmoette, de verhalen die ze verzamelde.

Maar al snel ging het dieper. Veerle praat niet in oppervlakkige laagjes. Ze duikt meteen naar de kern.

Ze vertelde openlijk over haar **vermoeidheid**, haar **bloedarmoede**, en hoe ze soms tegen haar eigen grenzen botst. Niet om medelijden te vragen, maar om eerlijk te zijn. Omdat ze weet dat kwetsbaarheid anderen kan helpen.

En dan was er natuurlijk **Je suis Pipi** — een show waar ze met zoveel vuur over sprak dat ik haar bijna op het podium zag staan. Ze vertelde zelfs dat ze haar meest intieme gedeelte een naam had gegeven: **Vivianneke**. Typisch Veerle: schaamteloos eerlijk, grappig, en tegelijk verrassend teder.

Maar Veerle heeft veel meer gedaan dan *Je suis Pipi*. Ze is een artieste die blijft evolueren, blijven zoeken, blijven creëren. Ze is iemand die haar publiek niet alleen laat lachen, maar ook laat voelen.

Wat me vooral raakte, was haar authenticiteit. Ze speelt geen rol wanneer ze niet op een podium staat. Ze is wie ze is — met humor, met chaos, met liefde, met twijfels.

Ze is een vrouw die veel geeft, soms te veel. Een vrouw die probeert te overleven in een wereld die vaak te luid is. Een vrouw die haar publiek niet alleen entertaint, maar ook troost.

En dat is misschien wel haar grootste talent.

Ze vulde mijn studio met warmte, met eerlijkheid, met die typische Malschaert-energie die tegelijk fragiel en krachtig is. Ze is een artieste die geen schrik heeft om te tonen waar het pijn doet — en die daardoor anderen helpt om hun eigen pijn te herkennen.

Wanneer ik aan haar terugdenk, zie ik haar zitten: levendig, open, soms een beetje zoekend, maar altijd echt. En ik weet:

dit was geen interview — dit was een ontmoeting met een vrouw die het leven niet mooier maakt dan het is, maar wel draaglijker, simpelweg door het te delen.

Ivo Pauwels

Sommige gasten komen binnen met een soort vanzelfsprekende vertrouwdheid. Alsof je ze al heel je leven kent, ook al heb je ze nog nooit ontmoet. Zo was het met **Ivo Pauwels**.

Iedereen kende hem. Iedereen had hem al eens gezien — op televisie, in het theater, in een komedie, in een sketch, in een interview. Hij was zo'n acteur die deel uitmaakt van het Vlaamse collectieve geheugen.

Maar toen hij bij mij te gast was in *De Uitnodiging*, leerde ik de **mens** kennen achter al die rollen.

Ivo Pauwels werd geboren in Antwerpen op **18 augustus 1938**. Hij stond al op zijn achttiende op de planken bij het **Vlaams Schouwtoneel**, waarmee hij in 1958 zelfs een tournee maakte naar Belgisch-Congo.

Hij studeerde af met **grote onderscheiding** aan het **Studio Herman Teirlinck**, een van de meest prestigieuze opleidingen in Vlaanderen. Vanaf 1963 was hij verbonden aan de **K.N.S.** en later aan het **Koninklijk Jeugdtheater**.

Maar dat was nog maar het begin.

Hij speelde in producties van: Het Fakkeltheater, EWT, Arca, De Zwarte Komedie

En samen met **Ruud De Ridder** richtte hij het **Echt Antwaarps Teater** op — een instituut op zich.

Zijn bekendste rol? **Nonkel Jef Melkenbeek**, de koppige, gierige, maar onweerstaanbaar grappige boer uit de sitcom *Nonkel Jef*. Een rol die hem onsterfelijk maakte. Hij speelde Nonkel Jef ook in het theater, bij De Komedie Compagnie.

Maar Ivo was meer dan één personage. Hij was een vakman, een theaterman, een acteur die leefde voor zijn publiek.

Weinig mensen weten dat Ivo ook politiek actief was. In 2000 werd hij verkozen als gemeenteraadslid in Tremelo. In 2012 trok hij zelfs een lijst in Heist-op-den-Berg. Niet uit ambitie, maar uit betrokkenheid. Hij wilde iets betekenen voor de mensen rondom hem.

In 2020 verscheen zijn autobiografie **Dedju**, een titel die perfect bij hem past. Eerlijk, volks, herkenbaar.

In 2024 verscheen postuum **Dedju – 1001 moppen**, een boek dat al drukklaar lag, veertien dagen voor zijn overlijden. Alsof hij tot het einde toe wilde blijven lachen — en anderen laten lachen.

Toen hij bij mij te gast was, voelde ik meteen zijn warmte. Hij had die typische Antwerpse jovialiteit, maar ook een zachtheid die je niet meteen verwacht van iemand die zo'n iconische, luidruchtige rol heeft gespeeld.

Hij vertelde over zijn carrière, over de zalen waar hij stond, over de mensen met wie hij werkte. Over het Echt Antwaarps Teater, over Ruud De Ridder, over de gouden jaren van de volkse komedie.

Maar hij vertelde ook over zijn privéleven. Over zijn vrouw, **Diana More-Peeters**, de liefde van zijn leven. Over zijn broer, acteur **Jan Pauwels**. Over ouder worden, over dankbaarheid, over de schoonheid van eenvoud.

Het was een warm gesprek. Een eerlijk gesprek. Een gesprek dat ik nooit zal vergeten.

Een paar maanden na ons gesprek kreeg ik het nieuws dat Ivo was overleden. In de nacht van **7 op 8 september 2023** werd hij met hartproblemen opgenomen in het ziekenhuis van Lier. Ondanks een spoedoperatie overleed hij op **85-jarige leeftijd**.

Dat nieuws kwam binnen. Hard.

Niet alleen omdat Vlaanderen een icoon verloor, maar omdat ik besefte dat **het laatste interview dat Ivo ooit gaf, bij mij was**.

Dat besef heeft een litteken achtergelaten. Een zacht litteken, maar een blijvend litteken. Het voelt als een eer, maar ook als een verantwoordelijkheid.

Ik ben dankbaar dat hij nog één keer zijn verhaal wilde delen. Dankbaar dat hij bij mij zat, dat hij lachte, dat hij vertelde, dat hij zichzelf was.

Sommige gasten brengen humor. Sommige brengen nostalgie. Maar Ivo bracht **leven**.

Hij vulde mijn studio met warmte, met verhalen, met een soort tijdloosheid die alleen echte acteurs hebben. Hij was een man die Vlaanderen liet lachen, maar ook een man die Vlaanderen iets leerde over menselijkheid.

Wanneer ik aan hem terugdenk, zie ik niet alleen Nonkel Jef. Ik zie de man die tegenover mij zat: vriendelijk, open, dankbaar, en nog altijd vol liefde voor zijn vak.

En ik weet:

dit was geen interview — dit was een afscheid zonder dat we het wisten.

Donna Presley Early

Sommige ontmoetingen voelen bijna onwerkelijk. Alsof je een deur opent naar een wereld die je alleen vanop afstand kende. Zo voelde mijn gesprek met **Donna Presley Early**.

Niet zomaar iemand die Elvis heeft gekend. Niet zomaar een familielid. Maar iemand die **opgroeide binnen de muren van Graceland**, die Elvis niet zag als een icoon, maar als familie — als de man achter de mythe.

Donna Presley Early is de **nicht (kozijn)** van Elvis Presley. Ze werd geboren in de Presley-familie als dochter van Nashval "Nash" Presley, de zus van Vernon Presley. Ze is dus een **bloedverwante Presley**, iemand die niet naast de geschiedenis stond, maar er middenin leefde.

Vanaf haar tiende bracht ze **elke zomer door op Graceland**. Later verhuisde haar gezin zelfs naar het domein, waar haar vader werkte op Elvis' geliefde Circle G Ranch.

Ze leefde niet naast de legende — ze leefde **in zijn wereld**.

Wat me meteen opviel toen ik haar ontmoette, was haar zachtheid. Geen sterallures, geen afstand, geen "ik ben familie van Elvis". Gewoon Donna: warm, vriendelijk, open.

Maar tegelijk is ze ook een **zakenvrouw**, iemand die weet wat ze wil, die haar familie-erfgoed bewaakt met respect én professionaliteit.

Vandaag is Donna een:

- auteur
- zangeres
- actrice
- motivational speaker
- humanitarian

Haar lezingen en producties bieden een **intiem, eerlijk en liefdevol beeld** van Elvis' leven en nalatenschap — geworteld in geloof, familie en verbondenheid.

Ze is een vrouw die haar verleden niet uitbuit, maar **bewaart**.

Mijn gesprek met Donna was bijzonder om nog een andere reden: ik mocht haar **interviewen via WhatsApp**.

Jawel — ik heb haar telefoonnummer. En dat alleen al voelde als iets dat je niet kunt verzinnen.

Ze antwoordde meteen warm, enthousiast, en vooral: uitgebreid. Ze vertelde honderduit over haar jeugd binnen de muren van Graceland. Over de drukte, de muziek, de familie, de liefde die er hing. Over Elvis als mens, niet als icoon.

Wat dit hoofdstuk extra bijzonder maakt, is dat het contact niet stopte na dat ene interview. Af en toe stuur ik haar nog een berichtje — en telkens reageert ze met **dezelfde enthousiasme**, dezelfde vriendelijkheid, dezelfde openheid.

Ze is een vrouw die de wereld nog altijd aan het verkennen is. Nieuwsgierig, leergierig, vol plannen. Iemand die niet blijft hangen in het verleden, maar het verleden gebruikt als fundament om verder te bouwen.

Ons gesprek ging diep. Ze vertelde over Elvis zoals je over een geliefde praat: met warmte, met humor, met verdriet, met trots.

Ze sprak over de zomers op Graceland, over de mensen die kwamen en gingen, over de momenten waarop Elvis gewoon Elvis was — niet de ster, maar de man die grapjes maakte, die graag omringd was door familie, die soms eenzaam was ondanks alles.

Ze vertelde ook over de moeilijke momenten. Over de laatste jaren, de zorgen, de stilte die soms viel tussen de glitter en de optredens.

En telkens opnieuw voelde ik: dit is geen verhaal uit een boek. Dit is **geleefd leven**.

Wat ik vooral onthoud, is haar menselijkheid. Ze is geen wandelende encyclopedie over Elvis — ze is een vrouw met herinneringen, met liefde, met verlies.

Ze is iemand die haar familiegeschiedenis draagt met trots, maar ook met verantwoordelijkheid. Iemand die weet dat haar woorden gewicht hebben, en die dat gewicht met zorg gebruikt.

Sommige gasten brengen verhalen. Sommige brengen geschiedenis. Maar Donna bracht **erfgoed**.

Wanneer ik aan haar terugdenk, zie ik haar glimlach, hoor ik haar zachte stem, en voel ik de liefde waarmee ze over Elvis sprak.

En ik weet:

dit was geen interview — dit was een ontmoeting met een vrouw die de sleutel draagt tot een van de grootste verhalen van de 20ste eeuw.

Monnik Giel Foubert

Sommige gasten komen binnen met een stilte die je meteen raakt. Niet de stilte van verlegenheid, maar de diepe, rustige stilte van iemand die zichzelf heeft leren kennen op plaatsen waar woorden niet nodig zijn. Zo was het met **Giel Foubert**.

Een man die zijn leven in Vlaanderen achterliet om naar **Tibet** te trekken. Niet voor een reis, niet voor een sabbatjaar, maar voor een zoektocht die zijn hele bestaan zou veranderen.

Wat me meteen opviel, nog voor ik hem ontmoette, was hoe **doordacht** hij was. Ik had hem via **WhatsApp** kunnen en mogen interviewen — en vanaf het eerste bericht voelde ik: dit is iemand die precies weet wat hij wil.

Zijn reis naar Tibet was geen impulsieve beslissing. Hij had alles tot in de puntjes voorbereid: de route, de kloosters, de rituelen, de praktische zaken, de mentale voorbereiding. En vooral: hij had de **toestemming van zijn ouders**, iets wat voor hem essentieel was. Hij wilde vertrekken met een zuiver hart, zonder conflict, zonder achterblijvende zorgen.

In Tibet leefde hij tussen boeddhistische monniken, in kloosters waar de dagen begonnen voor zonsopgang. Hij leerde mediteren, leerde zwijgen, leerde kijken zonder oordeel. Hij leerde dat stilte geen leegte is, maar een ruimte waarin je jezelf eindelijk hoort.

Hij vertelde over de koude nachten in de bergen, over de eenvoud van een houten kom rijst, over de discipline van urenlang stilzitten. Maar ook over de warmte van de gemeenschap, de humor van de monniken, de onverwachte lichtheid die je vindt wanneer je alles loslaat.

Toen hij bij mij te gast was, was hij ondertussen **terug in België**. Hij had zijn tijd in Tibet afgerond en was opnieuw begonnen met **studeren**. Maar de rust die hij daar had gevonden, droeg hij nog steeds met zich mee.

Hij sprak zacht, maar met een helderheid die je niet vaak hoort. Hij lachte weinig, maar wanneer hij lachte, was het echt — een lach die van binnenuit kwam.

Hij vertelde over Tibet, over de rituelen die hem hebben gevormd, over de wijsheid die hij daar vond. Maar hij vertelde ook over zijn terugkeer naar Vlaanderen. Hoe moeilijk het was om opnieuw in een wereld te stappen die draait op snelheid, lawaai en verwachtingen.

Hij zei iets dat me is bijgebleven: *"Je kunt de bergen verlaten, maar de stilte reist met je mee."*

En dat voelde ik. Heel mijn studio voelde het.

Wat me vooral raakte, was zijn **echtheid**. Hij deed zich niet spiritueel voor — hij *was* het. Niet zweverig, niet mystiek, niet ongrijpbaar. Gewoon een man die zijn pad heeft gelopen en dat pad deelt met wie wil luisteren.

Hij vertelde dat hij in Tibet leerde dat geluk niet zit in wat je hebt, maar in wat je durft loslaten. En dat vond ik een van de mooiste zinnen die ooit in mijn studio zijn uitgesproken.

Hij is geen goeroe, geen prediker, geen man die anderen wil overtuigen. Hij is iemand die zijn eigen waarheid heeft gevonden en die waarheid met zachtheid doorgeeft.

Sommige gasten brengen verhalen. Sommige brengen humor. Maar Giel bracht **stilte**.

Niet de stilte van leegte, maar de stilte van rust. De stilte die je voelt wanneer iemand in balans is met zichzelf. De stilte die je meeneemt, ook nadat hij de studio heeft verlaten.

Wanneer ik aan hem terugdenk, zie ik zijn rustige blik, hoor ik zijn zachte stem, en voel ik de eenvoud die hij meebracht. En ik weet:

dit was geen interview — dit was een ontmoeting met een man die de wereld heeft losgelaten om zichzelf terug te vinden.

Alexandra Moreels

Sommige ontmoetingen blijven je bij omdat ze je blik op de wereld veranderen. Niet door spektakel, niet door drama, maar door **echtheid**. Zo was het met **Alexandra Moreels**.

Een Limburgse vrouw die haar leven leidt met een openheid en eerlijkheid die je zelden tegenkomt. Ze runt een **erotisch massagesalon in Bekkevoort**, maar dat is slechts één facet van wie ze is. Ze is ook partner, moeder, ondernemer, schrijver, en vooral: een warme, oprechte vrouw.

Voor ze naar de studio kwam, ben ik eerst **op prospectie geweest** in haar massagesalon. Niet voor een behandeling — gewoon om te praten. Om haar te leren kennen, om te voelen wie ze was, om te begrijpen hoe ze werkte en waarom.

En eerlijk? Het was de **eerste keer in mijn leven** dat ik een sekswerker benaderde. Ik wist niet goed wat ik moest verwachten. Ik was nieuwsgierig, maar ook een beetje zenuwachtig. Niet uit schaamte, maar uit respect — omdat ik niets verkeerd wilde doen, niets verkeerd wilde zeggen.

Maar Alexandra stelde me meteen gerust. Ze ontving me met dezelfde warmte en openheid die later ook in de studio te voelen was. Geen gedoe, geen ongemak, geen dubbele agenda. Gewoon een vrouw die trots is op haar werk en die blij was dat iemand haar verhaal wilde horen zonder oordeel.

Toen ik daar buiten stapte, wist ik: *dit wordt een bijzonder gesprek.*

Alexandra is een echte **Limburgse**. Ze groeide op in een omgeving waar zachtheid en nuchterheid hand in hand gaan. Ze vertelde hoe haar jeugd haar gevormd heeft: de warmte van de streek, de directheid van de mensen, de mentaliteit van "doe maar gewoon".

Die Limburgse eerlijkheid draagt ze nog steeds met zich mee. Ze praat zonder franjes, zonder omwegen, zonder maskers. En dat maakt haar zo bijzonder.

Later vond ze haar plek in **Bekkevoort**, waar ze haar salon uitbouwde en haar leven vormgaf zoals zij dat wilde.

Wat me het meest raakte, was hoe open ze sprak over haar gezin. Haar man — een vrachtwagenchauffeur — is haar steun en toeverlaat. Een rustige, warme man die haar keuzes begrijpt en respecteert. Hij was erbij tijdens het interview, net als hun zoon met autisme.

Dat beeld vergeet ik nooit: een gezin dat samenkomt, samen praat, samen lacht, samen draagt. Geen geheimen, geen schaamte, geen taboes.

Het is niet altijd eenvoudig, vertelde ze. Het combineren van haar werk met de zorg voor haar zoon vraagt energie, flexibiliteit en veel liefde. Maar ze doet het — elke dag opnieuw.

Wat me meteen opviel, was hoe **ongeneneerd eerlijk** ze sprak over haar beroep. Niet vulgair, niet ordinair, niet provocerend — gewoon eerlijk. Ze praatte over haar werk zoals iemand anders over zijn winkel, zijn atelier of zijn kantoor zou praten.

Ze wilde tonen dat sekswerk niet automatisch verbonden is met clichés zoals misbruik, verslaving of duisternis. Ze wilde tonen dat het ook kan vanuit autonomie, professionaliteit en respect.

En dat deed ze — met een helderheid die me diep raakte.

Alexandra schreef een boek: **Ondraaglijk lichte zeden**. Een persoonlijk relaas over haar jeugd, haar werk, haar leven, haar keuzes, haar kracht. Het is geen sensatieboek, maar een verhaal over **tragedie, onbegrip en veerkracht**.

Het boek toont de mens achter het beroep. De vrouw die haar eigen pad kiest, zelfs wanneer dat pad niet door iedereen begrepen wordt.

Alexandra verscheen meerdere keren in de media, onder andere in **HLN**, waar ze open sprak over haar massagesalon, haar gezin en de vooroordelen waarmee ze te maken krijgt. Ze was ook te zien in televisieprogramma's die sekswerk op een menselijke manier wilden tonen — programma's die haar verhaal gebruikten om clichés te doorbreken.

Ze gebruikt haar stem niet om te provoceren, maar om te **informeren**. Om misverstanden weg te nemen. Om te tonen dat sekswerk ook kan bestaan binnen een warm, stabiel en liefdevol gezin.

Ons gesprek was er eentje dat me nog lang is bijgebleven. Niet omdat het schokkend was, maar omdat het **menselijk** was.

Ze vertelde over haar zoon, over de uitdagingen van autisme, over de liefde die ze voelt voor haar gezin. Ze vertelde over haar man, die haar steunt in alles wat ze doet. Ze vertelde over haar klanten, over respect, over grenzen, over professionaliteit.

En ze deed dat allemaal met een openheid die je niet kunt faken.

Toen ze naar huis ging, gaf ze me een welgemeende knuffel. En ik moet toegeven: ik bloosde een beetje. Niet uit schaamte, maar uit respect. Omdat ze me had geraakt.

Wanneer ik terugdenk aan Alexandra Moreels, voel ik vooral een soort dankbaarheid. Dankbaarheid dat ze haar verhaal met mij wilde delen, dat ze haar wereld heeft opengesteld zonder voorwaarden, zonder schroom, zonder angst. Ze had zich kunnen verschuilen achter clichés of achter de vooroordelen die anderen over haar hebben, maar dat deed ze niet. Ze koos voor eerlijkheid. En eerlijkheid is een van de meest moedige vormen van menselijkheid.

Wat me het meest trof, was hoe **gewoon** ze was — en tegelijk hoe **bijzonder**. Ze is een vrouw die leeft in een wereld die vaak hard oordeelt, maar die zelf zacht blijft. Een vrouw die haar gezin draagt met liefde, die haar werk doet met professionaliteit, die haar verleden niet ontkent maar ook niet laat bepalen wie ze vandaag is.

Ze is iemand die haar keuzes niet verdedigt, maar uitlegt. Die niet vraagt om begrip, maar om menselijkheid. En dat is misschien wel het mooiste wat een mens kan doen.

Ik merkte tijdens het gesprek hoe mijn eigen blik veranderde. Niet dat ik bevooroordeeld was, maar ik had nooit eerder een sekswerker benaderd, laat staan geïnterviewd. Ik wist niet wat ik moest verwachten. Maar Alexandra liet me zien dat achter elk beroep, achter elke titel, achter elk label, een mens schuilt met dromen, twijfels, littekens en kracht. Ze liet me zien dat sekswerk niet één verhaal is, maar duizenden verhalen — en dat het hare er één is van autonomie, liefde en veerkracht.

Haar gezin raakte me diep. De manier waarop haar man haar ondersteunt, zonder oordeel, zonder schaamte, zonder afstand. De manier waarop ze samen hun zoon dragen, met geduld, met humor, met een soort vanzelfsprekende tederheid. Het beeld van hen drieën samen in mijn studio — dat vergeet ik nooit. Het was geen scène uit een programma, het was een moment uit het leven. Echt, warm, kwetsbaar.

En dan was er dat moment aan het einde. Toen ze opstond om te vertrekken, me aankeek met die rustige, open blik, en me een knuffel gaf. Een knuffel die niet bedoeld was om te choqueren, maar om te verbinden. En ik voelde mezelf blozen — niet uit ongemak, maar uit respect. Omdat ze me had geraakt. Omdat ze me iets had geleerd. Omdat ze me had laten zien dat moed soms gewoon betekent: jezelf zijn, zelfs wanneer de wereld dat moeilijk vindt.

Wanneer ik aan Alexandra denk, denk ik aan kracht. Aan eerlijkheid. Aan zachtheid. Aan iemand die weigert zich te laten definiëren door wat anderen over haar denken. Aan iemand die haar leven draagt zoals het is — met liefde, met littekens, met humor, met strijd, met trots.

En ik weet:

Dit was geen interview. Dit was een ontmoeting met een vrouw die me heeft geleerd dat respect begint waar oordeel eindigt. Een vrouw die me heeft laten zien dat waarheid soms komt in de vorm van een zachte stem, een warme blik en een welgemeende knuffel.

David Cantré

Sommige ontmoetingen beginnen op plaatsen waar je het nooit verwacht. Niet in een concertzaal, niet backstage, niet op een evenement — maar gewoon op een golfterrein. Daar, aan de receptie van de golfshop, leerde ik **Claudia** kennen. En via haar kwam ik in contact met haar man: **David Cantré**.

Ik wist toen nog niet dat die toevallige kennismaking zou uitmonden in een van de meest warme en muzikale gesprekken van *De Uitnodiging.*

David was geen onbekende toen ik hem ontmoette. Met **Good Shape** had hij in de jaren '90 en begin 2000 al een stevige indruk nagelaten. Ze stonden **meerdere keren in het legendarische programma *Tien Om Te Zien*** op VTM — toen nog opgenomen in de iconische **Manhattan in Leuven**.

Dat was een tijd waarin Vlaamse popgroepen nog écht konden doorbreken via televisie. Waar je als artiest niet alleen moest zingen, maar ook moest *bestaan* tussen de grote namen. En David deed dat met een vanzelfsprekende flair.

Wat me vooral trof, was dat David nooit is blijven hangen in nostalgie. Hij is blijven evolueren, blijven zingen, blijven zoeken naar nieuwe vormen.

Vandaag is hij de **leadzanger van B'Four**, een band die live optreedt met een energie die je meteen meeneemt. David staat op een podium alsof hij daar thuishoort — en dat doet hij ook.

Toen hij deelnam aan **Sing Again**, bewees hij dat talent niet vervaagt met de jaren. Integendeel. Zijn prestatie was krachtig, zuiver, emotioneel — het soort optreden dat je niet alleen hoort, maar voelt.

Wat veel mensen niet weten, is dat David naast zijn muzikale carrière ook **professioneel brandweerman** is. En dat zegt veel over wie hij is.

Brandweermannen kiezen niet voor dat beroep om applaus te krijgen. Ze kiezen ervoor omdat ze willen helpen. Omdat ze willen beschermen. Omdat ze hun hart volgen.

Het mooie aan dit verhaal is dat het allemaal begon met **Claudia**, zijn vrouw. Een warme, spontane vrouw die ik leerde kennen op het golfterrein waar ze werkte aan de receptie en in de golfwinkel.

We raakten aan de praat, zoals dat soms gebeurt wanneer twee mensen elkaar toevallig treffen maar toch meteen een klik voelen. En op een bepaald moment zei ze: *"Mijn man zingt, weet je dat?"*

Ik glimlachte. Iedereen zegt dat wel eens. Maar toen ze "David Cantré" zei, wist ik meteen: dit is geen toeval meer.

Wat me tijdens het interview het meest opviel, was hoe David sprak over zijn gezin. Met warmte. Met trots. Met een soort vanzelfsprekende liefde die je niet kunt faken.

Hij is een **familieman** in de puurste zin van het woord. Iemand die zijn gezin voorop zet, die zijn tijd verdeelt tussen muziek, brandweer en thuis — en dat doet met een elegantie die je alleen vindt bij mensen die weten wat echt belangrijk is.

David is ambitieus — maar niet op de manier die je vaak ziet in de muziekwereld. Zijn ambitie is zacht, eerlijk, gedreven door liefde voor het vak. Hij wil groeien, beter worden, blijven zingen, blijven optreden. Niet om zichzelf te bewijzen, maar omdat muziek zijn taal is.

Hij is een man die zijn dromen volgt zonder anderen te vergeten. Een man die groot kan zijn zonder zichzelf groot te maken.

Ons gesprek was warm, open en verrassend diep. We praatten over muziek, over Good Shape, over B'Four, over Sing Again. Maar ook over de brandweer, over verantwoordelijkheid, over kameraadschap, over de realiteit achter de sirenes.

En we praatten over zijn gezin — het fundament waarop alles rust.

Het was een gesprek dat me bijbleef omdat het zo **echt** was. Geen façade, geen show, geen pose. Gewoon David.

Wanneer ik aan David terugdenk, zie ik een man die trouw is gebleven aan zichzelf. Een man die twee werelden combineert — de wereld van muziek en de wereld van hulpverlening — en dat doet met een vanzelfsprekende kracht. Een man die zijn talent draagt met nederigheid, zijn beroep met trots, en zijn gezin met liefde.

En ik denk ook aan Claudia — aan die toevallige ontmoeting in de golfshop die de deur opende naar een prachtig gesprek. Het herinnert me eraan dat de mooiste verhalen vaak beginnen op de meest onverwachte plaatsen.

Dit was geen interview — dit was een ontmoeting met een man die me liet zien dat echte kracht zacht kan zijn, dat ambitie nederig kan zijn, en dat muziek nog mooier klinkt wanneer ze komt van iemand met een hart dat klopt op het juiste ritme.

Karlijn Sileghem

Sommige mensen komen je leven binnen via een scherm. Je ziet hen spelen, bewegen, spreken — en zonder dat je het beseft, raken ze iets in je aan. Zo was het met **Karlijn Sileghem**.

Ik zag haar voor het eerst in **Katarakt**, en ik herinner me dat moment nog alsof het gisteren was. Haar présence, haar warmte, haar kracht… Ik was op slag verliefd. Niet op een oppervlakkige manier, maar op die stille, onverwachte manier waarop een acteur of actrice je hart kan raken zonder dat je elkaar ooit hebt ontmoet.

En laat ons eerlijk zijn: Karlijn *is* een mooie vrouw. Toen, en nu nog steeds.

Karlijn is een van die actrices die je niet vergeet. Ze speelde in **Het Peulengaleis**, **Sedes & Belli**, **De Kavijaks**, en ze schitterde naast **Gène Bervoets** in de film **Suspect**. Ze is een **freelance actrice**, gevormd aan **Studio Herman Teirlinck**, en ze heeft een carrière opgebouwd die tegelijk veelzijdig en herkenbaar is.

Ze is 60 geworden — al zou je dat nooit zeggen. In een interview vertelde ze dat ze zich “mentaal nog altijd 16 voelt”. En dat geloof ik meteen. Er zit een jeugd in haar blik, een lichtheid in haar stem, een speelsheid in haar manier van praten.

Maar ze is ook eerlijk over de realiteit van ouder worden in de mediasector. De onzekerheid. De constante strijd om werk. De druk om relevant te blijven.

En toch blijft ze stralen.

Nooit, maar dan ook nooit had ik gedacht dat ik haar persoonlijk zou leren kennen. Laat staan dat ik ooit met haar in mijn studio zou zitten voor een gezellige babbel.

Maar soms speelt het leven met je mee.

Via via, stapje per stapje, berichtje per berichtje, kreeg ik haar langzaam dichterbij. Het heeft **twee jaar** geduurd voor ik haar zover kreeg om naar de studio te komen.

Twee jaar van geduld, van hopen, van proberen. Maar het was het wachten waard.

Toen ze uiteindelijk binnenstapte, voelde het alsof de televisie even werkelijkheid werd. Alsof een droom zachtjes in mijn studio neerstreek.

Ik heb het haar meteen gezegd: dat ik ooit verliefd was op haar. Dat ik dat niet kon verzwijgen. Dat ze me geraakt had, lang voor ik wist dat ze ooit tegenover mij zou zitten.

Ze lachte. Niet ongemakkelijk, niet afstandelijk — maar warm, speels, bijna teder.

En ja… ik geef het toe: ik heb een beetje geflirt. Niet opdringerig, niet ongepast, maar op die manier waarop twee mensen van dezelfde leeftijd elkaar herkennen in een glimlach, een blik, een grapje.

Ze nam het zoals ze is: elegant, zelfzeker, met een vleugje humor.

Wat me het meest trof, was hoe **echt** ze is. Geen diva, geen afstand, geen muur. Gewoon Karlijn.

Ze praatte open over haar werk, over de onzekerheden van freelancen, over ouder worden in een sector die vaak jong wil blijven. Maar ze sprak ook over haar liefde voor acteren, over de vrijheid van haar vak, over de schoonheid van verhalen vertellen.

Ze is iemand die haar leven draagt met een mengeling van kracht en kwetsbaarheid. Iemand die zichzelf niet groter maakt dan ze is, maar ook niet kleiner.

Wanneer ik aan Karlijn terugdenk, voel ik vooral dankbaarheid. Dankbaarheid dat iemand die ik jarenlang alleen vanop afstand bewonderde, uiteindelijk tegenover mij zat — echt, warm, menselijk.

Ze heeft me geleerd dat sommige dromen niet verdwijnen met de jaren, maar gewoon geduldig wachten tot ze werkelijkheid mogen worden.

Ze heeft me laten zien dat schoonheid niet verdwijnt, maar verandert. Dat talent niet slijt, maar verdiept. Dat leeftijd geen grens is, maar een verhaal.

En ik glimlach nog steeds wanneer ik denk aan dat kleine beetje geflirt. Niet omdat het moest, maar omdat het mocht. Omdat het licht was. Omdat het echt was.

Dit was geen interview — dit was een ontmoeting met een vrouw die ooit mijn scherm vulde, en nu een stukje van mijn hart heeft geraakt.

Nel Black

Sommige mensen komen je studio binnen en je voelt meteen: *dit is iemand die licht meebrengt, zelfs wanneer het leven donker is geweest.*

Zo was het met **Nel Black** — of beter: **Nelly Vander Beeken**, een vrouw uit Reet, woonachtig in Niel, maar vooral iemand die haar eigen kracht heeft herschreven.

Nel leeft met een spierziekte. Ze zit in een rolstoel. En toch straalt ze een positiviteit uit waar veel gezonde mensen alleen maar van kunnen dromen.

Ze zegt het zelf: **“In een rolstoel ben je niet uitgeteld.”**

En als je haar ontmoet, geloof je dat meteen.

Ze heeft fibromyalgie en het chronisch vermoeidheidssyndroom, maar ze laat zich niet definiëren door wat haar lichaam niet meer kan. Ze kiest ervoor om te leven vanuit wat ze *wél* kan — en dat is veel meer dan de meeste mensen beseffen.

Wat me vooral bijbleef, was hoe Nel ondanks alles blijft kiezen voor schoonheid. In haar kunst, in haar muziek, in haar manier van praten. Ze zoekt geen medelijden, ze schenkt betekenis.

Voor veel mensen in Niel was Nel jarenlang bekend als **schrijfster**. Maar toen schrijven te moeilijk werd — omdat woorden soms te ver weg zaten — vond ze een nieuwe taal: **schilderkunst**.

En wat voor een taal.

Ze schildert niet alleen doeken, maar ook **pluimen** van vogels. Haar eerste pluimschilderij, *Love Birds*, won meteen een prijs tijdens de Week van de Amateurkunsten. Dat zegt alles.

Haar werk is zacht, precies, gevoelig — net als zij.

Ze stelde tentoon in de bibliotheek van Niel, onder haar artiestennaam **Nel Black**. Een naam die tegelijk kracht en mysterie draagt.

Ze heeft een manier van aanwezig zijn die je stil maakt. Niet omdat ze breekbaar is, maar omdat ze zo ongelooflijk sterk is.

Maar Nel is meer dan schrijfster en kunstenares. Ze is ook **zangeres** — en wat voor één.

Ze bracht enkele singles uit, organiseerde benefietshows, en zamelde geld in voor onderzoek naar gentherapie. Niet voor zichzelf, maar voor anderen. Omdat ze gelooft dat haar stem iets kan betekenen.

En dat kan ze.

Toen ze bij mij in de studio zat, zong ze **a capella**. Zonder muziek, zonder effecten, zonder vangnet.

En ik vergeet dat moment nooit. Haar stem vulde de ruimte met een soort breekbare kracht die je stil maakt. Het was puur, eerlijk, rauw en tegelijk teder.

Toen ze zong, voelde ik even dat de wereld kleiner werd. Alsof alles wat zwaar was, even geen gewicht meer had.

Nel is het levende bewijs dat een lichaam kan protesteren, maar dat een ziel kan blijven zingen.

Nel is de vrouw van **Jay Thompson**, die later ook in *De Uitnodiging* zou verschijnen. Samen vormen ze een duo dat elkaar draagt, aanvult en versterkt.

Je voelt dat ze elkaar niet gevonden hebben om samen te lijden, maar om samen te leven. Er zit liefde in hun blik, humor in hun woorden, en een soort vanzelfsprekende verbondenheid die je niet kunt faken.

Ons gesprek was warm, eerlijk en verrassend licht. Nel praat niet vanuit bitterheid, maar vanuit kracht. Niet vanuit wat ze verloren heeft, maar vanuit wat ze nog elke dag wint.

Ze vertelde over haar ziekte, maar nooit als slachtoffer. Ze vertelde over haar kunst, haar muziek, haar benefietshows. Ze vertelde over haar dromen, die ze niet opgeeft, zelfs wanneer haar lichaam protesteert.

Wanneer ik aan Nel terugdenk, zie ik een vrouw die weigert zich te laten breken. Een vrouw die haar leven herschreef toen haar lichaam haar in de steek liet. Een vrouw die kunst maakt uit pijn, muziek uit kwetsbaarheid, en hoop uit tegenslag.

Ze verdient geen ziekte, geen pijn, geen beperking — maar ze verdient wél alle bewondering die ik voor haar voel.

Sommige mensen dragen hun strijd als een last. Nel draagt de hare als een vlag.

En ik weet:

Dit was geen interview — dit was een ontmoeting met een vrouw die me heeft geleerd dat kracht soms komt in de vorm van zachtheid, dat schoonheid niet afhankelijk is van een lichaam, en dat sommige mensen meer rechtop staan in een rolstoel dan anderen op twee benen.

The Jacquelines

Soms kom je tijdens je zoektocht naar interessante gasten iets tegen dat je meteen doet glimlachen. Dat had ik toen ik voor het eerst **The Jacquelines** ontdekte. Drie vrolijke dames, drie stemmen die perfect in elkaar grijpen, en een repertoire dat me meteen terugbracht naar de jaren ’40 — naar **The Andrews Sisters**, naar swing, naar close harmony, naar dat speelse wiegen van heupen en schouders dat je spontaan doet meebewegen.

Ik wist meteen: *dit wil ik in mijn studio hebben.*

The Jacquelines bestaan uit **Iris Berardocco**, **Eva Tulkens** en **Sara Raes**. Drie klassedames, drie karakters, drie stemmen die samen één geheel vormen.

Hun stijl is niet zomaar retro. Het is een eerbetoon, een heruitvinding, een liefdevolle knipoog naar een tijd waarin muziek nog puur plezier mocht zijn.

Toen ik hun muziek hoorde, dacht ik: *Dit is exact wat ik zoek. Dit is exact wat De Uitnodiging nodig heeft.*

Iris, half-Italiaans, is de drijvende kracht achter hun eerste album **‘Gee Oh Gee’**. Ze had één doel: een plaat maken die klonk alsof The Andrews Sisters zelf even waren teruggekeerd.

En ze is daarin geslaagd. Meer dan geslaagd.

Het album werd in 2013 uitgebracht bij Sony en nummers als **Gee Oh Gee**, **Hypochondria**, **Dig Me A Hole**, **Shiny Sara** en **Japanese Boogie** stonden wekenlang in A-rotatie op nationale radio.

Het temperament van Iris is moeilijk te blussen — en dat is precies wat The Jacquelines onderscheidt van andere retro-swingtrio’s. Ze brengt humor, engagement, eigenzinnigheid en een vleugje mediterrane pit.

✨ **Eva Tulkens & Sara Raes – harmonie als vakmanschap**

Eva en Sara — ook bekend als het duo **Short & Blake** — zijn de perfecte tegenhangers van Iris. Hun stemmen zijn loepzuiver, hun timing is feilloos, hun présence is elegant en speels tegelijk.

Samen vormen ze een driestemmigheid die je niet vaak meer hoort. Het is alsof hun stemmen elkaar al kenden voor ze elkaar ontmoetten.

Achter de drie dames staat een ritmesectie die alles draagt:

Stijn Wauters – piano, **Fré Madou** – contrabas en **Jelle Van Giel** – drums

In 2018 stelden The Jacquelines hun tweede album **‘Leaving The Circus’** voor in De Roma in Antwerpen. Naast swing waagden ze zich aan blues, gospel, ragga en latin. En opnieuw klopte het. Opnieuw was het authentiek. Opnieuw was het Jacquelines.

Hun cover van **Don't Cry For Louie** (Vaya Con Dios) is intussen een klassieker in hun live-set.

Toen ik hen uitnodigde, konden twee van de drie dames komen: **Iris** en **Eva**. Sara had andere verplichtingen.

Maar zelfs met twee stemmen was het alsof de studio even veranderde in een kleine jazzclub uit de jaren '40.

Ze zongen **a capella** — iets wat ik tegenwoordig vaker vraag aan zangers en zangeressen. Maar bij hen was het anders. Het was alsof de lucht zelf mee resoneerde.

Hun stemmen vulden de ruimte met warmte, humor, elegantie en dat typische Jacquelines-vuur.

Ik zat daar, luisterend, glimlachend, en dacht: *Dit is waarom ik dit programma maak.*

Live brengen The Jacquelines een eerbetoon aan The Andrews Sisters met nummers als:

Boogie Woogie Bugle Boy, **Rum & Coca Cola**, **Bei Mir Bist Du Schön**

Maar ze doen dat nooit als imitatie. Altijd als interpretatie. Altijd met hun eigen twist.

Wie hen ooit live zag, weet dat geen enkel concert onopgemerkt voorbijgaat. Ze zijn uitgegroeid tot een begrip in theaters en op festivals — en terecht.

Wanneer ik terugdenk aan Iris en Eva in mijn studio, zie ik twee vrouwen die plezier maken met hun talent. Die zingen alsof het ademen is. Die lachen alsof het muziek is. Die bewegen alsof swing nooit is verdwenen.

Ze brachten licht, ritme, elegantie en een vleugje nostalgie mee. Maar vooral brachten ze **echtheid**.

En ik weet:

Dit was geen interview — dit was een klein concert, een mini-revue, een stukje geschiedenis dat even tot leven kwam in mijn studio. The Jacquelines hebben me laten voelen dat muziek niet alleen klinkt, maar ook glimlacht.

Johnny Trash

Sommige artiesten leer je kennen via televisie, en toch voelt het alsof je ze al jaren kent. Zo was het met **Johnny Trash** — het alter ego van **Koen Verbeek**, geboren op 16 september 1972, Leuvenaar, muzikant, comedian, en vooral: een man die humor en muziek met elkaar verweeft alsof het nooit anders bedoeld was.

Ik zag hem voor het eerst op **Belgium's Got Talent** in 2013. Hij stond daar met zijn gitaar, zijn cowboy-look, zijn guitige glimlach en zijn heerlijk absurde humor. En ik was meteen verkocht. Niet alleen omwille van de grappen, maar omwille van zijn **energie**. Zijn authenticiteit. Zijn lef.

Ik dacht toen al: *Die man moet ooit in mijn studio zitten.*

Johnny Trash is een artiest die twee werelden moeiteloos combineert: **stand-upcomedy** en **muziek**. Hij schrijft grappige liedjes, maar hij brengt ze met de flair van een doorwinterde countryzanger. Niet verwonderlijk, want hij is een grote fan van **Johnny Cash** — en dat hoor je, dat voel je, dat zie je.

In het rock- en countrycircuit is hij al jaren een vaste waarde. Daarbuiten werd hij bekend door:

Belgium's Got Talent, **Humo's Comedy Cup**

Hij stond op podia met Alex Agnew, Bart Cannaerts, Kamagurka en nog een hele reeks andere kleppers. Maar het mooiste is: hij blijft altijd **zichzelf**.

Wat me vooral trof, was hoe Johnny met één grap en één akkoord tegelijk een hele ruimte kan ontspannen. Dat is een talent dat je niet kunt leren — dat zit in hem.

Toen ik las dat hij zou optreden in de **kapel van het psychiatrisch ziekenhuis Sint-Kamillus in Bierbeek**, moest ik lachen. Niet om de locatie, maar om zijn uitleg:

"Niet enkel de beste naam voor een gemeente ooit, maar ook vlakbij mijn ouderlijk huis."

Dat is zo typisch Johnny Trash: humor met een knipoog, maar altijd met een warm hart erachter.

Zijn nieuwe show kreeg de titel **'Johnny Trash doet gek!'** En eerlijk? Er is geen betere plek denkbaar dan een kapel in Bierbeek voor iemand die zo graag speelt met absurdisme, muziek en zelfrelativering.

Toen hij uiteindelijk bij mij in de studio zat, voelde het alsof ik een oude vriend ontving. Het gesprek was:

Luchtig, grappig, muzikaal, maar ook verrassend **serieus**

Johnny Trash is iemand die je doet lachen zonder dat je het voelt aankomen, en die je raakt zonder dat hij er moeite voor doet. Zijn humor is nooit goedkoop, nooit cynisch. Het is humor met een hart, humor die mensen verbindt.

Tijdens ons gesprek merkte ik hoe scherp hij observeert. Achter elke grap zit een gedachte, achter elke punchline een stukje waarheid. Hij is een artiest die zichzelf niet spaart, maar ook nooit anderen kleineert. Dat maakt hem uniek in zijn genre.

Toen hij vertelde over zijn nieuwe show, zag ik die typische twinkeling in zijn ogen — het soort vonk dat alleen echte entertainers hebben.

Ik genoot van elke minuut.

En dan gebeurde er iets wat ik nooit vergeet: **enkele weken later zat zijn nieuwste single in onze brievenbus.**

Zomaar. Uit zichzelf. Omdat hij dat wilde. Omdat hij zo is.

Dat gebaar raakte me. Het toonde wie hij echt is: een man die geeft, die deelt, die plezier maakt, maar ook respect toont.

Johnny Trash is iemand die je studio binnenkomt als artiest, maar vertrekt als vriend.

Johnny Trash is iemand die je niet volledig kunt vatten in woorden. Je moet hem **zien**. Je moet hem **horen**. Je moet hem **voelen**.

Zijn humor is scherp, maar nooit gemeen. Zijn muziek is speels, maar nooit oppervlakkig. Zijn persoonlijkheid is groot, maar nooit opdringerig.

Hij is een topkerel. Eén van die gasten die je studio binnenkomt en je dag beter maakt.

Wanneer ik aan Johnny Trash terugdenk, zie ik een man die plezier maakt met zijn talent. Die muziek en humor gebruikt om mensen te verbinden. Die zichzelf niet te serieus neemt, maar zijn vak wél.

Hij is iemand die je doet lachen, maar die je tegelijk raakt. Iemand die je verrast, maar ook geruststelt. Iemand die je nooit vergeet.

Dit was geen interview — dit was een ontmoeting met een artiest die bewijst dat humor en muziek samen een vorm van waarheid kunnen zijn. Johnny Trash is uniek, en ik ben blij dat hij deel uitmaakt van mijn boek, mijn studio en mijn herinneringen.

Charel Cambré

Sommige ontmoetingen beginnen op de meest onverwachte plekken. Niet via een uitgeverij, niet via een manager, niet via een officiële aanvraag — maar gewoon via iemand die je vertrouwt. In mijn geval: **Josée**, onze telefoniste.

Ze gaf me zijn gegevens door, en ik ben haar daar nog altijd dankbaar voor. Want als grote stripliefhebber — en na mijn eerdere ontmoeting met Merho — voelde het opnieuw als een eer om een striptekenaar in de studio te mogen ontvangen. En niet zomaar één. **Charel Cambré.**

Charel werd geboren in 1968 en groeide op in **Herenthout**, in het café van zijn ouders. Een plek waar eind jaren '70 en begin jaren '80 beginnende bands als **U2**, **Madness** en **Dire Straits** optraden. Terwijl anderen pinten dronken, tekende Charel op bierviltjes.

Het zegt alles.

Tekenen is voor hem geen beroep. Het is een reflex. Een manier van bestaan.

Hij volgde Kunsthumaniora in Lier, daarna animatiefilm aan de Koninklijke Academie voor Schone Kunsten in Gent — samen met Rudy Trouvé, die later bij dEUS zou spelen.

Hij werkte mee aan talloze animatieseries en films, maar zijn hart lag altijd bij de **strip**.

En dat hart heeft Vlaanderen rijk gemaakt.

Hij tekende:

Streetkids, **De Pfaffs**, **Spring**, **Mega Mindy**, **Jump** (19 albums!),

Filip & Mathilde, **Pinanti United**, **Heden Verse Vis**

En dan kwam het moment dat zijn naam definitief in de Vlaamse stripgeschiedenis werd gegrift.

Sinds 2013 is Charel één van de creatieve krachten achter **Amoras**, de donkere, volwassen spin-off van Suske en Wiske. Samen met Marc Legendre won hij in 2015 de **Willy Vandersteenprijs** voor *Wiske*, het vijfde deel van de reeks.

Daarna volgden:

- **De Kronieken van Amoras**
- **De Helden van Amoras**
- nieuwe verhalen over Krimson, Lambik, Barabas, Sus Antigoon…

Hij bouwde een universum dat tegelijk respectvol én vernieuwend is. Een zeldzame combinatie.

Eind 2023 volgde hij **Merho** op als tekenaar van **De Kiekeboes**, met Nix als scenarist. Hun eerste album verscheen op 14 februari 2024.

Een historische wissel. En Charel droeg die verantwoordelijkheid met een vanzelfsprekende rust.

Toen hij binnenkwam, voelde ik meteen dat ik een vakman ontving. Geen sterallures, geen afstand, geen ego. Gewoon Charel: vriendelijk, rustig, met een glimlach die verraadt dat hij liever tekent dan praat — maar dat hij het praten toch met plezier doet.

Het gesprek was warm, boeiend en verrassend luchtig. We spraken over zijn jeugd, zijn werk, zijn liefde voor strips, zijn samenwerking met Marc Legendre, zijn overstap naar De Kiekeboes, en natuurlijk over **Amoras**.

Ik vroeg hem — half serieus, half speels — of hij ooit een cameo van *De Uitnodiging* in een album zou overwegen. Hij ging er niet op in, en dat is helemaal oké. Ik vond het al bijzonder genoeg dat hij bij mij in de studio zat.

Wat me vooral trof, was zijn nederigheid. Charel is iemand die gigantisch veel heeft betekend voor de Vlaamse strip, maar die daar nooit mee uitpakt.

Hij praat over zijn werk alsof het vanzelfsprekend is. Alsof het niets is.

Hij blijft die jongen uit Herenthout die op bierviltjes tekende.

Wanneer ik aan Charel terugdenk, zie ik een man die zijn talent draagt met een soort stille elegantie. Een man die tekent met zijn hart, niet met zijn ego. Een man die de Vlaamse stripwereld heeft verrijkt zonder ooit te vergeten waar hij vandaan komt.

Hij is iemand die je inspireert zonder dat hij het probeert. Iemand die je doet glimlachen door gewoon zichzelf te zijn. Iemand die je studio binnenkomt als tekenaar, maar vertrekt als iemand die je nooit meer vergeet.

Dit was geen interview — dit was een ontmoeting met een kunstenaar die bewijst dat echte creativiteit niet schreeuwt, maar fluistert. En die fluistering blijft hangen.

Jeff Brown

Sommige gasten komen je studio binnen met een verhaal. Anderen komen binnen met een stem. Maar heel af en toe komt er iemand binnen met een **orkaan van energie**.

Dat was **Jeff Brown**.

Ex-leadzanger van de wereldberoemde glamrockband **The Sweet**, Brit in hart en nieren, maar… wonend in **Westerlo**. Ik zou bijna zeggen dat ik het weer over de grens ben gaan zoeken, maar niets is minder waar. De rock-'n-roll woonde gewoon een paar dorpen verder.

Jeff is een super sympathieke man. Maar vooral: een **spraakwaterval**. Eens hij begint te vertellen, is er geen houden meer aan.

Het interview gebeurde volledig in het Engels — hij spreekt maar een paar woorden Nederlands — en ik moet toegeven: het was niet simpel om alles meteen te vertalen. Hij bleef maar doorgaan, van anekdote naar anekdote, van tour naar tour, van Sweet naar Cats in Space, van Engeland naar Duitsland.

Maar ik vond dat helemaal niet erg. Integendeel. Ik genoot van elke seconde.

En wat hem nog specialer maakt: **Jeff is een wandelende encyclopedie van de muziekwereld in en rond de UK.** Hij kent iedereen, heeft met iedereen gespeeld, en draagt een schat aan verhalen met zich mee.

Achteraf hoorde ik dat er bij het bestuur van de radio klachten waren binnengekomen. Mensen die niet konden volgen. Die geen Engels verstonden. Die vonden dat het "te moeilijk" was.

Jammer natuurlijk.

Maar het heeft mij niet tegengehouden. Sommige verhalen moet je gewoon laten klinken zoals ze zijn — en Jeff Brown is nu eenmaal **Engels, luid, grappig en onvervalst zichzelf**.

En eerlijk? Ik zou het zo opnieuw doen.

Enkele weken later kregen Moniek en ik gratis tickets voor een show van Jeff en zijn band in **De Kaasboerin** — wereldberoemd in Postel, Mol en omstreken.

We dachten dat het tickets waren voor de volledige avond, inclusief dinner. Dus wij netjes aanschuiven.

Tot Jeff ons zag.

Hij tikte ons op de vingers — uiteraard met de nodige humor — en zei dat onze tickets enkel voor de show waren. We hebben er hartelijk om gelachen. Dat is Jeff: direct, eerlijk, grappig, en altijd met een knipoog.

De show zelf? Fantastisch. Energie, humor, nostalgie, rock-'n-roll. Jeff op zijn best.

Jeff Brown speelde van **1987 tot 2003** bij **The Sweet**. Oorspronkelijk werd hij binnengehaald als bassist door Andy Scott en Mick Tucker, maar al snel bleek dat hij veel meer in zijn mars had.

Toen de toenmalige zanger Chad Brown stemproblemen kreeg, moest de band op zoek naar een nieuwe frontman. De keuze viel vanzelfsprekend op Jeff.

Zijn krachtige stem en brede bereik tilden The Sweet naar nieuwe hoogtes. Veel fans vinden hem tot op de dag van vandaag **de beste Sweet-zanger na Brian Connolly**.

In 2003 verliet hij de band om zich op nieuwe uitdagingen te richten. Maar stilzitten? Dat staat niet in zijn woordenboek.

Sinds 2005 speelt hij in verschillende bands die door heel Europa touren: **The Tremeloes** (nu **The Trems**), **Cats in Space**, **The Original Jukebox Heroes**, en nog vele anderen.

Hij woont nog steeds in **Westerlo**, maar zijn hart en zijn carrière blijven stevig verankerd in de Britse rockscene.

We hebben nog steeds contact. Hij stuurt af en toe een berichtje, een update, een grap. En hij heeft beloofd om nog eens terug te komen.

En ik geloof hem. Want Jeff is iemand die zijn woord houdt.

Wanneer ik aan Jeff Brown terugdenk, zie ik een man die leeft voor muziek. Een man die praat zoals hij zingt: vol passie, vol vuur, vol leven. Een man die rock-'n-roll ademt, maar tegelijk warm, vriendelijk en verrassend toegankelijk is.

Hij is iemand die je studio binnenkomt als rocklegende, maar vertrekt als vriend.

Dit was geen interview — dit was een ontmoeting met een man die bewijst dat rock-'n-roll geen genre is, maar een manier van zijn. Jeff Brown is uniek, en ik ben blij dat hij deel uitmaakt van mijn verhaal.

Karen Boelaerts

Sommige ontdekkingen doe je niet op een podium, niet op televisie, niet in de hitlijsten. Sommige ontdekkingen doe je achter de schermen, in stilte, wanneer je research doet en plots op iets botst dat je hart sneller doet slaan.

Zo was het met **Karen Boelaerts**.

Ik stootte op haar naam tijdens mijn zoektocht naar interessante gasten, en net zoals zovelen had ik geen idee dat zij de **stem van de jaren '90** was. De stem achter zoveel hits, zoveel herinneringen, zoveel jeugd van zoveel mensen.

Toen ik dat ontdekte, voelde het alsof ik een **goudmijn** had gevonden. En dat was het ook.

Een collega zei me later dat hij aangenaam verrast was dat ik "die parel" had kunnen vinden. Dat deed me zo'n deugd. Want dat is precies wat Karen is: een parel die veel te lang onder het zand heeft gelegen.

Karen was jarenlang de stem die iedereen hoorde, maar niemand zag. Ze zong voor Milk Inc., voor 2 Fabiola, voor talloze dance-projecten, maar bleef altijd in de schaduw.

En dat raakte me.

Ze vertelde me dat ze jarenlang dacht dat niemand haar zou missen als ze stopte met zingen. Dat ze geloofde dat haar stem "gewoon een stem" was, vervangbaar, inwisselbaar. Maar dat is precies waar ze zich vergist heeft.

Haar stem **was** de klank van een tijdperk. Een stem die mensen terugbrengt naar hun jeugd, naar fuiven, naar autoritten, naar eerste liefdes, naar nachten die nooit mochten eindigen.

En dat besefte ze pas toen mensen haar begonnen te herkennen. Toen ze berichten kreeg van fans die ze nooit had ontmoet. Toen ze merkte dat haar naam eindelijk werd uitgesproken naast de nummers die ze groot heeft gemaakt.

Maar los van haar indrukwekkende carrière is Karen vooral een **levenslustige, joviale vrouw**. Een vrouw met een hart van goud. Iemand die lacht met haar hele gezicht, die praat met warmte, die dankbaar is zonder bitter te zijn.

Het werd tijd dat ze erkenning kreeg voor al het werk dat ze in het verleden heeft gedaan. Voor al die uren in de studio. Voor al die nummers die mensen nog altijd meezingen. Voor al die emoties die ze losmaakte zonder dat iemand wist dat zij het was.

Of het nu aan *De Uitnodiging* ligt of niet — dat laat ik in het midden — maar sinds ze bij mij in de studio is geweest, zie ik haar **meer en meer in de media opduiken**.

En dat maakt me oprecht blij.

Ze is zelfs **terug begonnen met zingen**. Misschien nog niet op nationaal niveau, maar iedereen moet ergens beginnen. En Karen begint met iets wat veel belangrijker is dan roem: **ze begint opnieuw met plezier.**

Tijdens ons gesprek voelde ik iets bijzonders gebeuren. Niet alleen voor mij, maar ook voor haar. Het was alsof ze, terwijl ze sprak, zelf begon te beseffen hoe waardevol haar bijdrage is geweest. Alsof ze zichzelf voor het eerst hoorde door de oren van iemand die haar écht ziet.

Ik zag haar ogen glinsteren toen ze vertelde dat mensen haar nu aanspreken. Dat ze berichten krijgt van luisteraars die zeggen: *"Jij was mijn jeugd." "Ik heb altijd van jouw stem gehouden." "Eindelijk weet ik wie je bent."*

Dat doet iets met een mens. Dat herstelt iets.

Wat ik het mooiste vind aan Karen, is dat ze geen wrok koestert. Geen verwijten. Geen bitterheid. Ze kijkt niet terug met boosheid, maar met mildheid.

Ze zei me: *"Ik ben blij dat ik het allemaal heb mogen doen. En nu zie ik wel wat er nog komt."*

Wanneer ik aan Karen terugdenk, zie ik een vrouw die jarenlang onzichtbaar was, maar nooit onbelangrijk. Een vrouw die de soundtrack van een generatie vormde zonder dat iemand haar naam kende. Een vrouw die nu eindelijk het licht krijgt dat ze altijd al verdiende.

Ze heeft me geleerd dat erkenning niet altijd van bovenaf komt, maar soms gewoon van één iemand die luistert, die ziet, die zegt: *"Jij doet ertoe."* En misschien is dat wel de essentie van *De Uitnodiging*: mensen een plek geven waar ze niet moeten vechten om gehoord te worden.

Bij Karen voelde ik dat heel sterk. Alsof ze, na jaren stilte, eindelijk weer adem mocht halen. En ik besefte opnieuw hoe bijzonder het is om iemand niet alleen een microfoon te geven, maar ook een stukje van hun eigen verhaal terug.

Dit was geen interview — dit was een thuiskomst. Een stem die eindelijk een gezicht kreeg. Een vrouw die eindelijk haar plaats inneemt. En ik ben trots dat ik daar een klein stukje aan heb mogen bijdragen.

Frank Duboccage

Sommige mensen leer je kennen via het werk. Anderen via vrienden. Maar heel af en toe leer je iemand kennen via een toevallige kruising van levenspaden die later veel betekenisvoller blijkt dan je ooit had kunnen vermoeden.

Zo was het met **Frank Duboccage**.

Ik ken Frank via zijn vrouw **Martine**, lang voordat ik ook maar één seconde radio had gemaakt. Martine en ik waren collega's op de luchthaven van Zaventem. We werkten allebei voor **Delta Airlines** — zij nog steeds — en daar is een vriendschap ontstaan die de tand des tijds heeft doorstaan. We zagen elkaar af en toe, spraken bij, en op een bepaald moment kwam ook Frank in dat verhaal binnengewandeld.

En wat voor een man.

Frank is de vaste weerman van **VTM**, maar voor mij is hij vooral die man met de zachte stem, de rustige blik en de opvallende afwezigheid van "euh's". Je kan naar hem blijven luisteren. Hij praat zoals hij presenteert: helder, warm, en met een soort vanzelfsprekende flow die je alleen hebt als je écht weet waarover je spreekt.

Hij is een spraakwaterval, maar nooit vermoeiend. Integendeel: hij neemt je mee, alsof hij het weerbericht van zijn eigen leven vertelt.

Wat ik altijd bijzonder heb gevonden, is hoe Frank zijn gezin voorop zet. Hij gaat graag op reis — soms met het hele gezin, soms alleen met zijn tweelingdochters **Sara en Maia** — en dat doet hem zichtbaar deugd. Hij geniet van tijd samen, van rust, van bergen, van sneeuw. Skiën is één van zijn grote passies.

En wanneer wij bij hen op bezoek gaan, is het **Frank die kookt**. Zijn specialiteit: **chili con carne**. En geloof me: dat is geen gerecht, dat is een ervaring.

Hij is een zalige man: vriendelijk, warm, een beetje eigenwijs — maar zijn we dat niet allemaal een beetje? Bij hem voelt alles natuurlijk, alsof je bij iemand thuiskomt die je al jaren kent.

Er is één dag die ik nooit zal vergeten: **22 maart 2016**, de dag van de aanslagen in Zaventem en Maalbeek. Martine was die ochtend aan het werk op de luchthaven.

We hebben meteen Frank gecontacteerd om te horen of alles oké was. Hij heeft ons vanaf het eerste moment op de hoogte gebracht en gehouden met de informatie die hij kreeg. Rustig, duidelijk, zonder paniek. Zelfs met foto's erbij — allemaal zeer discreet, maar net genoeg om te weten dat Martine veilig was.

In zo'n moment leer je iemand écht kennen. Zijn zorg, zijn kalmte, zijn eerlijkheid… Dat vergeet je nooit meer.

We hebben elkaar nooit verloren. Af en toe zien we elkaar, soms bij hen thuis, soms bij ons. En telkens opnieuw voel ik diezelfde rust, diezelfde openheid.

Frank vergeet zijn vrienden niet. Hij is iemand die luistert, die onthoudt, die oprecht geïnteresseerd is. Geen façade, geen mediapersoonlijkheid — gewoon Frank.

Toen hij bij mij in de studio kwam, had ik het gevoel dat ik niet de weerman ontving, maar de mens. Hij vertelde eerlijk, open, en uiteindelijk meer dan hij van plan was. Dat gebeurt wel vaker in *De Uitnodiging*, maar bij Frank voelde het extra bijzonder.

Misschien omdat ik hem al kende. Misschien omdat hij mij vertrouwde. Misschien omdat sommige gesprekken gewoon vanzelf dieper gaan.

Wat het ook was: het was een gesprek dat bleef hangen.

Wanneer ik aan Frank terugdenk, zie ik een man die rust brengt zonder moeite te doen. Een man die helderheid uitstraalt, niet alleen over het weer, maar ook over het leven. Een man die zijn gezin koestert, zijn vrienden waardeert, en zijn eigenwijsheid draagt als een charmant detail.

Hij kwam mijn studio binnen als weerman, maar vertrok als vriend. En ik besefte opnieuw hoe bijzonder het is wanneer iemand je meer geeft dan je vroeg — gewoon omdat hij zich veilig voelt.

Dit was geen interview — dit was een ontmoeting met iemand die licht brengt, zelfs op een bewolkte dag.

Linda De Ridder

Sommige gasten komen niet zomaar in je studio terecht. Sommige gasten zijn het gevolg van een eerdere ontmoeting, een eerdere klik, een eerdere warmte. Zo was het met **Linda De Ridder**.

Linda De Ridder (11 juni 1961) is een Vlaamse actrice pur sang. Ze werd geboren in **Antwerpen**, als dochter van **actrice Jane Peter** en **acteur-schrijver Ruud De Ridder**. Het theater zat dus letterlijk in haar bloed. Ze is ook de zus van **Sven De Ridder**, met wie ze een hechte band heeft — een band die alleen maar sterker werd na het overlijden van hun moeder.

Ik kende Linda niet rechtstreeks, maar Sven was al bij ons geweest. Dat gesprek had zoveel vertrouwen en openheid gebracht dat het bijna vanzelfsprekend werd om ook Linda uit te nodigen. Niet alleen Sven, maar ook **Ivo Pauwels**, die in de iconische reeks **Nonkel Jef** de hoofdrol speelde als Nonkel Jef zelf. Linda vertolkte daarin de onvergetelijke **Odette** — een rol die Vlaanderen nooit meer vergeten is.

Haar naam bleef terugkomen. En dan denk je: *Waarom vraag ik haar eigenlijk niet gewoon.* Soms is het zo simpel.

Linda is klein van gestalte, maar dat vergeet je binnen de eerste tien seconden. Ze heeft een présence die groter is dan eender welk podium. Een vrouw die je meteen herkent, niet alleen van **Nonkel Jef**, maar ook van **Bompa**, **3 mannen onder één dak**, **Bompa Lawijt**, en al die andere series die Vlaanderen kleur gaven.

Wat veel mensen niet weten, is dat ze begon als **balletstudente** aan het Stedelijk Instituut voor Ballet. Maar tijdens stages ontdekte ze dat acteren haar echte roeping was. Ze speelde kleine rolletjes in *Oliver Twist* en *De Zigeunerbaron*, trok naar Venetië voor Commedia dell'arte, en belandde uiteindelijk in het **Echt Antwaarps Theater**, waar ze de **allereerste actrice met een vast contract** werd.

Dat zegt genoeg.

Wanneer Linda binnenkomt, voel je meteen: dit is iemand die geen masker draagt. Geen diva, geen façade, geen "ik ben bekend dus ik moet iets uitstralen".

Ze is gewoon Linda. Warm. Eerlijk. Rechtuit.

Tijdens ons gesprek vertelde ze iets wat me raakte. Ze legde uit waarom de band met haar vader **Ruud De Ridder** aan een zijden draadje hangt. Het is niet aan mij om elk detail te herhalen, maar wat ik voelde, was oprechte pijn vermengd met berusting.

Soms zijn families geen puzzels die mooi in elkaar vallen. Soms zijn ze eerder breekbaar glaswerk dat je voorzichtig moet vasthouden.

Maar één ding was duidelijk: **haar band met Sven is sterker dan ooit.** Sinds het overlijden van hun moeder zijn ze nog dichter naar elkaar toegegroeid. Ze steunen elkaar, ze lachen samen, ze dragen elkaar door moeilijke momenten.

Dat voel je. Dat zie je. Dat hoor je in elke zin die ze over hem zegt.

Linda vertelde ook over de periode waarin ze stopte met acteren. Ze was het beu om — door familiale omstandigheden — **minderwaardige rollen** te krijgen. Ze ging met tegenzin werken, en dat is voor een artiest dodelijk.

Dus stapte ze eruit. Ze ging zelfs werken bij een **begrafenisondernemer** — een job die ze met waardigheid en respect uitvoerde, maar die haar hart niet vulde.

En toch… Het theater bleef trekken.

In 2016 maakte ze haar comeback. Sindsdien schitterde ze opnieuw in stukken zoals *Viva Minerva*, *De Bonobo's*, en zelfs een nieuwe versie van **Nonkel Jef**, waar ze opnieuw in de huid kroop van Odette — alsof ze nooit was weggeweest.

Toen ze bij mij in de studio zat, voelde ik meteen dat dit geen "interview" zou worden. Dit werd een gesprek tussen twee mensen die elkaar begrijpen zonder veel woorden.

Maar nog voor we begonnen, hadden we al pret. Onze stoelen in de studio zijn nogal hoog — van die barkrukken waar je bijna een aanloop voor nodig hebt — en Linda, met haar kleine gestalte, kreeg er maar met moeite grip op. Ze moest zich optrekken aan de tafel, wiebelen, lachen, en uiteindelijk zat ze erop alsof ze net een kleine berg had beklommen. We hebben er samen smakelijk om gelachen. Het brak meteen het ijs, alsof dat bij haar überhaupt nodig was.

Daarna vertelde ze open, eerlijk, soms met humor, soms met een brok in de keel. Ze zei meer dan ze van plan was — dat gebeurt wel vaker in *De Uitnodiging*, maar bij Linda voelde het alsof ze eindelijk eens mocht ademen zonder dat iemand haar iets oplegde.

Ze was dankbaar. Maar ik was dat ook.

Wanneer ik aan Linda terugdenk, zie ik een vrouw die haar vak ademt, maar vooral haar menselijkheid. Een vrouw die klein is van gestalte, maar groot in talent, groot in eerlijkheid, groot in hart. Een vrouw die haar littekens niet verstopt, maar ze draagt zoals ze haar rollen draagt: met waarheid.

Ze kwam mijn studio binnen als actrice, maar vertrok als iemand die me iets geleerd heeft over moed, over familie, over opnieuw beginnen.

Dit was geen interview — dit was een ontmoeting met een vrouw die zichzelf niet groter maakt dan ze is, maar daardoor net zoveel groter wordt.

Lisa Del Bo

Sommige artiesten lijken altijd al deel te zijn geweest van het Vlaamse landschap. Je groeit met hen op, je hoort hun stem op de radio, je ziet hen op televisie, en toch denk je nooit dat ze ooit bij jou in de studio zullen zitten. Tot het gebeurt.

Zo was het met **Lisa Del Bo**.

Lisa Del Bo, artiestennaam van **Renildis Maria Catharina Goossens**, werd geboren op **9 juni 1961** in **Mopertingen**, Limburg. Een Limburgse dus — net als ik. Sterker nog: toen ik nog in Limburg woonde, woonde ik letterlijk op een steenworp van haar vandaan. Ik had daar totaal geen weet van, maar ja… zoiets hang je natuurlijk niet aan de grote klok. Het leven zit soms vol kleine, stille toevalligheden.

Lisa won in **1990** de Belgische Soundmixshow met *What's a Woman* van Vaya Con Dios. Ze werd derde in **Eurosong 1993** met *Vlinder*. En in **1996** vertegenwoordigde ze België op het **Eurovisiesongfestival** met *Liefde is een kaartspel* — een nummer dat, ondanks een zestiende plaats in Oslo, uitgroeide tot een Vlaamse klassieker.

Haar debuutalbum werd goud. *Eenzaam zonder jou*, haar duet met Bart Kaëll, werd een hit. Daarna volgden haar succesvolle *Best of the Sixties*, *Fifties* en *Forties* albums, die Vlaanderen massaal omarmde.

Het heeft **meer dan anderhalf jaar** geduurd voordat ze "ja" zei. Niet omdat ze niet wilde, maar omdat ze voorzichtig is. Ze kiest haar momenten. Ze kiest haar mensen.

En toen ze uiteindelijk kwam, kwam ze niet alleen. **Haar Joske** was erbij — haar steun, haar liefde, haar rots. Veertig jaar getrouwd, en toch praten ze over elkaar alsof ze hun tweede jeugd beleven. Dat voel je. Dat zie je. Dat straalt van hen af.

Toen Lisa de studio binnenkwam, gebeurde er iets dat ik niet vaak meemaak. Er hing een soort zachte rust rond haar, alsof ze de temperatuur van de ruimte meteen een paar graden warmer maakte. Niet door woorden, maar door aanwezigheid.

Ze keek rond, glimlachte, en het was alsof ze eerst even wilde voelen of de ruimte veilig was — en pas daarna zichzelf liet zien. Joske liep een paar passen achter haar, zoals hij dat waarschijnlijk al veertig jaar doet: niet op de voorgrond, maar altijd aanwezig, altijd steunend.

We gingen zitten, en nog voor ik mijn eerste vraag kon stellen, begon Lisa spontaan te vertellen. Niet over het Songfestival, niet over haar carrière, maar over Limburg. Over thuis. Over hoe ze nog altijd dat meisje uit Mopertingen is, zelfs na al die jaren op het podium.

"Alain, jij weet hoe dat voelt. Limburg laat je nooit los," zei ze. En ze had gelijk. Er was meteen een soort herkenning, een gedeeld verleden dat we nooit eerder hadden uitgesproken.

Het gesprek vloeide vanzelf. Ze vertelde over de Soundmixshow, over *What's a Woman*, over de zenuwen die ze toen had.

Over *Vlinder*, dat derde werd, maar voor haar voelde als een overwinning. En dan, bijna fluisterend, over Oslo. Over *Liefde is een kaartspel.* Over de teleurstelling van die zestiende plaats, maar ook over de warmte waarmee Vlaanderen haar daarna omarmde.

Joske kwam erbij zitten, zachtjes, bijna onzichtbaar. Hij vulde haar aan, niet door te praten, maar door te luisteren. Door haar aan te kijken op een manier die zegt: *Ik heb dit allemaal met jou meegemaakt, en ik zou het zo opnieuw doen.*

We hebben gelachen — om kleine dingen, om herinneringen, om de absurditeit van het leven. Maar er waren ook momenten van stilte. Goede stilte. De soort stilte die alleen ontstaat wanneer iemand zich veilig voelt.

Ze vertelde over haar spirituele muziek, over *Lisa gelooft*, over hoe dat album niet gemaakt werd om te scoren, maar om te helen. En ik voelde dat ze dat meende. Dat dit geen marketing was, maar een stuk van haar ziel.

Op een bepaald moment zei ze: "Alain, ik ben blij dat ik gekomen ben. Ik had dit nodig." En dat kwam binnen. Omdat ik wist dat het anderhalf jaar had geduurd om haar te overtuigen.

Toen we klaar waren, bleef ze nog even zitten. Niet omdat ze moest, maar omdat ze wilde. Ze keek rond, glimlachte, en zei: "Het voelt hier een beetje als thuis."

En dat was misschien wel het mooiste compliment dat ik kon krijgen.

Wanneer ik aan Lisa terugdenk, zie ik een vrouw die Vlaanderen al decennia lang een stem geeft. Een vrouw die groot is als artieste, maar nog groter als mens. Een vrouw die haar succes draagt met dezelfde eenvoud als haar Limburgse roots.

Het heeft lang geduurd voor ik haar in de studio kreeg, maar het was het wachten waard. Ze kwam binnen als een icoon, maar vertrok als iemand die ik in mijn hart heb gesloten.

Dit was geen interview — dit was een ontmoeting met een vrouw die zingt zoals ze leeft: met liefde, met warmte, en met een ziel die je voelt tot in de laatste noot.

Jan Leyers

Sommige gasten komen vanzelf. Anderen komen omdat het zo moet zijn. Maar heel af en toe is er iemand voor wie je moet wachten, proberen, schuiven, opnieuw beginnen, en vooral: volhouden.

Zo iemand was **Jan Leyers**.

Jan Anna August Leyers, geboren op **16 mei 1958** in **Wilrijk**, is een man met meer levens dan de meeste mensen tijd hebben. Muzikant. Filosofiestudent. Reiziger. Televisiemaker. Schrijver. Zanger. Vader. En vooral: een mens die nadenkt voor hij spreekt — en daardoor des te meer zegt.

Jan studeerde filosofie aan de Universiteit Antwerpen en later in Gent. Misschien verklaart dat waarom hij altijd met een soort rustige helderheid spreekt, alsof hij eerst even door een innerlijke bibliotheek bladert voor hij antwoord geeft.

In 1978 richtte hij samen met Hugo Matthysen, Bart Peeters en Marc Kruithof de coverband **Beri-Beri** op. Begin jaren '80 maakte hij muziek voor theater en musicals. Maar zijn leven veranderde in **1986**, toen hij **Paul Michiels** ontmoette.

Samen werden ze **Soulsister**. In 1988 brak de groep door met *The Way to Your Heart*, een nummer dat tot vandaag in het collectieve geheugen zit. In 1994 kwam hun laatste album uit, maar de muziek bleef. In 2008 stonden ze opnieuw samen in het Sportpaleis — een reünie die voelde alsof ze nooit waren weggeweest.

Eerder dat jaar had ik Paul Michiels ontmoet — Polle Pap — maar tot nu toe heb ik hem nog niet in *De Uitnodiging* gekregen. Ik heb wel zijn nummer… dus wie weet.

Na Soulsister werd Jan meer dan een muzikant. Hij werd een **verteller**.

Hij maakte programma's zoals *Arm & Rijk*, *Allah in Europa*, *Zomergasten*, *Nachtwacht*, en in 2024 het reisprogramma *Jan Leyers bij de Duitsers*. Hij schreef boeken die evenveel vragen oproepen als antwoorden geven. Hij reisde door Europa, door Afrika, door culturen en ideeën.

En toch blijft hij altijd dezelfde rustige man, met een blik die meer ziet dan hij zegt.

Jan was tot nu toe de **moeilijkste gast** om in de studio te krijgen. Niet omdat hij niet wilde — integendeel — maar omdat zijn agenda een soort levend organisme is dat voortdurend van vorm verandert.

Ik heb **tientallen mails** gestuurd. Berichten naar zijn management. Data geprikt. Data verzet. Mijn planning aangepast. Opnieuw geprobeerd. Nog eens geprobeerd.

Drie jaar tussen de eerste vraag en het moment dat hij eindelijk binnenstapte.

Maar hij kwam. Hij was er. En het was het wachten waard.

Toen Jan binnenkwam, voelde ik meteen dat dit een ander soort gesprek zou worden. Hij heeft een soort stille kracht, een rust die niet passief is maar aandachtig. Hij kijkt, luistert, denkt — en dan pas spreekt.

Hij vertelde over Soulsister, over Paul, over *The Way to Your Heart*, maar ook over de andere kant van zijn carrière: de reizen, de documentaires, de ontmoetingen met mensen die je leven veranderen zonder dat je het beseft.

Hij sprak over *Allah in Europa*, over de gesprekken die hem gevormd hebben, over de nuances die hij wilde tonen in een wereld die steeds sneller oordeelt. Hij vertelde over zijn boeken, over het schrijven, over het zoeken naar waarheid in een tijd waarin iedereen roept.

En tegelijk was hij ook gewoon Jan: de familieman, de vader van Dorien, Ella, Billie en Olga. De echtgenoot van actrice Anne Meunier. De man die thuis even graag aan de keukentafel zit als op een podium.

Het gesprek had geen haast. Geen druk. Geen show. Het was alsof we samen in een trein zaten die door zijn leven reed, en hij wees me onderweg op de landschappen die hem gevormd hadden.

Een gesprek dat blijft hangen. Niet door grote uitspraken, maar door de manier waarop hij kleine dingen betekenis geeft.

Wanneer ik aan Jan terugdenk, zie ik een man die zijn leven niet in hoofdstukken leeft, maar in lagen. Een man die muziek maakt met dezelfde aandacht waarmee hij reist, schrijft of denkt. Een man die niet luid hoeft te zijn om gehoord te worden.

Het heeft drie jaar geduurd voor hij in mijn studio zat. Maar toen hij er was, voelde het alsof het precies het juiste moment was.

Hij kwam binnen als een icoon, maar vertrok als iemand die me iets geleerd heeft over rust, over nuance, over kijken in plaats van oordelen.

Dit was geen interview — dit was een ontmoeting met een man die de wereld leest zoals anderen een boek lezen: aandachtig, nieuwsgierig, en altijd met een open geest.

Liza - Roos Verbeeck

Soms komt er iemand op je pad waarvan je meteen voelt: *dit wordt bijzonder*. Niet omdat ze beroemd is, niet omdat ze een titel draagt, maar omdat ze iets uitstraalt dat je niet kunt benoemen, maar wel kunt voelen.

Zo was het met **Liza – Roos Verbeeck**.

We leerden elkaar kennen via gezamenlijke vrienden. Geen officiële introductie, geen formele afspraak — gewoon een warme doorverwijzing van mensen die dachten: *jullie twee, dat gaat klikken*. En ze hadden gelijk.

Liza is een schoonheid, dat mag gezegd worden. Maar het is geen schoonheid die duwt of pronkt. Het is een schoonheid die binnenkomt met zachtheid, met warmte, met een glimlach die je meteen ontwapent. Ze was **Miss Antwerpen**, en duidelijk op weg om **Miss België** te worden — maar ze bleef tegelijk dat lieve, rustige meisje dat exact weet wat ze wil en er ook voor gaat.

Het was voor mij belangrijk om haar uit te nodigen. Niet alleen omdat ze een titel droeg, maar omdat ze bewees dat *De Uitnodiging* geen programma is dat enkel artiesten ontvangt.

Het moet niet altijd een zanger, zangeres of groep zijn. Soms is het iemand die een ander parcours loopt. Iemand die een ander podium kiest. Iemand die een ander verhaal brengt.

En ditmaal was dat een **Miss**. En ik straalde van fierheid.

Want Liza bracht iets anders binnen: discipline, elegantie, ambitie, en een blik op een wereld die vaak verkeerd begrepen wordt.

Wat me meteen opviel, was haar vastberadenheid. Liza weet exact wat ze wil, en ze gaat ervoor — zonder drama, zonder poeha, zonder iemand te moeten overtuigen. Ze straalt iets uit dat je niet kunt faken: innerlijke rust, zelfvertrouwen, en een soort volwassenheid die je niet vaak ziet bij iemand van haar leeftijd.

We praatten over de race om Miss België te worden. Niet over glitter of glamour, maar over discipline, doorzettingsvermogen, verwachtingen, teleurstellingen, ambities. Ze sprak eerlijk, open, zonder franjes. En ik voelde respect. Echte bewondering.

Toen ze naar de studio kwam, kwam ze niet alleen. Haar moeder **Sofie Op De Beeck** was erbij — en dan zie je meteen waar Liza haar schoonheid vandaan heeft. Maar Sofie was niet de enige. De studio zat overvol. Vrienden, supporters, mensen die haar een warm hart toedragen.

En eerlijk? Ik vond het heerlijk. Hoe meer zielen, hoe meer vreugde. Het gaf de opname een soort levendige energie, alsof iedereen samen een hoofdstuk aan het schrijven was.

Liza bleef rustig in die drukte. Ze bleef zichzelf. Ze bleef Liza.

Ik had haar steun al lang gegeven, nog voor ze in de studio zat. Niet omdat ze mooi is — dat is te makkelijk. Maar omdat ze een jonge vrouw is die haar dromen volgt met waardigheid, met respect, met een open hart.

Ze eindigde uiteindelijk in de **top 15 van Miss België**. En dat is een prestatie waar ze trots op mag zijn.

Maar laat één ding duidelijk zijn — en dat heb ik ook in de studio gezegd:

Een Missverkiezing is geen vleeskeuring. Het is een wedstrijd van karakter, uitstraling, inzet, discipline, en vooral: persoonlijkheid. Liza belichaamt dat allemaal.

Het gesprek met Liza was warm, eerlijk en verrassend volwassen. Ze sprak over haar ambities, haar dromen, haar toekomst. Niet als iemand die zweeft, maar als iemand die stevig op de grond staat.

Ze vertelde over de druk, de verwachtingen, de wereld achter de schermen van Missverkiezingen. Maar ook over haar eigen waarden, haar grenzen, haar visie op schoonheid en vrouwelijkheid.

En ik luisterde. Met bewondering. Met respect. Met een soort trots die ik niet vaak voel.

Want Liza bewees dat schoonheid pas echt straalt wanneer ze gedragen wordt door karakter.

Wanneer ik aan Liza terugdenk, zie ik een jonge vrouw die veel verder staat dan haar leeftijd doet vermoeden. Een vrouw met dromen, met ambities, met een hart dat groter is dan de titel die ze nastreeft. Een vrouw die indruk maakt zonder moeite te doen.

Ze kwam binnen als Miss Antwerpen, maar vertrok als iemand die ik met respect en bewondering in mijn hart heb gesloten.

Dit was geen interview — dit was een ontmoeting met een jonge vrouw die bewijst dat schoonheid pas echt straalt wanneer ze gedragen wordt door karakter.

Eva De Bleeker

Soms vergeet men dat politici ook gewoon mensen zijn. Dat achter elke titel, elke functie, elke beslissing, een leven schuilt. Een gezin. Een thuis. Een vrouw of man die 's avonds ook gewoon de vaatwasser uitruimt, de kinderen helpt met huiswerk, of even wil ventileren na een lange dag.

Misschien was dat precies waarom ik **Eva De Bleeker** wilde uitnodigen.

Niet om partijpolitiek te voeren. Niet om standpunten te verdedigen. Maar om te begrijpen waarom een jonge vrouw ooit kiest voor een leven in de politiek — en hoe ze dat combineert met alles wat daarbuiten nog bestaat.

Eva De Bleeker, geboren op **2 augustus 1974** in **Sint-Niklaas**, heeft een indrukwekkend parcours. Latijn-Grieks, handelsingenieur, een master in International Political Economy in Warwick, onderzoekster in Oxford, econoom bij de Europese Commissie, schepen in Hoeilaart, staatssecretaris, parlementslid, partijvoorzitter.

Een cv waar je stil van wordt.

Maar dat was niet waarom ze bij mij zat.

Ze zat bij mij omdat ze ook **Eva** is: een vrouw, een echtgenote, een moeder, iemand die lacht, twijfelt, nadenkt, en soms gewoon even wil praten zonder dat er camera's of partijbesturen meekijken.

Wat mij het meest verraste, was hoe snel ze "ja" zei. Geen overleg met een team. Geen weken wachten op een antwoord. Geen diplomatieke omwegen.

Gewoon: "Ja, ik kom."

En dat vond ik mooi. Omdat het opnieuw bewees dat *De Uitnodiging* niet alleen artiesten aantrekt, maar ook mensen die een verhaal willen delen. Mensen die even willen ademen. Mensen die zichzelf willen tonen zonder filter.

Toen Eva binnenkwam, zag ik geen politica. Ik zag een rustige vrouw met een open blik, een zachte glimlach en een houding die zei: *ik ben hier als mezelf.*

Ze nam plaats naast mij — niet als staatssecretaris, niet als partijvoorzitter, niet als parlementslid — maar als Eva.

Ze sprak rustig. Soms diplomatisch — beroepsmisvorming, dat geef ik toe — maar vooral eerlijk. Ze vertelde over haar keuze voor de politiek, over haar jaren in Brussel en Europa, over de druk, de verantwoordelijkheid, de fouten, de lessen.

Maar ze vertelde ook over thuis. Over haar gezin. Over hoe ze probeert balans te vinden tussen publieke plicht en privéleven. Over hoe mensen soms vergeten dat een politica ook gewoon een mens is die leeft, voelt, en probeert.

En dat raakte me.

Eva is een mooie vrouw — dat mag gezegd worden. Maar het is haar houding die indruk maakt. Ze straalt rust uit, maar ook kracht. Ze is vriendelijk, maar niet naïef. Ze is zacht, maar staat haar mannetje wanneer het moet.

Ze heeft stormen doorstaan, kritiek geslikt, fouten toegegeven, opnieuw begonnen. En toch zat ze daar, naast mij, zonder bitterheid, zonder defensieve toon, zonder masker.

Wanneer ik aan Eva terugdenk, zie ik een vrouw die veel meer is dan de titels die ze ooit heeft gedragen. Ze is iemand die haar carrière met ernst en verantwoordelijkheid benadert, maar haar leven met warmte en menselijkheid. Een vrouw die stormen heeft doorstaan, die fouten heeft toegegeven, die opnieuw is opgestaan.

Wat me het meest bijblijft, is hoe ze naast mij zat: niet als politica, niet als partijvoorzitter, niet als staatssecretaris, maar als **Eva**. Een vrouw die even wilde praten, even wilde ademen, even wilde ontsnappen aan de hectiek van dossiers, deadlines en debatten. Een vrouw die het fijn vond om gewoon eens te vertellen hoe het écht is: hoe zwaar de druk soms kan zijn, hoe hard de kritiek kan binnenkomen, hoe moeilijk het is om iedereen tevreden te houden, en hoe snel mensen vergeten dat er achter elke beslissing een mens schuilt.

Ik zag iemand die haar gezin koestert, die haar partner waardeert, die haar thuis nodig heeft om overeind te blijven. Iemand die haar werk ernstig neemt, maar zichzelf niet verliest. Iemand die haar mannetje kan staan, maar tegelijk niet bang is om kwetsbaar te zijn.

En misschien was dat wel het mooiste aan ons gesprek: dat ze niet kwam om te overtuigen, maar om te delen. Niet om te scoren, maar om te verbinden. Niet om te debatteren, maar om te laten zien dat een politica ook gewoon een vrouw is met dromen, twijfels, zorgen en hoop.

Het deed me deugd om opnieuw iemand in de studio te hebben die niet uit de muziekwereld komt. *De Uitnodiging* is geen muziekprogramma — het is een programma over mensen. En Eva bewees dat opnieuw. Ze bracht een andere energie binnen, een andere wereld, een andere manier van kijken. En toch voelde het vertrouwd, warm, echt.

Ze kwam binnen als een publieke figuur, maar vertrok als iemand die ik met respect en bewondering in mijn hart heb gesloten. En dat is misschien wel de essentie van *De Uitnodiging*: dat mensen, ongeacht hun beroep, hun titel of hun reputatie, even kunnen thuiskomen. Even zichzelf kunnen zijn. Even kunnen praten zonder rol, zonder masker, zonder verwachting.

Dit was geen interview — dit was een ontmoeting met een vrouw die me eraan herinnerde dat achter elke functie een mens schuilt, en dat die mens het verdient om gehoord te worden.

Karen Schroeven

Sommige gasten komen binnen en vullen de ruimte nog voor ze iets gezegd hebben. Niet door volume, niet door ego, maar door présence. Door wie ze zijn.

Zo iemand is **Karen Schroeven**.

Ik kende haar eerst vanop afstand: actrice, zangeres, iemand die al vele muzikale watertjes had doorzwommen. Musical, country rock & blues, gezongen theaterproducties, Franse chansons, kerstshows, klassieke zang, opera, Vocaal Collectief… Een vrouw die niet één genre kiest, maar muziek ademt in al haar vormen.

En toch wist ik pas echt wie ze was toen ze bij mij in *De Uitnodiging* zat.

Karen is iemand die je niet in één vakje krijgt. Ze zingt, ze acteert, ze speelt, ze vertelt — en alles met dezelfde intensiteit. Ze heeft die zeldzame combinatie van techniek, emotie en authenticiteit.

In 2022 zong ze kerstconcerten voor woonzorgcentra en verenigingen, en daar ontstond het idee voor **'Een Vleugje Anders'**: bekende anderstalige nummers in een Nederlandstalig jasje, aangevuld met meezingers die iedereen kent.

Het typeert haar: creatief, vernieuwend, maar altijd met respect voor het publiek. Ze voelt aan wat mensen nodig hebben.

En dat is misschien wel haar grootste talent.

Karen is een vrouw met haar hart op haar tong. Rechtvaardig. Streng maar lief. Open, maar nooit naïef. Warm, maar met een ruggengraat waar je niet zomaar doorheen wandelt.

Ze kan op een heel rustige manier praten, je geruststellen, je laten voelen dat je gezien wordt. Maar tegelijk heeft ze iets intimiderends — niet negatief, maar krachtig. Een soort stille autoriteit die zegt: *ik weet wie ik ben.*

En dat bewonder ik.

Toen ze bij mij in de studio zat, voelde ik meteen dat dit geen standaardgesprek zou worden. Ze praatte rustig, bedachtzaam, maar met een openheid die je niet kunt faken. Ze vertelde over haar muzikale parcours, over haar liefde voor klassieke zang, over de vele projecten die ze al gedaan heeft.

Wat me opviel, was hoe ze de ruimte vulde zonder één keer haar stem te verheffen. Ze keek me aan met een soort zachte vastberadenheid, alsof ze precies wist wat ze wilde zeggen en waarom. En ergens voelde ik dat ze me ook een beetje las — niet op een ongemakkelijke manier, maar op een manier die je gezien laat voelen.

Maar ze vertelde ook over het leven achter de schermen. Over discipline. Over keuzes maken. Over trouw blijven aan jezelf.

Het was een gesprek dat niet alleen bleef hangen — het nestelde zich.

Karen is niet alleen een gast geweest in *De Uitnodiging*. Ze is ook deel geworden van mijn eigen muzikale verhaal.

Ze staat als **backing vocal** op mijn tweede single *Family and Friends*. En ze speelt mee in de videoclip — opgenomen in en rond de zaal waar ik diezelfde dag mijn **60ste verjaardag** vierde.

Het voelde alsof alles op zijn plaats viel. Alsof het zo moest zijn.

Toen ze naar huis ging, gaf ze me een compliment. Niet zomaar een beleefdheidszin, niet iets dat je zegt omdat het moet. Nee — iets oprecht, iets dat binnenkwam, iets dat bleef hangen.

Ik ga het hier niet letterlijk herhalen, want sommige woorden zijn te persoonlijk om op papier te zetten. Maar ik kan wel zeggen dat het me raakte. Dat het me sterker maakte. Dat het me bevestigde in wat ik doe.

Sommige mensen laten een indruk na. Karen liet een afdruk.

Wanneer ik aan Karen terugdenk, zie ik een vrouw die leeft met passie, werkt met discipline en spreekt met eerlijkheid. Een vrouw die muziek niet alleen maakt, maar belichaamt. Een vrouw die kracht uitstraalt zonder hard te worden, en zachtheid zonder zwak te zijn.

Ze kwam binnen als artieste, maar vertrok als iemand die ik met respect, warmte en dankbaarheid in mijn hart heb gesloten.

En één ding weet ik zeker: **ik zal haar nog terugzien.** Sommige mensen kruisen je pad niet toevallig — ze horen er gewoon te zijn.

Dit was geen interview — dit was een ontmoeting met een vrouw die zingt, spreekt en leeft vanuit haar kern. En dat voel je

Axl Peleman

Sommige mensen hebben geen introductie nodig. Ze stappen binnen, zeggen "allo maat", en je weet meteen: *dit wordt plezant*. Zo iemand is **Axl Peleman**.

Geboren in Antwerpen, 1 februari 1971, en dat hoor je. Dat voel je. Dat zie je. Axl is Antwerpen in mensenvorm: rechtuit, warm, grappig, een beetje rebels, en met een hart dat groter is dan zijn baard — en geloof me, die baard is indrukwekkend.

Hij werd bekend als bassist en rockgitarist bij **Ashbury Faith**, **Camden**, **Angelico**, **The Paranoiacs**, en later als vaste gast in praatprogramma's. Maar dat is allemaal achtergrondmuziek. De echte Axl leer je pas kennen wanneer hij tegenover je zit.

Axl heeft een carrière waar je u tegen zegt. Ashbury Faith in de jaren '90, drie albums, acht jaar lang. Daarna The Paranoiacs, en in 1999 Camden — een groep die tot vandaag nog altijd leeft.

Hij speelde bij **De Kreuners**, werkte samen met **Luc De Vos**, bracht Antwerpse platen uit zoals *Dagget Wet* en *In't Gezicht*, en blies vergeten volksliedjes nieuw leven in met *Volksliekes*.

Maar ondanks al die projecten, al die podia, al die verhalen, blijft hij vooral: **Axl**. Een mens. Een muzikant. Een verteller. Een levensgenieter.

Toen Axl bij mij in *De Uitnodiging* zat, voelde het alsof ik tegenover een oude vriend zat — zelfs al kenden we elkaar nog maar net. Hij praatte zoals hij speelt: spontaan, eerlijk, zonder filter, maar altijd met warmte.

Een Antwerpenaar en een Limburger aan dezelfde tafel — al ben ik eigenlijk geboren in Oostende. Het was een combinatie die werkte. We lachten, we praatten, we dwaalden af, we kwamen terug, en alles voelde natuurlijk.

Axl heeft die gave om je op je gemak te stellen. Hij babbelt, hij lacht, hij vertelt verhalen die soms zo absurd zijn dat je niet weet of je moet geloven wat je hoort — maar je gelooft hem toch, omdat het Axl is.

En ergens tussen de humor en de muziek door, voelde ik: *dit is een crème van een man*.

Op een bepaald moment zei hij: "Als ik mijn zolder nog eens opruim, komt er een gitaar voor u uit."

Ik heb gelachen. Hij ook. En we wisten allebei: woorden en daden zijn twee verschillende dingen.

Maar het is hem vergeven. Omdat het niet om die gitaar gaat. Het gaat om het gebaar, de warmte, de spontaniteit. Het gaat om Axl die iets zegt omdat hij het meent op dat moment — en dat is al meer waard dan eender welke gitaar.

Later zag ik hem opnieuw, in het cultureel centrum van Lanaken. Hij stond er samen met **Wigbert**, **Isabel A, Jan Houtekiet en Niels Bouten (Stoomboot),** met een productie genaamd **"De Lage Landen".** Ze gidsen je met vaste hand een avond lang door driekwart eeuw Nederlandstalige muziek van eigen bodem. Ik heb het geluk gehad dit te mogen meemaken, ik heb er oprecht van genoten.

Het was een andere setting, een ander moment, maar dezelfde Axl: warm, grappig, muzikaal, en altijd zichzelf.

En ergens voelde ik opnieuw die klik, die vanzelfsprekendheid, dat gevoel van: *dit is iemand die ik nog ga terugzien.*

Wanneer ik aan Axl terugdenk, zie ik een man die leeft zoals hij speelt: voluit, eerlijk, zonder franjes. Een man met een kale kop en een baard die zo in ZZ Top zou passen, maar met een hart dat zachter is dan de meeste mensen ooit zullen vermoeden. Een man die muziek ademt, verhalen verzamelt, en mensen verbindt zonder dat hij het zelf beseft.

Hij kwam binnen als muzikant, maar vertrok als iemand die ik met warmte en respect in mijn hart heb gesloten. Een mens die je niet vergeet. Een mens die je doet lachen. Een mens die je raakt.

Dit was geen interview — dit was een ontmoeting met een man die bewijst dat rock-'n-roll niet luid hoeft te zijn om echt te zijn.

Marieke Breseleers

Sommige mensen komen binnen en je voelt meteen: *dit is geen gewone ontmoeting.* Toen Marieke aanbelde, had ik dat gevoel. Een power lady, dacht ik. Tatoeages, uitstraling, een ruige rand, een Graspop-vibe. Maar achter die eerste indruk zat nog zoveel meer.

Marieke is iemand die je niet in één vakje krijgt. Ze kan brullen op een metalpodium, fluisteren in een musical, zweven in opera. Ze is veelzijdig, intens, eerlijk, en vooral: echt.

Marieke heeft een verhaal dat je niet licht verteert. Ze was ooit slachtoffer van fysiek en seksueel partnergeweld — iets waarover ze in de media voorzichtig sprak, maar wat je pas echt begrijpt wanneer je haar in de ogen kijkt. Toen ze bij mij in de studio zat, liep er nog een rechtszaak. Niet omdat zij iets misdaan had, maar omdat haar iets is aangedaan.

En dat voel je. In haar stem. In haar houding. In de manier waarop ze soms even naar adem zoekt voor ze antwoordt.

Op antenne hield ze het professioneel, waardig, afgemeten. Maar eens de microfoons uit stonden, kwam er een andere Marieke tevoorschijn. Een vrouw die even wilde ventileren, die een stukje van haar diepe privé deelde — in vertrouwen, tussen vier muren, tussen twee mensen.

En dat blijft daar. Dat deel je niet op sociale media. Dat is heilig.

Wat mij het meest trof, was de tegenstelling die ze belichaamt. Aan de buitenkant: ruig, stoer, tattoos, attitude, Graspop-energie. Aan de binnenkant: warm, lief, zacht, eerlijk, soms zelfs breekbaar.

Ze is iemand die durft. Durft zingen. Durft leven. Durft tonen wie ze is — ook als dat betekent dat ze schaars gekleed op een festivalpodium staat. Niet om te provoceren, maar omdat het bij haar hoort. Het is haar handelsmerk, haar vrijheid, haar manier om te zeggen: *dit ben ik, en ik schaam me niet.*

En eerlijk? Ik bewonder dat.

Toen ze tegenover mij zat, voelde ik meteen dat dit geen standaardgesprek zou worden. Ze praatte met haar hart op de tong, zonder franjes, zonder maskers. Ze lachte, ze vertelde, ze liet stiltes vallen waar nodig.

En ergens tussen de woorden door voelde ik dat ze me vertrouwde. Dat ze even mocht zijn wie ze was, zonder oordeel, zonder sensatie.

Dat is het mooie aan *De Uitnodiging*: mensen laten hun pantser zakken. Ze tonen hun echte gezicht. Ze vertellen dingen die je niet op televisie hoort, niet in interviews leest, niet op sociale media ziet.

En bij Marieke was dat niet anders.

Ik moet eerlijk toegeven: ze heeft een indruk nagelaten. In de goede zin van het woord. Marieke is een toffe, lieve jonge vrouw onder die ruige bolster. Een vrouw die veel heeft meegemaakt, maar nog meer te bieden heeft.

Ze mag van mij gerust nog eens — of meerdere keren — terugkomen. Want sommige gasten zijn geen eenmalige ontmoeting. Sommige gasten zijn mensen die je graag opnieuw ziet, omdat ze iets in beweging zetten. Omdat ze je raken. Omdat ze echt zijn.

Wanneer ik aan Marieke terugdenk, zie ik een vrouw die haar leven niet in hoofdstukken leeft, maar in lagen. Lagen van kracht, lagen van pijn, lagen van kunst, lagen van lef. Ze is iemand die stormen heeft doorstaan die de meeste mensen nooit zullen kennen, en toch staat ze daar — recht, fier, met een stem die zowel kan snijden als helen.

Wat me het meest raakt, is hoe ze haar littekens niet verstopt. Ze draagt ze niet als een last, maar als een bewijs dat ze er nog staat. Dat ze niet gebroken is, maar gevormd. Dat ze niet stil is geworden, maar luider zingt dan ooit — op Graspop, in opera, in musical, op kleine podia, op grote weides, overal waar ze zichzelf kan zijn.

In de studio zag ik twee Mariekes tegelijk: de ruige, stoere artieste die geen schrik heeft van een tattoo meer of minder, en de zachte, lieve jonge vrouw die voorzichtig haar hart laat zien wanneer de microfoons uitstaan. Die combinatie is zeldzaam. En eerlijk? Ze ontroerde me.

En ik weet één ding zeker: Marieke is geen gast die je één keer ontvangt en daarna vergeet. Ze is iemand die blijft hangen, die terug mag komen, die je graag opnieuw ziet omdat ze iets in beweging zet. Omdat ze echt is. Omdat ze leeft zonder rem, maar met een hart dat groot genoeg is om de wereld in te passen.

Ze kwam binnen als een power lady, maar vertrok als iemand die ik met respect, warmte en bewondering in mijn hart heb gesloten.

Dit was geen interview — dit was een ontmoeting met een vrouw die bewijst dat schoonheid, kracht, kwetsbaarheid en vrijheid perfect naast elkaar kunnen bestaan. En dat maakt haar onvergetelijk.

Marina Barskaya

Sommige gasten komen binnen met een energie die je niet meteen kunt plaatsen. Niet luid, niet opvallend, niet dominant — maar aanwezig. Zacht, elegant, bijna lichtgevend.

Zo kwam **Marina Barskaya** binnen.

Geboren op **5 maart 1988** in **Minsk**, opgegroeid in een huis waar muziek geen hobby was maar een levensadem. Ze begon viool te spelen op haar zesde, onder begeleiding van haar moeder. En dat hoor je. Dat voel je. Dat zit in elke beweging, elke blik, elke noot die ze speelt.

Marina studeerde altviool aan het **Minsk State Musical College** en later aan de **Wit-Russische Staatsacademie voor Muziek**. In 2007 verhuisde ze naar Brussel, na haar ingangsexamen aan het Koninklijk Conservatorium. Ze was twintig toen ze begon bij het **Brussels Philharmonic** — een leeftijd waarop de meesten nog zoeken, maar zij al stond.

Wat mij altijd heeft gefascineerd, is hoe ze moeiteloos schakelt tussen werelden. Klassiek, pop, rock, film, opera… Ze speelde met **Michael Bublé**, **Josh Groban**, **Idina Menzel**, het **Trans Siberian Orchestra**, het **Almazian Pop Orchestra**. Ze creëerde haar eigen strijkkwartet, **AMARINA Event**, en bracht samen met haar man **Amine Doukali** het album *Limitless* uit — gecomponeerd door hem, gearrangeerd door haar.

Het is alsof ze geen grenzen kent. Alsof muziek voor haar geen genre is, maar een taal.

Toen ik Marina contacteerde, twijfelde ze geen seconde. Geen gedoe, geen omwegen, geen formaliteiten. Gewoon: "Ja, ik kom."

En toen ze binnenkwam, voelde ik meteen dat dit een bijzondere ontmoeting zou worden. Ze straalde iets uit dat ik moeilijk kan omschrijven: rust, klasse, warmte, maar ook een soort innerlijke kracht die je niet vaak ziet.

Ze sprak perfect Nederlands — met dat zachte accent dat haar afkomst niet verbergt maar juist siert. En het gaf mij de kans om enkele Russische woorden te leren, iets wat ik stiekem geweldig vond.

Tijdens het gesprek merkte ik hoe gepassioneerd ze is. Niet alleen in woorden, maar in hoe ze kijkt, hoe ze luistert, hoe ze ademt wanneer ze over muziek praat. Het is alsof haar hele lichaam meedoet wanneer ze vertelt.

En eerlijk? Ik was blij dat ze er was. Blij dat ik haar mocht leren kennen. Blij dat ze deel werd van *De Uitnodiging*.

Marina sprak ook over haar man, **Amine Doukali** — componist, pianist, muzikant, iemand die leeft in de wereld van film, documentaires en moderne muziek. Hij schrijft, componeert, produceert, en heeft een stijl die genres mengt alsof het kleuren zijn op een palet.

Samen vormen ze een duo dat je niet vaak ziet: hij componeert, zij ademt leven in zijn muziek. Hij creëert, zij verfijnt. Hij droomt, zij maakt het tastbaar.

Het is een samenwerking die je voelt, zelfs wanneer ze er niet samen zitten.

Wat mij het meest raakte, was hoe warm en toegankelijk Marina is. Geen diva, geen afstand, geen façade. Gewoon een jonge vrouw die leeft voor haar kunst, die hard werkt, die dankbaar is voor elke kans, en die met beide voeten op de grond staat.

Ze heeft een zachtheid die je niet moet verwarren met fragiliteit. Onder die elegantie zit een ruggengraat van staal. Een discipline die je alleen vindt bij mensen die hun leven wijden aan hun passie.

En toch blijft ze bescheiden. Eerlijk. Menselijk.

Wanneer ik aan Marina terugdenk, zie ik een vrouw die muziek niet speelt, maar belichaamt. Een vrouw die haar roots meedraagt zonder eraan vast te zitten. Een vrouw die grenzen overstijgt — geografisch, muzikaal, emotioneel.

Ze heeft die typische, natuurlijke elegantie die je vaak ziet bij vrouwen uit Oost-Europa: een schoonheid die niet schreeuwt, maar straalt. Geen gemaakte glamour, maar een soort rustige, tijdloze klasse die je pas echt opmerkt wanneer je haar van dichtbij meemaakt. Het zit in haar houding, in haar blik, in de manier waarop ze beweegt en spreekt — een schoonheid die evenveel met karakter te maken heeft als met uiterlijk.

Ze kwam binnen als altvioliste, maar vertrok als iemand die ik met warmte en bewondering in mijn hart heb gesloten. Een meerwaarde voor mijn programma, maar ook voor mij als mens.

Marina is iemand die je niet vergeet. Iemand die je graag opnieuw ziet. Iemand die je inspireert zonder dat ze het zelf beseft.

Dit was geen interview — dit was een ontmoeting met een vrouw die muziek ademt, leeft en deelt op een manier die je raakt tot in de kern.

Ondine Quackelbeen

Sommige gasten komen binnen zonder lawaai te maken, maar laten toch een diepe indruk na. Zo iemand is **Ondine Quackelbeen**.

Een zachte vrouw met een harde kern. Een parel in *De Uitnodiging*. Iemand die niet moet roepen om gehoord te worden, omdat haar aanwezigheid op zichzelf al genoeg zegt.

Ik kende haar naam natuurlijk: contrabassist, jazzmuzikante, pedagoog, directrice van de Jazzstudio in Antwerpen, een sleutelfiguur in de Belgische jazzwereld. Maar ik kende haar nog niet als mens. En dat is precies wat deze ontmoeting zo bijzonder maakte.

Ondine is iemand die haar instrument niet bespeelt, maar omarmt. De contrabas is geen werktuig voor haar — het is een verlengstuk van wie ze is. Ze speelt in ensembles, in jazzformaties, in projecten die variëren van intiem tot groots. Ze stond mee aan de wieg van de Jazzstudio, richtte Popsoulstudio op, en bouwde mee aan EMMEN en het Europese EPMQ-diploma.

Ze heeft generaties muzikanten opgeleid. En dat voel je: in haar houding, in haar woorden, in haar rust. Ze draagt kennis zoals anderen parfum dragen — subtiel, maar onmiskenbaar aanwezig.

Toen ik haar uitnodigde, verwachtte ik een ernstig, strak, professioneel gesprek. Iemand die al zo lang in het vak staat, die zoveel verantwoordelijkheid draagt, die zoveel studenten heeft begeleid — dat moest toch een heel formele babbel worden.

Maar niets was minder waar.

Ondine kwam binnen als vrouw, als moeder, als echtgenote, als huisvrouw. Eerlijk, warm, zonder omwegen. Ze praatte met een zachtheid die je meteen geruststelt, maar onder die zachtheid voelde je een ruggengraat van staal. Een vrouw die weet wat ze wil, die weet wat ze kan, en die geen seconde hoeft te bewijzen dat ze goed is — omdat haar werk dat al lang doet.

Het gesprek was luchtig, maar toch professioneel. Warm, maar nooit zweverig. Eerlijk, maar nooit zwaar.

En dat is een zeldzame combinatie.

Wat mij het meest raakte, was hoe ze sprak over haar studenten. Niet als nummers, niet als dossiers, niet als “leerlingen”, maar als mensen. Als jonge muzikanten die ze wil zien groeien, die ze wil begeleiden, die ze wil helpen hun eigen stem te vinden.

Ze heeft veel muzikanten opgeleid — waaronder haar eigen dochter, die later nog in mijn programma zou komen. En dat zegt veel: je moet heel zeker zijn van je pedagogie om ook je eigen kind door die wereld te leiden.

Ondine is een perfectionist, maar nooit hard om hard te zijn. Ze vraagt veel, maar geeft nog meer. Ze is streng wanneer het moet, zacht wanneer het kan, en altijd eerlijk.

Wat ik zo mooi vond, was dat ze geen enkele behoefte had om in de spotlights te staan. Geen ego, geen façade, geen drang om zichzelf te verkopen. Ze kwam niet als "de directrice", niet als "de jazzmuzikante", niet als "de pedagoog", maar als **Ondine**.

Een vrouw die haar leven met beide handen draagt. Een vrouw die haar gezin koestert. Een vrouw die haar werk met passie doet, maar nooit vergeet dat ze ook gewoon mens is.

En dat is misschien wel het mooiste aan haar.

Wanneer ik aan Ondine terugdenk, zie ik een vrouw die een zeldzame combinatie in zich draagt: zachtheid en kracht, rust en vastberadenheid, eenvoud en diepgang. Ze is iemand die niet moet roepen om gehoord te worden, omdat haar aanwezigheid op zichzelf al genoeg zegt. Een vrouw die haar leven niet vult met lawaai, maar met betekenis.

Wat mij het meest trof, was hoe ze binnenkwam zonder enige vorm van ego. Geen drang om zichzelf te bewijzen, geen nood om haar titels op tafel te leggen, geen spoor van de typische "ik ben iemand"-houding die je soms bij bekende figuren ziet. Ondine kwam binnen als mens — en dat is misschien wel het mooiste compliment dat je iemand kunt geven.

Tijdens ons gesprek voelde ik hoe ze balanceerde tussen professionaliteit en menselijkheid. Ze sprak met kennis, met ervaring, met inzicht — maar ook met humor, met lichtheid, met een soort huiselijke warmte die je niet verwacht bij iemand met zo'n indrukwekkend parcours. Het was alsof ik niet tegenover een directrice zat, maar tegenover een vriendin die toevallig een leven lang in de muziek heeft gestaan.

Wat me ook raakte, was hoe ze sprak over haar gezin. Over haar rol als moeder, als echtgenote, als vrouw die naast haar carrière ook een thuis draagt. Ze liet zien dat je niet één ding hoeft te zijn. Dat je tegelijk muzikant, pedagoog, partner, ouder en mens kunt zijn — zonder dat één van die rollen de andere overschaduwt.

Dit was geen interview — dit was een ontmoeting met een vrouw die rust brengt, die inspireert, en die je eraan herinnert dat schoonheid soms zit in eenvoud, in eerlijkheid, in menselijkheid.

Els Seymus

Sommige ontmoetingen gebeuren onverwacht, op plaatsen waar je ze niet meteen verwacht. Zo leerde ik **Els Seymus** kennen: niet op een groot podium, niet in een televisiestudio, maar bij een voorstelling van een fanfare in het **CC Zwaneberg in Heist-op-den-Berg**.

Ze kwam binnen als een rustige, heel sympathieke jonge vrouw. Geen kapsones, geen "ik ben op tv geweest"-uitstraling, geen spoor van ego. Gewoon Els. En dat is precies wat haar zo bijzonder maakt.

Els werd bekend als kandidate in **The Voice van Vlaanderen** (seizoen 3), waar ze deel uitmaakte van **Team Axelle**. Maar wie haar alleen daarvan kent, kent maar een fractie van wie ze is.

Ze zingt bij **The Dukes Band**, een liveband die rock-'n-roll en popklassiekers brengt. Els wisselt er af als leadzangeres, en dat doet ze met een stem die krachtig is, maar nooit brutaal. Een stem die volume heeft, maar ook integriteit. Een stem die je voelt, niet alleen hoort.

En dat is een zeldzame combinatie.

Toen ik haar aansprak, merkte ik meteen hoe vlot ze praat. Niet opdringerig, niet luid, maar warm, open, toegankelijk. Misschien heeft dat met haar beroep te maken, dacht ik — maar eigenlijk denk ik dat het gewoon Els is.

Ze vertelde ronduit over haar optredens, haar werk met The Dukes Band, haar ervaringen als zangeres. Geen geheimen, geen gedoe, geen afstand. Gewoon een eerlijk gesprek tussen twee mensen die elkaar voor het eerst ontmoeten.

En dat is iets wat ik altijd zal waarderen.

Wat mij het meest trof, was hoe normaal ze bleef. Hoe gewoon. Hoe menselijk.

Ze combineert haar zangcarrière met een dagelijkse job — projectwerk, proceswerk — en toch straalt ze op het podium alsof ze daar elke dag staat. Ze is iemand die haar talent niet gebruikt om zichzelf boven anderen te plaatsen, maar om mensen te raken.

Els is het soort vrouw dat je meteen in huis zou willen hebben, bij manier van spreken. Iemand die sfeer brengt zonder moeite te doen. Iemand die warmte uitstraalt zonder het te beseffen. Iemand die je graag opnieuw ziet.

Wanneer ik aan Els terugdenk, zie ik een vrouw die bewijst dat je geen grote spotlights nodig hebt om indruk te maken. Ze straalt iets uit dat je niet kunt faken: een natuurlijke warmte, een oprechte vriendelijkheid, een soort rustige kracht die je meteen op je gemak stelt. Ze is iemand die binnenkomt zonder lawaai, maar toch de ruimte vult — niet door volume, maar door aanwezigheid.

Wat me vooral trof, was hoe **echt** ze is. Geen diva-allures, geen "ik heb in The Voice gestaan"-houding, geen spoor van afstand. Els praat zoals ze zingt: eerlijk, helder, zonder franjes.

Ze heeft een stem die krachtig is, maar nooit agressief; een stem die je raakt omdat ze recht uit het hart komt. En dat voel je, zelfs wanneer ze gewoon naast je zit te praten.

Tijdens ons gesprek merkte ik hoe vlot ze communiceert. Misschien heeft dat met haar beroep te maken, maar ik denk dat het vooral met haar karakter te maken heeft. Ze praat open, zonder omwegen, zonder maskers. Ze vertelt over haar optredens met The Dukes Band, over haar ervaringen als zangeres, over de balans tussen haar job en haar passie. En dat doet ze op een manier die je het gevoel geeft dat je haar al jaren kent.

Wat ik zo mooi vond, was haar **bescheidenheid**. Ze heeft een klok van een stem, maar ze draagt dat talent met een zachtheid die je niet vaak meer ziet. Geen grootspraak, geen zelfverheerlijking — gewoon een vrouw die graag zingt, graag optreedt, graag mensen raakt met muziek. En dat is misschien wel het mooiste talent dat iemand kan hebben.

Els is iemand die je meteen in huis zou willen hebben, bij wijze van spreken. Iemand die sfeer brengt zonder moeite te doen. Iemand die warmte uitstraalt zonder het te beseffen. Iemand die je graag opnieuw ziet, omdat ze iets in je achterlaat — iets lichts, iets positiefs, iets dat blijft hangen.

Ze kwam binnen als "die zangeres van The Voice", maar vertrok als iemand die ik met oprechte warmte en bewondering in mijn hart heb gesloten. Een jonge vrouw met een stem die deuren opent, maar met een karakter dat harten opent. En dat is veel waardevoller.

Dit was geen interview — dit was een ontmoeting met een vrouw die bewijst dat echte schoonheid zit in eenvoud, in eerlijkheid, in menselijkheid. Een vrouw die zingt met haar stem, maar vooral met haar ziel.

Elise Bundervoet

Sommige mensen dragen hun leven zichtbaar met zich mee. Niet in woorden, niet in drama, maar in een soort stille kracht die je meteen voelt wanneer ze binnenkomen. Zo iemand is **Elise Bundervoet**.

Ik kende haar natuurlijk als actrice — *Buiten De Zone*, *De Luizenmoeder*, theaterproducties bij NTGent, Theater Antigone, Malpertuis… Maar dat is maar één laag van wie ze is. De echte Elise leer je pas kennen wanneer je haar hoort praten over zorg, over mensen, over leven en afscheid.

En dat is precies wat haar zo bijzonder maakt.

In 2010 nam Elise een beslissing die je niet vaak ziet in de entertainmentwereld: ze stopte met acteren en stapte over naar de zorg.

Niet omdat ze moest. Maar omdat ze wilde. Omdat ze op haar veertigste voelde dat ze iets anders moest doen, iets dat dichter bij de essentie lag.

Ze werd verpleegkundige. Niet zomaar verpleegkundige — ze koos bewust voor **palliatieve zorg**. Voor de plek waar het leven het meest kwetsbaar is. Waar echtheid geen keuze is, maar een noodzaak.

En dat zegt alles over haar.

Vijf jaar werkte ze op een palliatieve afdeling. Ze zag mensen sterven, families afscheid nemen, koppels die elkaar moesten loslaten. Ze zag moed, pijn, liefde, wanhoop, veerkracht.

En al die verhalen bleven in haar hoofd en hart zitten. Tot ze terug moesten naar het podium.

In 2018 keerde ze terug naar het acteren. Niet omdat ze de zorg beu was, maar omdat haar hoofd te vol zat. Omdat ze voelde dat theater de plek was waar ze die verhalen kon delen, waar ze ontroering kon doorgeven, waar ze opnieuw kon ademen.

En dat maakt haar comeback zoveel meer dan "weer gaan acteren". Het was thuiskomen.

Toen ik Elise ontmoette, zag ik eerst de actrice. De vrouw die we kennen van televisie, van theater, van vroeger. Maar al snel zag ik de andere Elise: de vrouw met levenslust, met humor, met warmte, met een hart dat altijd openstaat voor anderen.

Ze is knap, dat mag gezegd worden. Maar het is haar uitstraling die je bijblijft. Een soort zachte kracht, een menselijkheid die je niet kunt faken.

Ze praat honderduit — maar nooit om zichzelf te verkopen. Ze praat omdat ze iets te zeggen heeft. Omdat ze geleefd heeft. Omdat ze geluisterd heeft.

En dat voel je.

Elise heeft een hekel aan bewondering die te ver gaat. Ze wil niet op een voetstuk. Ze vindt dat ze niets "meer" is dan anderen.

Maar dat is net waarom ze het verdient.

Ze ziet zichzelf als een schakel in een ketting. Niet als de ster, niet als de heldin, maar als iemand die haar deel doet. In de zorg, op het podium, in het leven.

En dat is misschien wel haar grootste schoonheid.

Wanneer ik aan Elise terugdenk, zie ik een vrouw die twee werelden in zich draagt — en beide met evenveel liefde en overtuiging. Ze is iemand die niet alleen acteert, maar leeft met een open hart. Een vrouw die haar talent nooit gebruikt om zichzelf boven anderen te plaatsen, maar om verhalen te delen, mensen te raken, en iets wezenlijks achter te laten.

Wat me het meest trof, was hoe ze honderduit vertelde over haar werk in de palliatieve zorg. Niet als een heldendaad, niet als een prestatie, maar als iets dat ze met volle overtuiging heeft gedaan. Ze sprak over nabijheid, over afscheid, over menselijkheid op momenten waarop woorden soms tekortschieten. En toen ze vertelde over haar bijdrage tijdens de Covid-periode — de schrijnende situaties, de eenzaamheid, de koppels die elkaar niet meer mochten vasthouden — voelde ik hoe diep dat alles in haar zit. Niet als last, maar als deel van wie ze is geworden.

Elise is een ster die schittert, maar o zo bescheiden blijft. Ze wil niet op een voetstuk staan, maar precies daarom verdient ze er één. Ze is een vrouw die haar talent draagt met zachtheid, haar ervaringen met waardigheid, en haar menselijkheid met een open blik.

Een toffe madam, zonder twijfel. Warm, eerlijk, toegankelijk. Iemand die je graag opnieuw ziet, omdat ze iets in beweging zet zonder dat ze het zelf beseft. Ze mag zeker nog eens terugkomen — niet alleen als actrice, maar als mens die iets te vertellen heeft, iets te geven, iets achter te laten.

Dit was geen interview — dit was een ontmoeting met een vrouw die bewijst dat echte schoonheid zit in menselijkheid, in veerkracht, in bescheidenheid. Elise draagt dat alles, en dat maakt haar onvergetelijk.

Leen De Haes (Katy Too)

Sommige gasten komen binnen en je voelt het meteen: *hier zit power*. Niet het soort power dat lawaai maakt, maar het soort dat je stil krijgt. Dat had ik bij **Leen De Haes**, beter bekend als **Katy Too**.

Ze stapte de studio binnen met een energie die je niet kunt faken. Een vrouw met karakter, met richting, met een innerlijke motor die altijd draait. Ze keek me aan, glimlachte, en ik wist: dit wordt geen gewoon gesprek.

Leen vertelde hoe het allemaal begon: een vierjarige kleuter met een microfoon in de hand, een bandrecorder, en een grote zus die ze zonder pardon opzij duwde. “Nee, IK wil zingen!” Het zit in haar DNA, dat hoor je, dat voel je.

Ze groeide op in Heist-op-den-Berg, tussen de platen van The Beatles, ABBA, Dolly Parton, Bruce Springsteen, The Mamas and The Papas. Ze zong mee, ze leefde mee, ze ademde muziek.

En toen haar zus een gitaar kocht, was het alsof er een deur openging. Leen stapte erdoor en is nooit meer teruggekeerd.

Van PJ Harvey tot Sinéad O’Connor, van Jeff Buckley tot Joni Mitchell — Leen slorpte alles op. Ze schreef haar eerste songs, speelde in bandjes, leerde het vak door te doen, te vallen, op te staan, opnieuw te proberen.

En dan, begin jaren 2000, gebeurde er iets dat haar richting voorgoed veranderde: Lucinda Williams’ *Car Wheels On A Gravel Road*. Ze vond het in de disco-bib van Heist-op-den-Berg. En ze was *blown away*.

Vanaf dat moment vloeide Americana door haar aderen. Alt-country werd haar thuis. En dat hoor je in alles wat ze maakt.

Onder haar artiestennaam **Katy Too** bracht ze drie albums uit:

- **Quest for Honey** (2012)
- **Nine Lives** (2016)
- **Fortysomething** (2022)

Allemaal in eigen beheer, onder haar eigen label PedalPoint. Allemaal met haar eigen stem, haar eigen verhalen, haar eigen waarheid.

Ze werd gedraaid op Radio 1, Radio 2, independents. Ze stond op podia, in muziekcafés, in zalen waar mensen kwamen luisteren — echt luisteren.

En telkens opnieuw bewees ze dat ze een muzikale duizendpoot is. Een vrouw die haar eigen weg baant, zonder compromissen.

Toen Leen binnenkwam, voelde ik het meteen: power. Maar ook warmte. Energie. Karakter.

Ze is iemand die op haar doel afgaat zoals een roofdier — maar dan met goede bedoelingen. Gefocust, gedreven, maar nooit hard om hard te zijn.

Ze vertelde veel over zichzelf, en gelukkig maar — daar dient *De Uitnodiging* voor. Over haar muziek, haar albums, haar invloeden. Maar ook over haar partner, de liefde voor partner, de liefde voor muziek, de liefde voor het leven.

Ze praatte open, eerlijk, zonder rem. En dat siert haar.

Leen is een lieve vrouw met een harde kern. Een kern die gevormd is door jaren muziek, door vallen en opstaan, door keuzes maken, door trouw blijven aan zichzelf. Ze is actief op sociale media, ze deelt, ze inspireert, ze creëert — maar altijd op haar manier.

Ze is iemand die je meteen voelt. Iemand die binnenkomt en een spoor van energie achterlaat. Iemand die je graag opnieuw ziet.

En eerlijk? Mijn mening — in de positieve zin van het woord: **een topwijf**. Een vrouw die staat, die weet wat ze wil, die haar eigen pad bewandelt en daar trots op mag zijn.

Wanneer ik aan Leen terugdenk, zie ik een vrouw die muziek niet alleen maakt, maar leeft. Een vrouw die haar roots meedraagt, haar invloeden eert, en toch altijd haar eigen stem blijft volgen. Een vrouw met vuur, met karakter, met een hart dat klopt op het ritme van haar eigen songs. Ze kwam binnen als Katy Too, de singer-songwriter. Maar ze vertrok als Leen — de vrouw, de kracht, de ziel achter de muziek. Mijn mening? Een topwijf in de positieve zin van het woord, iemand die staat, die leeft, die voelt.

Haar eerlijkheid is ontwapenend, haar passie aanstekelijk, haar karakter onverzettelijk. Ze praat met dezelfde intensiteit waarmee ze zingt: rechtuit, warm, zonder franjes. En precies daardoor raakt ze je — als mens én als artiest. Leen is iemand die je graag opnieuw ziet, omdat ze iets in beweging zet zonder dat ze het zelf beseft. Ze mag van mij altijd terugkomen, want zulke vrouwen zijn zeldzaam.

Dit was geen interview — dit was een ontmoeting met een vrouw die bewijst dat passie, karakter en authenticiteit de mooiste melodieën schrijven.

Vocalix (Ingrid Tokka & Xavier Christiaens)

Sommige gasten komen binnen en je voelt het meteen: *dit wordt goed*. Dat had ik bij **Ingrid Tokka** en **Xavier Christiaens**, het koppel dat samen de alt/tenor en bas vormt van het vocaal ensemble **Vocalix**. Ze kwamen als duo, maar je voelde de aanwezigheid van de hele groep — Joke (sopraan) en Heidi (alt) waren er niet bij door andere verplichtingen, maar dat is nu eenmaal zo in de muziekwereld. Het hoort bij de hobby, bij het leven, bij de realiteit van artiesten die hun passie combineren met werk, gezin en agenda's die soms botsen.

Maar Ingrid en Xavier vulden de studio moeiteloos op hun eentje.

Vanaf het moment dat ze binnenkwamen, voelde ik een soort warmte, een soort vanzelfsprekende harmonie. Ze keken naar elkaar zoals mensen dat doen die niet alleen samen zingen, maar samen leven. En ik dacht: *yes, dit wordt een fijn gesprek*. En inderdaad — niets was minder waar.

Vocalix is geen klassiek popkoor, geen massagroep, geen verzameling stemmen die elkaar verdringen. Het is een **vocaal ensemble** dat werkt met close harmony, met finesse, met kleur. Ze zingen pop, lichte muziek, jazz, rock, ballads, gospel, kerstliederen — a capella of met begeleiding, afhankelijk van de setting. Ze treden op bij concerten, recepties, themashows, huwelijken, kerstconcerten… En telkens opnieuw brengen ze kwaliteit, warmte en muzikaliteit.

Ingrid is alt/tenor — een stemkleur die je niet vaak hoort bij vrouwen, en precies daarom zo bijzonder. Xavier is bas — de fundering, de diepte, de grondtoon waarop alles rust. Samen vormen ze een duo dat perfect in elkaar klikt, zowel muzikaal als persoonlijk.

Tijdens het gesprek gebeurde er iets dat me even achterover deed vallen: Ingrid onthulde haar leeftijd. En eerlijk? Ze ziet er letterlijk tien jaar jonger uit. Xavier trouwens ook, maar bij een vrouw valt dat toch altijd net dat tikkeltje meer op. Ze straalt, ze leeft, ze lacht — en dat zie je.

Ze vertelden over Vocalix, over hun optredens, over hun repertoire, over de dynamiek binnen de groep. Maar ook over elkaar. Over hoe het is om samen te zingen, samen te leven, samen op een podium te staan. En dat maakte het gesprek niet alleen muzikaal interessant, maar ook menselijk warm.

Wat mij het meest raakte, was hoe natuurlijk ze samen zijn. Geen ingestudeerde antwoorden, geen façade, geen "wij moeten hier iets bewijzen". Gewoon twee mensen die houden van muziek, van elkaar, van wat ze doen.

Ze vullen elkaar aan zoals stemmen dat doen in een goed arrangement: de ene draagt, de andere kleurt, en samen ontstaat er iets dat groter is dan de som van de delen.

En dat voel je.

Wanneer ik aan Ingrid en Xavier terugdenk, zie ik twee mensen die niet alleen zingen, maar elkaar dragen. Ze brengen een soort vanzelfsprekende harmonie mee, een warmte die je meteen voelt zodra ze de studio binnenstappen.

Ze zijn een duo dat elkaar perfect aanvult, muzikaal én menselijk, en dat maakt elk gesprek met hen bijzonder. Ingrid verraste me met haar leeftijd — ze ziet er tien jaar jonger uit, en dat straalt ze ook uit: levendig, energiek, vol plezier. Xavier staat naast haar met dezelfde rust en dezelfde kracht, en samen vormen ze een fundament dat je niet kunt faken.

Ze vertelden openhartig over Vocalix, over hun optredens, over de dynamiek binnen de groep, maar ook over hoe het is om samen te zingen en samen te leven. Dat maakte het gesprek niet alleen muzikaal interessant, maar ook menselijk warm en oprecht. Ze zijn al meerdere keren in de studio geweest, en elke keer opnieuw brengen ze dezelfde positieve energie mee — misschien zelfs meer dan de keer ervoor. Ze zijn welkom, altijd. Want sommige gasten komen niet alleen zingen; ze brengen iets binnen dat blijft hangen, lang nadat de microfoons zijn uitgezet.

Dit was geen interview — dit was een ontmoeting met twee mensen die bewijzen dat verbondenheid, muzikaliteit en oprechte warmte de mooiste harmonie vormen.

Emly Starr

Sommige mensen kruisen je pad op een moment dat je het niet verwacht, en toch blijft die ontmoeting je een leven lang bij. Zo was het met **Emly Starr** — of beter: **Marie-Christine Mareels**, de vrouw achter de stem, achter de glitter, achter de geschiedenis.

Ik leerde haar voor het eerst kennen in **1986**, lang voordat ik ooit dacht dat ik haar nog eens zou interviewen. Ik werkte toen in de industriële bouw, bezig met de renovatie van wat nu het **Globe Show Center** is in Denderleeuw. Tijdens een middagpauze zat ik op de grond, mijn boterhammen in de hand, toen Emly en haar man **Tony Winter** voorbij wandelden. En eerlijk? Het eerste wat me opviel waren haar lange benen in een minirok. Je kon er niet naast kijken.

En ik — jong, onbezonnen, spontaan — zei haar rechtuit dat ze mooie benen had. Niet wetende dat de man naast haar haar echtgenoot was. Maar in plaats van ongemakkelijk te worden, schoten ze allebei in de lach. Emly vertelde me toen dat **"Lady Longlegs"** haar bijnaam was geworden — haar handelsmerk, zei ze met een knipoog. Dat moment typeerde haar helemaal: elegant, speels, zelfverzekerd, maar tegelijk zo warm en benaderbaar. Geen diva, geen afstand, gewoon een vrouw die kon lachen met zichzelf en met het leven.

Dat korte moment is me altijd bijgebleven.

Emly Starr is een naam die in Vlaanderen klinkt als een klok. Ze begon als "Heidi", werd later **Emly Starr**, en bracht Engelstalige pop en disco die perfect paste in de tijdsgeest van de jaren '70 en '80. Ze stond in **Tokio** op het World Popular Song Festival, ze had hits, ze vormde de disco-act **Emly Starr Explosion**, en in **1981** vertegenwoordigde ze België op het **Eurovisiesongfestival** met *Samson*. Ze werd dertiende, maar haar passage werd iconisch.

Ze speelde in films, bracht albums uit, reisde de wereld rond — en werd vooral in **Japan** bijzonder populair. Maar achter dat alles zat een vrouw die veel meer was dan glitter en glamour.

Samen met haar man Tony Winter bouwde ze het **Globe Show Center** uit tot een plek die een vaste waarde werd in de Vlaamse showbizz. Daar werd in 1989 het eerste seizoen van *Tien Om Te Zien* opgenomen. Ze verhuurden apparatuur, ondersteunden producties, organiseerden evenementen — ze waren een motor achter de schermen.

Later evolueerde het bedrijf naar **HD Ledshine**, een internationale speler in LED-schermen voor grote evenementen. Van Vlaanderen tot ver daarbuiten.

En toch bleef Emly altijd bescheiden. Altijd warm. Altijd menselijk.

Toen ik haar jaren later opnieuw ontmoette voor een interview, was dat opnieuw in het Globe Show Center — intussen overgenomen door haar dochter, maar Emly hield nog altijd een oogje in het zeil. Ze gaf me een rondleiding, toonde me haar bureau, en daar hing een prachtige tekening van Tony, haar man die ze enkele jaren geleden moest afgeven. Je voelde de liefde nog in de ruimte hangen.

We hadden een fijne, gezellige babbel. De opname was technisch niet goed genoeg voor de radio, dus vroeg ik haar of we het opnieuw konden doen — dit keer in de studio. En zonder één seconde te twijfelen zei ze: *"Ja, natuurlijk."* Dat typeert haar. Warm, toegankelijk, zonder kapsones.

Emly is een schatje, in de echte zin van het woord. Een vrouw die veel heeft meegemaakt, veel heeft gegeven, veel heeft gedragen. Ze verloor haar man, haar partner in liefde én in zaken, maar ze bleef rechtstaan. Ze bleef wandelen in Denderleeuw, genieten van erfgoedroutes, van muziek in 't Kasteeltje, van rommelmarkten in Welle — kleine dingen die voor haar groot zijn.

Ze is iemand die je meteen in je hart sluit. Iemand die alle geluk van de wereld verdient. Iemand die je nooit vergeet.

Wanneer ik aan Emly terugdenk, zie ik een vrouw die veel meer is dan een artieste uit de jaren '80. Ze is een vrouw met een verhaal, met kracht, met zachtheid, met een hart dat groter is dan haar carrière. Ze heeft me geraakt — toen in 1986, en opnieuw tijdens onze gesprekken. Ze is bescheiden, warm, toegankelijk, en tegelijk een icoon dat zonder moeite op een voetstuk mag staan. Ze heeft een plaatsje veroverd in mijn hart!

Dit was geen interview — dit was een ontmoeting met een vrouw die bewijst dat charme, menselijkheid en doorzettingskracht de mooiste erfenis vormen die een artiest kan nalaten.

Kris Janssens

Soms komt er iemand op je pad waarvan je denkt: *hoe is dit in godsnaam mogelijk?* Dat had ik bij **Kris Janssens**. Een man die meer dan twintig jaar radio- en televisieverslaggever was bij de VRT, iemand die je normaal alleen hoort of ziet op nationale media… en plots zit hij gewoon bij mij in de studio. Hoe zot kan de wereld worden.

Hij werd geïntroduceerd door collega-DJ en zanger **Raf Verelst**, en vanaf het moment dat ik Kris contacteerde, was hij meteen enthousiast. Dat verraste me. Niet omdat hij het niet zou willen, maar omdat je van iemand met zijn carrière verwacht dat hij moeilijk bereikbaar is, of dat er een muur van formaliteit tussen zit. Maar niets daarvan. Kris was warm, open, nieuwsgierig — precies zoals je hoopt dat een journalist is.

Kris vertelde honderduit over zijn werk, maar vooral over **Cambodja**, zijn tweede thuis. Sinds 2016 woont hij in Phnom Penh, midden in Zuidoost-Azië, waar hij als freelance reporter, videomaker en verhalenverteller werkt. Hij spreekt zelfs **Khmer**, de taal van het land — iets wat je niet zomaar leert, maar wat toont hoe diep hij zich in die cultuur heeft ondergedompeld.

Hij maakt reportages over mensenrechten, sociale kwesties, armoede, ontwikkeling, maar vooral: over **mensen**. Gewone mensen, met dromen, zorgen, verhalen. Hij kijkt niet neer op hen, hij kijkt *naar* hen. En dat voel je in alles wat hij vertelt.

Wat me het meest raakte, was zijn verhaal over de **waterputten**. In veel Cambodjaanse dorpen is er nauwelijks toegang tot drinkbaar water. Kinderen moeten soms kilometers lopen met jerrycans, alleen maar om water te halen — iets wat voor ons zo vanzelfsprekend is.

Kris helpt mee om daar verandering in te brengen. Via sponsoring en benefieten worden waterputten geboord. Voor **€350** kan er al één put worden aangelegd. En wie dat bedrag sponsort, krijgt zelfs een waterput die zijn of haar naam draagt.

Dat vond ik zo'n mooi, menselijk initiatief. Geen grote woorden, geen wereldreddende ambities, maar gewoon: mensen helpen met iets dat iedereen zou moeten hebben. Water. Leven.

Dat is een actie waar zelfs ik volledig achter sta.

Ditmaal had ik geen zanger of artiest in de studio, maar een journalist van de openbare omroep — en wat voor één. Kris vertelde met zoveel passie, zoveel inzicht, zoveel respect voor de mensen over wie hij werkt, dat ik soms gewoon even stil werd. Hij is geen man die sensatie zoekt. Hij zoekt **waarheid**. Hij zoekt **menselijkheid**. Hij zoekt **verhalen die ertoe doen**.

En dat maakt hem bijzonder.

Aan het einde van het gesprek zei hij iets dat me nog altijd bijblijft: *"Als jullie ooit naar Cambodja willen komen, dan ben ik jullie gids."* Hoe schoon is dat. Geen holle belofte, geen beleefdheidszin — maar oprecht gemeend. Je voelde dat.

Wanneer ik aan Kris terugdenk, zie ik een man die zijn leven niet kleiner heeft gemaakt, maar groter. Iemand die niet bang was om zijn veilige carrière bij de VRT achter te laten en de wereld in te trekken, niet om zichzelf te bewijzen, maar om dichter bij de verhalen te komen die ertoe doen. Hij koos niet voor comfort, maar voor betekenis. En dat voel je in alles wat hij vertelt. Zijn woorden dragen geen sensatie, geen ego, geen drang om te scoren — alleen menselijkheid, nieuwsgierigheid en een diep respect voor de mensen over wie hij werkt.

Hij sprak over Cambodja alsof het zijn tweede huid was. Niet als toerist, niet als buitenstaander, maar als iemand die er leeft, ademt, luistert. Hij kent de taal, de cultuur, de geuren, de ritmes van het land. En wanneer hij vertelt over de kinderen die kilometers moeten lopen voor water, voel je dat hij dat niet alleen heeft gezien, maar ook heeft gevoeld. Zijn engagement voor de waterputten raakte me diep. Voor €350 een put boren die een hele gemeenschap toegang geeft tot water — het is zo eenvoudig en tegelijk zo levensveranderend. Dat hij zich daarvoor inzet, zonder grote woorden, zonder zichzelf op de voorgrond te plaatsen, zegt alles over wie hij is.

Wat me misschien nog het meest trof, was zijn rust. Zijn manier van praten, zijn manier van kijken, zijn manier van aanwezig zijn. Hij is een journalist die niet alleen observeert, maar ook begrijpt. Iemand die niet alleen registreert, maar ook verbindt. En dat maakt hem bijzonder. Hij bracht geen show mee, geen façade, geen mediagewoontes — alleen zichzelf. En dat is soms het mooiste wat iemand kan doen.

Dit was geen interview — dit was een ontmoeting met een man die bewijst dat echte journalistiek begint bij luisteren, bij menselijkheid, en bij de moed om de wereld van dichtbij te willen zien.

Sarah Knight

Sommige gasten komen niet in je leven via de klassieke weg, maar via een zijdeur, een onverwachte scène, een plek waar je zelf ook af en toe op het podium staat. Zo leerde ik **Sarah Knight** kennen — in **Don Vitalski's Legendarische DinsdagClub**, een plek waar alles kan en niets moet. Een revue-avond die leeft op chaos, creativiteit, burlesque, punk, dans, comedy en alles daartussen. Een plek waar artiesten zichzelf mogen zijn, zonder filter.

En daar stond zij. Sarah Knight. Danseres. Performer. Levenskunstenaar. Een vrouw die beweegt alsof haar lichaam een taal spreekt die wij nog moeten leren.

Ik zag haar voor het eerst op het podium van de DinsdagClub. Niet zomaar als danseres, maar als **paaldanseres** en **burlesque-performer**. En eerlijk? Ik had tot dan toe een heel ander beeld van burlesque. Ik dacht dat het iets ordinairs was, iets vulgairs, iets dat vooral draait om bloot. Maar toen ik haar bezig zag, gingen mijn ogen open.

Sarah legde me later uit dat burlesque een **erkende dansvorm** is. Een kunstvorm. Een spel van expressie, kracht, elegantie, humor en zelfvertrouwen. En ik kan dat alleen maar beamen. Wat zij doet, is geen goedkope show — het is schoonheid, stijl, controle, en vooral: vrijheid.

Sarah is niet alleen burlesque-artieste. Ze is ook **freestyle danseres**, iemand die beweegt zoals ze ademt. In de zomer geeft ze workshops in de buitenlucht, gewoon omdat ze gelooft dat dans voor iedereen is. Dat vond ik mooi — dat pure, dat vrije, dat menselijke.

En dan vertelde ze nog iets dat me verraste: ze is ook **naaktmodel**. Niet als provocatie, niet als shockeffect, maar als vorm van kunst, van zelfexpressie, van lichaam als canvas. Ze vertelde erover zonder schaamte, zonder gêne, zonder excuses. En ik kon me perfect voorstellen dat jonge vrouwen zich daartoe laten bewegen — niet om bekeken te worden, maar om zichzelf te leren kennen.

En voor alle duidelijkheid: nee, ik heb haar niet gevraagd om uit de kleren te gaan. Dat hoefde ook niet. Het ging niet over bloot. Het ging over **begrip**.

De DinsdagClub is een wereld op zich. Een plek waar artiesten zoals Sarah, Miss Honey Bee, Amour D'Or en zoveel anderen hun creativiteit laten stromen. Een plek waar je niet beoordeeld wordt, maar gevierd. Waar je niet moet passen in een vakje, maar gewoon mag bestaan.

En Sarah past daar perfect. Ze is een dromer, een vlinder, een zoeker — zoals ze zelf zegt. Maar vooral: een vrouw die haar eigen verhaal schrijft, op haar eigen manier.

Wanneer ik aan Sarah terugdenk, zie ik een vrouw die haar lichaam niet gebruikt om te choqueren, maar om te vertellen. Ze beweegt met een vanzelfsprekendheid die je niet kunt faken, alsof elke spier, elke draai, elke blik een stukje van haar verhaal draagt.

Ze heeft me laten zien dat dans niet alleen een kunstvorm is, maar ook een taal — een taal die soms meer zegt dan woorden ooit kunnen.

Wat zij doet, is geen spektakel om het spektakel. Het is expressie, vrijheid, kracht, kwetsbaarheid en schoonheid in één beweging.

Voor ik haar ontmoette, had ik een heel ander beeld van burlesque. Ik dacht dat het iets ordinairs was, iets dat vooral draait om bloot en provocatie. Maar Sarah heeft dat beeld volledig doorbroken. Ze legde me uit dat burlesque een erkende dansvorm is, met geschiedenis, stijl, humor en elegantie. En toen ik haar bezig zag, begreep ik het. Het was niet vulgair, niet goedkoop — het was kunst. Kunst die speelt met verwachtingen, met lichaamstaal, met zelfvertrouwen. Kunst die vrouwen niet kleiner maakt, maar groter.

Wat me misschien nog het meest raakte, was haar openheid. Ze vertelde zonder schaamte dat ze ook naaktmodel is, niet om bekeken te worden, maar om te tonen dat een lichaam geen object is, maar een verhaal. Ze sprak erover met een soort rust, een soort vanzelfsprekendheid die je alleen hebt wanneer je volledig in het reine bent met wie je bent. En ik kon me perfect voorstellen dat jonge vrouwen zich daardoor laten inspireren — niet om uit de kleren te gaan, maar om zichzelf te durven zijn.

Sarah is een dromer, een vlinder, een zoeker — zoals ze zelf zegt. Maar ze is ook iemand die haar eigen pad bewandelt, zonder zich te verontschuldigen. Ze geeft workshops in de buitenlucht, gewoon omdat ze gelooft dat dans voor iedereen is. Ze staat op het podium van de DinsdagClub alsof ze daar thuishoort, alsof die plek speciaal voor haar is uitgevonden. En misschien is dat ook zo. Want sommige mensen hebben geen podium nodig — ze *zijn* het podium.

Ze heeft me geleerd dat schoonheid niet zit in wat je toont, maar in hoe je het toont. Dat kwetsbaarheid soms de sterkste vorm van zelfvertrouwen is. En dat kunst niet altijd netjes, klassiek of voorspelbaar moet zijn om waardevol te zijn. Soms is kunst gewoon iemand die durft te bewegen zoals zij dat doet.

Dit was geen interview — dit was een ontmoeting met een vrouw die bewijst dat authenticiteit, lichaamstaal en zelfexpressie evenveel waard zijn als eender welke klassieke kunstvorm.

Nina Babet II

Sommige artiesten kom je niet tegen via de grote podia of de bekende namen, maar via een stille ontdekking. Een stem die je raakt, een persoonlijkheid die je nieuwsgierig maakt, een warmte die je meteen voelt. Zo kwam **Nina Babet** in mijn leven.

Ik vond haar tijdens een van mijn speurtochten op het internet. Wat me meteen trof, was dat ze **geboren is in Engeland**, ergens rond **1975**, en later naar België verhuisde. Dat verklaart veel: haar internationale uitstraling, haar perfecte Engels, haar soulvolle manier van zingen. Maar het was vooral haar muziek die me overtuigde. Er zat iets in haar stem dat bleef hangen — zacht, warm, krachtig, eerlijk.

En dan ontdekte ik wie ze allemaal had begeleid: **Milow, Gustaph, Ozark Henry, Admiral Freebee, Natalia**, en nog zoveel anderen. Een backing vocaliste van dat niveau, iemand die al jaren meedraait in de Belgische muziekscene, iemand die zowel pop als soul als elektronische muziek aankan… dat is geen toeval. Dat is vakmanschap.

Maar wat me uiteindelijk deed beslissen om haar te vragen voor *De Uitnodiging*, was niet alleen haar talent. Het was haar **menselijkheid**.

Toen ik haar contacteerde, was ze meteen vriendelijk, warm, open. Geen diva-allures, geen afstand, geen "ik ben te belangrijk voor dit programma". Integendeel. Ze vertelde dat ze net bezig was met haar **tuintje in te richten**, dat ze nog wat kleine spulletjes zocht, dat ze genoot van de simpele dingen. Dat vond ik mooi. Een artieste die op grote podia staat, maar tegelijk praat over planten, potjes en buitenlucht — dat is iemand die met beide voeten op de grond staat.

Toen ze de studio binnenkwam, voelde ik meteen een klik. Het was alsof we elkaar al jaren kenden. Ze bracht een warmte mee die de hele ruimte vulde, een soort vanzelfsprekende zachtheid die je niet kunt faken. We praatten over muziek, over haar Engelse roots, over haar werk als backing vocaliste, maar ook over doodgewone dingen. En dat maakte het gesprek net zo bijzonder.

Nina is iemand die **niet graag in de spotlights** staat. Ze kiest bewust voor de achtergrond, voor harmonie, voor ondersteuning. Maar laat één ding duidelijk zijn: haar talent hoeft voor niemand onder te doen. Ze heeft een stem die een hele zaal kan dragen, een muzikaliteit die je niet kunt aanleren, en een professionaliteit waar veel artiesten alleen maar van kunnen dromen.

In januari 2025 bracht ze zelfs een eigen EP uit: **Live at Alaska Studios**. Puur, eerlijk, muzikaal — helemaal Nina.

Later ben ik nog naar een voorstelling van haar gaan kijken, samen met **Tom Vanstiphout**. Een soort huiskamerconcertje in een café. Intiem, warm, heerlijk. Het soort optreden dat je niet vergeet omdat het voelt alsof je in iemands woonkamer zit, met muziek die rechtstreeks in je hart kruipt.

Wanneer ik aan Nina terugdenk, zie ik een vrouw die muziek niet gebruikt om zichzelf te bewijzen, maar om te verbinden.

Ze is geen artieste die de spotlights opzoekt, geen stem die schreeuwt om aandacht. Ze is iemand die de ruimte vult met warmte, met zachtheid, met een soort vanzelfsprekende menselijkheid die je niet vaak meer tegenkomt. Haar talent is groot, maar haar ego is klein — en dat maakt haar net zo bijzonder.

Wat me het meest trof, was hoe **gewoon** ze durft te zijn. Terwijl ze op podia staat met artiesten als Milow, Gustaph, Ozark Henry en Natalia, praat ze met evenveel enthousiasme over haar **tuintje**, over kleine spulletjes die ze nog zoekt, over het plezier van iets nieuws planten of iets kleins herinrichten. Dat contrast — tussen de grote podia en de kleine dagelijkse dingen — maakt haar menselijk, tastbaar, echt. Het is alsof ze moeiteloos schakelt tussen werelden, zonder zichzelf te verliezen.

Later, toen ik haar samen met Tom Vanstiphout zag optreden in dat kleine café, voelde ik opnieuw diezelfde intimiteit. Het was geen groot concert, geen show met licht en glitter. Het was een huiskamergevoel, een warme avond waar muziek niet iets was dat je *hoorde*, maar iets dat je *voelde*. Nina zong met een soort zachtheid die je niet kunt faken — een stem die niet probeert te imponeren, maar die je gewoon meeneemt. En dat is misschien wel haar grootste kracht: ze raakt je zonder dat ze het probeert.

Wat ik van haar geleerd heb, is dat je niet luid hoeft te zijn om gehoord te worden. Dat je niet op de voorgrond hoeft te staan om impact te hebben. Dat je talent niet minder waard is omdat je het niet uitschreeuwt. Nina is iemand die haar plaats in de muziekwereld verdient door wie ze *is*, niet door hoe hard ze zich profileert. Ze is een artieste die de schaduw niet vreest, omdat ze weet dat ze daar net zo hard straalt.

Ze heeft me geraakt door haar eenvoud, haar humor, haar warmte, haar talent — maar vooral door haar menselijkheid. Ze is een vrouw die geen façade nodig heeft, geen glitter, geen grote woorden. Ze is echt. En dat is misschien wel het mooiste wat een mens kan zijn.

Dit was geen interview — dit was een ontmoeting met een vrouw die bewijst dat zachtheid, talent en authenticiteit soms meer impact hebben dan eender welk podiumlicht.

Veronique Vanhoucke

Sommige artiesten komen je leven binnen als een zachte bries, anderen als een storm. En dan heb je mensen zoals **Veronique Vanhoucke** — een vrouw die binnenkomt als een lichtflits. Niet luid, niet opdringerig, maar met een aanwezigheid die je onmogelijk kunt negeren.

Ik wist al dat ze een internationaal erkende pianiste was, een "piano rebel", iemand die klassieke muziek benadert alsof het rock & roll is. Maar niets had me kunnen voorbereiden op de vrouw die uiteindelijk mijn studio binnenwandelde. Een vrouw uit **Oostende**, net als ik. En dat alleen al maakte haar bijzonder.

Veronique werd geboren in Oostende en begon op haar vijfde piano te spelen. Op haar achtste won ze haar eerste wedstrijd. Op haar tiende stond ze in de USSR voor televisiecamera's, begeleid door Sovjetmilitie. Op haar vijftiende speelde ze in het Vaticaan en werd ze ontvangen door de paus. Dat zijn geen anekdotes. Dat zijn hoofdstukken uit een leven dat al vroeg wist waar het naartoe wilde.

Ze studeerde aan het Koninklijk Conservatorium van Gent, waar ze haar master behaalde. Ze volgde masterclasses bij grootheden, werkte met componisten, en ontwikkelde een passie voor hedendaagse muziek — John Cage, George Crumb, Boulez, Feldman. Ze is niet zomaar een pianiste. Ze is een **kunstenaar**.

En dat voel je in alles wat ze doet.

Wat mij meteen opviel, was haar uitstraling. Blond haar, een elegant figuur, ogen die tegelijk lief en streng kunnen zijn. Ze is ook model, en dat zie je. Maar het is geen ijdelheid — het is identiteit. Ze zegt zelf dat ze niet wil verdwijnen in het zwart, zoals zoveel klassieke muzikanten. Ze wil zichzelf zijn, volledig, zonder excuses.

En dat is precies wat ze doet.

Ze speelt piano met een sensualiteit die je niet vaak ziet in de klassieke wereld. Niet om te provoceren, maar omdat het bij haar hoort. Omdat muziek voor haar geen museumstuk is, maar een levend organisme dat je mag aanraken, voelen, ademen.

Toen ze de studio binnenkwam, was het alsof de temperatuur een paar graden steeg. Niet door arrogantie, niet door drama, maar door pure aanwezigheid. Zelfs onze voorzitter wist niet waar kijken — zijn kin lag bijna op de grond. En ik kon hem geen ongelijk geven.

Maar achter die schoonheid zat een warme, vriendelijke vrouw. Geen diva, geen afstand, geen kapsones. Ze had een rit van bijna twee uur achter de rug vanuit Rijsel, waar ze woont, maar ze kwam binnen alsof ze gewoon even langs de bakker was geweest. Rustig, glimlachend, open.

We praatten over muziek, over Oostende, over hedendaagse kunst, over reizen, over haar optredens in Italië. En ik voelde meteen: dit is iemand die leeft voor haar kunst, maar die tegelijk mens blijft.

Enkele maanden later trad ze op bij de DinsdagClub — dit keer in **Oostende**. Mijn geboortestad.

De stad waar ik mijn eerste zes levensjaren doorbracht, in de Vuurtorenwijk, den Opex. Ik kon dat niet laten liggen. Ik reed ernaartoe, niet alleen om zelf op te treden, maar vooral om Veronique opnieuw te zien.

Het werd een avond die ik nooit zal vergeten. Haar optreden was formidabel — intens, sensueel, technisch verbluffend. Maar het was vooral het weerzien dat me raakte. Daar stond ze, in mijn stad, in mijn wijk, op een podium dat ik kende uit mijn jeugd. Twee werelden die elkaar vonden: mijn verleden en haar heden, mijn roots en haar kunst.

Het voelde bijna symbolisch.

Wanneer ik aan Veronique terugdenk, zie ik een vrouw die weigert te kiezen tussen discipline en vrijheid. Tussen techniek en emotie. Tussen sensualiteit en virtuositeit. Tussen kunst en leven.

Ze heeft me geleerd dat klassieke muziek niet stoffig hoeft te zijn. Dat een pianiste niet onzichtbaar hoeft te zijn. Dat rebellie niet schreeuwt, maar fluistert. Dat schoonheid geen nadeel is, maar een kracht. En dat kunst pas echt wordt wanneer je durft te zijn wie je bent — volledig, zonder compromissen.

Veronique is een vrouw die haar eigen pad bewandelt, met vuur in haar hart en muziek in haar bloed. Ze is een rebel, een romanticus, een virtuoos, een kunstenares. Maar bovenal: ze is een mens die je raakt, zonder dat ze het probeert.

Dit was geen interview — dit was een ontmoeting met een vrouw die bewijst dat kunst, schoonheid en authenticiteit perfect kunnen samenvallen in één persoon.

Jenne Decleir

Sommige mensen kom je tegen op een manier die je niet kunt plannen. Niet via een afspraak, niet via een mail, niet via een formele uitnodiging — maar gewoon, spontaan, op een podium waar alles kan en niets moet. Zo leerde ik **Jenne Decleir** kennen.

Het was tijdens een van mijn optredens in de Dinsdagclub. Ik bracht mijn nummer, volledig in mijn eigen wereld, toen ik plots merkte dat iemand op het podium was komen staan. Niet om te storen, niet om aandacht te trekken, maar om mee te spelen. En dat was Jenne. Hij pakte zijn gitaar, glimlachte, en speelde alsof hij al jaren deel uitmaakte van mijn act. Hoe tof was dat. Dat moment alleen al was genoeg om te weten: deze man moet ik uitnodigen.

Iedereen ziet het meteen: Jenne lijkt als twee druppels water op zijn vader, **Jan Decleir**. Hetzelfde gezicht, dezelfde blik, dezelfde aanwezigheid. Maar wie hem leert kennen, merkt snel dat hij geen kopie is. Hij is Jenne — met zijn eigen stijl, zijn eigen stem, zijn eigen manier van zijn.

Hij lijkt misschien ruig, met zijn baard, zijn uitstraling, zijn Antwerpse bravoure. Maar achter dat uiterlijk zit een **peperkoeken hartje**. Warm, zacht, vriendelijk, oprecht. Een man die je meteen op je gemak stelt, die lacht met zijn eigen zotte momenten, en die tegelijk diep kan gaan wanneer het over kunst of leven gaat.

Jenne is een veelzijdige artiest. Hij acteert in theater, film en televisie. Hij speelde in *Familie*, stond op het podium met monologen zoals *Sacrale Vertelsels*, en was te zien in de film *8eraf*, het vervolg op de iconische jongerenreeks *W817*.

Maar hij is ook muzikant. Hij was de zanger van de Nederlandstalige reggae- en skagroep **Hotel Amigo**, en tegenwoordig brengt hij intieme muziek die ergens zweeft tussen vertelling, poëzie en akoestische warmte. Bij Croque Musique in het Stadsmagazijn Antwerpen zag je hem in zijn element: rauw, eerlijk, ongefilterd.

Dat is Jenne. Geen glitter, geen façade. Gewoon een man met een gitaar en een verhaal.

Na ons spontane podiummoment in de Dinsdagclub was de klik er meteen. Hij zei dat ik altijd welkom was bij hem thuis — hij heeft zijn eigen studio. Het is er nog niet van gekomen, maar het staat op mijn planning. En ik weet nu al dat dat een bijzondere dag wordt.

Want het talent dat Jenne heeft, zie je niet bij iedereen. Integendeel. Hij heeft het niet van vreemden — kijk maar naar zijn ouders — maar hij heeft er wel zijn eigen draai aan gegeven. Hij is geen kopie van Jan of Sofie. Hij is een Decleir, ja, maar vooral: hij is **Jenne**.

Wanneer ik aan Jenne terugdenk, zie ik een man die niet in één vakje past. Hij is geen stereotype acteur, geen klassieke muzikant, geen voorspelbare performer.

Hij is iemand die leeft vanuit zijn buikgevoel, vanuit zijn hart, vanuit een soort innerlijke motor die hem voortstuwt zonder dat hij zichzelf ooit verliest. Hij is een Decleir, ja — dat zie je, dat voel je — maar hij is tegelijk helemaal zichzelf.

Wat mij het meest raakte, was zijn **spontaniteit**. Dat moment in de Dinsdagclub, toen hij zonder nadenken zijn gitaar nam en gewoon begon mee te spelen, was geen show, geen trucje, geen ego. Het was puur plezier, puur menselijkheid. Hij voelde dat het klopte, en hij deed het. Zo simpel, zo eerlijk. En precies dat maakt hem bijzonder. Veel artiesten zouden twijfelen, nadenken, afwegen. Jenne niet. Hij springt erin, omdat hij leeft in het moment.

En ja, hij lijkt soms ruig. Soms met baard, soms zonder — maar altijd met diezelfde blik die tegelijk zacht en scherp is. Een blik die zegt: “Ik heb veel gezien, maar ik ben nog lang niet klaar.” Achter dat ruige randje zit een **peperkoeken hartje**, een warmte die je voelt zodra hij begint te praten. Hij is iemand die je meteen op je gemak stelt, iemand die lacht met zichzelf, iemand die geen muur optrekt tussen zichzelf en de wereld.

Wat me ook trof, was zijn uitnodiging om eens bij hem thuis langs te komen, in zijn eigen studio. Dat is geen beleefdheidszin. Dat is Jenne die zegt: “Mijn deur staat open.” En dat zegt veel over wie hij is. Hij deelt zijn wereld, zijn muziek, zijn ruimte, zonder voorwaarden. Het is er nog niet van gekomen, maar het staat op mijn lijst — en ik weet dat het een bijzondere ontmoeting wordt.

Wat ik van hem geleerd heb, is dat kunst niet altijd netjes hoeft te zijn. Dat authenticiteit soms meer indruk maakt dan perfectie. Dat spontaniteit een kracht is. Dat je niet luid hoeft te zijn om aanwezig te zijn. Dat je niet moet kiezen tussen muziek en theater, tussen ernst en humor, tussen ruigheid en zachtheid — dat je gewoon jezelf mag zijn, in al je lagen.

Jenne is iemand die je raakt zonder dat hij het probeert. Iemand die je onthoudt, niet omdat hij op een podium staat, maar omdat hij **mens** is. Echt, warm, eerlijk, ongefilterd.

Dit was geen interview — dit was een ontmoeting met een man die bewijst dat kunst begint waar de mens zichtbaar wordt, en dat spontaniteit soms de mooiste vorm van talent is.

Maya Hakvoort

Sommige artiesten hebben een carrière die zo indrukwekkend is dat je bijna vergeet dat er een mens achter zit. En dan heb je **Maya Hakvoort** — een vrouw die de musicalwereld veroverde, maar die tegelijk gewoon gezellig staat te koken terwijl ze met mij belt via WhatsApp. Dat contrast alleen al maakt haar uniek.

Ik leerde Maya kennen via onze vriend Klaus in Oostenrijk. Hij bracht me in contact met haar manager, en zo begon een reeks mails die uiteindelijk leidde tot een datum voor een online interview. Het voelde allemaal heel professioneel, heel internationaal, heel "groot". Maar toen ik inbelde, gebeurde er iets dat ik nooit zal vergeten: Maya stond gewoon in haar keuken, bezig met het avondeten. Ik hoorde potten, pannen, geroer, het deksel dat even rinkelde. Af en toe zei ze: "Wacht even hoor, anders brandt het aan." En ik zat daar, glimlachend, denkend: *dit is Maya Hakvoort — de vrouw die Elisabeth meer dan duizend keer speelde, die in Japan volle zalen trok, die in Shanghai awards won — en ze staat gewoon haar eten te redden terwijl ze met mij praat.*

Dat moment zei alles over wie ze is.

Maya werd geboren in Nijmegen en begon haar artistieke pad in Nederland. Ze studeerde klassieke zang, kleinkunst, toneel — en toen kwam die ene rol die haar leven veranderde: **Elisabeth**. In 1994 nam ze de titelrol over in Wenen, en ze speelde die rol meer dan **1.000 keer**. Ze werd een legende. Niet alleen in Oostenrijk, maar ook in Japan, waar ze voor uitverkochte zalen stond en een status kreeg die bijna mythisch is.

Maar haar repertoire gaat veel verder: Fantine, Grizabella, Norma Desmond, Mrs. Danvers, Diana Goodman… Ze heeft zowat elke grote musicalrol gespeeld die een vrouw kan spelen. En recent nog schitterde ze in Shanghai in *Lady M.*, waar ze als eerste Europese artieste ooit de Magnolia Stage Performance Award won. Dat is geen carrière meer — dat is geschiedenis.

En toch… ondanks al die successen, al die awards, al die internationale erkenning, bleef ze gewoon Maya. Een gezellige, nuchtere Nederlandse vrouw die lacht, die babbelt, die kookt, die geen kapsones heeft. Ze woont in Brunn am Gebirge, spreekt drie talen, en heeft een stem die je tot in je ziel raakt — maar ze blijft altijd benaderbaar, warm, echt.

Tijdens ons gesprek voelde ik geen afstand, geen diva-allures, geen sterrengedrag. Ik voelde menselijkheid. Eenvoud. Warmte.

En ik voelde vooral dat ze plezier had in het gesprek — zelfs terwijl ze haar eten moest redden.

Enkele maanden later mochten we haar live meemaken in Oostenrijk. Ze had ons op de gastenlijst gezet — iets wat ze helemaal niet hoefde te doen, maar wat ze deed omdat ze zo is: gul, attent, warm. Die avond bracht ze James Bond-muziek, en we werden letterlijk van onze stoel geblazen. Haar stem vulde de hele zaal, haar présence was overweldigend, en toch bleef ze dezelfde Maya die ik aan de telefoon had gehoord.

Na de show nam ze de tijd voor ons. Ze was oprecht blij ons te zien. Ze signeerde mijn gastenboek, glimlachte, praatte, en maakte dat moment onvergetelijk. Het voelde niet alsof we een ster ontmoetten — het voelde alsof we een vriendin terugzagen.

Wanneer ik aan Maya terugdenk, zie ik een vrouw die twee werelden in zich draagt: de wereld van glitter, grandeur en internationale musicalfaam — en de wereld van een nuchtere, gezellige Nederlandse die gewoon haar potten en pannen in de gaten moet houden terwijl ze met mij zit te praten. Dat is misschien wel het mooiste aan haar: ze is een icoon, maar ze gedraagt zich niet zo. Ze is een ster, maar ze straalt warmte uit in plaats van afstand. Ze heeft duizenden keren op de grootste podia gestaan, maar blijft tegelijk iemand die je zo zou kunnen tegenkomen in de supermarkt, lachend, vriendelijk, zonder kapsones.

Enkele maanden later zagen we haar live in Oostenrijk. Ze had ons op de gastenlijst gezet — iets wat ze helemaal niet hoefde te doen, maar wat ze deed omdat ze zo is: warm, attent, gul. Die avond zong ze niet alleen; ze **stond** er. Ze bracht James Bond-muziek, en we werden letterlijk van onze stoel geblazen. Haar stem vulde de hele zaal, haar présence was overweldigend, en toch bleef ze dezelfde Maya die ik aan de telefoon had gehoord, roerend in haar potten.

Wat ik van haar geleerd heb, is dat grootheid niet zit in hoe luid je applaus is, maar in hoe zacht je hart blijft. Dat je wereldberoemd kunt zijn zonder jezelf te verliezen. Dat je duizenden keren op een podium kunt staan en toch nog steeds kunt lachen om iets kleins, iets alledaags, iets menselijks. Dat je een legende kunt zijn, en tegelijk iemand die je graag aan je keukentafel zou hebben.

Maya is een vrouw die staat — stevig, zelfverzekerd, met een carrière die je alleen maar kunt bewonderen.

Dit was geen interview — dit was een ontmoeting met een vrouw die bewijst dat je de wereld kunt veroveren zonder jezelf te verliezen, en dat de grootste sterren soms het meest stralen wanneer ze gewoon zichzelf zijn.

Anja Yelles

Sommige artiesten maken deel uit van je jeugd zonder dat je hen ooit hebt ontmoet. Ze zijn er gewoon — op televisie, op de radio, op Tien Om Te Zien, in de zomer aan de kust, in de auto op weg naar ergens. Voor mij was **Anja Yelles** zo iemand.

In de jaren '90 was ze overal. Met haar lach, haar energie, haar ambiance, en natuurlijk met die ene knaller van een hit: *De soep is aangebrand.* Heel Vlaanderen kende het refrein. Heel Vlaanderen kende haar. En ik, jonge twintiger, keek ernaar met een soort vanzelfsprekendheid: dat is Anja, dat is de showbizz, dat is onze muziek.

Nooit had ik gedacht dat ik haar jaren later in mijn eigen studio zou mogen ontvangen.

Het heeft even geduurd voor het zover was. Niet omdat ze niet wilde, maar omdat artiesten nu eenmaal een leven hebben dat soms alle kanten op gaat. En dat begrijp ik maar al te goed. Niemand wordt betaald om bij mij in *De Uitnodiging* te komen, en ikzelf word ook niet betaald om het programma te maken. Maar dat is net het mooie: iedereen die komt, komt omdat ze het willen. Omdat ze het leuk vinden. Omdat ze voelen dat het goed zit.

En nu krijgen ze zelfs een plak van *De Uitnodiging* mee, een stoffen zak met het logo, en een balpen. Geen geld, maar een herinnering. Een klein aandenken aan een warm moment.

Toen Anja eindelijk binnenstapte, voelde het alsof de tijd even had stilgestaan. Ze was nog precies dezelfde vrouw als in de jaren '90: levendig, lachend, vol energie, vol verhalen. Een babbelaarster, ja — maar dat is precies wat *De Uitnodiging* nodig heeft. Mensen die praten, die delen, die leven.

Anja is meer dan *De soep is aangebrand*, al blijft dat nummer natuurlijk iconisch. Zestien weken in de Ultratop, piek op nummer vijf — dat doet niemand haar zomaar na. Maar ze bracht nog zoveel meer: *Ik ben verliefd op de bakker*, *Kus me nog een keer*, *Whisky en tranen*. Liedjes die je meteen terugbrengen naar een tijd van eenvoud, plezier en Vlaamse ambiance.

Ze presenteerde, ze zong, ze stond op podia, ze was een vaste waarde op VTM. En toch bleef ze altijd zichzelf: volks, nuchter, warm, toegankelijk. Geen diva, geen afstand, geen façade.

En dat voelde ik meteen.

Wat mij het meest raakte, was niet haar bekendheid, niet haar carrière, niet haar hits — maar het feit dat ik iemand uit mijn eigen jonge volwassenheid eindelijk voor de microfoon kreeg. Iemand die deel uitmaakte van de soundtrack van mijn leven. Iemand die ik als jonge man op televisie zag, en die nu tegenover mij zat, pratend, lachend, deelend.

Dat gaf mij een dubbel gevoel van voldoening. Niet alleen omdat het een mooie aflevering werd, maar omdat ik besefte hoe bijzonder het is dat ik dit mag doen.

Dat ik de kans krijg om mensen zoals Anja te ontmoeten, te spreken, te eren. Ik voel mij bevoorrecht — en ik denk dat Anja dat ook voelde.

Het gesprek was warm, spontaan, eerlijk. Ze vertelde over vroeger, over nu, over haar leven naast de spotlights. Ze is nog steeds actief, nog steeds geliefd, nog steeds zichzelf. En dat is misschien wel haar grootste kracht: ze is nooit veranderd. Ze is altijd Anja gebleven.

Wanneer ik aan Anja terugdenk, zie ik een vrouw die Vlaanderen heeft laten lachen, zingen en meedeinen. Een vrouw die ambiance bracht zonder moeite, die zichzelf nooit te serieus nam, maar haar publiek altijd serieus nam. Een vrouw die haar eigen pad heeft bewandeld, met vallen en opstaan, maar altijd met warmte en humor.

Ze herinnerde me eraan waarom ik ooit met *De Uitnodiging* begonnen ben: om mensen samen te brengen, om verhalen te bewaren, om warmte te delen. Haar aanwezigheid voelde als een stukje Vlaanderen dat terug thuiskwam, alsof de jaren '90 even opnieuw ademhaalden in mijn studio. Ik besefte tijdens het gesprek hoe bijzonder het is dat sommige artiesten je jeugd kleuren, en je later de kans krijgt om hen persoonlijk te bedanken. Het voelde alsof er een cirkel rond werd, een hoofdstuk dat eindelijk zijn plaats vond in mijn eigen verhaal. En precies daarom blijft dit interview voor altijd in mijn hart gegrift — als een moment van puur geluk, dankbaarheid en verbondenheid.

Voor mij was dit geen gewoon interview. Dit was een stukje jeugd dat terugkwam. Een cirkel die rond werd. Een moment dat ik nooit zal vergeten — net zoals ik geen van mijn gasten ooit vergeet.

Dit was geen interview — dit was een ontmoeting met een vrouw die bewijst dat authenticiteit, humor en warmte tijdloos zijn, en dat sommige artiesten altijd een plekje in je hart blijven houden.

Oljana Weyler

Sommige artiesten komen je studio binnen met een soort vanzelfsprekende rust, alsof ze al jaren deel uitmaken van je wereld. Zo was het met **Oljana Weyler**. Een vrouw die muziek, educatie en ondernemerschap moeiteloos combineert, en die tegelijk een warmte uitstraalt die je meteen op je gemak stelt.

Ik kende haar naam al via haar moeder, **Ondine Quackelbeen**, die eerder te gast was in *De Uitnodiging*. Ondine is een icoon in de Belgische jazzwereld, mede-oprichtster van de Jazzstudio, en een vrouw die generaties muzikanten heeft gevormd. Dat Oljana uit zo'n nest komt, voel je in alles. Ze heeft het niet van vreemden. Muziek zit bij haar niet in de vingers, maar in het bloed.

Oljana is een veelzijdige vrouw. Ze zingt, ze coacht, ze onderneemt, ze doceert — en dat alles met een vanzelfsprekende elegantie. Samen met haar partner, gitarist **Koen Wauters**, richtte ze **GetSomeWine** op, een muzikaal collectief dat pop- en jazzstandards brengt op privé-evenementen, huwelijken en bedrijfsfeesten. Het is muziek die ademt, die sfeer maakt, die mensen verbindt. En dat past perfect bij haar: ze creëert geen afstand, ze creëert nabijheid.

Ze treedt ook internationaal op, onder andere voor Club Med in de Dominicaanse Republiek. Dat zegt veel over haar flexibiliteit en haar durf. Ze is iemand die haar talent meeneemt naar waar de wereld haar roept.

Wat veel mensen niet weten, is dat Oljana een van de meest gerespecteerde **vocal coaches** in Vlaanderen is. Ze is al jaren de vaste zangcoach van **Laura Tesoro**, die haar omschrijft als een rots in de branding — iemand die niet alleen techniek bewaakt, maar ook grenzen, gezondheid en emotionele balans. Dat is geen kleine rol. Dat is een vertrouwensband.

Daarnaast geeft ze les aan de Halewynstichting, de JazzStudio, de PopSoulStudio en het Heilig Graf in Turnhout. Ze is gespecialiseerd in zangtechniek, close harmony, solfège en eartraining. Met andere woorden: ze kent de stem van binnenuit. Niet alleen als instrument, maar als menselijk fenomeen.

En dat voel je wanneer je met haar praat. Ze spreekt niet over zingen alsof het een truc is. Ze spreekt erover alsof het een taal is — een manier van leven.

Toen ik haar ontmoette, voelde ik meteen dat ze een **zacht kantje** heeft. Ze weet wat ze wil, ja — maar ze draagt dat met een soort rustige kracht. Geen drukte, geen ego, geen façade. Gewoon een warme, sympathieke vrouw die haar vak door en door kent.

Ze praat met passie, maar ook met mildheid. Ze luistert. Ze lacht. Ze deelt. En dat maakt haar bijzonder.

Ik voelde me meteen op mijn gemak bij haar. Het was alsof we elkaar al langer kenden, alsof er geen drempel was. Dat is een talent op zich — en niet iedereen heeft dat.

Recent werd ze door **Global Woman Magazine** geprezen als een inspirerend voorbeeld van een vrouw die haar leven volledig heeft vormgegeven rond haar passie voor muziek. En dat klopt. Ze heeft haar eigen pad getekend, zonder zich te laten beperken door verwachtingen of hokjes. Ze is een artieste, een coach, een ondernemer, een docent — maar bovenal: een vrouw die trouw blijft aan zichzelf.

Wanneer ik aan Oljana terugdenk, zie ik een vrouw die muziek niet alleen beoefent, maar ademt. Ze heeft een vanzelfsprekende elegantie, een rust die je meteen voelt, en tegelijk een kracht die je niet kunt negeren. Ze weet wat ze wil, maar draagt dat met zachtheid, nooit met druk of ego. Wat mij het meest raakte, was hoe ze haar kennis en talent inzet om anderen te laten groeien — niet om zelf te schitteren, maar om licht te brengen bij wie naast haar staat. Je voelt dat ze uit een muzikaal nest komt, maar ze heeft haar eigen pad getekend, met een openheid en warmte die je zelden tegenkomt.

Ze praat over muziek alsof het een vertrouweling is, een metgezel die haar al heel haar leven begeleidt. En tegelijk is ze verrassend toegankelijk: geen afstand, geen façade, alleen echtheid. Ik voelde me meteen op mijn gemak bij haar, alsof we elkaar al langer kenden. Ze luistert met aandacht, ze lacht met heel haar gezicht, en ze deelt zonder terughoudendheid. Dat is een talent op zich.

Voor mij was dit geen gewoon interview. Dit was een ontmoeting met een artieste die haar eigen licht meebrengt, en dat licht gul deelt met iedereen die het wil zien. Ze heeft me herinnerd aan waarom ik *De Uitnodiging* maak: om mensen te ontmoeten die niet alleen talent hebben, maar ook een ziel die je raakt. Oljana is zo iemand — een vrouw die bewijst dat professionaliteit en menselijkheid perfect hand in hand kunnen gaan.

Dit was geen interview — dit was een ontmoeting met een artieste die haar eigen licht meebrengt, en dat licht gul deelt met iedereen die het wil zien.

Sylvia Van Driessche

Sommige mensen leer je kennen via hun werk, lang voor je ze ooit ontmoet. Bij **Sylvia Van Driessche** was dat zeker zo. Voor mij was ze jarenlang een vaste waarde in de Vlaamse jongerencultuur — het gezicht achter *Joepie*, het blad dat voor een hele generatie de brug vormde tussen muziek, idolen en de wereld daarbuiten. En toen ik haar uiteindelijk zelf mocht spreken, voelde het alsof een stukje van mijn eigen geschiedenis tot leven kwam.

Het begon allemaal met een telefoonnummer dat ik ergens had opgeduikeld — ik weet al niet meer waar. Ik besloot haar te bellen om haar uit te nodigen voor *De Uitnodiging*. Tot mijn grote verbazing nam **Jelle De Beule** op. Hoe fijn was dat. Een onverwacht moment, maar eentje dat meteen de toon zette: warm, spontaan, menselijk. Even later had ik Sylvia zelf aan de lijn, en het gesprek verliep alsof we elkaar al jaren kenden.

Sylvia werkte **13 jaar** bij *Joepie*, waarvan **vijf jaar als hoofdredactrice**. Ze trad daarmee in de voetsporen van haar vader, Ernest Van Driessche — beter bekend als Vic Dennis — een van de mede-oprichters van het blad. Het was een tijd waarin *Joepie* nog een instituut was, een venster op de wereld voor jongeren, een plek waar muziek, idolen en dromen samenkwamen.

Mijn eigen motivatie om haar te contacteren kwam voort uit een ander stukje nostalgie: **50 jaar einde van de zeezenders** — Radio Veronica, Radio Caroline, Radio Noordzee. Die zenders waren prominent aanwezig in *Joepie*, en dat maakte de link voor mij vanzelfsprekend. Ik had rond datzelfde thema ook een gesprek gehad met **Tinneke De Nooy**, een vroegere presentatrice van Radio Veronica. Het voelde alsof alles samenkwam.

Naast haar journalistieke werk is Sylvia een succesvolle auteur. Ze schrijft Young Adult-romans die generaties tieners hebben geraakt, omdat ze schrijft zonder taboes, zonder franjes, en altijd met herkenbaarheid.

Haar bekendste werken:

- **De Sterren-reeks** – een blik achter de schermen van roem, liefde en onzekerheid.
- **Liefdestips aan mezelf** – bekroond met de Hebban YA Clubprijs en later door haarzelf bewerkt tot een populaire webreeks op GoPlay.
- *Een hele lieve F*ck You* – haar debuut voor volwassenen, waarin ze machtsmisbruik in de filmwereld aankaart.

Ze schrijft zoals ze praat: eerlijk, direct, warm, en met een scherp oog voor wat jongeren voelen maar niet altijd durven zeggen.

Tijdens ons gesprek lichtte ze al een tipje van de sluier op over een nieuw programma waar ze aan meewerkte: **Mama's maken porno** — een Streamz-reeks

waarin vier bekende Vlaamse moeders een ethische, vrouwvriendelijke pornofilm maken als tegenreactie op de harde realiteit van de industrie.

Sylvia was één van hen. Ze bezocht echte sets, sprak met performers, en regisseerde uiteindelijk een film die diversiteit en respect centraal zette. Het was een project dat veel stof deed opwaaien, maar ook veel respect kreeg. En het typeert haar: ze durft. Ze onderzoekt. Ze gaat geen enkel thema uit de weg.

Wat mij het meest raakte, was hoe **toegankelijk** ze was. Geen diva, geen afstand, geen "mediafiguur" die boven de rest zweeft. Gewoon een warme, intelligente vrouw die weet wat ze wil en die zich niet laat doen. Een moeder van drie, een carrièrevrouw, een creatieve geest, en iemand die tegelijk stevig met beide voeten op de grond staat.

Ze twijfelde geen seconde om in *De Uitnodiging* te komen. Het enige wat we moesten doen, was een datum vinden — en zelfs dat ging verrassend vlot.

Ik voelde me fier dat ik haar mocht ontvangen. Fier dat iemand met zo'n indrukwekkend parcours tijd wilde maken voor mijn programma. En vooral: dankbaar dat ik haar verhaal mocht horen, rechtstreeks uit haar mond.

Wanneer ik aan Sylvia terugdenk, zie ik een vrouw die haar eigen pad heeft uitgehouwen in een wereld die niet altijd zacht is. Ze heeft generaties jongeren beïnvloed, verhalen geschreven die blijven hangen, en programma's gemaakt die grenzen verleggen. Maar bovenal is ze iemand die mens blijft — warm, eerlijk, grappig, en verrassend toegankelijk.

Ze heeft me geraakt door haar openheid, haar lef, haar intelligentie. Door de manier waarop ze praat over haar werk, haar gezin, haar projecten. Door haar vermogen om zware thema's bespreekbaar te maken zonder het licht te verliezen. Ze is een vrouw die staat, maar nooit hard wordt. Een vrouw die inspireert zonder het te forceren.

Dit was geen interview. Dit was een ontmoeting met een vrouw die bewijst dat creativiteit, moed en menselijkheid perfect kunnen samengaan. En ik ben trots dat ze deel uitmaakt van De Uitnodiging — een hoofdstuk dat ik nooit zal vergeten.

Daniël Lambo

Sommige gasten komen binnen met een zekere energie, anderen met humor, nog anderen met bravoure. Maar dan heb je mensen zoals **Daniël Lambo** — iemand die binnenkomt met stilte. Niet de ongemakkelijke soort, maar de soort die je meteen doet rechtzitten. De soort stilte die zegt: *hier is iemand die iets te vertellen heeft.*

Ik leerde Daniël kennen via **Raf Verlest**, die me al vaker in contact bracht met bijzondere mensen. Toen hij Daniël voorstelde, wist ik meteen dat dit iemand was die in *De Uitnodiging* thuishoorde. Niet omdat hij beroemd is in de klassieke zin van het woord, maar omdat hij iets doet wat maar weinig mensen durven: **films maken die pijn doen, films die iets blootleggen, films die iets in beweging zetten.**

Daniël groeide op in Kapelle-op-den-Bos, een dorp dat getekend is door de asbestindustrie van Eternit. Voor veel mensen is dat geschiedenis. Voor hem is het een wonde die nooit helemaal sluit. En precies daarom maakt hij films zoals *Ademloos* — een documentaire die niet alleen de waarheid toont, maar ook de gevolgen, de gezichten, de verhalen.

Hij werkt met kleine camera's, soms zelfs met smartphones. Niet omdat hij dat moet, maar omdat hij dat wil. Omdat het hem vrijheid geeft. Omdat het hem toelaat om te filmen waar grote ploegen niet binnen raken. Omdat hij geen tijd wil verliezen aan bureaucratie wanneer er verhalen zijn die verteld moeten worden.

Zijn stijl wordt vaak "guerrilla" genoemd. Ik noem het eerder: **moedig**.

Zijn filmografie leest als een lijst van maatschappelijke littekens:

- *Ademloos* – over de dodelijke gevolgen van asbest, bekroond met een Ensor.
- *Gestolen Leven* – over illegale adoptiepraktijken.
- *Dry Branches of Iran* – gefilmd met smartphones om censuur te omzeilen.
- *Miss Homeless* – over dakloosheid in Brussel.
- *Los Flamencos* – een fictiefilm die toont dat hij ook humor en lichtheid beheerst.

Maar wat al zijn werk verbindt, is **menselijkheid**. Hij filmt nooit om te choqueren. Hij filmt om te begrijpen. Om te tonen. Om te herinneren.

Toen Daniël bij mij in de studio zat, viel me één ding meteen op: **zijn rust**.

Hij is iemand die nadenkt voor hij spreekt. Iemand die woorden weegt. Iemand die geen zin verspilt, maar ook geen stilte schuwt. En dat kan niet van iedereen gezegd worden.

Ik heb zelden zo'n kalmte gezien bij een gast. Een soort innerlijke zekerheid, zonder arrogantie. Een zachtheid, zonder zwakte. Een kracht, zonder lawaai.

Hij nam de tijd om iets te zeggen — maar als hij iets zei, dan *stond* het er. En dat verdient respect.

Wat me het meest raakte, was hoe bescheiden hij bleef.

Hij heeft prijzen gewonnen, internationale erkenning gekregen, films gemaakt die impact hadden tot ver buiten België. Maar hij draagt dat allemaal licht. Geen ego, geen borstklopperij, geen "kijk eens wat ik gedaan heb".

Hij is een man die zijn werk laat spreken. En dat werk spreekt luid genoeg.

Ik was blij dat ik hem in *De Uitnodiging* had. Niet alleen omdat hij een indrukwekkende carrière heeft, maar omdat hij een **topkerel** is. Eerlijk, rustig, vriendelijk, en met een hart dat groter is dan zijn filmografie.

Wanneer ik aan Daniël terugdenk, zie ik een man die de wereld niet mooier maakt dan ze is, maar haar wel begrijpelijker maakt. Iemand die verhalen vertelt die verteld móéten worden, ook al zijn ze pijnlijk. Iemand die filmt met zijn ogen, maar vooral met zijn hart. Hij heeft me geraakt door zijn rust, zijn integriteit, zijn zachtheid. Door de manier waarop hij luistert, denkt, en dan pas spreekt.

Voor mij was dit geen gewoon gesprek, maar een ontmoeting met een man die bewijst dat echte kracht stil kan zijn, dat integriteit geen lawaai nodig heeft en dat één rustige stem soms meer kan veranderen dan een hele menigte. Daniël heeft me geraakt door zijn zachtheid, zijn bedachtzaamheid en zijn onwrikbare engagement voor de waarheid. Hij is iemand die filmt met zijn hart en spreekt met zijn geweten, en dat voel je in elke seconde dat je met hem praat. Zijn aanwezigheid liet een indruk achter die blijft nazinderen, lang nadat de microfoons zijn uitgezet.

Dit was geen interview — dit was een ontmoeting met een man die toont dat stilte soms de luidste vorm van moed is.

Luc Standaert

Sommige mensen leer je kennen via een omweg, via iemand anders, via een verhaal dat al bezig was voor jij eraan kwam. Zo was het met **Luc Standaert**. Ik leerde hem kennen via **Sabien Tiels**, die hij destijds managede. Dankzij hem kreeg ik haar in de studio, en via haar kreeg ik hem in mijn leven. En dat is een cadeau gebleken.

Luc is iemand die je niet zomaar "beschrijft". Hij is een vat vol verhalen, een man die bijna 40 jaar lang de Belgische muziekindustrie heeft mee vormgegeven, en tegelijk iemand die je ontvangt met een open blik, een open hart en een open mond — want hij praat graag, en vooral: hij praat graag eerlijk.

Luc richtte **Cricket Hill Music** op in 1988, lang voordat "independent" een modewoord werd. Hij bouwde het uit tot een uitgeverij met meer dan **1.000 auteursrechten**, waaronder internationale successen van Bob Sinclar, Milow en Conchita Wurst. Hij werkte met Natalia, Stan Van Samang, Will Tura, Danzel, Eva De Roovere — noem maar op.

En dan zijn er nog de **Song City-kampen**, die hij al twintig jaar organiseert. Creatieve broedplaatsen waar songwriters uit binnen- en buitenland samenkomen om nieuwe muziek te maken. Luc is daar geen baas, maar een katalysator. Hij brengt mensen samen, en dat is misschien wel zijn grootste talent.

✨ **De man die de industrie van binnenuit kent**

Zijn carrière leest als een geschiedenisboek van de Vlaamse muziekwereld:

- **Universal Music Publishing** – waar hij de afdeling uitbouwde tot marktleider.
- **VRT Line Extensions** – waar hij verantwoordelijk was voor de verkoop van cd's, dvd's en boeken.
- **Radio 2, Donna, Mi Amigo** – waar hij begon als presentator en dj.
- **Sabam** – waar hij zich inzet voor auteurs en uitgevers.

Luc heeft zowat elke hoek van de sector gezien. En dat voel je wanneer hij praat: hij kent de valkuilen, de successen, de verhalen, de mensen. Hij kent de achterkant van de industrie, maar blijft tegelijk verliefd op muziek.

Wat veel mensen vergeten: Luc is ook een **beeldend kunstenaar**. Hij studeerde scenografie aan Sint-Lucas en LUCA, en zijn werk werd geëxposeerd in New York, Parijs, Berlijn. Hij werd zelfs geselecteerd voor de Biënnale van Florence.

Zijn atelier is zijn tweede thuis. In 2025 zette hij het open voor het publiek tijdens *Atelier in Beeld*. En wie hem kent, weet: dat is Luc ten voeten uit. Delen. Tonen. Vertellen.

Luc heeft een liefde voor New York die bijna aandoenlijk is. Hij schreef er zelfs een boek over: **Wafels & wolkenkrabbers**. Een persoonlijke gids, vol verhalen, vol plekken, vol herinneringen.

Ik denk soms dat Luc vaker in New York is geweest dan ik in mijn eigen kelder. En dat bedoel ik als compliment.

Zijn band met **Ellen Foley** — de legendarische zangeres van *Paradise by the Dashboard Light* — maakt dat plaatje compleet. Hij vertegenwoordigt haar rechten, maar ze zijn ook vrienden. Toen hij dat vertelde, dacht ik: *dit is mijn kans*. Ik heb hem meerdere keren gevraagd om me met haar in contact te brengen. Maar uiteindelijk liet hij weten dat ze geen interviews meer deed. Jammer, maar begrijpelijk.

Na enkele datumwissels kwam Luc eindelijk naar de studio. Met zijn enthousiasme. Met zijn eerlijkheid. Met zijn energie.

Hij is iemand die zijn hart op zijn tong draagt. Wat je ziet, is wat je krijgt. Hij draait niet rond de pot. Hij zegt het zoals het is — of het je nu aanstaat of niet.

En dat apprecieer ik enorm.

De twee uur dat ons gesprek duurde, waren eigenlijk te kort. Hij had nog zoveel te vertellen. Zoveel verhalen, zoveel inzichten, zoveel anekdotes. Ik voelde dat we nog maar aan de oppervlakte hadden gekrabd.

Misschien is dat wel een reden om hem nog eens uit te nodigen. Hij is alvast meer dan welkom.

Wanneer ik aan Luc terugdenk, zie ik een man die de muziekwereld niet alleen kent, maar ook begrijpt. Iemand die mensen samenbrengt, kansen creëert, deuren opent. Een man die eerlijk is, soms scherp, maar altijd met het hart op de juiste plaats. Hij heeft me geraakt door zijn openheid, zijn enthousiasme, zijn liefde voor muziek én voor New York. Hij is iemand die praat met vuur, maar luistert met aandacht.

Voor mij was dit geen gewoon gesprek. Dit was een ontmoeting met een man die bewijst dat passie, eerlijkheid en levenslust tijdloos zijn.

Dit was geen interview — dit was een ontmoeting met een man die leeft voor muziek, kunst en verhalen, en die dat met de wereld blijft delen.

Annemieke van Dam

Sommige ontmoetingen gebeuren op een manier die je niet kunt plannen. Je staat daar, tussen Oostenrijkse journalisten, cameraploegen, fotografen, producers, en dan denk je: *"Wat doe ik hier eigenlijk?"* En dan besef je: ik sta hier omdat ik iemand mag ontmoeten die haar vak tot kunst heeft verheven. **Annemieke van Dam.**

Ik leerde haar kennen via **Gabriela Hauk**, haar manager — dezelfde warme, efficiënte en ongelooflijk professionele vrouw die me ook in contact bracht met Maya Hakvoort. En net zoals Maya is Annemieke een Nederlandse artieste die haar carrière heeft uitgebouwd in het Duitstalige gebied, vooral in Oostenrijk. Ze zijn vriendinnen, collega's, en allebei absolute sterren in hun vak.

Annemieke brak al jong door. In 1998 won ze de **Soundmixshow**, en vanaf dat moment ging het snel. Ze studeerde Muziektheater aan Fontys in Tilburg en speelde in Nederland in producties als *Sweeney Todd*, *Into the Woods* en *Doornroosje*. Maar haar echte internationale doorbraak kwam later — in Duitsland en Oostenrijk.

Ze speelde rollen die je niet zomaar krijgt:

- **Keizerin Elisabeth** in *Elisabeth* – in Berlijn, Zürich én Wenen.
- **Mary Poppins** – de titelrol in de Oostenrijkse première.
- **Mrs. Danvers / Beatrice** in *Rebecca.*
- **Eva Perón** in *Evita.*
- En vanaf 2026: **Madame Fuchs** in *Maria-Theresia* in het Ronacher Theater.

Dat zijn geen kleine rollen. Dat zijn iconen. En Annemieke draagt ze alsof ze ervoor geboren is.

Gabriela had onze ontmoeting geregeld tijdens een persconferentie in Wenen. Maar ja… een persconferentie in Wenen is geen koffieklets. Annemieke moest optreden, interviews geven, foto's laten nemen, en werd omringd door journalisten van zowat alle Oostenrijkse radio- en televisiezenders.

En ik? Ik stond daar tussen. Een presentatorke van *De Uitnodiging*, een programma dat niet eens nationaal gaat — maar wél wereldwijd te horen is via internet. En dat gaf me toch een klein beetje trots.

Ik moest geduld hebben. Begrijpelijk. Maar toen ze eindelijk tijd had, nam ze die tijd ook écht. Geen vluchtig moment, geen beleefdheidsinterview. Ze keek me aan, luisterde, antwoordde, en gaf me precies wat ik nodig had om een volwaardig gesprek te maken.

Ik heb het interview later kunnen monteren tot een prachtige aflevering. Face to face, in Wenen — dat vergeet je niet.

Wat me het meest raakte, was haar **vriendelijkheid**. Ze is jong, getalenteerd, professioneel, en heeft een carrière waar velen alleen maar van kunnen dromen. Maar ze blijft warm, toegankelijk, en oprecht.

Ze weet wat ze wil. Ze werkt hard. Ze heeft discipline, talent en uitstraling. Maar ze heeft ook een zachtheid, een menselijkheid, die je niet altijd verwacht bij iemand die zulke grote rollen draagt.

En dat maakt haar bijzonder.

Ik ben blij dat ze in *De Uitnodiging* was. Blij dat Gabriela Hauk dit mogelijk maakte — een topdame, zonder twijfel. Blij dat ik Annemieke heb mogen ontmoeten op een plek waar ze thuishoort: tussen de lichten, de camera's, de muziek, de mensen die haar werk waarderen.

Ze heeft haar ster al meer dan verdiend. En haar toekomst ziet er alleen maar mooier uit.

Wanneer ik aan Annemieke terugdenk, zie ik een vrouw die haar vak met hart en ziel beoefent. Iemand die groot is zonder afstandelijk te zijn, professioneel zonder koud te worden, en getalenteerd zonder het te moeten bewijzen. Ze heeft me geraakt door haar warmte, haar openheid en haar respect — ook voor een kleine Vlaamse radiomaker die daar tussen de Oostenrijkse pers stond. Het moment dat ze tijd voor me maakte, zal ik nooit vergeten. Het was een ontmoeting die me trots maakte, dankbaar, en vooral: blij dat ik dit programma mag maken.

Dit was geen interview — dit was een ontmoeting met een vrouw die bewijst dat echte sterren niet alleen op het podium stralen, maar ook in de momenten daartussen.

Hanne Deneire

Er zijn gasten die je uitnodigt omdat ze bekend zijn. Er zijn gasten die je uitnodigt omdat ze een indrukwekkende carrière hebben. En dan zijn er gasten zoals **Hanne Deneire** — mensen die je uitnodigt omdat ze je raken nog voor je ze echt kent. Omdat ze iets uitstralen dat je niet kunt benoemen, maar wel voelt.

Hanne is een componiste, muzikante, klarinettiste, pianiste, choreografe, denker, onderzoeker, educator… Maar eigenlijk is ze vooral: **een warme jonge vrouw met een hart dat klopt op muziek**. Ze weet wat ze wil, ze straalt vriendelijkheid uit, ze is joviaal, empathisch, en ze heeft een enthousiasme dat je bijna betovert. Ik heb dat zelf mogen ervaren.

Hanne studeerde compositie aan het Koninklijk Conservatorium van Antwerpen, basklarinet, piano, choreografie, en later ook community art in Londen. Ze werkte met ensembles als Flagey, Oxalys, I Solisti, Syrinx, het Filharmonisch Jeugdorkest van Vlaanderen. Ze was componist in residentie bij het HERMESensemble. Ze won prijzen, beurzen, awards — van de Aquarius-wedstrijd tot de Gouden Klaproos van Sabam.

Maar wat haar uniek maakt, is niet haar cv. Het is haar **visie**.

Ze noemt zichzelf een **Impact Community Componist**. Voor haar is muziek geen kunstvorm alleen — het is een manier om mensen te laten groeien, te verbinden, te genezen. Ze werkt met kinderen, ouderen, mensen met dementie, scholen, woonzorgcentra, internationale projecten. Ze schreef boeken over muziek en geheugen, muziek en dementie, muziek en groei.

En dat voel je wanneer je met haar praat: muziek is voor haar geen vak, maar een levenslijn.

Hanne ontwikkelde haar eigen methode: **Children Are Composers**. Een manier om kinderen complexe muziektheorie bij te brengen via verbeelding, spel en creatie. Geen droge lessen, geen notenleer zoals vroeger — maar muziek als avontuur. Als ontdekking. Als groei.

Daarnaast creëerde ze **ManiMelo**, een methode die iedereen — jong, oud, muzikaal of niet — in contact brengt met muziek. Ze werkte in Canada, de VS, België, woonzorgcentra, scholen, conservatoria. Ze doceerde community art aan het Conservatorium van Antwerpen. Ze richtte *House of Music* op, een plek waar creatie centraal staat.

Dit zijn geen kleine projecten. Dit zijn levensveranderende initiatieven.

Toen ik Hanne ontmoette, voelde ik meteen dat ze anders was. Niet zweverig, niet afstandelijk, niet theoretisch — maar warm, menselijk, aanwezig. Ze praat met passie, maar ook met zachtheid. Ze luistert. Ze voelt. Ze verbindt.

Ze heeft me een beetje betoverd, eerlijk gezegd. Door haar talent, ja — maar vooral door haar enthousiasme voor alles wat ze doet. Door haar passie voor muziek als middel tot genezing. Door haar geloof in mensen, in groei, in creatie.

Dit soort mensen kom je niet vaak tegen. En zeker niet op televisie. Maar dat maakt hen niet minder interessant — integendeel.

Ik voelde meteen: **wat mij betreft mogen er nog veel meer Hanne Deneires op mijn pad komen.**

Wanneer ik aan Hanne terugdenk, zie ik een vrouw die muziek niet alleen maakt, maar leeft. Ze ademt creatie, ze straalt verbinding uit, en ze draagt een soort innerlijke rust die je meteen raakt. Ze praat met een enthousiasme dat je meeneemt, zonder dat het overweldigend wordt — het is warm, oprecht, en doordrenkt van liefde voor haar vak. Wat mij het meest trof, was hoe ze muziek ziet als een middel tot genezing, groei en menselijkheid. Dat is geen theorie bij haar, maar een overtuiging die je voelt in elke zin die ze uitspreekt.

Ze heeft een empathie die zeldzaam is, een zachtheid die nooit zwak wordt, en een kracht die nooit hard klinkt. Ze kijkt naar mensen zoals ze naar muziek kijkt: met aandacht, met respect, met nieuwsgierigheid. Haar passie voor kinderen, ouderen, mensen met dementie, voor iedereen die via muziek een stem kan vinden, is bewonderenswaardig. Ze is een artieste, maar ook een heler, een gids, een bouwer van verbinding. En dat kom je niet vaak tegen.

Ik voelde me oprecht verrijkt na ons gesprek. Alsof ik niet alleen een gast had geïnterviewd, maar ook een stukje wijsheid had meegekregen. Hanne is iemand die je bijblijft, iemand die je doet nadenken, iemand die je inspireert om zelf ook meer vanuit je hart te leven. Wat mij betreft mogen er nog veel meer Hanne Deneires op mijn pad komen — de wereld zou er beter van worden.

Dit was geen interview — dit was een ontmoeting met een vrouw die bewijst dat muziek niet alleen gehoord wordt, maar ook geneest, verbindt en richting geeft aan wie we zijn.

Wenatha (Wendy Hermans & Nathalie Vandecasteele)

Sommige gasten komen niet uit de grote musicalwereld, niet uit de televisie, niet uit de internationale circuits. Sommige gasten komen uit iets veel puurder: **vriendschap, plezier en liefde voor muziek**. Zo leerde ik **Wenatha** kennen — Wendy Hermans en Nathalie Vandecasteele, twee besties die samen op een podium staan alsof ze nooit iets anders gedaan hebben.

Er is weinig over hen te vinden online. Geen grote Wikipedia-pagina's, geen ellenlange carrières in de media, geen internationale tours. Maar wat je wél vindt, is echtheid. Twee vrouwen die zingen omdat ze het graag doen. Omdat ze mensen willen raken. Omdat ze samen sterker zijn dan apart.

Wendy en Nathalie zijn elkaars tegenpolen, en net daarom werkt het zo goed.

- **Nathalie** is het verlegen type, zacht, rustig, iemand die liever niet op de voorgrond staat maar wél een stem heeft die je stil krijgt.
- **Wendy** is het tegenovergestelde: open, spontaan, extravert, iemand die het publiek meteen mee heeft.

Samen vormen ze een duo dat klopt. Niet omdat het perfect is, maar omdat het echt is.

Ze staan bekend om hun optredens in **Termolen (Schriek)**, waar ze meedoen aan een benefiet voor ALS. Een evenement waar muziek, solidariteit en warmte samenkomen. Die dag stonden ze op het podium naast namen als Sam Gooris, Yana en nog enkele anderen.

Maar wat mij vooral opviel: ze stonden daar niet om gezien te worden, maar om iets te betekenen. En dat voel je.

Toen ze naar de studio kwamen voor *De Uitnodiging*, brachten ze precies diezelfde energie mee. Geen diva-gedrag, geen stress, geen gedoe. Gewoon twee vrouwen die plezier hebben in wat ze doen, die elkaar aanvullen, die elkaar versterken.

Het werd een mooie namiddag. Warm, spontaan, gezellig. Een aflevering die je voelt, omdat ze niet gespeeld is.

En het contact is niet stilgevallen. Af en toe sturen we elkaar nog een berichtje, zeker wanneer ze ergens optreden. Ze laten weten waar ze staan, en ik laat weten dat ik hen volg. Dat is genoeg.

Wat ik het mooiste vind aan Wendy en Nathalie, is dat ze **er staan**. Niet omdat ze moeten. Niet omdat ze beroemd willen worden. Maar omdat ze graag zingen, graag delen, graag mensen raken.

En dat is het belangrijkste.

Wanneer ik aan Wenatha terugdenk, zie ik twee vrouwen die misschien niet elke dag in de spotlights staan, maar die wél een podium vullen met iets wat je niet kun faken: oprechtheid. Wendy en Nathalie brengen geen glitter, geen grote show, geen perfect georkestreerde performance — ze brengen zichzelf.

En dat is soms veel waardevoller dan alle grote namen samen. Ze zingen omdat ze het graag doen, omdat ze mensen willen raken, omdat ze samen sterker zijn dan apart. Die energie voel je van zodra ze binnenkomen.

Wat mij vooral trof, was hoe verschillend ze zijn en hoe mooi dat werkt. Nathalie, verlegen, zacht, bijna voorzichtig in haar aanwezigheid. Wendy, spontaan, open, extravert, iemand die het publiek meteen mee heeft. Twee uitersten die elkaar niet wegduwen, maar optillen. Dat zie je niet vaak. En dat voel je nog minder vaak. Maar bij hen klopt het. Het is vriendschap die muziek geworden is.

De namiddag in de studio was er eentje die ik niet snel vergeet. Geen stress, geen gedoe, geen verwachtingen — gewoon twee vrouwen die plezier hadden in wat ze deden, en dat plezier deelden met mij en met de luisteraars. Ze brachten warmte, humor, eenvoud en een soort vanzelfsprekendheid die je niet kunt plannen. Het was een aflevering die je voelt, omdat ze puur was. Omdat ze echt was.

En het contact is niet verdwenen. Af en toe sturen we elkaar nog een berichtje, zeker wanneer ze ergens optreden. Dat kleine gebaar zegt veel. Het toont dat onze ontmoeting niet zomaar een passage was, maar een moment dat bleef hangen — bij hen én bij mij. Dat is misschien wel het mooiste aan *De Uitnodiging*: dat sommige gasten niet verdwijnen wanneer de microfoons uitgaan, maar ergens blijven meereizen.

Wendy en Nathalie hebben me herinnerd aan iets belangrijks: je hoeft geen grote naam te zijn om een groot moment te creëren. Je hoeft geen internationale carrière te hebben om mensen te raken. Soms is het genoeg om er gewoon te staan, met je stem, je hart en je vriendschap. En dat doen zij. Elke keer opnieuw.

Dit was geen interview — dit was een ontmoeting met twee vrouwen die bewijzen dat echte muziek ontstaat waar vriendschap, eenvoud en passie elkaar vinden.

Sandy Maesen

Sommige gasten komen binnen met een indrukwekkende carrière, anderen met een grote naam, en nog anderen met een verhaal dat je meteen raakt. Sandy Maesen bracht het allemaal mee — maar vooral: ze bracht zichzelf mee. En dat is misschien wel het mooiste wat een mens kan doen.

Wat mij meteen opviel, nog voor ik haar ontmoette, was haar naam. **Maesen.** Precies zoals de mijne. Zelfs exact hetzelfde geschreven. We hebben er nog mee gelachen: *"Zouden we familie zijn?"* En voor we het goed en wel beseften, hadden we onszelf broer en zus verklaard. Dat zegt veel over hoe snel en hoe spontaan het klikte.

Sandy is een veelzijdige Belgische zangeres en pianiste die al decennia meedraait in de Vlaamse muziekwereld. Ze heeft een warme, jazzy stem die je meteen herkent, en ze beweegt zich moeiteloos tussen genres: klassiek, pop, jazz, musical.

Haar carrière is rijker dan veel mensen beseffen:

- **Vaste pianiste en zangeres van Helmut Lotti**, al jarenlang. Ze is onder andere te horen in het duet *"Dein Ist Mein Ganzes Herz"* op *Helmut Lotti Goes Classic* (1995).
- **Finaliste in de VTM Soundmixshow** in 2000 met *"Promise Me"*.
- **Night of the Proms**, waar ze jarenlang deel van uitmaakte.
- **Musicals en theater**, waaronder *Pinokkio* van Studio 100.
- **Jazz-ensembles, harmonieorkesten en Balorkest The Chachas**, waar ze vandaag nog steeds optreedt.
- **Docente Begeleidingspraktijk** aan de Kunstacademie Ter Beuken in Lokeren.

Ze is een artieste die niet schreeuwt om aandacht, maar die al jaren op het hoogste niveau meedraait. En dat verdient respect.

Sandy kwam samen met haar man, **Tony Bral**, naar de studio. Twee warme mensen, twee open harten, twee persoonlijkheden die je meteen op je gemak stellen.

Het werd een geweldige babbel. Geen haast, geen façade, geen "ik moet hier iets bewijzen". Gewoon twee mensen die graag muziek maken, graag praten, graag delen.

Ik geef toe: heel even dacht ik, *"Zou ik via haar tot bij Helmut Lotti geraken?"* Maar dat idee heb ik snel laten varen. Ik wil geen misbruik maken van contacten, en ik wil al helemaal niet dat iemand zich gebruikt voelt. Dat is niet wie ik ben, en dat is niet waar *De Uitnodiging* voor staat.

En eerlijk? Ik ben blij dat ik dat niet gedaan heb. Want daardoor is er iets veel mooiers ontstaan: **een kleine, maar oprechte vriendschap.**

We horen elkaar niet vaak — en dat hoeft ook niet. Maar wanneer we elkaar horen, is het warm. Echt. Oprecht.

We zijn zelfs bij Sandy en Tony thuis geweest. We hebben er lekker gegeten, gelachen, gepraat. Het voelde alsof we elkaar al jaren kenden.

Tony speelt in een Dixieband, Sandy zingt en speelt piano, en samen vormen ze een duo dat je alleen maar graag kunt hebben. Twee mensen met een hart voor muziek én voor anderen.

En dan is er nog iets dat ons verbindt: **Limburg.** Sandy is afkomstig van Limburg, en ik heb daar ook mijn roots liggen. We spreken hetzelfde dialect. En hoe klein is de wereld dan ineens.

Dat is misschien wel het belangrijkste dat ik wil zeggen. Ja, ze begeleidt Helmut al jaren. Ja, ze staat op grote podia. Maar Sandy is zoveel meer dan dat.

Ze is een artieste met een eigen stem, een eigen stijl, een eigen warmte. Ze is een vrouw die muziek ademt, die mensen raakt, die generaties leerlingen inspireert. Ze is iemand die staat — zonder lawaai, zonder ego, zonder gedoe.

En dat maakt haar bijzonder.

Wanneer ik aan Sandy terugdenk, zie ik een vrouw die muziek brengt zoals ze zelf is: warm, eerlijk, zacht en tegelijk sterk. Ze heeft een carrière die respect afdwingt, maar ze draagt die met een bescheidenheid die je alleen maar kunt bewonderen. Ze heeft me geraakt door haar vriendelijkheid, haar openheid en haar oprechte interesse. Door de manier waarop ze praat over muziek, over haar werk, over haar leven. Door de eenvoud waarmee ze zichzelf blijft, zelfs na al die jaren op grote podia.

Onze ontmoeting is uitgegroeid tot een kleine vriendschap, eentje die niet constant aanwezig hoeft te zijn om waardevol te blijven. We hebben samen gelachen, samen gegeten, samen gepraat — en dat zijn momenten die ik koester. Sandy en Tony zijn mensen die je graag in je leven hebt, al is het maar af en toe. Ze herinneren me eraan dat muziek niet alleen op het podium gebeurt, maar ook aan de keukentafel, in gesprekken, in vriendschap.

Dit was geen interview — dit was een ontmoeting met een vrouw die bewijst dat echte klasse niet luid hoeft te zijn, maar gewoon aanwezig.

Eliane Rodrigues

Er zijn artiesten die je ontmoet en meteen voelt: *dit is geen gewone muzikant.* **Eliane Rodrigues** is zo iemand. Een vrouw die klein van gestalte is, maar groot in alles wat ze doet. Een pianiste die al sinds haar zesde op internationale podia staat, die Carnegie Hall heeft veroverd, die in het Concertgebouw van Amsterdam speelde, in Leipzig, Parijs, Hamburg, New York… En toch staat ze vandaag gewoon in Vlaanderen, met beide voeten stevig op de grond.

Ik kende haar natuurlijk van naam — wie in de klassieke muziek duikt, komt haar vroeg of laat tegen. Maar haar in de studio hebben, dat is iets anders. Dat is een ervaring op zich.

Eliane werd geboren in Rio de Janeiro in 1959. Haar talent werd al vroeg ontdekt: op haar **zesde** stond ze op televisie als soliste met het Orquestra Sinfônica Brasileira. Op haar **zevende** speelde ze Mozart KV 488. Dat zijn geen kinderstukjes. Dat zijn mijlpalen.

Ze won een speciale prijs op de **Van Cliburn Competition** in 1977. In 1983 werd ze **vijfde laureaat van de Koningin Elisabethwedstrijd**, en dat veranderde alles. Ze kreeg internationale erkenning, reisde de wereld rond, speelde in de grootste zalen, werkte met topdirigenten en bouwde een carrière uit waar velen alleen maar van kunnen dromen.

En alsof dat nog niet genoeg is, componeert ze ook. Haar bijna één uur durende pianoconcerto *Rio de Janeiro* ging in 2000 in wereldpremière.

Haar discografie is indrukwekkend: meer dan 25 albums, van Chopin tot Debussy, van Gershwin tot Beethoven, van solowerk tot pianoduo's met haar dochter Nina Smeets.

Eliane is een perfectioniste. Dat merkte ik meteen. Toen ze de studio binnenkwam, had ze binnen de vijf minuten de neiging om de hele boel over te nemen. Niet uit arrogantie, maar uit passie. Uit vakmanschap. Uit een soort natuurlijke drang om alles muzikaal en technisch perfect te laten verlopen.

En eerlijk? Het is haar gedeeltelijk gelukt. Maar uiteindelijk ben ik het die het laatste woord heeft in mijn eigen programma.

Toch bleef ze altijd vriendelijk, warm, en verrassend down-to-earth. Ze spreekt uitstekend Nederlands, met dat typische Braziliaanse accent dat haar alleen maar sympathieker maakt. Ze lacht graag, ze praat graag, en ze deelt haar verhalen met een openheid die je niet verwacht van iemand met zo'n carrière.

Wat ik bijzonder vond, was haar muziekkeuze. Je zou verwachten dat iemand met haar achtergrond enkel klassiek zou kiezen. Maar neen — haar smaak is breed, verrassend breed. Ze houdt van verschillende stijlen, verschillende kleuren, verschillende werelden. En dat vind ik fantastisch.

Ze is professor piano aan het Koninklijk Conservatorium Antwerpen, moeder van drie kinderen, en sinds 2025 zelfs vier keer oma.

Ze deelt haar huis met honden — waaronder een Tervuerense herder en een chihuahua — en dat maakt haar nog menselijker.

Eliane heeft een mooie plaats veroverd in mijn persoonlijke Hall of Fame. Niet alleen door haar talent, maar door haar persoonlijkheid. Door haar warmte. Door haar passie. Door haar aanwezigheid.

Ze is een artieste die je niet vergeet. Niet omdat ze luid is, maar omdat ze intens is. Niet omdat ze domineert, maar omdat ze inspireert.

Wanneer ik aan Eliane terugdenk, zie ik een vrouw die muziek niet alleen beheerst, maar volledig **belichaamt**. Ze is een artieste die al sinds haar kindertijd op wereldpodia staat, maar toch binnenkomt met een warmte en menselijkheid die je niet verwacht van iemand met zo'n indrukwekkende carrière. Ze heeft een présence die je voelt nog voor ze iets zegt: een mengeling van Braziliaans vuur, Europese verfijning en een levenslange toewijding aan haar instrument.

In de studio merkte ik meteen haar perfectionisme. Ze wilde alles juist, alles precies, alles op haar manier — en eerlijk, dat siert haar. Het komt voort uit liefde voor haar vak, uit respect voor muziek, uit een leven lang streven naar het hoogste niveau. Ze probeerde zelfs even de studio over te nemen, en ik kon er alleen maar om glimlachen. Want achter dat perfectionisme zit geen ego, maar passie. Een diepe, oprechte passie die haar hele leven heeft gevormd.

Ze heeft een plek veroverd in mijn persoonlijke Hall of Fame — niet alleen door haar talent, maar door wie ze is. Door haar menselijkheid, haar humor, haar warmte. Door de manier waarop ze de studio vulde, niet met lawaai, maar met aanwezigheid. Door de manier waarop ze me liet voelen dat ik niet zomaar een interviewer was, maar iemand met wie ze haar passie wilde delen.

Dit was geen interview — dit was een ontmoeting met een vrouw die bewijst dat echte grootsheid niet schreeuwt, maar straalt.

Carmen Man & CarmaMuse

Sommige artiesten leer je kennen via hun muziek. Anderen via een optreden. Maar bij **Carmen Man** was het iets anders. Ik voelde al vanop afstand dat er iets bijzonders aan haar was — iets mysterieus, iets warm, iets dat je niet kunt benoemen maar wel voelt. En toen ik haar ontmoette, wist ik meteen: *dit wordt een hoofdstuk dat ik nooit vergeet.*

Carmen is de oprichtster van **CarmaMuse**, een trio dat muziek maakt die je niet zomaar hoort, maar die je **meeneemt**. Hun sound is een mengeling van klassiek, filmisch, folk, Portugese invloeden, jazz, elektronica… Het is muziek die niet in een vakje past. Muziek die ademt. Muziek die beweegt. Muziek die je ziel even stilzet.

Carmen is een pianiste met Hongkongse roots, woonachtig in Spanje, maar met een hart dat overal tegelijk lijkt te wonen. Ze is warm, vriendelijk, grappig, en tegelijk een artieste die muziek omzet in iets tastbaars — iets dat je voelt in je borstkas, maar dat je niet kunt vasthouden. Mysterieus, maar nooit afstandelijk.

Vanaf het eerste moment was er een klik. Een positieve klik. Een klik die je niet kunt forceren. Ze stapte uit de trein in Antwerpen, en het voelde alsof we elkaar al langer kenden.

Omdat Carmen in Spanje woont, konden we geen live-uitzending plannen. Dus besloten we een opname te maken. Ik had toen nog geen eigen materiaal, dus leende ik een Zoom-recorder van onze interim-voorzitter. Inclusief SD-kaart.

We hebben meer dan drie uur samengezeten. Gelachen tot de tranen kwamen. Gepraat over muziek, over leven, over kunst, over alles en niets. Het was een van de mooiste gesprekken die ik ooit heb gehad.

En toen kwam ik thuis. Ik stak de SD-kaart in mijn computer. En… niets. Helemaal niets. De kaart was kapot. Stuk. Onleesbaar. Drie uur magie — weg.

Ik was gegeneerd. Beschaamd. Ik wist niet hoe ik het haar moest vertellen. Ze had zoveel moeite gedaan. En ik had niets om te laten horen.

Maar uiteindelijk heb ik het haar gewoon eerlijk gezegd. En haar reactie? Warm. Begrijpend. Lief. Ze stelde voor om opnieuw samen te zitten — maar dan live.

En zo geschiedde.

De tweede babbel was opnieuw los, spontaan, grappig, warm. Alsof het universum zei: *"Die eerste was mooi, maar deze wordt nog beter."*

Carmen is een crème van een jonge vrouw. Echt. Ze heeft iets zachts, iets puurs, iets dat je niet vaak tegenkomt. En tegelijk is ze een artieste die grenzen verlegt, die durft, die creëert, die leeft voor muziek.

Ze stuurde me haar nummer **"Desert Flower"**, dat ik nog altijd af en toe laat horen op de radio. En elke keer denk ik: *"Dit is Carmen. Dit is haar ziel."*

We staan nog altijd in contact. Niet elke dag, niet elke week — maar genoeg om te voelen dat het echt is.

Ze heeft ons al een paar keer uitgenodigd om haar en haar gezin te bezoeken in Spanje. En dat staat op onze lijst. Want sommige mensen wil je niet alleen interviewen, maar ook terugzien. Carmen is zo iemand.

Wanneer ik aan Carmen terugdenk, zie ik een vrouw die muziek niet alleen maakt, maar **belichaamt**. Ze is iemand die melodieën omzet in emoties, emoties in beelden, en beelden in verhalen die je nog lang met je meedraagt.

Onze eerste ontmoeting was er eentje die ik nooit zal vergeten. Vanaf het moment dat ze uit de trein stapte, voelde ik dat er een klik was. Geen geforceerde beleefdheid, geen afstand, maar een spontane warmte die je alleen bij bepaalde mensen tegenkomt. We hebben meer dan drie uur samengezeten, gelachen tot de tranen kwamen, gepraat over muziek, over leven, over kunst, over alles wat ons raakte. Het was een gesprek dat voelde alsof het vanzelf ontstond, alsof het al jaren in de lucht hing en eindelijk mocht gebeuren.

En dan… de SD-kaart. De kapotte SD-kaart. Drie uur magie — weg. Ik voelde me gegeneerd, beschaamd, klein. Ze had zoveel moeite gedaan, zoveel tijd vrijgemaakt, en ik had niets om te laten horen. Maar toen ik het haar eerlijk vertelde, reageerde ze zoals alleen Carmen dat kan: warm, begripvol, zonder één greintje verwijt. Ze stelde zelfs voor om opnieuw samen te zitten — en dan live. Het toonde wie ze echt is: een vrouw met een groot hart, een open geest en een enorme zachtheid. Sindsdien heb ik **zelf een Zoom P4-recorder aangeschaft**

Carmen is een crème van een vrouw. Warm, getalenteerd, mooi van binnen en van buiten. Ze heeft Hongkongse roots, woont in Spanje, maar lijkt overal thuis te zijn waar muziek klinkt.

Ik hoop dat ons contact blijft bestaan. Dat we elkaar blijven horen, blijven zien, blijven inspireren. Want sommige mensen komen niet toevallig op je pad — ze komen omdat je ze nodig hebt, omdat ze iets in je aanraken, omdat ze je herinneren aan de schoonheid van echte verbinding.

Dit was geen interview — dit was een ontmoeting met een vrouw die bewijst dat muziek, menselijkheid en magie soms in één persoon samenkomen.

Nikki Rose

Soms vraag ik mezelf af waar ik ze allemaal blijf vinden. De ene zondag zit er een muzikant in de studio, de andere een schrijver, een acteur, een professor… en soms, heel soms, komt er een **stand-up comedian** binnengewandeld die de boel meteen op zijn kop zet. **Nikki Rose** was er zo eentje.

Een Amerikaanse vrouw, afkomstig uit Philadelphia, die eigenlijk als toeriste naar België kwam en hier — zonder dat ze het zelf gepland had — **17 jaar bleef hangen in Brugge**. Ondertussen woont ze in Antwerpen, en eerlijk: België mag blij zijn dat ze gebleven is.

Nikki is een stand-up comedian pur sang. Geen half werk, geen voorzichtigheid, geen "we zullen eens proberen". Neen — ze gaat er voluit voor. Ze treedt op in de Engelstalige comedy-scene in Antwerpen en Brussel, stond in trajecten zoals **Get Up Stand Up**, speelde in de **BLACKBOX van Arenberg**, en deelt podia met grote namen zoals **Alex Agnew**.

Ze brengt humor op z'n Amerikaans: direct, scherp, eerlijk, soms brutaal, maar altijd met hart. En dat is iets helemaal anders dan Vlaamse humor. En ook anders dan Britse humor. Ze heeft haar eigen stijl, haar eigen ritme, haar eigen stem.

En ja, ze spreekt nog steeds met een Amerikaans accent — en dat maakt haar net Nikki.

Toen Nikki binnenkwam, voelde ik meteen dat ze iemand was die **geen blad voor de mond neemt**. Warm, grappig, rechttoe rechtaan. Een vrouw met ballen, als ik het zo mag zeggen. Maar tegelijk iemand met een groot hart, iemand die je meteen op je gemak stelt, iemand die je zonder moeite in je hart neemt.

We hebben veel gelachen. Echt veel. Maar er waren ook serieuze momenten. Want achter humor zit vaak een verhaal, en dat was bij Nikki niet anders.

Ze vertelde over haar leven in België, haar carrière, haar optredens, haar ervaringen als Amerikaanse in een land dat soms zo anders aanvoelt dan waar ze vandaan komt. En toch… ze hoort hier. Dat voel je.

Nikki is iemand die **staat**. Op een podium, maar ook in het leven. Ze weet wie ze is, ze weet wat ze wil, en ze is niet bang om dat te tonen. Ze heeft een energie die je niet kunt faken, een eerlijkheid die je soms overvalt, en een warmte die je alleen maar kunt waarderen.

Ze is een performer, een comedian, een actrice, een vrouw met een verhaal. En ze brengt dat verhaal met humor, met lef, met liefde.

Ik heb haar een plek gegeven in mijn Hall of Fame — of beter gezegd: **de Hall of Fame van De Uitnodiging**. Niet omdat ze beroemd is, maar omdat ze echt is. Omdat ze me geraakt heeft. Omdat ze me heeft doen lachen, maar ook heeft doen nadenken. Omdat ze een vrouw is die je niet vergeet.

Wanneer ik aan Nikki terugdenk, zie ik een vrouw die binnenkomt met een energie die je niet kunt negeren.

Ze heeft iets dat je meteen voelt: een mengeling van Amerikaanse bravoure, Belgische nuchterheid en een eigenzinnige eerlijkheid die je tegelijk doet lachen en nadenken. Ze is een performer die geen masker draagt. Wat je ziet, is wat je krijgt — en wat je krijgt, is iemand die leeft voor humor, voor verhalen, voor verbinding.

Nikki brengt stand-up zoals alleen Amerikanen dat kunnen: direct, scherp, zonder omwegen. Maar achter die punchlines zit een vrouw met een groot hart, iemand die haar publiek niet alleen wil laten lachen, maar ook wil meenemen in haar wereld. Ze vertelt over haar leven in België, over de cultuurverschillen, over de kleine absurditeiten van het dagelijks bestaan — en ze doet dat met een warmte die je niet verwacht van iemand die zo hard kan uithalen op een podium. Dat contrast maakt haar net zo boeiend.

Wat me vooral raakte, was hoe natuurlijk ons gesprek verliep. We hebben gelachen, ja — veel zelfs — maar er waren ook momenten van oprechte diepgang. Ze vertelde over haar traject, haar groei, haar twijfels, haar successen. Over hoe ze als toeriste in België belandde en hier uiteindelijk een leven opbouwde. Over hoe ze haar plek vond in de Engelstalige comedy-scene, tussen grote namen en volle zalen. En toch bleef ze altijd Nikki: warm, eerlijk, een tikkeltje rebels, maar altijd authentiek.

Ik voelde me na ons gesprek oprecht verrijkt. Niet alleen omdat ze me deed lachen, maar omdat ze me liet zien hoe krachtig humor kan zijn als taal, als brug, als manier om jezelf te tonen. Ze herinnerde me eraan dat comedy niet alleen entertainment is, maar ook een vorm van eerlijkheid. Een manier om te zeggen wat anders misschien onuitgesproken blijft.

Nikki heeft een plek gekregen in mijn Hall of Fame — of beter gezegd: in de Hall of Fame van *De Uitnodiging*. Niet omdat ze beroemd is, maar omdat ze echt is. Omdat ze me geraakt heeft. Omdat ze me liet voelen dat sommige ontmoetingen blijven nazinderen, lang nadat de microfoons zijn uitgezet.

Dit was geen interview — dit was een ontmoeting met een vrouw die bewijst dat humor niet alleen doet lachen, maar ook verbindt, onthult en heelt.

Sasha & Davy

Sommige ontmoetingen plan je. Andere ontmoetingen gebeuren gewoon — op een zonnige dag aan zee, tussen de strandstoelen, de geur van zonnecrème en het geluid van Radio 2 dat over het strand galmt. Zo heb ik **Sasha Rosen en Davy Gilles** leren kennen.

We waren, zoals zoveel Vlamingen, een dagje aan de kust. Niets bijzonders, gewoon genieten. Tot we bij de strandbar van Radio 2 terechtkwamen. En wie stond daar op het programma? **Sasha & Davy.** Een aangename verrassing, en eerlijk: ik voelde meteen dat dit een kans was die ik niet mocht laten liggen.

Dus deed ik iets wat ik niet vaak doe: ik stelde hen **live op antenne** de vraag of ze eens te gast wilden zijn in *De Uitnodiging*. Ze stonden een beetje met de rug tegen de muur — want ja, live is live — maar ze hapten enthousiast toe. En dat deed me enorm veel plezier. Niet alleen omdat ze "ja" zeiden, maar omdat ik op de nationale radio, Radio 2 nog wel, een klein interviewke had met twee artiesten die Vlaanderen al jaren kent en graag ziet.

Sasha Rosen (1978) en Davy Gilles (1976) leerden elkaar kennen in 2004 tijdens de musical *Romeo en Julia*, waar ze de hoofdrollen speelden. De vonk sloeg meteen over — zowel op het podium als daarbuiten.

Ze speelden later samen in *Sneeuwwitje*, *Mamma Mia!* en *Grease*. In 2010 trouwden ze. In 2011 werd hun zoon Beau geboren, in 2014 hun dochter Noa.

Sasha bleef actief als musicalactrice en zangeres. Davy speelde in *Familie*, *Wittekerke*, en maakt sinds 2003 deel uit van **De Romeo's**.

In 2011 begonnen ze als muzikaal duo **Sasha & Davy**, met hits als:

- *Een mooie dag (Heeja hallowa)* – hun grootste hit
- *Mamma Maria*
- *Onafscheidelijk*
- *Vrij als de wind*
- *Zonde van de tijd*
- *Toen zag ik jou*

Ze stonden op het Schlagerfestival, werden genomineerd voor de Radio 2 Muziekprijzen, en brachten een reeks succesvolle albums uit.

Maar dat is de officiële biografie. Wat ik heb meegemaakt, is iets anders.

We spraken af via hun manager — en meestal loopt het daar fout. Niet omdat managers slecht zijn, maar omdat agenda's vol zitten, plannen veranderen, en goede bedoelingen soms verloren gaan.

Maar Sasha & Davy hielden woord. En dat siert hen.

Ze kwamen naar de studio, allebei even vriendelijk, even warm, even oprecht. Sasha met haar zachte Nederlandse tongval, Davy met zijn herkenbare Vlaamse klank. Ze vulden de ruimte met een soort rust en professionaliteit die je niet vaak ziet.

En toen vroeg ik hen — zoals ik dat bij zingende artiesten altijd doe — of ze een stukje a capella wilden zingen. En ja hoor, ze deden het. Puur, eerlijk, zonder opsmuk. Een klein momentje dat ik nooit vergeet.

Wanneer ik aan Sasha & Davy terugdenk, zie ik twee mensen die niet alleen een muzikaal duo vormen, maar ook een koppel dat warmte uitstraalt. Ze zijn professioneel, ja, maar ook ongelooflijk toegankelijk. Ze hebben een carrière die velen benijden, maar dragen die met een eenvoud die je alleen maar kunt bewonderen. Wat me vooral raakte, was hoe spontaan en natuurlijk onze ontmoeting verliep. Geen gedoe, geen afstand, geen sterallures — gewoon twee mensen die graag zingen, graag praten en graag delen.

De manier waarop ze "ja" zeiden aan zee, live op Radio 2, was al bijzonder. Maar dat ze die belofte ook écht nakwamen, maakte het nog mooier. Het toont hun karakter: betrouwbaar, warm, oprecht. Ze hadden evengoed kunnen zeggen: "We zien wel", en het daarna laten verwateren. Maar dat deden ze niet. Ze kwamen. Ze zongen. Ze praatten. Ze waren zichzelf.

Tijdens ons gesprek voelde ik een soort vanzelfsprekende harmonie tussen hen. Niet gespeeld, niet geforceerd, maar echt. Je merkt dat ze elkaar al jaren aanvullen, zowel op het podium als daarbuiten. Sasha met haar zachte charme, Davy met zijn rustige kracht. Samen vormen ze een duo dat niet alleen muzikaal klopt, maar ook menselijk.

Deze ontmoeting blijft me bij omdat ze zo onverwacht begon en zo warm eindigde. Het is een herinnering die me doet glimlachen, elke keer opnieuw. En daarom hebben Sasha & Davy een mooie plek gekregen in mijn Hall of Fame — of beter gezegd: de Hall of Fame van *De Uitnodiging*. Een plek die ze dubbel en dik verdienen.

Dit was geen interview — dit was een ontmoeting met twee mensen die bewijzen dat liefde, muziek en eenvoud soms de mooiste combinatie ter wereld zijn.

Niels Albert

Sommige ontmoetingen plan je niet. Sommige ontmoetingen ontstaan gewoon, omdat je op het juiste moment op de juiste plaats bent. En soms… omdat je een elektrische fiets nodig hebt.

Zo kwam ik terecht bij **Niels Albert**, tweevoudig wereldkampioen veldrijden, Belgisch kampioen, winnaar van talloze klassementen, en vandaag een begrip in Tremelo met zijn eigen fietswinkel. Een winkel die meer is dan een winkel — het is een ontmoetingsplek, een naam, een merk, een verhaal.

We waren op zoek naar een elektrische fiets, en waar konden we beter terecht dan bij iemand die zijn hele leven op twee wielen heeft doorgebracht? Tijdens onze keuze raakten we aan de praat. En daar stond hij dan: Niels Albert. Niet de wereldkampioen, niet de tv-figuur, niet de man uit de modder… maar gewoon Niels. Een man die tijd maakt voor zijn klanten. Een man die luistert. Een man die lacht.

Toen ik hem vroeg of hij eens te gast wilde zijn in *De Uitnodiging*, hapte hij meteen toe — op voorwaarde dat we bij hem een fiets kochten. Een grap, natuurlijk. Maar wel eentje die de toon zette: direct, eerlijk, met een vleugje humor.

Niels Albert is een naam die klinkt. Een naam die je associeert met kracht, met strijd, met modder, met glorie. Hij werd wereldkampioen in 2009 en 2012, Belgisch kampioen in 2011, en won in totaal **82 veldritten**. Hij was een natuurtalent, een vechter, iemand die altijd vooruitging.

Maar hij was ook iemand die veel pech kende. Zware valpartijen, breuken, hersenschuddingen, blessures… En uiteindelijk, in 2014, het verdict dat zijn carrière abrupt beëindigde: **hartritmestoornissen**. Op zijn 28ste moest hij stoppen. Niet omdat hij wilde, maar omdat hij moest.

En toch staat hij vandaag recht. Als ondernemer. Als commentator. Als vader. Als mens.

Een datum vastleggen met Niels bleek geen evidentie. Niet omdat hij niet wilde komen — integendeel, hij had meteen enthousiast toegehapt — maar omdat zijn agenda een soort levend organisme is dat voortdurend van vorm verandert. Buiten zijn fietswinkel, die in Tremelo en omstreken een begrip is, is hij ook nog actief als verslaggever bij allerlei wielerrondes. Hij springt van koers naar koers, van evenement naar evenement, en dat maakt plannen soms een uitdaging.

Elke keer dat we dachten: *"Dit wordt de dag,"* kwam er weer iets tussen. Een extra reportage, een onverwachte opdracht, een druk weekend in de winkel… Het was geen onwil, maar gewoon het leven van iemand die nog altijd midden in de wielerwereld staat, zij het op een andere manier dan vroeger. En eerlijk: ik begreep dat. Je voelt aan alles dat Niels iemand is die zijn werk ernstig neemt, die zijn engagementen nakomt, maar die ook realistisch is over de hectiek van zijn bestaan.

Toch bleef hij telkens opnieuw bevestigen dat hij zou komen. Geen loze beloftes, geen ontwijkende antwoorden, geen "we zien wel".

Gewoon: *"Het komt in orde, we vinden wel een moment."* En dat moment kwam er uiteindelijk — meer dan een jaar later. Maar het wachten was het waard. Het gaf de ontmoeting zelfs een extra laag: het gevoel dat hij niet zomaar passeerde, maar dat hij bewust tijd had vrijgemaakt, ondanks alles.

Toen hij uiteindelijk de studio binnenstapte, voelde het bijna symbolisch. Alsof dat jaar wachten nodig was om precies op het juiste moment samen te komen. En dat typeert hem: een man die misschien niet altijd meteen kan, maar die wél zijn woord houdt. En dat is vandaag zeldzaam.

Wanneer ik aan Niels Albert terugdenk, zie ik een man die veel meer is dan de regenboogtrui die hij ooit droeg. Hij is iemand die op jonge leeftijd de wereld veroverde, maar ook iemand die op even jonge leeftijd afscheid moest nemen van zijn sport. Dat soort verhalen laat sporen na. En toch staat hij daar: recht, sterk, eerlijk, zonder maskers.

Wat me vooral raakte, was zijn menselijkheid. Hij is een zakenman, ja, maar ook een familieman. Iemand die zijn gezin beschermt tegen de buitenwereld, iemand die bewust kiest voor rust, voor eenvoud, voor echtheid. Hij vertelde me dat een publiek figuur zijn niet altijd een cadeau is — en dat voelde je. Niet als klacht, maar als waarheid. Een waarheid die je alleen hoort wanneer iemand zich veilig voelt.

Ons gesprek was er eentje zonder filter. Niels praat zoals hij fietste: direct, krachtig, zonder omwegen. Maar achter die directheid zit warmte. Een soort oprechtheid die je niet kunt faken. Hij lachte, hij vertelde, hij deelde — en dat maakte onze ontmoeting bijzonder.

Deze ontmoeting blijft me bij omdat ze begon met iets alledaags — een elektrische fiets — en eindigde met een gesprek dat veel dieper ging dan ik had verwacht. Het is een herinnering die me doet glimlachen, omdat ze toont dat achter elke bekende naam een mens schuilt. Een mens met verhalen, met littekens, met dromen.

Dit was geen interview — dit was een ontmoeting met een man die bewijst dat echte kracht niet alleen in winnen zit, maar ook in opnieuw beginnen.

Dorien Leyers

Sommige gasten komen via-via. Sommige gasten komen na lang aandringen. En sommige gasten… die komen omdat het gewoon *klopt*. Zo was het met **Dorien Leyers**.

Dat de familie Leyers niet gemakkelijk te strikken is, dat wisten we al. Jan Leyers is een verhaal op zich, en zijn dochters zijn al even drukbezet, al even getalenteerd en al even moeilijk te pakken te krijgen. Maar Dorien? Die had eigenlijk niet zo veel overtuiging nodig. Er werd wat heen en weer gecommuniceerd, maar echt moeilijk kan ik het niet noemen. En dat siert haar.

Dorien groeide op in een huis waar muziek, kunst en entertainment dagelijkse kost waren. Ze stond al jong op podia, voelde zich thuis in de coulissen, en leerde van dichtbij wat het betekent om te creëren, te communiceren en te verbinden.

Maar tegelijk heeft ze een sterke academische achtergrond. Ze studeerde cultuur en talen, werkte in de stadsarchieven van Valladolid, en behaalde haar diploma geschiedenis in 2004. Die combinatie van podium en intellect, van entertainment en analyse, maakt haar tot wie ze vandaag is: een veelzijdige, intelligente, warme communicator.

Sinds 2006 werkt Dorien als eventmanager en organiseerde ze evenementen voor grote namen zoals:

- Nespresso
- Club Med
- Orange
- Google
- Apple
- NN Insurance

Maar ze bleef ook trouw aan haar leven op het podium. Ze presenteerde en modereerde (inter)nationale events voor BMW, Umicore, Viabuild, VDAB, Bacardi-Martini, Securitas… En dat in **vier talen**: Nederlands, Frans, Engels en Spaans.

Daarnaast bouwde ze een tv-carrière uit bij o.a. VIER en Canvas, en maakte ze programma's die soms licht waren, soms diepgaand, soms confronterend. Zoals het VIJF-programma *Complex*, waarin ze mensen volgde die worstelden met hun lichaam en hun zelfbeeld. Dat programma raakte haar — en dat merkte je. Ze vertelde openlijk hoe ze zelf milder werd voor haar lichaam na haar zwangerschap, hoe ze zichzelf opnieuw moest vinden, fysiek én mentaal.

Dorien is geen oppervlakkige presentatrice. Ze is iemand die voelt, die luistert, die begrijpt.

Dorien is de oudste van vier dochters — "oudste, maar nog steeds jong". En tot op vandaag is ze de enige Leyers-dochter die ik in de studio hebt mogen ontvangen.

Ze kwam binnen als een professional, maar bleef als een mens. Warm, vriendelijk, joviaal, empathisch. Geen blad voor de mond, maar altijd respectvol. Geen sterallures, geen afstand, geen façade.

Ze maakte tijd — en dat is misschien wel het grootste compliment dat je van iemand zoals zij kunt krijgen. Twee uur lang hebben we gepraat over vanalles en nog wat. Over haar werk, haar leven, haar familie, haar ervaringen, haar twijfels, haar successen. Het was geen interview, maar een gesprek. Een ontmoeting. Een connectie.

Wanneer ik aan Dorien terugdenk, zie ik een vrouw die tegelijk krachtig en zacht is. Ze heeft een indrukwekkend parcours, maar draagt dat met een lichtheid die je alleen vindt bij mensen die stevig in hun schoenen staan. Ze is professioneel tot in de puntjes, maar nooit afstandelijk. Ze is open, maar nooit ondoordacht. Ze is empathisch, maar nooit sentimenteel. Ze beweegt zich moeiteloos tussen werelden: televisie, live events, geschiedenis, cultuur, talen, entertainment. En toch blijft ze altijd Dorien — authentiek, warm, menselijk.

Wat me vooral raakte, was haar eerlijkheid. Ze praatte zonder filter, maar altijd met respect. Ze vertelde over haar werk, haar ervaringen, haar zwangerschap, haar zoektocht naar zichzelf, haar mildheid die groeide door de verhalen van anderen. Ze liet zien dat achter elke presentatrice een mens zit, met twijfels, met dromen, met littekens, met kracht. En dat maakte ons gesprek zo bijzonder.

Dorien heeft een herinnering achtergelaten die ik blijf koesteren. Een herinnering aan een vrouw die niet alleen professioneel sterk is, maar ook menselijk rijk. Een vrouw die je doet glimlachen, die je doet luisteren, die je doet nadenken. Een vrouw die bewijst dat echte klasse niet luid hoeft te zijn, maar gewoon aanwezig.

En wie weet… misschien lukt het me ooit om de rest van de familie Leyers voor de microfoon te krijgen. **Fingers crossed.**

Dit was geen interview — dit was een ontmoeting met een vrouw die bewijst dat talent, warmte en menselijkheid perfect hand in hand kunnen gaan.

Sebastien Dewaele

Sommige gasten komen via een manager. Sommige gasten komen via een toevallige ontmoeting. Maar sommige gasten… die komen via familie. En dat wist ik niet eens.

Zo leerde ik **Sebastien Dewaele** kennen via **Veronique Vanhoecke**, zijn nicht. Een aangename verrassing, want ik had geen idee dat ze familie waren. Maar het verklaarde wel meteen waarom de deur op een kier stond.

In het begin twijfelde Sebastien een beetje. Niet omdat hij niet wilde komen, maar omdat hij opzag tegen de afstand. Oostende – waar hij vandaan komt – ligt nu eenmaal niet naast de deur. Maar eens duidelijk was dat ik zijn nicht Veronique kende, en dat zij al eens te gast was geweest in *De Uitnodiging*, was de deal snel beklonken.

Sebastien is voor het grote publiek vooral bekend als **Steven Welvaert** uit *Eigen kweek*. Het seutje, het doke, de boerenzoon met het hart op de juiste plaats. Maar wie hem alleen daarvan kent, kent hem eigenlijk niet.

Want Sebastien is zoveel meer:

- acteur in **Undercover**, **De Dag**, **Bevergem**, **Gent-West**, **Grenslanders**, **Onder Vuur**, **Styx**, **Het Gouden Uur**
- theatermaker bij **Compagnie Cecilia**
- muzikant en frontman van **Preuteleute**, het West-Vlaamse cultduo dat Vlaanderen al jaren doet lachen
- stemacteur in films en animatie
- winnaar van de **Crazy Comedy Cover Contest**
- iemand die moeiteloos schakelt tussen drama, comedy, muziek en theater

Hij is een kameleon, maar dan eentje met een West-Vlaamse tongval en een guitige blik.

Sebastien is geboren in Oostende — net zoals ik. En dat schept meteen een band. Ik zei hem dat hij gerust in zijn dialect mocht praten. En dat deed hij ook. Regelmatig zelfs. En eerlijk? Het voelde als thuiskomen.

We kennen hem allemaal als het seutje uit *Eigen kweek*, maar in het echt is hij het volledige tegenovergestelde. Slim, grappig, joviaal, sympathiek, warm. Een man die luistert, die lacht, die deelt, die geen muur optrekt. Een man die je meteen op je gemak stelt.

Wanneer ik aan Sebastien terugdenk, zie ik een man die je meteen ontwapent. Niet door grote woorden of stoere verhalen, maar door zijn echtheid. Hij is iemand die je verrast vanaf de eerste minuut.

Je verwacht misschien de stuntelige, wat naïeve Steven Welvaert uit *Eigen kweek*, maar wat je krijgt, is een intelligente, warme, scherpe en bijzonder aangename man. Een man die nadenkt, die luistert, die lacht, die zichzelf niet te serieus neemt, maar zijn vak des te meer.

Wat me vooral trof, was hoe snel hij de studio vulde met zijn persoonlijkheid. Geen kapsones, geen afstand, geen "ik ben een BV". Hij kwam binnen als Sebastien uit Oostende — een mens, geen personage. En dat voelde je in alles. In zijn manier van praten, in zijn humor, in zijn dialect dat meteen een soort thuiskomen was voor mij. Twee Oostendenaars onder elkaar, dat schept een band die je niet kunt faken.

Het feit dat hij in het begin twijfelde door de afstand, maar uiteindelijk toch kwam, toont zijn karakter. Hij is trouw aan zijn mensen, aan zijn familie, aan zijn woord. Dat hij meteen openstond toen hij hoorde dat ik zijn nicht Veronique kende, maakte het verhaal alleen maar mooier. Het gaf onze ontmoeting een soort vanzelfsprekendheid, alsof het zo moest zijn.

Tijdens ons gesprek ontdekte ik een man die veel meer lagen heeft dan de rollen die hij speelt. Hij is acteur, muzikant, theatermaker, komiek — maar ook een denker, een observator, iemand die de wereld rondom zich met een open blik bekijkt. Hij praat met passie over zijn werk, maar ook met zachtheid over zijn leven. Hij is grappig zonder te forceren, serieus zonder zwaar te worden, en altijd authentiek.

Deze ontmoeting blijft me bij omdat ze zo puur was. Zo echt. Zo ongedwongen. Het was geen interview dat je voorbereidt en afwerkt — het was een gesprek dat vanzelf ontstond, gedragen door wederzijds respect en een gedeelde achtergrond. En dat zijn de momenten die *De Uitnodiging* maken tot wat het is.

Sebastien heeft een indruk nagelaten die blijft hangen. Een warme, menselijke, eerlijke indruk. Hij is iemand die je graag nog eens terugziet, iemand die je zonder moeite in je hart neemt, iemand die je doet glimlachen wanneer je aan hem terugdenkt. En dat is misschien wel het mooiste compliment dat je iemand kunt geven.

Sebastien, jij bent top. Ik hoop je nog meerdere malen terug te mogen ontmoeten — in de studio, in Oostende, of gewoon ergens onderweg.

Joy Ross & de nalatenschap van Jimmy Ross

Sommige verhalen komen niet via de artiest zelf, maar via de mensen die achterblijven. Via de stemmen die de herinnering levend houden. Via de kinderen die het verhaal verder dragen. Zo kwam ik terecht bij **Joy Ross**, de dochter van **Jimmy James Ross**, beter bekend als **Mel Turner** — een man die van Trinidad naar de wereld trok, en uiteindelijk zijn hart verloor aan de Belgische Kempen.

Via onze programmaleider kreeg ik haar contactgegevens. En eerlijk: ik wist meteen dat dit geen gewone aflevering zou worden. Joy draagt het verhaal van haar vader met een zachtheid en een kracht die je niet vaak ziet. Ze wil hem niet alleen herinneren, ze wil hem *erkennen*. Niet als de disco-ster van *First True Love Affair*, niet als de showman van Bobbejaanland, maar als de man die hij was: vader, artiest, mens.

Jimmy Ross werd geboren in Trinidad en Tobago, werkte als kok in de marine, en ontdekte daar zijn stem. Zijn medemariniers duwden hem bijna letterlijk richting het podium. En vanaf dat moment was er geen weg terug.

Hij zong in steden over de hele wereld. Hij werd Mel Turner. Hij werd Jimmy Ross. Hij werd een stem die je herkent uit duizenden.

In de jaren '70 kwam hij via **Bobbejaan Schoepen** in België terecht. De twee werden vrienden, bijna familie. Jimmy werd een vaste waarde in Bobbejaanland, waar hij jarenlang optrad en zelfs woonde. Hij schreef liedjes over Blankenberge, vond rust in Lichtaart en Wiekevorst, en bouwde een leven op dat niemand had kunnen voorspellen.

Zijn grootste internationale hit, *First True Love Affair* (1981), bracht hem zelfs tot in de Amerikaanse Billboard-lijsten. Maar zijn hart lag hier — in de Kempen, tussen de mensen die hem graag zagen.

Hij overleed in 2000 aan longemfyseem. Hij ligt begraven in Wiekevorst. Of beter gezegd: hij *lag* daar, tot de recente ontruiming van het kerkhof.

Joy Ross is een vrouw die zichzelf op de tweede plaats zet, terwijl ze gerust op nummer één mag staan. Ze is bescheiden, zacht, maar tegelijk vastberaden. Ze wil het verhaal van haar vader bewaren, beschermen, doorgeven. Niet uit nostalgie, maar uit liefde.

Toen ze bij mij in de studio zat, voelde ik meteen dat dit geen gewoon gesprek zou worden. Ze sprak met respect, met emotie, met kennis, met trots. Ze vertelde over zijn leven, zijn muziek, zijn humor, zijn struggles, zijn liefde voor België. En ze vertelde over de pijn van het recente nieuws: de ontruiming van zijn graf in Wiekevorst.

In de Gazet van Antwerpen zei ze: *"Het was alsof ik hem een tweede keer moest afgeven."* En dat voelde je. Tot in de kleinste details.

Zelfs de VRT pikte haar verhaal op — terecht. Ze verscheen in de podcast *Classic Stories* op VRT MAX, waar ze opnieuw getuigde over haar vader en zijn

bijzondere band met Bobbejaan Schoepen. En ja, ik geef het toe: ik was blij dat ik haar eerst had. Een kleine, stille trots.

Wanneer ik aan Joy terugdenk, zie ik een vrouw die een last draagt die niet van haar zou moeten zijn, maar die ze toch met waardigheid en liefde meeneemt. Ze is iemand die haar vader niet alleen mist, maar ook verdedigt. Iemand die begrijpt dat herinneringen kwetsbaar zijn, dat verhalen kunnen verdwijnen als niemand ze vertelt, en dat sommige mensen pas echt sterven wanneer niemand hun naam nog uitspreekt. Joy weigert dat te laten gebeuren.

Wat me vooral raakte, was haar zachtheid. Ze praatte niet vanuit boosheid, niet vanuit frustratie, maar vanuit liefde. Ze vertelde over haar vader met een warmte die je bijna kon voelen in de studio. Ze gaf hem opnieuw een stem, opnieuw een plaats, opnieuw een leven — al was het maar voor even. En dat is een gave die niet iedereen heeft.

Ze is bescheiden, misschien té bescheiden. Ze zet zichzelf op de tweede plaats, terwijl ze eigenlijk de drager is van een verhaal dat zonder haar zou verdwijnen. Ze verdient erkenning, respect, ruimte. En toch kiest ze ervoor om in de schaduw te staan, zodat haar vader in het licht kan blijven. Dat typeert haar. Dat siert haar.

Ons gesprek was intens, eerlijk, ontroerend. Het was geen interview dat je voorbereidt, maar een ontmoeting die je voelt. Joy sprak met een openheid die je alleen krijgt wanneer iemand je vertrouwt. Ze vertelde over zijn muziek, zijn leven, zijn humor, zijn moeilijkheden, zijn liefde voor België. En ze vertelde over haar verdriet, zonder drama, zonder overdrijven — gewoon zoals het is.

Deze ontmoeting blijft me bij omdat ze me eraan herinnerde waarom ik *De Uitnodiging* maak. Niet voor de grote namen, niet voor de show, maar voor de verhalen die anders verloren zouden gaan. Voor de mensen die iets te vertellen hebben, iets dat verder gaat dan entertainment. Joy bracht een verhaal dat diep ging, dat raakte, dat bleef hangen.

Dit was geen interview — dit was een ontmoeting met een vrouw die bewijst dat echte liefde niet stopt bij afscheid, maar verder leeft in wie het verhaal blijft vertellen.

Marijke “Maria” Macken

Sommige mensen kom je tegen omdat het zo moet zijn. Omdat hun energie past bij de jouwe. Omdat hun verhaal wacht om verteld te worden. Zo kwam ik terecht bij **Marijke “Maria” Macken** — kunstenares, schrijfster, muzikante, moeder van vijf, grootmoeder van zeven, en een vrouw die leeft in kleur, licht en taal.

Toen ik haar contacteerde, stelde ze meteen een heel eerlijke vraag: **“Heb je interesse in mij, of wil je eigenlijk mijn man Jean Bosco Safari?”** En mijn antwoord was even eerlijk: Ik had interesse in háár — maar Jean was natuurlijk een mooie bonus.

En zo begon het allemaal.

Marijke werd geboren in Antwerpen, in een warm, kunstzinnig nest. Haar vader: neuropsychiater én briljant pianist met een passie voor oosterse kunst. Haar moeder: dichteres en illustratrice. Het is bijna logisch dat Marijke uitgroeide tot iemand die leeft in beelden, woorden en melodieën.

Ze studeerde aan de Academie van Antwerpen en werkt op alles wat ze in handen krijgt: canvas, papier, steen, hout, bot, schelpen. Voor haar is kunst geen object, maar **energie** — iets dat beweegt, dat doorstroomt, dat mensen raakt en hen dichter bij zichzelf brengt.

Daarnaast schrijft ze boeken, componeert ze muziek, zingt ze, en brengt ze verhalen tot leven. Haar kinderboeken, haar album *STIL*, haar poëzie, haar songteksten… alles draagt haar zachte, herkenbare handtekening.

Marijke is getrouwd met **Jean Bosco Safari**, een man met een even bijzonder levensverhaal. Geboren in Rwanda, opgegroeid in Merksem, jarenlang tekenaar bij Studio Vandersteen, later muzikant, performer, verteller. Samen vormen ze een koppel dat kunst ademt, dat taal koestert, dat muziek leeft.

Ze werken samen, vullen elkaar aan, inspireren elkaar. Tijdens de coronaperiode maakten ze zelfs een ode aan de zorgsector: Marijke de beelden, Jean de muziek. Een perfecte symbiose.

Marijke liet weten dat Jean zou meekomen — maar dat ze geen auto hadden. Of ik hen kon oppikken aan het station van Heist-op-den-Berg. Natuurlijk. Zo gezegd, zo gedaan.

Ze kwamen veel te vroeg aan en moesten een café zoeken. Op een zondag rond het station… dat is geen evidente opdracht. Ze hebben een heel eind moeten stappen voor ze iets vonden, en dan moesten ze mij nog uitleggen waar ze precies zaten. Maar het is allemaal goed gekomen. We vonden elkaar snel, en even later zaten we samen in de studio.

Marijke is een heel rustige vrouw. Echt rustig. Een soort zachte aanwezigheid die de ruimte vult zonder lawaai te maken. Jean is dat ook — maar dan mannelijk, met een warme, diepe energie.

Ze vertelde honderduit: over haar kunst, haar boeken, haar muziek, haar kinderen, haar kleinkinderen, haar ontmoeting met Jean, hun samenwerking, hun leven in Schoten. Het was een gesprek dat vloeide, zonder moeite, zonder haast.

Op het einde bespraken we dat Jean in een volgend seizoen misschien eens centraal te gast zou zijn. En wie weet… dat zien we nog wel.

Na de uitzending hebben we nog wat nagepraat — zoals we altijd doen — en daarna hebben we hen terug naar het station gebracht, zodat ze hun reis huiswaarts konden verderzetten.

Het voelde niet als afscheid, maar als een begin.

Wanneer ik aan Marijke terugdenk, zie ik een vrouw die niet spreekt in zinnen, maar in kleuren. Ze heeft een zachtheid die je niet vaak meer tegenkomt, een soort innerlijke rust die je meteen vertraagt. Ze praat niet om te overtuigen, maar om te delen. Ze creëert niet om te imponeren, maar om te verbinden. Alles aan haar ademt authenticiteit.

Wat me vooral raakte, was hoe open ze was. Ze vertelde over haar kunst alsof ze het aanreikte, niet als iets dat van haar is, maar als iets dat door haar heen stroomt. Ze praatte over haar kinderen en kleinkinderen met een liefde die bijna tastbaar was. Over Jean met een glimlach die meer zei dan woorden. Over haar werk met een nederigheid die je alleen vindt bij mensen die weten dat kunst groter is dan de maker.

Marijke is een vrouw die leeft in schoonheid — niet de oppervlakkige soort, maar de soort die van binnen komt.

Onze ontmoeting was er eentje die ik blijf koesteren. Het was geen moment, maar een ervaring. Geen interview, maar een verbinding. Geen gast, maar een ziel die even naast de mijne liep.

Dit was geen interview — dit was een ontmoeting met een vrouw die bewijst dat echte kunst niet geschilderd wordt, maar geleefd.

4TACT

Soms denk je dat je alles al hebt meegemaakt in de studio. En dan komen er vier mannen binnen die je het gevoel geven dat **De Strangers** zelf zijn opgestaan uit de Antwerpse grond en even binnenspringen voor een babbel. Dat was mijn eerste indruk van **4TACT**.

Vier stemmen, vier karakters, vier keer ambiance — en een gezonde dosis humor die je niet kunt faken. Via hun manager **Chris Clauw** kwam ik met hen in contact. Chris zorgde voor promomateriaal, voor de afspraken, en vooral: voor het feit dat deze vier bengels effectief in mijn studio belandden.

En ik ben hem daar nog altijd dankbaar voor.

✨ **Wie zijn ze?**

4TACT bestaat uit:

- **Johan Van Mechelen**
- **Wim Gijselinckx**
- **Ive Gorris**
- **Robby Van't Groenewolt**

Opgericht in 2019 door Ive en Robby (beiden ex-Schuppezot), later aangevuld met Johan en Wim. Ze brengen de muziek van **De Strangers** opnieuw tot leven — maar dan met hun eigen twist. Geen kopie, geen imitatie, geen "wij zijn de nieuwe Strangers". Integendeel: dat is een gevoelig punt, en terecht.

Ze brengen hulde, geen herhaling. Ze brengen ambiance, geen nostalgie-museum. Ze brengen humor, maar ook muzikaliteit.

Hun versie van **Engelbewaarder**? Die heeft de hitlijsten doen ontploffen. En eerlijk: ik ben er zelf ook een beetje fan van.

Vanaf het moment dat ze binnenkwamen, wist ik: dit wordt lachen. Maar ook: dit wordt interessant.

Ze vertelden hoe de groep ontstaan was, hoe ze elkaar vonden, wat hun doelstellingen zijn, hoe ze werken, hoe ze repeteren, hoe ze optreden. En vooral: hoe belangrijk het voor hen is om trouw te blijven aan de geest van De Strangers, zonder hen te kopiëren.

De humor was nooit ver weg. Maar ze konden ook serieus zijn — al was het maar even. Het was een gesprek dat vloog, dat tintelde, dat leefde.

We zijn ook naar een optreden van hen gaan kijken, in Aarschot. En we waren meer dan aangenaam verrast. Ze brachten ambiance, herkenning, muzikaliteit, humor — alles wat je verwacht van een topavond.

Ze zijn entertainers in hart en nieren. En dat voel je.

Later kregen we te horen dat **Ive Gorris** om gezondheidsredenen moest stoppen. Dat nieuws kwam binnen — niet alleen bij ons, maar bij heel wat fans. Alle respect voor Ive, voor zijn beslissing, voor zijn eerlijkheid. En gelukkig blijft hij achter de schermen nog verbonden met de groep.

We wensen hem alle succes toe. En natuurlijk ook de rest van de groep.

Want wat mij betreft: **4TACT is klaar om nationaal te gaan. En zelfs buiten de landsgrenzen. We hebben lang genoeg moeten wachten op mensen zoals zij.**

Wanneer ik aan 4TACT terugdenk, zie ik vier mannen die plezier maken, maar tegelijk bloedserieus zijn over hun vak. Ze brengen humor, maar ook kwaliteit. Ze brengen ambiance, maar ook respect voor de muziekgeschiedenis waar ze uit putten. Ze zijn geen imitatie, geen kopie, geen vervanging — ze zijn een eerbetoon dat leeft, ademt en swingt.

Wat me vooral raakte, was hun energie. Ze kwamen binnen als vier vrienden, vier stemmen, vier karakters — en toch één geheel. Ze vulden de studio met hun aanwezigheid, hun verhalen, hun lach. Ze vertelden open over hun beginjaren, hun ambities, hun grenzen, hun liefde voor het Antwerpse dialect en voor de muziek van De Strangers. En dat deden ze met een warmte die je niet kunt faken.

Hun optreden in Aarschot bevestigde alles wat ik in de studio voelde: dit zijn entertainers pur sang. Ze weten hoe ze een zaal moeten bespelen, hoe ze mensen moeten raken, hoe ze ambiance moeten brengen zonder goedkoop te worden. Ze zijn authentiek, eerlijk, grappig en muzikaal sterk.

Het nieuws over Ive kwam hard binnen, maar tegelijk toont het de kracht van de groep: ze blijven verder gaan, met respect voor elkaar, met respect voor hun publiek. En dat verdient bewondering.

4TACT heeft een indruk nagelaten die blijft hangen. Ze zijn vier mannen die je graag nog eens terugziet, vier stemmen die je meteen herkent, vier persoonlijkheden die samen iets creëren dat groter is dan henzelf. Ze hebben me doen lachen, doen luisteren, doen genieten — en dat is uiteindelijk waar muziek om draait.

Dit was geen interview — dit was een ontmoeting met vier mannen die bewijzen dat echte ambiance niet gemaakt wordt, maar geleefd.

Lenna DuFin

Sommige gasten vallen je op omdat ze luid zijn. Anderen omdat ze zacht zijn. Maar af en toe zie je iemand op tv waarvan je denkt: **“Hier zit een verhaal. Hier zit een mens die iets durft.”**

Zo kwam ik terecht bij **Lenna DuFin**.

Ik zag haar bij *De Tafel van Gert*, waar ze open en zonder schroom sprak over **polyamorie** — een thema dat in Vlaanderen nog altijd meer gefluister dan gesprek is. Ze legde het helder uit, zonder sensatie, zonder drama, zonder excuses. Gewoon eerlijk. En dat trok mijn aandacht.

Lenna werd geboren in Turnhout, groeide op in Westerlo, en begon al als tiener gedichten te schrijven. Tussen haar 25ste en 30ste schreef ze kortverhalen en zelfs een roman, maar die bleven in de kast liggen. Het leven kwam ertussen.

Tot 2022. Toen debuteerde ze met **Mijn ster aan de hemel**, een boek gebaseerd op waargebeurde feiten, geschreven vanuit een diepe emotionele plek. Van dat boek komt maar één druk — omdat het verhaal voor haar “verteld” is.

Daarna ging het snel:

- **Eén plus één is drie** (2023) – een dark romance roman over polyamorie
- **Castle of Kink** – een reeks die zich afspeelt in een fictief BDSM-kasteel
- **Servants of Hades** – een nieuwe dark romance serie
- **Erotische kortverhalenbundels**
- **Dark romance thrillers** die taboes doorbreken
- **Een vijftiendelige boekenreeks** in voorbereiding

En alsof dat nog niet genoeg is, werd ze ook een **publiek gezicht van polyamorie** in Vlaanderen, onder andere via de Streamz-documentaire *Polyamorie: Liefde in Overvloed.*

Ze woont in Beerzel, samen met haar echtgenoot en haar drie kinderen uit een vorig huwelijk.

Wat me trof, was hoe duidelijk ze het kon uitleggen:

Polyamorie is:

- meerdere liefdesrelaties tegelijk
- mét toestemming
- mét open communicatie
- mét respect
- zonder geheimen

Het is geen vreemdgaan. Geen trend. Geen chaos. Het is een bewuste keuze, met afspraken, grenzen en veel zelfkennis.

En dat is precies wat ze in haar boeken doet: taboes openbreken, zonder te choqueren om te choqueren.

Ze kwam binnen met een energie die tegelijk stevig en warm was. Een vrouw die haar eigen pad bewandelt, zonder zich te verontschuldigen. Een vrouw die schrijft wat ze wil schrijven, niet wat "hoort". Een vrouw die taboes niet ontwijkt, maar benoemt.

En dan was er nog iets: naar aanleiding van ons gesprek nam ze zelfs de rol van **radiopresentatrice** op zich, met haar programma *Romantica*. Ironisch, ja — maar ook typisch Lenna. Ze doet wat ze wil, op haar manier.

Tijdens ons gesprek vertelde ze open over haar boeken, haar leven, haar relaties, haar visie, haar missie. Ze was eerlijk, direct, grappig, scherp, en tegelijk verrassend warm.

Wanneer ik aan Lenna terugdenk, zie ik een vrouw die geen angst kent voor woorden. Ze schrijft wat anderen niet durven zeggen, ze benoemt wat anderen verstoppen, en ze leeft zoals ze denkt — zonder excuses. Ze is iemand die taboes niet alleen doorbreekt, maar ook nuance geeft. Ze toont dat liefde vele vormen heeft, dat relaties niet in één mal passen, en dat eerlijkheid altijd sterker is dan oordeel.

En dan was er nog iets dat me diep trof: **ons gesprek duurde bijna vier uur**. Vier uur lang hebben we gepraat, gelachen, geanalyseerd, gedeeld. Vier uur lang was er geen seconde verveling, geen moment waarop de energie zakte. Het was een intens, rijk, gelaagd gesprek dat ik uiteindelijk moest inkorten tot twee uur

In de studio was ze tegelijk scherp en warm, direct en vriendelijk, uitgesproken en toch toegankelijk. Ze is iemand die je niet snel vergeet, iemand die je respect afdwingt, iemand die je doet nadenken over wat liefde, vrijheid en eerlijkheid écht betekenen.

Dit was geen interview — dit was een ontmoeting met een vrouw die bewijst dat echte vrijheid begint bij eerlijkheid.

(Def Dames Dope) Axana Ceulemans

Sommige artiesten hoef je maar één seconde te horen om meteen terug in de jaren 90 te belanden. Def Dames Dope was zo'n groep. Een fenomeen. Een tijdsgeest. Een soundtrack van een generatie.

En dan zit je daar, jaren later, met **Axana Ceulemans** — de helft van dat iconische duo — in je studio. Een vrouw die nog altijd dezelfde energie uitstraalt als toen ze met *Ain't Nothing To It* de Radio 2 Zomerhit won. Een vrouw die de dansvloeren van Vlaanderen, Europa en zelfs Zuid-Afrika liet daveren. Een vrouw die weet wat ze wil, en die dat ook gewoon zegt.

Begin jaren 90 richtten de zussen **Larissa en Axana Ceulemans** Def Dames Dope op. Met de hulp van producers **Phil Wilde** en **Peter Bauwens** — dezelfde mannen achter 2 Unlimited — werd het een schot in de roos.

Ze scoorden hits in:

- België
- Tsjechië
- Frankrijk
- Canada
- Israël
- het Verenigd Koninkrijk

Ze toerden zelfs in het voorprogramma van **La Toya Jackson**. Hun nummers waren catchy, rebels, humoristisch en vooral: onvergetelijk.

Wie kent ze niet?

- *It's OK, All Right*
- *Ain't Nothing To It*
- *Don't Be Silly (Put a Condom on Your Willie)*
- *Havin' a Good Time*
- *Full Time Lover*

Ze waren overal. En iedereen kende ze.

Ik had natuurlijk graag **beide zussen** in de studio gehad. Maar Larissa had andere verplichtingen — volledig te respecteren. Axana vulde dat helemaal op met haar eigen persoonlijkheid. En dat is geen klein woord.

Axana is een **bom pure energie**. Ze kwam binnen, lachte, vertelde, deelde, en nam de ruimte in zoals alleen echte performers dat kunnen. Ze sprak over de dancewereld van de nineties, over hun internationale successen, over de verschillende comebacks, en over de momenten waarop ze stopten — en weer begonnen.

En dan kwam het besef: **dit was het laatste interview dat Def Dames Dope ooit zou geven.** Een primeur, ja. Maar vooral een eer.

We hebben ook hun allerlaatste optreden meegemaakt, in Aarschot. Een avond vol nostalgie, emotie en dankbaarheid. De cirkel was rond.

Na meer dan 32 jaar trok Larissa definitief de stekker uit Def Dames Dope. Met pijn in het hart, maar met respect voor wat was. Axana gaat solo verder — en hoe. Ze knalt tegenwoordig als **Boemmeke** op de Vlaamse radio's, en dat doet ze met dezelfde drive als vroeger.

De groep is niet meer, maar de muziek blijft. De herinneringen blijven. De impact blijft.

En Axana? Die blijft sowieso nog knallen.

(uitgebreide, warme versie)

Wanneer ik aan Axana terugdenk, zie ik een vrouw die leeft op energie. Ze is een performer in hart en nieren, iemand die nog altijd dezelfde vonk heeft als in de jaren 90. Ze praat snel, denkt snel, beweegt snel — maar tegelijk is ze warm, eerlijk en verrassend toegankelijk. Ze vertelde open over de hoogdagen, de moeilijke momenten, de comebacks, de twijfels, de successen.

Wat me vooral raakte, was haar eerlijkheid. Ze verbloemt niets. Ze vertelt zoals het is. Ze lacht om zichzelf, maar ook om de absurditeit van de showbizz. Ze is trots op wat ze bereikt heeft, maar niet verblind door nostalgie. Ze kijkt vooruit, niet achterom.

Het feit dat dit het allerlaatste interview van Def Dames Dope was, gaf ons gesprek een extra laag. Een soort afsluiting, een afronding, een moment dat je voelt. Ik ben dankbaar dat ik dat mocht meemaken. Het voelde alsof een stukje Vlaamse muziekgeschiedenis even bij mij aan tafel zat.

Ik hoop dat ik ooit ook Larissa nog eens in de studio mag ontvangen — of liefst beiden samen. Maar zelfs als dat niet gebeurt, blijft deze ontmoeting een herinnering die ik koester.

Dit was geen interview — dit was een ontmoeting met een vrouw die bewijst dat echte energie nooit uitdooft, ze verandert gewoon van vorm.

Samuel Helsen

Sommige mensen hebben een passie. Anderen hebben een roeping. Maar heel af en toe ontmoet je iemand bij wie die twee volledig samenvallen. Dat is **Samuel Helsen**.

Samuel is onze vaste weerman op de radio, maar dat woord doet hem eigenlijk tekort. Hij is geograaf, klimatoloog, meteoroloog, ballonvaarder, wetenschapscommunicator, en ondertussen ook teamleider Milieu & Duurzaamheid bij de gemeente Heist-op-den-Berg. Een man die leeft voor kennis, voor natuur, voor lucht, voor wolken, voor patronen, voor het verhaal achter het weer.

En dat voel je in alles wat hij zegt.

Samuel komt oorspronkelijk uit Mol, en dat hoor je nog een beetje in zijn typische Kempische tongval. Hij woont nu in Heist-op-den-Berg, samen met zijn gezin, en praat met een fonkeling in zijn ogen over zijn favoriete plekjes in de gemeente. Hij is iemand die na een drukke werkdag het groen opzoekt, iemand die rust vindt in natuur, iemand die leeft met de seizoenen.

Hij studeerde geografie aan de KU Leuven, met onderscheiding, en specialiseerde zich in extreme neerslagprojecties. Hij volgde een meteorologische opleiding op de vliegbasis van Bevekom, liep stage bij MeteoGroup, en werkte zich op tot een van de meest herkenbare weerstemmen van de Zuiderkempen en de regio Mechelen.

Maar wat hem echt bijzonder maakt, is zijn **passie voor klimaatcommunicatie**. Hij geeft lezingen aan scholen, verenigingen, bedrijven — overal waar mensen willen luisteren. Hij legt uit, nuanceert, waarschuwt, inspireert. Hij wil dat mensen begrijpen wat er gebeurt, waarom het gebeurt, en wat we eraan kunnen doen.

En dan is er nog zijn grote hobby: ballonvaren. We zijn eens met hem meegeweest — en dat was een ervaring die ik iedereen kan aanraden.

Samuel is in de lucht net zo gepassioneerd als op de grond. Hij wist perfect waar we waren, vertelde over de landschappen, de dorpen, de geschiedenis, de natuur. Hij was onze gids, onze piloot, onze verteller. En eerlijk: hij rekent een zeer democratische prijs aan. Het materiaal, de gasflessen… dat kost allemaal geld, dus gratis kan het niet — maar hij houdt het toegankelijk.

Het was een magische ervaring. En we gaan zeker nog eens terug.

Weinigen weten dit, maar Samuel heeft ooit auditie gedaan om nationaal weerman te worden op televisie. Hij had de kennis, de passie, de uitstraling — maar zijn Kempisch accent en zijn licht nasale uitspraak werden hem fataal.

En eerlijk? Dat is hun verlies geweest.

Want dat accent, dat kleine stukje authenticiteit, is net wat hem zo geliefd maakt in onze regio. Hij is geen “televisieweerman”. Hij is **onze** weerman. Eentje van hier. Eentje die spreekt zoals wij. Eentje die je vertrouwt.

Samuel is een pure persoon. Recht door zee. Een hart van goud. Maar laat zich niet doen.

Hij praat met zoveel passie dat je soms vergeet dat je in een interview zit. Hij vertelt over het heelal, over wolken, over luchtstromingen, over klimaatmodellen, over ballonvaren, over stormen, over sterren, over de aarde. En eenmaal hij begint, is er geen stoppen meer aan.

Hij is een verteller. Een gids. Een man die je meeneemt in zijn wereld.

En dat maakt hem uniek.

Wanneer ik aan Samuel terugdenk, zie ik een man die leeft met zijn hoofd in de wolken — maar met zijn voeten stevig op de grond. Hij is iemand die wetenschap toegankelijk maakt, die complexe dingen eenvoudig uitlegt, die passie omzet in begrip. Hij is een communicator pur sang, iemand die niet alleen vertelt, maar ook raakt.

Wat me vooral treft, is zijn echtheid. Hij doet zich niet anders voor. Hij speelt geen rol. Hij is wie hij is: een Kempische jongen met een hart voor de natuur, een liefde voor het weer en een fascinatie voor alles wat boven onze hoofden gebeurt. Hij praat met vuur, met kennis, met overtuiging — maar altijd met respect.

Onze ballonvaart met hem was een ervaring die ik nooit zal vergeten. Het was alsof we even in zijn wereld mochten stappen, een wereld van stilte, hoogte, overzicht en verwondering. Hij was de perfecte gids, de perfecte piloot, de perfecte verteller.

Samuel is iemand die je graag in je studio hebt, maar ook graag in je leven. Een man die je doet luisteren, die je doet nadenken, die je doet glimlachen. Een man die zijn vak leeft, niet alleen beoefent.

Hij is een weerman, een klimatoloog, een ballonvaarder, een vader, een partner, een collega — maar vooral: een mens met een hart van goud.

Dit was geen interview — dit was een ontmoeting met een man die bewijst dat echte passie niet geleerd wordt, maar geleefd.

Erik Beyrens (Erick Harrison)

Sommige mensen kom je tegen en je voelt meteen: **“Deze man heeft geleefd.”** Niet een beetje, maar écht. Met volle teugen, met open armen, met een hart dat altijd net iets te groot is voor één leven.

Zo iemand is **Erik Beyrens** — of **Erick Harrison**, zoals hij zichzelf noemt wanneer hij op het podium kruipt om zijn grote idool George Harrison te eren.

Ik heb Erik leren kennen via **De Dinsdagclub**. Jawel, alweer die Dinsdagclub. En elke keer dat hij daar optreedt, gebeurt er iets bijzonders. Hij pakt zijn gitaar, zet zich neer, haalt adem… en plots zit je in Liverpool, 1964. Zijn stem, zijn grain, zijn timing — het is alsof een verloren Beatle even binnenwandelt.

Maar Erik is zoveel meer dan een Beatles-tribute.

Erik heeft een parcours dat je niet kunt verzinnen:

- **Profvoetballer** bij o.a. Beerschot en Cercle Brugge
- **Model** in de jaren 70 en 80, actief in binnen- en buitenland
- **Acteur** in films en reclamespots
- **Zanger en componist**, met zijn project **HARR1SON**
- **Beatles-fan in hart en nieren**
- **Levensgenieter**, altijd op zoek naar schoonheid en diversiteit

En dan zijn er nog de verhalen die je alleen van hem kunt horen. Zoals zijn **kortstondige relatie met Grace Jones** — ja, dé Grace Jones, bekend van *I’ve Seen That Face Before*. Of zijn reputatie als **lady’s man**, iets waar hij vandaag met een knipoog op terugkijkt.

Maar vandaag is hij samen met **Linda**, een warme, lieve vrouw die perfect bij hem past. Ze vormen een mooi koppel, eentje dat rust en liefde uitstraalt.

Hoewel hij geen twintig meer is, staat Erik nog altijd **regelmatig op het podium**. Met zijn gitaar, zijn stem, zijn verhalen. Hij brengt het beste van zichzelf, elke keer opnieuw. En dat voel je.

Hij is een man die muziek niet speelt, maar **beleeft**. Die zingt met zijn hart, niet met zijn stembanden. Die het publiek niet entertaint, maar **meeneemt**.

Erik is iemand die je meteen in je hart sluit. Hij is charmant, eerlijk, grappig, soms een beetje ondeugend, maar altijd authentiek. Hij vertelt honderduit, zonder filter, zonder rem, maar altijd met respect.

Hij sprak over zijn voetbalcarrière, zijn modellencarrière, zijn reizen, zijn liefdes, zijn muziek, zijn idolen. En vooral: over zijn liefde voor **The Beatles**. Voor George Harrison. Voor melodieën die blijven hangen. Voor teksten die iets betekenen.

Hij is een man die leeft met muziek als kompas.

Wanneer ik aan Erik terugdenk, zie ik een man die het leven niet half heeft geleefd. Hij heeft gevochten, gelachen, liefgehad, verloren, gewonnen, gedroomd — en dat allemaal met een open hart. Hij is iemand die verhalen verzamelt zoals anderen postzegels verzamelen. Iemand die elke kamer warmer maakt door er gewoon te zijn. Zijn leven leest als een roman: voetbal, mode, muziek, liefde, reizen, vriendschappen, hoogtepunten en valpartijen — maar altijd met dezelfde drive om verder te gaan.

Wat me vooral raakte, was zijn authenticiteit. Hij speelt geen rol. Hij doet zich niet anders voor. Hij is wie hij is: een muzikant, een romanticus, een levensgenieter, een man met een verleden dat leest als een film. Hij praat met vuur, met humor, met melancholie, met liefde. En dat maakt hem uniek. Hij vertelt zonder filter, maar altijd met respect. Hij lacht om zijn eigen zotte jaren, maar kijkt met dankbaarheid naar waar hij nu staat.

Zijn stem — die Harrison-grain — is iets dat je niet vergeet. Het is geen imitatie, het is een eerbetoon. Een manier om zijn idool levend te houden, maar tegelijk ook zichzelf te zijn. Hij brengt muziek zoals hij leeft: eerlijk, intens, zonder franjes. Wanneer hij zingt, voel je dat hij niet probeert op iemand te lijken — hij *is* gewoon Erik, met een vleugje Beatles in zijn bloed.

En dan is er nog zijn zachtere kant. Achter de rock-'n-roll, achter de verhalen, achter de humor, zit een man die vandaag rust heeft gevonden bij Linda. Een man die weet wat belangrijk is. Een man die geleerd heeft dat liefde en eenvoud soms meer waard zijn dan glitter en spotlights. Het maakt hem alleen maar mooier.

Erik is iemand die je graag in je studio hebt, maar ook graag in je leven. Een man die je doet glimlachen, die je doet luisteren, die je doet dromen. Een man die bewijst dat leeftijd geen rem is, maar een bron van verhalen. Hij is een artiest, maar vooral een mens — eentje die je niet snel vergeet.

Dit was geen interview — dit was een ontmoeting met een man die bewijst dat echte rock-'n-roll niet in decibels zit, maar in het leven dat je durft te leiden.

Rasta Poupajami

Sommige artiesten komen binnen met een naam die je meteen doet glimlachen. **Rasta Poupajami** is er zo één. Een naam die mysterie uitstraalt, een naam die je niet vergeet, een naam die je nieuwsgierig maakt. En dat is exact wat hij wil — want zijn echte naam blijft een geheim. Niet uit arrogantie, maar uit principe. Zijn muziek moet spreken, niet zijn paspoort.

Ik heb Rasta leren kennen via een gemeenschappelijke vriend: **Eddie C.** Eddie is mijn producer, de man die mijn eerste twee songs schreef en produceerde. En op de tweede track liet hij Rasta een gitaarpartij inspelen. Toen ik het hoorde, viel ik bijna achterover. Die sound, die feeling, die finesse… Ik wist meteen: *deze man moet in mijn studio komen.*

Rasta is een gitarist, songwriter, producer, muzikant, klankzoeker. Hij beweegt zich tussen genres alsof het niets is:

- lofi
- chill beats
- rock
- instrumentals
- Pink Floyd-achtige soundscapes
- akoestische sessies
- stevige riffs
- zachte melodieën

Hij speelt niet gewoon gitaar — hij **ademt** gitaar. Hij is een van die zeldzame muzikanten die je meteen herkent, zelfs zonder woorden. Een eigen stijl, een eigen klank, een eigen ziel.

Ik vergelijk hem — en dat meen ik — met Santana, met Hendrix, met de grote namen die muziek niet spelen maar **voelen**. En Rasta voelt. Altijd.

Toen ik hem uitnodigde, kwam hij binnen met zijn gitaar op de rug. Klaar om te spelen. Klaar om te delen. Klaar om te zijn wie hij is.

Maar… de techniek liet ons in de steek. Het mengpaneel werkte niet mee, de aansluitingen deden koppig, en een live-primeur zat er niet in. Jammer, want dat had vuurwerk geweest.

Maar Rasta zou Rasta niet zijn als hij zich daardoor liet tegenhouden. Hij speelde **unplugged**, gewoon akoestisch, zonder versterker, zonder effecten. En zelfs dan — of misschien juist dan — hoorde je zijn klasse. Zijn vingers, zijn timing, zijn gevoel. Het was puur, eerlijk, rauw en prachtig.

We probeerden wat dieper te graven in zijn leven, maar veel kwamen we niet te weten. Hij blijft een mysterie. En dat is oké. Sommige artiesten moet je niet ontleden — je moet ze laten bestaan.

Wat ik wél weet: Hij is een gouden mens. Bescheiden, vriendelijk, zacht, maar tegelijk iemand die staat als hij speelt.

We werken ondertussen aan mijn derde liedje. En als ik het goed begrepen heb, zal Rasta daar opnieuw zijn gitaarhandtekening onder zetten. Graag zelfs. Want zijn sound tilt alles op.

Op de planning staat dat ik hem samen met Eddie nog eens uitnodig in de studio. En dit keer… Dit keer gaan we die live-primeur wél waarmaken.

Wanneer ik aan Rasta terugdenk, zie ik een man die leeft in muziek. Niet naast muziek, niet met muziek — maar *in* muziek. Hij is iemand die geen woorden nodig heeft om iets te zeggen. Eén akkoord, één vibrato, één glijdende noot… en je weet genoeg. Hij is een artiest die niet speelt om indruk te maken, maar om te voelen. En dat voel je als je bij hem bent.

Wat me vooral raakte, was zijn bescheidenheid. Hij is een virtuoos, maar hij draagt dat niet uit. Hij laat zijn gitaar spreken. Hij lacht zacht, praat weinig, maar wanneer hij speelt, opent hij een wereld. Een wereld die warm is, eerlijk, mysterieus en vol emotie. Hij is een man die je niet volledig leert kennen — en misschien moet dat ook niet. Zijn mysterie is deel van zijn magie.

Zijn unplugged moment in de studio was er eentje dat ik nooit vergeet. Geen versterker, geen effecten, geen show — alleen hij en zijn gitaar. En toch klonk het alsof er een hele band achter hem stond. Dat is talent. Dat is klasse. Dat is Rasta.

Ik ben dankbaar dat hij deel uitmaakt van mijn muzikale reis. Dat hij zijn sound wil delen, dat hij zijn ziel in mijn songs wil leggen. En ik weet dat dit nog maar het begin is. Hij komt terug. Met Eddie. Met zijn gitaar. Met zijn magie.

Dit was geen interview — dit was een ontmoeting met een man die bewijst dat echte muziek niet gespeeld wordt, maar geleefd.

Leen Demaré

Sommige stemmen herken je meteen. Niet omdat je ze vaak hoort, maar omdat ze een stukje geschiedenis met zich meedragen. **Leen Demaré** is zo'n stem. Een icoon van de Vlaamse radio, een vrouw die generaties luisteraars heeft begeleid, getroost, laten lachen en laten nadenken.

Toen ik haar vroeg of ze in *De Uitnodiging* wilde komen, zei ze meteen ja. Geen gedoe, geen wachttijd, geen formaliteiten. Gewoon: "Ja, ik kom." Of ze wist wat *De Uitnodiging* was of niet, laat ik in het midden — maar haar enthousiasme was echt.

En dan zat ze daar, naast mij. Leen Demaré. Meer dan 40 jaar radiogeschiedenis in één persoon. En ik? Ik zat te trillen. Dat geef ik grif toe.

Zij, de vrouw die Radio Donna mee op de kaart zette. Zij, de stem van *Vrouwentongen*. Zij, de presentatrice die ochtendradio, middagradio, weekendradio en avondradio heeft gedragen. Zij, die op televisie zat, die quizzen deed, die programma's presenteerde, die generaties heeft geïnspireerd.

En ik? Een hobbyist. Een bleuke. Vijf jaar ervaring, geen opleiding, gewoon iemand die ooit dacht: "Laat ik eens radio maken."

Maar Leen zou Leen niet zijn als ze dat niet meteen van tafel veegde. Ze stapte mijn studio binnen alsof het de normaalste zaak van de wereld was. Geen diva, geen afstand, geen "ik ben de professional en jij niet". Gewoon twee mensen die samen radio maken. Los, spontaan, met ruimte voor bloopers — want dat is live radio.

Leen is veel meer dan een radiopresentatrice. Ze is een vrouw met een rugzak, met verhalen, met ervaringen, met littekens en met kracht. Ze heeft hoogtepunten gekend, maar ook diepe dalen. Ze werd ontslagen omdat ze "te oud" zou zijn — iets wat haar raakte, maar niet brak. Ze vond zichzelf opnieuw uit, keer op keer.

Ze keerde terug naar de VRT als sidekick in *Vandaag*. Ze vond een nieuwe thuis bij Nostalgie. En in 2025 blies ze zelfs haar iconische programma *Vrouwentongen* nieuw leven in — dit keer op Nostalgie Plus. Alsof de cirkel weer rond was.

Ze is een vrouw die blijft gaan, die blijft zoeken, die blijft groeien. Een vrouw die weet wat ze wil, maar ook weet wat ze niet meer wil. Een vrouw die haar privacy koestert, die rust zoekt, die wandelt aan zee, die geniet van stilte.

En tegelijk iemand die nog altijd straalt wanneer ze achter een microfoon zit.

Onze babbel was warm, eerlijk, grappig en verrassend ontspannen. Ze vertelde over haar carrière, haar dochter, haar jeugd, haar liefde voor radio, haar verlangen naar rust, haar toekomst. Ze vertelde over ouder worden, over verwachtingen, over teleurstellingen, over nieuwe kansen.

En ik luisterde. Met bewondering. Met respect. Met dankbaarheid.

Want hoe vaak krijg je de kans om naast een levende radiogeschiedenis te zitten?

Wanneer ik aan Leen terugdenk, zie ik een vrouw die haar leven heeft opgebouwd rond stemmen, verhalen en verbinding.

Ze is iemand die generaties heeft begeleid zonder dat ze het zelf altijd besefte. Een vrouw die de Vlaamse radio mee heeft gevormd, die programma's groot heeft gemaakt, die luisteraars heeft geraakt op momenten dat ze het nodig hadden. Ze is een icoon, maar tegelijk zo menselijk dat je vergeet dat je naast een legende zit.

Wat me vooral raakte, was haar eenvoud. Ze had alle reden om afstand te houden, om professioneel te blijven, om zich boven mij te plaatsen — maar ze deed het niet. Ze stapte mijn studio binnen als gelijke, als collega, als mens. Ze lachte, ze vertelde, ze deelde. Ze maakte het mij gemakkelijk, terwijl ik degene was die zenuwachtig was. Dat typeert haar. Dat siert haar.

Ze is een vrouw met een rugzak, zoals iedereen, maar ze draagt hem met waardigheid. Ze kijkt vooruit, niet achterom. Ze blijft radio maken omdat het in haar bloed zit, omdat het haar zuurstof is, omdat het haar gelukkig maakt. En dat voel je in alles wat ze doet.

Mijn bewondering voor haar was al groot, maar is alleen maar gegroeid. Ze is warm, eerlijk, zacht, sterk, grappig, kwetsbaar en professioneel — allemaal tegelijk. Een vrouw die je graag in je studio hebt, maar ook graag in je leven.

Als ik Leen nog eens zou kunnen vragen, zou ik geen seconde twijfelen. Sommige mensen verdienen een tweede hoofdstuk.

Dit was geen interview — dit was een ontmoeting met een vrouw die bewijst dat echte radio niet gemaakt wordt, maar geleefd.

Wendy Satyn

Sommige verhalen komen binnen als een storm. Niet omdat ze luid zijn, maar omdat ze je raken op een plek waar je het niet verwacht. Zo'n verhaal bracht **Wendy Satyn** mee naar mijn studio.

Ik had Wendy al gecontacteerd vóór ze bij *De Tafel van Gert* zat. Aan de telefoon zei ze: **"Ik heb een verhaal te vertellen, en ik wil dat het gehoord wordt."** Ik wist niet waarover het zou gaan. Geen idee. Tot ze naast mij zat.

Ze kwam niet alleen. Haar vriend Kelly was meegekomen als morele steun — en dat bleek geen overbodige luxe. Wat Wendy toen vertelde, was iets wat je niet kunt verzinnen. Iets wat je niet kunt vatten. Iets waarvoor woorden tekortschieten.

Wendy, zangeres, mama van drie, stond opnieuw op het podium, onder andere in Het Witte Paard. Het leek een droom. Tot ze na een optreden een bericht kreeg van iemand die zich "Nico" noemde.

Wat volgde, was een nachtmerrie die vier jaar duurde:

- honderden berichten, van flirterig tot ronduit smerig
- valse profielen op haar naam
- foto's van haar voordeur
- het woord "hoer" op haar auto
- mannen die aan haar deur stonden omdat ze dachten dat ze een afspraakje met haar hadden
- angst, paniek, schaamte, onveiligheid

Ze werd een schim van zichzelf. Ze durfde niet meer buitenkomen. Haar kinderen voelden zich niet meer veilig.

En dan kwam de grootste klap: **de stalker bleek haar eigen partner te zijn.**

Een circusdirecteur. Iemand die elke dag zag wat het met haar deed. Iemand die haar leven verwoestte terwijl hij naast haar leefde.

Hij werd uiteindelijk veroordeeld tot drie jaar cel, waarvan achttien maanden met probatie-uitstel. Een typisch Belgische uitspraak, zou je kunnen zeggen. Maar wie ben ik om daarover te oordelen.

Maar Wendy is meer dan haar trauma. Veel meer.

We hebben ook gepraat over haar carrière, haar roots, haar duetten met haar zus Katy, haar liefde voor muziek, haar drive om te blijven zingen. Ze is een artieste met een warme stem, een sterke présence en een hart dat ondanks alles blijft kloppen voor het podium. Enkele weken na onze uitzending zat Wendy bij *De Tafel van Gert*. Hetzelfde verhaal. Maar dit keer voor heel Vlaanderen.

De bom barstte. Haar verhaal ging viraal. Het werd opgepikt door alle mogelijke mediakanalen. En terecht.

Want dit is een verhaal dat gehoord moet worden. Niet om te choqueren, maar om te begrijpen. Om te voorkomen. Om te helen.

Ik heb nog steeds contact met Wendy. Er is een documentaire in de maak. En Kelly heeft me gevraagd om een lied te maken — een nummer dat dit thema bespreekbaar maakt, dat slachtoffers samenbrengt, dat steun biedt, dat taboes doorbreekt.

Een soort *We Are The World*, maar dan voor mensen die door stalking, manipulatie en psychologisch geweld zijn gegaan.

Dat ze daarvoor bij mij terechtkomen… Dat voelde als een eer. Een grote.

Binnenkort hebben we een afspraak om te bekijken hoe we dit gaan aanpakken. Tegen dat dit boek af is, ligt er misschien al iets op tafel, staat er al iets op papier. Hopelijk iets dat mensen raakt, helpt, verbindt. Ik heb hulp gevraagd van Yana, al enkele keren in de studio geweest, en ze zei meteen ja, omdat het voor een goed doel is.

Wanneer ik aan Wendy terugdenk, zie ik een vrouw die meer kracht bezit dan ze zelf beseft. Ze heeft iets meegemaakt dat niemand zou mogen meemaken. Iets dat je breekt, dat je vertrouwen wegneemt, dat je wereld verkleint tot angst en onzekerheid. En toch zit ze daar, rechtop, met een stem die niet trilt maar vertelt. Met een blik die niet wegkijkt maar vooruit kijkt. Met een hart dat ondanks alles blijft kloppen voor haar kinderen, haar muziek, haar toekomst.

Ik ben dankbaar dat ze haar verhaal bij mij wilde vertellen, nog vóór de grote media het oppikten. Het voelde alsof ik even getuige mocht zijn van een kantelpunt in haar leven. En ik ben trots dat we nog steeds contact hebben, dat we samen aan iets werken dat misschien een verschil kan maken.

Wendy verdient rust, liefde, veiligheid en succes, en ik weet dat ze die zal vinden.

Dit was geen interview — dit was een ontmoeting met een vrouw die bewijst dat echte moed niet schreeuwt, maar zachtjes blijft staan.

Roosje Pertz

Sommige mensen zie je op tv en je denkt meteen: **“Die wil ik in De Uitnodiging.”** Niet omdat ze luid zijn, niet omdat ze schreeuwen om aandacht, maar omdat ze *echt* zijn. Omdat ze iets uitstralen dat je niet kunt faken.

Zo was het met **Roosje Pertz**.

Ik zag haar bij *De Slimste Mens ter Wereld* en dacht: *“What you see is what you get — en dat wil ik in mijn studio.”* Ze zei meteen ja, maar een datum vinden was iets anders. Roosje is druk bezet. Ze combineert haar werk, haar comedy, haar podcasts, haar gezin… en doet dat allemaal met een soort vanzelfsprekendheid die je alleen maar kunt bewonderen.

We spraken uiteindelijk af op haar werkplek: het **KSO Lemmensinstituut in Leuven**, waar ze ICT-coördinator is. Ze had een lokaal gereserveerd — en daar zaten we dan, tussen de muziekstudenten, de instrumenten, de gangen vol creativiteit. Een plek waar ik nooit had durven dromen ooit een aflevering op te nemen.

Roosje is geboren in Leuven, opgegroeid in Lubbeek, dochter van een geschiedenisleerkracht en een vader die bekroonde VRT-documentaires maakte. Ze verloor hem veel te vroeg, iets wat haar leven diep heeft getekend.

Ze studeerde Germaanse Talen, werkte als stewardess, secretaresse, journaliste, leerkracht, ICT-assistent… En dan, in 2018, besloot ze comedy te proberen. Niet omdat ze het moest, maar omdat ze het niet langer kon laten.

Ze combineerde twee gouden tips:

- “Staar niet langer met open mond voor je uit.”
- “Je moet stand-up comedian worden.”

En kijk waar ze nu staat.

Sinds 2018 ging het snel:

- MC op comedy-avonden
- line-ups met gevestigde namen
- Young Ones-tour met Michael Van Peel
- winnaar van Comedy Match in Eindhoven
- podcasts zoals **KiloCast**
- deelname aan *Scheire en De Schepping*
- zes afleveringen in *De Slimste Mens*
- tafelspringer bij *De Tafel van Gert*
- interviews, radio, televisie

- en nu: haar eerste avondvullende show **Goedgezind & Flink**

Roosje is iemand die niet wacht tot kansen komen — ze maakt ze zelf.

Toen ze binnenkwam, dacht ik even dat ze verlegen was. Maar dat is schijn. Roosje is niet op haar mond gevallen. Ze is scherp, grappig, eerlijk, en vooral: authentiek.

We praatten over haar werk, haar levensloop, haar comedy, haar gezin, haar podcasts, haar jeugd, haar kijk op de wereld. Ze vertelde over opgroeien in de jaren 80 en 90, over nostalgie, over rare gewoontes die niemand ooit in vraag stelde, over chips (pickles!), over borduren, over The Real Housewives, over het leven zoals het is.

Ze is exact zoals op tv: geen filter, geen façade, geen pose.

En dat maakt haar zo sterk.

✨ **Een vrouw die kan combineren**

Roosje is een zeldzaam soort mens. Ze combineert:

- een fulltime job
- een gezin
- comedy
- podcasts
- mediaoptredens
- try-outs
- een avondvullende show
- én een sociaal leven

En toch blijft ze warm, vriendelijk, grappig en professioneel. Ze is een vrouw die staat, zonder te roepen. Een vrouw die indruk maakt door eenvoud.

Wanneer ik aan Roosje terugdenk, zie ik een vrouw die haar eigen pad heeft uitgehakt zonder ooit te vragen of ze wel "mocht". Ze heeft geen klassieke route gevolgd, geen geplaveid parcours, geen voorgekauwde carrière. Ze heeft het leven genomen zoals het kwam, met vallen en opstaan, met humor als schild en eerlijkheid als kompas. Ze is iemand die haar kwetsbaarheid niet verstopt, maar gebruikt als kracht. En dat voel je in alles wat ze doet.

Wat me vooral raakte, was haar authenticiteit. Roosje is exact dezelfde persoon als op televisie: geen pose, geen filter, geen "comedy-masker". Ze praat zoals ze denkt, ze lacht zoals ze leeft, ze deelt zonder schroom. Ze is iemand die niet bang is om zichzelf te zijn — zelfs wanneer dat betekent dat ze dingen benoemt die anderen liever verzwijgen. Ze is ontwapenend, scherp, grappig, maar ook warm en menselijk. Een zeldzame combinatie.

En dan dat onverwachte detail dat ons meteen verbond: Roosje heeft nog voor **JetAir (nu Tui Fly)** gewerkt. Dat maakte haar, heel even, mijn ex-collega.

Het was een klein moment, maar eentje dat een soort gedeeld verleden creëerde. Twee mensen die ooit in dezelfde wereld rondliepen, zonder het van elkaar te weten. Het gaf onze babbel een extra laagje warmte en herkenning, alsof er een onzichtbare draad tussen ons liep.

Onze opname in het Lemmensinstituut was een ervaring op zich. Het voelde alsof ik even in haar wereld mocht stappen — een wereld van onderwijs, creativiteit, chaos, humor en structuur tegelijk. Ze had een lokaal geregeld, alsof het de normaalste zaak van de wereld was. En daar zaten we dan, tussen de muziekstudenten, de gangen vol klanken en verhalen, en Roosje die met dezelfde vanzelfsprekendheid praatte als op een podium. Ze maakte indruk door haar eenvoud, haar professionaliteit en haar warme persoonlijkheid.

Wat ik vooral bewonder, is hoe ze alles combineert. Ze is een moeder, een partner, een ICT-coördinator, een comedian, een podcaster, een mediapersoonlijkheid — en toch blijft ze overeind. Ze blijft lachen. Ze blijft creëren. Ze blijft zichzelf. Ze is een vrouw die haar leven niet laat bepalen door verwachtingen, maar door mogelijkheden. Een vrouw die haar eigen tempo kiest, haar eigen stijl, haar eigen stem.

Roosje is iemand die je meteen graag hebt. Iemand die je vertrouwt. Iemand die je doet lachen zonder moeite. Iemand die je doet nadenken zonder dat ze het probeert. Ze is herkenbaar, slim, grappig, eerlijk en menselijk — een vrouw waarvan er niet veel meer rondlopen. Ze verdient elke meter van het podium dat ze nu krijgt, en nog veel meer.

Dit was geen interview — dit was een ontmoeting met een vrouw die bewijst dat echte humor begint bij jezelf durven zijn, en dat echtheid altijd sterker is dan perfectie.

Jet Westerhuis (Jettie Pallettie)

Sommige artiesten hebben een naam die je meteen doet glimlachen. **Jettie Pallettie** is er zo één. Een naam die je niet vergeet, een naam die je meteen in feestmodus zet, een naam die je associeert met ambiance, glitter, humor en een vleugje gekte.

Maar achter die naam zit **Jet Westerhuis**, een vrouw met een verhaal dat veel dieper gaat dan de vrolijke façade die ze op het podium toont.

Ik heb Jet al jaren geleden gecontacteerd. Het heeft me veel moeite gekost om haar te overtuigen om naar *De Uitnodiging* te komen. We hebben meer dan een uur aan de telefoon gehangen — maar uiteindelijk hadden we een datum. Ik was in de wolken.

Maar… het is er toen niet van gekomen.

Jaren later zagen we haar optreden in Aarschot. En ik dacht: *"Verdorie, ik probeer het gewoon opnieuw."* Ik belde haar terug — en tot mijn verbazing herkende ze me meteen. Ze wist zelfs nog van de afspraak van jaren geleden.

We hebben er niet te lang bij stilgestaan. We maakten een nieuwe afspraak, dit keer voor een telefonisch interview. En zo gezegd, zo gedaan. Ze deed totaal niet moeilijk. Integendeel: ze was warm, open, eerlijk.

Jet is een zotte doos wanneer ze als **Jettie Pallettie** opkomt. Ambiance, humor, over-the-top outfits, een stem die iedereen meekrijgt. Maar onder dat zotte masker zit een vrouw met littekens. Een vrouw met een rugzak. Een vrouw die dingen heeft meegemaakt waar je stil van wordt.

En ze heeft er open over gesproken. Niet om medelijden te krijgen, maar omdat ze vindt dat sommige dingen gezegd mogen worden. Moeten worden.

Tussen de verhalen door kwam af en toe die typische Jettie-humor naar boven — en dat maakte het gesprek alleen maar mooier. Een lach en een traan, zoals het leven zelf.

Later mochten we naar haar privéshow komen — een voorstelling enkel voor familie en goede vrienden. Dat we daarbij mochten zijn, voelde als een eer. Nog steeds eigenlijk.

Het was een show over haar leven, met sketches, videobeelden, muziek, humor, maar ook momenten die je naar de keel grepen. Aangrijpend, emotioneel, eerlijk. Een vrouw die haar ziel op tafel legt, maar toch blijft lachen.

Na de show hebben we nog wat nagepraat. Ze schreef een prachtige tekst in mijn gastenboek. En ik kon haar een klein aandenken meegeven voor haar deelname aan *De Uitnodiging*.

Mooi toeval: Jet speelt golf. Net als ik. We hebben afgesproken dat we ooit samen een rondje gaan lopen. Wanneer? We zien wel. Maar dat het er komt, daar twijfel ik niet aan.

Wanneer ik aan Jet terugdenk, zie ik een vrouw die veel meer is dan haar artiestennaam. Ze is iemand die de wereld laat lachen, maar zelf al vaak heeft moeten vechten. Iemand die ambiance brengt, maar ook stilte kent. Iemand die glitter draagt, maar ook littekens. Ze is een artieste die haar publiek geeft wat ze nodig hebben, maar die zelf soms veel te weinig krijgt. En toch blijft ze gaan. Toch blijft ze zingen. Toch blijft ze mensen raken.

Wat me vooral raakte, was haar eerlijkheid. Ze had perfect het masker van Jettie kunnen ophouden, het vrolijke personage, de zotte doos. Maar ze koos ervoor om Jet te zijn. De vrouw achter de schmink. De vrouw met een verhaal. De vrouw die dingen heeft meegemaakt die je niet kunt verzinnen. Ze vertelde met warmte, met humor, met pijn, met kracht. En dat maakt haar uniek.

Haar privéshow was een openbaring. Het was alsof ze haar leven in stukjes op het podium legde — de mooie stukken, de moeilijke stukken, de grappige stukken, de pijnlijke stukken. En toch bleef ze overeind. Ze bleef zingen. Ze bleef lachen. Ze bleef Jet.

Ik ben dankbaar dat ze haar verhaal bij mij wilde vertellen. Dat ze me vertrouwde. Dat ze me toeliet in haar wereld, een wereld die veel rijker en complexer is dan de glitterjurken doen vermoeden. Ze is een topwijf, een artieste, een vechter, een vrouw die je niet snel vergeet.

Dit was geen interview — dit was een ontmoeting met een vrouw die bewijst dat achter elke clown een mens zit, en dat die mens vaak nog mooier is dan het personage.

Kathleen Goossens

Sommige mensen ken je al jaren van televisie, zonder dat je ooit hebt stilgestaan bij wie ze écht zijn. **Kathleen Goossens** was voor mij lange tijd "Caro uit Familie" — de cheffin van Maarten Van den Bossche, de vrouw met de zachte stem en de warme uitstraling. Maar toen ik haar beter leerde kennen, ontdekte ik dat ze zoveel meer is dan dat ene personage.

Kathleen is een vrouw met een indrukwekkend parcours. Ze stond in de jaren 90 in de hitlijsten als zangeres van **Astroline** en later **Orion Too**. Ze had een stem die je meteen herkende, een stem die perfect paste in de dance-scene van die tijd. Ze was overal te horen, overal te zien, en toch bleef ze altijd gewoon zichzelf.

In 1998 werd ze zelfs gebeld door Niels William om toe te treden tot het nieuw te vormen **K3**. Ze ging er niet op in — een keuze die haar leven een heel andere richting uitstuurde.

In 2009 nam ze deel aan **K2 zoekt K3**, hoogzwanger nog wel. Ze haalde de voorselecties, maar werd in aflevering 5 uitgeschakeld. Maar ook dat typeert haar: ze durft, ze probeert, ze geeft zich volledig.

Kathleen speelde in **Familie**, maar ook in **Aspe**, **F.C. De Kampioenen** en andere Vlaamse reeksen. Ze heeft een acteertalent waar ik alleen maar van kan dromen. Ze zingt nog steeds — en hoe — maar het is niet langer haar core business.

Vandaag is ze vooral actief als:

- **Mindsetcoach**
- **NLP-coach**
- **Hypnotherapeut**
- **Begeleider in ademwerk en regressietherapie**
- **Zaakvoerster van natuurwinkel Barnature in Heist-op-den-Berg**

Ze is iemand die zichzelf voortdurend bijschoolt: familieopstellingen, mindfulness, gezondheidsbegeleiding… Ze blijft groeien, blijven leren, blijven geven.

En dat voel je.

Toen Kathleen binnenkwam, voelde het alsof er een warme gloed de studio binnenstapte. Ze is een vrouw die rust uitstraalt, maar tegelijk kracht. Een vrouw die littekens heeft, maar die ze niet verstopt. Een vrouw die ondanks alles nog steeds staat — en hoe.

We hebben twee uur gepraat, maar het voelde als tien minuten. We spraken over haar jeugd, haar carrière, haar muziek, haar acteerwerk, haar coaching, haar winkel, haar leven, haar littekens, haar groei. Ze vertelde open, eerlijk, zonder franjes, zonder masker.

En ik dacht: *"Dit is een vrouw die je niet zomaar ontmoet. Dit is iemand die je bijblijft."*

De studio ligt figuurlijk in haar achtertuin, dus wie weet komt ze nog eens terug. En eerlijk? Ik hoop het.

Wanneer ik aan Kathleen terugdenk, zie ik een vrouw die haar leven niet heeft laten bepalen door de rollen die ze speelde, maar door de keuzes die ze zelf maakte. Ze is iemand die op jonge leeftijd al in de spotlights stond, die successen kende, die teleurstellingen meemaakte, die kansen kreeg en kansen liet liggen — maar altijd trouw bleef aan zichzelf. Ze is iemand die haar eigen pad heeft uitgehakt, soms tegen de stroom in, soms met tegenwind, maar altijd met een open hart.

Wat me vooral raakte, was haar zachtheid. Niet de fragiele soort, maar de krachtige zachtheid van iemand die weet wat het is om te vallen en weer op te staan. Ze praat met een rust die je meeneemt, met een warmte die je omarmt, met een eerlijkheid die je raakt. Ze is iemand die niet bang is om haar littekens te tonen, omdat ze weet dat ze net daardoor anderen kan helpen.

Haar overstap naar coaching is geen toeval. Het is een logisch gevolg van wie ze is: een vrouw die luistert, die voelt, die begrijpt, die begeleidt. Ze helpt anderen hun weg te vinden, omdat ze zelf weet hoe het voelt om die weg kwijt te zijn. Ze is een gids, een mentor, een zachte kracht in een wereld die soms te hard is.

En toch blijft ze ook artieste. Ze blijft zingen, ze blijft creëren, ze blijft spelen. Niet omdat ze moet, maar omdat het in haar zit. Omdat kunst voor haar geen beroep is, maar een ademhaling. Ze is een vrouw die meerdere levens tegelijk leeft — en dat met een elegantie die je alleen maar kunt bewonderen.

Onze babbel was veel te kort. Twee uur leek niets. Ik had nog uren kunnen luisteren, uren kunnen praten, uren kunnen leren. Ze maakte indruk door haar eenvoud, haar professionaliteit, haar warmte, haar menselijkheid. Ze is iemand die je meteen graag hebt, iemand die je vertrouwt, iemand die je raakt zonder het te proberen.

Kathleen is een vrouw waarvan er niet veel meer rondlopen. Ze is uniek, zacht, sterk, getalenteerd, empathisch en echt. Een vrouw die haar plek in de wereld heeft gevonden — en die anderen helpt om de hunne te vinden.

Dit was geen interview — dit was een ontmoeting met een vrouw die bewijst dat echte schoonheid zit in wie je bent, niet in wat je speelt.

Tristan Faes

Sommige mensen ontmoet je toevallig, maar blijken achteraf een vaste waarde te worden in je geheugen. **Tristan Faes** is zo iemand.

Ik leerde hem kennen via — hoe kan het ook anders — **De Dinsdagclub**. Die plek blijft een goudmijn voor talent. Ik heb er al zoveel bijzondere mensen ontmoet, en Tristan hoort absoluut in dat rijtje thuis.

Hij is een **bariton**, opgeleid aan het Koninklijk Conservatorium van Antwerpen, laureaat van de Flanders Opera Studio, en iemand die op de grootste podia heeft gestaan: Opéra Royal de Wallonie-Liège, Nederlandse Reisopera, noem maar op. Maar tegelijk is hij ook **vakbondsman**, **cultuuractivist**, **districtsraadslid**, en een man die zich inzet voor de rechten van artiesten en culturele werkers.

Maar daar hebben we het niet over gehad. Politiek is een gevaarlijk terrein, en ik hou mijn studio graag vrij van dat soort discussies. Dus hadden we het over opera. En dat was meer dan genoeg.

Tristan is iemand die honderduit kan vertellen over opera. Over repertoire, over rollen, over zangtechniek, over de magie van het podium. Maar tegelijk is hij ook iemand die zichzelf niet te serieus neemt.

Zijn vaste grap in De Dinsdagclub: **"Ik treed op zonder Isolde."** En zo werd zijn artiestennaam daar: **Tristan zonder Isolde.**

Het typeert hem volledig: een man met talent, maar ook met zelfrelativering. Een bariton die weet dat opera soms zwaar kan zijn, maar die het tegelijk luchtig houdt.

Tristan heeft geen auto, dus ik ben hem gaan ophalen aan het station — zoals ik dat al voor meerdere gasten heb gedaan. En dat doet niets af aan wie hij is. Integendeel: het maakt hem alleen maar menselijker.

In de studio was hij vriendelijk, joviaal, praatgraag. Een man die je meteen op je gemak stelt. Een man die niet alleen zingt, maar ook vertelt. Een man die je meeneemt in zijn wereld zonder dat je het beseft.

We hebben gepraat over opera, over zijn projecten, over zijn samenwerking met pianist Bart Verstraeten, over liedrepertoire, over Schubert, over Winterreise, over de schoonheid van een stem die een verhaal draagt.

Hij maakte een zeer positieve indruk op mij. Echt zo iemand waarvan je denkt: *"Die wil ik nog eens terugzien."*

En dat gebeurt ook. Af en toe kom ik hem opnieuw tegen in De Dinsdagclub. En elke keer is het een blij weerzien.

Wanneer ik aan Tristan terugdenk, zie ik een man die op het eerste gezicht misschien gewoon een vriendelijke, goedlachse bariton lijkt, maar die in werkelijkheid veel meer lagen heeft dan je in één gesprek kunt vatten.

Hij is iemand die leeft in verschillende werelden tegelijk: de wereld van de opera, de wereld van de cultuursector, de wereld van het sociale engagement, en de wereld van de gewone mens die gewoon graag een pint drinkt in De Dinsdagclub. En toch slaagt hij erin om al die werelden met elkaar te verbinden zonder zichzelf te verliezen.

Zijn humor is ontwapenend. Opera kan soms zwaar, elitair of afstandelijk lijken, maar Tristan haalt die drempel weg. Hij maakt het menselijk, toegankelijk, herkenbaar. Zijn grap "Tristan zonder Isolde" is daar het perfecte voorbeeld van. Hij relativeert zichzelf, zijn vak, zijn rol — zonder ooit afbreuk te doen aan de schoonheid ervan. Hij toont dat opera niet alleen gaat over drama en pathos, maar ook over plezier, over spel, over verbinding. Hij is een ambassadeur van zijn kunstvorm, zonder dat hij het zelf zo ziet.

Wat ik ook bijzonder waardeer, is zijn eenvoud. Hij heeft geen auto, dus ik ben hem gaan ophalen aan het station. En dat moment, dat kleine ritje, zei eigenlijk alles. Hij stapte in alsof het de normaalste zaak van de wereld was. Geen gedoe, geen pretentie. Gewoon Tristan.

Onze babbel in de studio was er één die bleef nazinderen. Hij vertelde over zijn liefde voor liedrepertoire, over Schubert, over Winterreise, over de kracht van een stem die een verhaal draagt. Hij sprak met passie, maar nooit met arrogantie. Hij legde uit, hij deelde, hij nam me mee in zijn wereld zonder dat ik het doorhad.

Wat ik misschien het mooiste vind, is dat hij iemand is die je graag terugziet. Iemand die je spontaan begroet alsof je een oude vriend bent. Iemand die je energie geeft, die je doet glimlachen, die je doet nadenken. Iemand die je niet vergeet, zelfs al zie je hem maar af en toe. En dat gebeurt ook: af en toe kom ik hem opnieuw tegen in De Dinsdagclub. En elke keer is het een blij weerzien. Alsof er geen tijd is verstreken.

Tristan is een man die zijn talent inzet, maar nooit misbruikt. Een man die zijn stem gebruikt om te zingen, maar ook om te verbinden. Een man die zijn engagement draagt zonder het op te dringen. Een man die zijn kunst leeft, niet alleen beoefent. Hij is een zeldzame combinatie van professionaliteit, warmte, humor en oprechtheid.

Dit was geen interview — dit was een ontmoeting met een man die bewijst dat echte kunst niet alleen in de stem zit, maar in de mens die ze draagt.

Daisy Thys

Sommige mensen lijken al heel je leven op je scherm te staan. **Daisy Thys** is zo iemand. Ik kende haar van *Nonkel Jef*, van *Thuis*, van musicals, van gastrollen in zowat elke Vlaamse reeks die ooit bestaan heeft. Maar pas toen ik haar in levende lijve ontmoette, besefte ik hoe veelzijdig, hoe warm en hoe sterk ze werkelijk is.

Daisy studeerde kleinkunst aan Studio Herman Teirlinck en werd daarna lid van de musicalafdeling van het Koninklijk Ballet van Vlaanderen. Zes jaar lang speelde ze mee in grote producties: *Jesus Christ Superstar*, *Chess*, *The Sound of Music*, *Jekyll & Hyde*, *Sacco & Vanzetti*, *De Tovenaar van Oz*. Daarna volgden *Les Misérables*, *De 3 Biggetjes*, *Annie*… Ze heeft zowat elk podium in Vlaanderen gezien.

En dan was er televisie: *Thuis*, *Droge voeding, kassa 4*, *Nonkel Jef*, *Samson & Gert*, *Lili en Marleen*, *F.C. De Kampioenen*, *Mega Mindy*, *Amika*, *#LikeMe*… Je kan je afvragen: *Wat heeft ze eigenlijk nog niet gedaan?*

Maar Daisy is meer dan haar rollen. Veel meer.

Ik ontmoette haar voor het eerst in de studio, toen ze langskwam om een project voor te stellen. En natuurlijk heb ik van de gelegenheid gebruik gemaakt om haar aan te spreken. Ze zei meteen ja op mijn uitnodiging — en ze kwam niet alleen. Haar man Johan was mee, iemand die in de televisiewereld werkt. Ook niet oninteressant.

Daisy zelf is vriendelijk, joviaal, warm, maar ook iemand die op haar strepen kan staan. Ze laat de kaas niet van haar brood nemen. Ze weet wat ze waard is — en terecht.

Daisy heeft een zwaar medisch jaar achter de rug. Eerst een ernstige knieontsteking, ziekenhuisopname, operatie… En toen, alsof het leven nog niet genoeg had uitgedeeld, kwam de diagnose borstkanker.

"Heb ik nog niet genoeg miserie gehad?" zei ze in een interview. En toch… Ze brak niet. Ze stond weer op. Ze stond in januari 2026 alweer op de planken in het EWT Theater.

Dat typeert haar volledig: **een vrouw die weigert te breken, zelfs wanneer het leven haar keer op keer onderuithaalt.**

Onze babbel was warm, eerlijk, grappig en verrassend open. Ze vertelde over haar carrière, haar rollen, haar liefde voor theater, haar stemwerk, haar musicalverleden, haar tv-werk, haar projecten. Maar ook over haar littekens, haar gevechten, haar kracht.

Ze is een vrouw die alles heeft meegemaakt wat een artiest kan meemaken — succes, tegenslag, applaus, stilte, ziekte, herstel — en toch blijft ze gaan. Ze blijft spelen. Ze blijft zingen. Ze blijft Daisy.

Het was een eer haar in de studio te hebben. En ik kijk ernaar uit haar nog eens te mogen ontvangen, waar dan ook. De studio ligt tenslotte bijna in haar achtertuin.

Wanneer ik aan Daisy terugdenk, zie ik een vrouw die het leven heeft geleefd in al zijn kleuren. Ze heeft de glitter van de musicalwereld gezien, de warmte van het theater, de hectiek van televisie, de liefde van het publiek, maar ook de donkere kanten van het bestaan. Ze heeft tegenslagen gekend die een ander zouden breken, maar zij heeft ervoor gekozen om te blijven staan. Niet omdat het makkelijk was, maar omdat ze niet anders kan. Omdat veerkracht in haar natuur zit.

Wat me vooral raakte, was haar eerlijkheid. Daisy is geen vrouw die zich verstopt achter een façade. Ze vertelt zoals het is, zonder drama, zonder zelfmedelijden, maar met een kracht die je alleen maar kunt bewonderen. Ze is iemand die haar littekens niet verbergt, maar ze draagt als bewijs dat ze nog altijd hier is. Dat ze nog altijd vecht. Dat ze nog altijd leeft.

Ze is een artieste in hart en nieren. Ze speelt, ze zingt, ze acteert, ze entertaint — maar bovenal: ze raakt. Ze heeft een présence die je niet kunt aanleren, een warmte die je niet kunt faken, een professionaliteit die je alleen maar kunt respecteren. Ze is iemand die je meteen graag hebt, iemand die je vertrouwt, iemand die je nooit vergeet.

Onze babbel was veel te kort. Twee uur leek niets. Ik had nog uren kunnen luisteren naar haar verhalen, haar inzichten, haar humor, haar kracht. Ze maakte indruk door haar eenvoud, haar menselijkheid, haar openheid. Ze is iemand die je bijblijft, iemand die je raakt, iemand die je inspireert.

Daisy is een vrouw die in je geheugen gegrift blijft. Niet alleen door haar rollen, maar door wie ze is. Een powervrouw, een artieste, een vechter, een mens.

Dit was geen interview — dit was een ontmoeting met een vrouw die bewijst dat echte kracht niet zit in nooit vallen, maar in altijd weer opstaan.

Nancy Lahay

Sommige mensen ontmoet je toevallig, maar blijken achteraf een onverwachte verrijking te zijn. **Nancy Lahay** is zo iemand.

Ik leerde haar kennen via — hoe kan het ook anders — **De Dinsdagclub**. Die plek blijft een broeihaard van talent, warmte en verrassingen. En Nancy paste daar perfect tussen.

Ze is een gepensioneerde OCMW-werkster, iemand die haar hele leven in dienst heeft gestaan van anderen. Vandaag doet ze nog enkele flexijobs, maar vooral: ze zingt. En hoe.

Nancy heeft een stem als een nachtegaal. Zacht, warm, zuiver, met een emotie die je niet kunt faken. Ze is geen geschoolde zangeres, geen conservatoriumproduct — ze is een natuurtalent. Eentje dat je raakt zonder moeite.

Voor ze in *De Uitnodiging* wilde komen, vroeg ze om eerst een verkennend gesprek. Ze wilde weten wie ik was, hoe ik werkte, wat ze kon verwachten. En dat siert haar.

Dat gesprek was allesbehalve tijdverlies. Integendeel: het was een kans om haar beter te leren kennen. Een warme, lieve vrouw, met het hart op de juiste plaats, met een drive die je niet vaak ziet.

Ze zit ook bij **Eddie C**, net als ik. Maar waar ik nog maar een paar nummers heb, heeft zij al een heel repertoire klaarstaan. Alleen… ze heeft nog geen enkele song officieel uitgebracht. En dat is jammer, want ze verdient het.

We ontdekten ook dat we ooit samen in dezelfde talentenjacht hadden gezeten — zonder dat we het van elkaar wisten. Hoe straf is dat?

Het leven zit soms vol kleine cirkels die pas jaren later sluiten.

Ondertussen hebben we samen een duet opgenomen: **"If I Needed You"** van Emmylou Harris en Don Williams (geschreven en origineel gezongen door Townes Van Zandt). Een prachtig nummer, bekend geworden bij ons van de film *The Broken Circle Breakdown*, met Veerle Baetens en Johan Heldenbergh.

Het duet is niet bedoeld om officieel uit te brengen — jammer, want het mocht gehoord worden — maar het is een mooie herinnering. Een moment dat we delen. Een stukje muziek dat ons verbindt.

Nancy is gedreven. Ambitieus. Eerlijk. Warm. Ze wil alles uit de kan halen — en terecht, want ze kan het. Ze is iemand die niet opgeeft, die blijft zingen, die blijft dromen.

Ik weet zeker dat ik haar nog vaak zal terugzien. In De Dinsdagclub, op een podium, of gewoon ergens onderweg. Ze is zo'n vrouw die je pad blijft kruisen.

Wanneer ik aan Nancy terugdenk, zie ik een vrouw die haar hele leven heeft gewerkt, gezorgd, gegeven — en die nu eindelijk iets voor zichzelf doet. Ze is iemand die niet in de spotlights stond, maar die ze eigenlijk al lang verdient. Een vrouw die zingt omdat ze het voelt, niet omdat ze moet. Een vrouw die muziek maakt vanuit haar hart, niet vanuit ambitie of ego. En dat hoor je. Dat voel je.

Wat me vooral raakte, was haar eenvoud. Nancy is geen diva, geen showbeest, geen iemand die zichzelf op de voorgrond duwt. Ze is gewoon Nancy — en dat is meer dan genoeg. Ze is warm, eerlijk, zacht, maar tegelijk gedreven en ambitieus. Ze wil groeien, ze wil leren, ze wil zingen. En ze doet dat met een oprechtheid die je niet vaak meer ziet.

Ons duet was een bijzonder moment. Twee stemmen die elkaar vonden, twee mensen die elkaar begrepen zonder veel woorden. Het was geen commerciële opname, geen groot project, geen ambitieus plan — het was puur. En soms is dat precies wat muziek moet zijn.

Wat ik ook bewonder, is haar moed. Ze durfde een verkennend gesprek vragen. Ze durfde zichzelf openstellen. Ze durfde zingen, durfde delen, durfde dromen. Veel mensen van haar leeftijd zouden denken dat het “te laat” is. Nancy niet. Zij begint gewoon opnieuw. En dat vind ik prachtig.

Ik ben blij dat ik haar heb leren kennen. Blij dat ze in mijn studio zat. Blij dat we samen gezongen hebben. Blij dat onze paden elkaar blijven kruisen.

Nancy is een vrouw met het hart op de juiste plaats. Een vrouw die je niet vergeet. Een vrouw die je graag terugziet.

Dit was geen interview — dit was een ontmoeting met een vrouw die bewijst dat talent geen leeftijd kent, en dat een warm hart altijd de mooiste muziek maakt.

Sofie Lenaerts

Sommige mensen kom je tegen en je voelt meteen: **"Deze vrouw is anders."** Niet beter, niet slechter — gewoon anders. Groter. Sterker. Gedrevener. Zo iemand is **Sofie Lenaerts**.

Ik botste op haar tijdens mijn zoektocht naar mensen met een verhaal. En wat voor verhaal. Sofie is **zwaantje** bij de Federale Politie — een term waarvan ik dacht dat hij niet meer bestond, maar ik zat fout. Ze is ook het gezicht van **Kijk Uit**, het verkeersveiligheidsprogramma dat al generaties lang op de VRT loopt. Maar vooral: ze is **de eerste Belgische vrouw die de Seven Summits heeft beklommen**. De hoogste bergen van de zeven continenten. En dat is geen detail — dat is een prestatie van wereldformaat.

Sofie begon pas op haar 24ste met rotsklimmen. En kijk waar ze nu staat.

Ze beklom:

- Elbroes
- Denali
- Kilimanjaro
- Aconcagua
- Carstensz Pyramid
- Vinson
- En natuurlijk: **Mount Everest**

Op **21 mei 2016** stond ze op het dak van de wereld. Als derde Belgische vrouw ooit.

En in **2020** werd ze de eerste Belgische vrouw — en de eerste vrouw in de hele Benelux — die de Seven Summits voltooide.

Maar dat is maar een deel van haar verhaal.

Sofie heeft dingen meegemaakt die wij ons niet kunnen voorstellen.

- In 2013 was ze op expeditie toen een **Talibanaanslag** plaatsvond in het basiskamp van Nanga Parbat. Elf klimmers werden vermoord. Ze ging toch verder — maar de expeditie mislukte.
- In 2015 was ze op Makalu toen een **zware aardbeving** Nepal trof. De expeditie werd afgebroken. Ze gaf lezingen om geld in te zamelen voor de slachtoffers.
- Ze deed solo-expedities.
- Ze daalde af met een parapente van de Mont Blanc.
- Ze trotseerde stormen, lawines, hoogteziekte, kou, angst.

En toch bleef ze gaan.

Toen ze bij mij in de studio zat, was het meteen duidelijk: Sofie praat niet over bergen — ze **leeft** ze.

Ze sprak met passie, vuur, precisie. Over de inspanning, de voorbereiding, de ontgoochelingen, de euforie. Over wat het lichaam moet doorstaan. Over wat de geest moet aankunnen. Over de schoonheid van de toppen, maar ook de eenzaamheid. Over de voldoening, maar ook de prijs.

Ze vertelde over haar huwelijksaanzoek in Pakistan — origineel, avontuurlijk, helemaal Sofie. Ze vertelde over *De Rugzak*, waar ze BV's begeleidt naar hoogtes die ze alleen van postkaarten kennen. Ze vertelde over haar boek *Tussen hemel en aarde*. En ze vertelde over de kracht die je nodig hebt om door te zetten wanneer alles tegenzit.

Het was een boeiende uitzending. Eentje die bleef nazinderen.

Wanneer ik aan Sofie terugdenk, zie ik een vrouw die niet alleen bergen beklimt, maar ook grenzen, verwachtingen en clichés overstijgt. Ze is iemand die leeft op plekken waar de lucht dun is, waar de stilte bijna heilig wordt, waar elke stap een gevecht is tegen jezelf. En toch straalt ze een rust uit die je niet verwacht van iemand die zo vaak haar leven in handen van de natuur heeft gelegd. Het is alsof ze iets heeft gezien daarboven, iets dat wij hier beneden nooit helemaal zullen begrijpen.

Wat me vooral raakte, was haar **innerlijke kracht**. Niet de brute kracht van spieren of adrenaline, maar de stille, koppige kracht van iemand die weigert op te geven. Ze heeft expedities moeten afbreken, ze heeft doodsangsten gekend, ze heeft de chaos van een aardbeving meegemaakt, ze heeft de nasleep van een aanslag gevoeld. Ze heeft momenten gekend waarop de berg sterker leek dan zij. En toch stond ze telkens opnieuw op. Niet omdat ze roekeloos is, maar omdat ze luistert naar dat innerlijke vuur dat haar vooruit duwt. Dat vuur dat zegt: "Je bent nog niet klaar."

Sofie is iemand die **inspiratie ademt**. Ze vertelt niet om indruk te maken, maar om te delen. Ze praat niet om zichzelf op een voetstuk te zetten, maar om anderen te laten voelen dat ook zij hun eigen toppen kunnen bereiken — letterlijk of figuurlijk. Ze is een gids, niet alleen op de berg, maar ook in het leven. Ze toont dat falen geen einde is, maar een onderdeel van het pad. Dat ontgoocheling geen zwakte is, maar een kans om sterker terug te komen. Dat angst geen vijand is, maar een metgezel die je leert luisteren naar je grenzen.

Wat ik bijzonder vond, was haar **menselijkheid**. Je zou denken dat iemand die Everest heeft beklommen, iemand die de Seven Summits heeft voltooid, iemand die solo-expedities doet, iemand die BV's begeleidt naar hoogtes die ze alleen van postkaarten kennen — dat zo iemand ongenaakbaar is. Maar Sofie is dat niet. Ze is warm, toegankelijk, grappig, eerlijk. Ze vertelt over haar huwelijksaanzoek in Pakistan alsof het de normaalste zaak van de wereld is. Ze lacht om haar eigen angsten. Ze relativeert haar eigen prestaties. Ze is een vrouw die grootse dingen doet, maar klein blijft in haar omgang met mensen.

Onze babbel was intens, boeiend, inspirerend. Ze sprak met een passie die je meesleept, met een helderheid die je doet nadenken, met een vuur dat je zelf zin geeft om iets te ondernemen. Ze maakte indruk door haar eerlijkheid, haar rust, haar kracht. Ze is iemand die je niet vergeet, iemand die je bijblijft, iemand die je doet nadenken over je eigen grenzen — en over hoe vaak we die zelf veel te laag leggen.

Wat ik ook bewonder, is dat ze haar kennis en ervaring niet voor zichzelf houdt. Ze coacht mensen die dromen van bergen. Ze begeleidt BV's in *De Rugzak*. Ze schrijft boeken. Ze geeft lezingen. Ze brengt de wereld van de bergen naar onze huiskamer. Ze maakt het onbereikbare tastbaar. Ze toont dat schoonheid niet altijd comfortabel is, dat avontuur niet altijd veilig is, dat groei niet altijd zacht is. Maar dat het altijd de moeite waard is.

Sofie is een vrouw die leeft met een doel. Een vrouw die haar eigen pad kiest, zelfs wanneer dat pad steil, gevaarlijk of onbekend is. Een vrouw die bewijst dat de hoogste toppen niet op de kaart staan, maar in jezelf. En ik ben dankbaar dat ze haar verhaal in mijn studio heeft verteld.

Dit was geen interview — dit was een ontmoeting met een vrouw die bewijst dat moed niet betekent dat je geen angst hebt, maar dat je toch blijft klimmen.

Katia Vanopdenbosch

Sommige mensen komen je leven binnen met een verhaal dat je niet snel vergeet. **Katia Vanopdenbosch** is zo iemand. Ze is een flapuit, een vrouw met het hart op de tong, een vrouw die geen blad voor de mond neemt, maar tegelijk een hart heeft dat groter is dan de meeste mensen ooit zullen begrijpen.

De meesten kennen haar nog van **Big Brother 2003**. De eerste transgender vrouw die ooit in Vlaanderen op televisie doorbrak. Iedereen denkt dat Bo Van Spilbeeck het pad heeft geëffend, maar Katia was haar jaren voor. Alleen… de wereld was er toen nog niet klaar voor.

In het huis werd ze gepest, uitgelachen, vernederd. De productie deed weinig tot niets. Ze kreeg zelfs medicatie om haar "stemmingen te stabiliseren". Tot ze op een dag besloot: *genoeg*. Ze stapte zelf op.

En toch bleef ze lachen. Toch bleef ze positief. Toch bleef ze Katia.

Maar achter die lach zat een verhaal dat veel zwaarder was dan wat de buitenwereld zag.

Na Big Brother liep haar pad niet over rozen. Ze kreeg te maken met medische problemen, zware tegenslagen, en een partner die haar jarenlang mentaal kapotmaakte. Ze heeft vijf jaar in een rolstoel gezeten. Vijf jaar.

Maar Katia is geen slachtoffer. Ze is een vechter. Een vrouw die weigert te breken, zelfs wanneer het leven haar keer op keer onderuithaalt.

Vandaag is Katia zorgkundige. Ze werkt in **De Wingerd**, doet vrijwilligerswerk, helpt mensen die het moeilijk hebben, geeft Nederlands aan anderstaligen, begeleidt mensen in haar gemeente Herent. Ze is iemand die altijd klaarstaat voor anderen, zelfs wanneer ze zelf weinig heeft.

Ze is actief in de lokale politiek, niet om zichzelf te profileren, maar om te helpen. Om te luisteren. Om mensen samen te brengen. Om een warme gemeenschap te bouwen.

Dat is Katia: een vrouw die geeft, zelfs wanneer ze zelf leeg is.

Katia is al twee keer te gast geweest in *De Uitnodiging*. En eerlijk? Ik zou haar zo een derde keer vragen.

Ze is een geval apart — in de meest positieve zin van het woord. Ze is eerlijk, direct, grappig, soms een beetje brutaal, maar altijd met een warm hart. Ze zoekt geen sensatie, geen drama, geen aandacht. Maar als je haar in de studio hebt, of als vriendin, dan zie je een heel andere Katia dan die van Big Brother.

Een moedige, losgevochten vrouw die weet wat ze wil. Een vrouw die haar eigen pad heeft uitgehakt, ondanks alles wat haar tegenhield. Een vrouw die zichzelf niet verstopt.

En ja, tijdens Big Brother had ze er geen probleem mee om af en toe te flashen. Wat mooi is, mag gezien worden — toch?

Wanneer ik aan Katia terugdenk, zie ik een vrouw die veel meer is dan het beeld dat Vlaanderen van haar heeft. Ze is geen realityfiguur, geen "transgender uit Big Brother", geen sensatieverhaal. Ze is een mens. Een vrouw met littekens, met kracht, met humor, met verdriet, met veerkracht. Ze is iemand die al meer heeft meegemaakt dan de meeste mensen in een heel leven, en toch blijft ze lachen. Niet omdat alles goed gaat, maar omdat ze weigert zich te laten breken.

Wat me vooral raakte, was haar eerlijkheid. Katia verbergt niets. Ze vertelt zoals het is, zonder franjes, zonder filter, zonder schaamte. Ze is een flapuit, ja, maar een flapuit met een hart dat altijd op de juiste plaats zit. Ze is iemand die je meteen voelt, iemand die je raakt, iemand die je niet vergeet. Ze is warm, spontaan, direct, maar ook kwetsbaar — en dat maakt haar net zo bijzonder.

Haar parcours is er één van vallen en opstaan. Ze heeft tegenslagen gekend die een ander zouden verpletteren: pesterijen, uitsluiting, medische problemen, een narcistische partner, jaren in een rolstoel. En toch staat ze hier. Sterker dan ooit. Ze werkt, ze helpt, ze zingt, ze schrijft, ze doet vrijwilligerswerk, ze zet zich in voor haar gemeenschap. Ze is iemand die geeft, zelfs wanneer ze zelf weinig heeft. En dat is een zeldzame kwaliteit.

In de studio was ze puur, echt, onvervalst Katia. Ze lachte, ze vertelde, ze deelde, ze ontroerde. Ze liet zien dat achter de flamboyante buitenkant een vrouw schuilt die gevochten heeft voor haar plek in de wereld. Een vrouw die zichzelf heeft moeten heruitvinden, keer op keer. Een vrouw die weet wat ze wil, en die niet bang is om dat te zeggen.

Katia is een topwijf. Een vrouw die je graag in je studio hebt, maar ook graag in je leven. Een vrouw die je doet lachen, die je doet nadenken, die je doet voelen. Een vrouw die bewijst dat kracht niet betekent dat je nooit breekt, maar dat je altijd weer opstaat.

Dit was geen interview — dit was een ontmoeting met een vrouw die bewijst dat echte moed niet schreeuwt, maar leeft.

Bert Cosemans

Sommige gasten hebben geen introductie nodig. **Bert Cosemans** is er zo één.

Iedereen kent hem wel ergens van: *Lili en Marleen*, *Thuis*, *Flikken*, *Amika*, *Binnenstebuiten*, *Lisa*, *40-45*, talloze gastrollen, theaterstukken, musicals… Hij is zo'n acteur die al dertig jaar in onze huiskamers staat zonder dat je het beseft. Een vaste waarde, een herkenbare stem, een gezicht dat je meteen vertrouwt.

Vrienden zeiden al jaren: **"Waarom nodig je Bert Cosemans eens niet uit?"** En eerlijk? Mijn agenda zat toen al overvol. Maar dit seizoen heb ik de kans niet laten liggen. Ik vroeg het hem — en Bert zei meteen ja. Zonder nadenken. Zonder gedoe. Gewoon: *"Tuurlijk, wanneer moet ik er zijn?"*

Dat typeert hem volledig.

Bert werd geboren in Sint-Truiden, groeide op in Alken, en studeerde af aan Studio Herman Teirlinck. Hij speelde al tijdens zijn opleiding in grote stukken, en daarna volgden decennia van theater, televisie en musical.

In zijn thuishaven noemen ze hem **Cosepieke**. Schattig toch? En eigenlijk past het perfect bij hem: warm, toegankelijk, vriendelijk, een beetje ondeugend.

Hij is een talenknobbel, een entertainer, een man die zich overal thuis voelt. En hoewel hij zijn dialect nooit helemaal verloren heeft, hoor je het soms alleen als hij het zelf wil. Een acteur pur sang.

Bert is een crème van een man. Joviaal, oprecht vriendelijk, zonder kapsones. Hij kwam binnen alsof hij mijn buurman was die even langskwam voor een tas koffie.

Hij vertelde zonder omwegen zijn levensverhaal. Over zijn jeugd, zijn opleiding, zijn rollen, zijn successen, zijn tegenslagen. Over de waters die hij al doorzwommen heeft — en dat zijn er veel. Maar hij is nog lang niet uitgezwommen.

Hij is een geboren entertainer. Zo eentje die even goed in je living of op je terras zou kunnen optreden. Geen scrupules, geen diva-gedrag, geen afstand. Hij is wie hij is — en dat is meer dan genoeg.

Wat ik bijzonder vond, was hoe open hij sprak. Geen filter, geen façade, geen "ik ben een BV dus ik moet voorzichtig zijn". Hij vertelde over zijn werk, zijn gezin, zijn carrière, zijn passies. Hij sprak met liefde over zijn vrouw Marijke Hofkens en hun twee dochters. Hij sprak met trots over zijn rollen, maar ook met nederigheid. Hij is iemand die weet dat succes niet vanzelf komt, maar dat je het elke dag opnieuw moet verdienen.

En dat doet hij. Al dertig jaar.

Wanneer ik aan Bert terugdenk, zie ik een man die zijn vak ademt. Hij is een acteur die niet speelt om gezien te worden, maar om te raken.

Een man die elke rol met dezelfde toewijding brengt, of het nu gaat om een grote hoofdrol in *Lili en Marleen* of een gastrol van vijf minuten in een politieserie. Hij is iemand die begrijpt dat acteren niet draait om ego, maar om verbinding. Om verhalen vertellen. Om mensen meenemen in een andere wereld.

Wat me vooral raakte, was zijn menselijkheid. Bert is geen ster die boven de rest zweeft. Hij is een man die met beide voeten op de grond staat, die lacht, die luistert, die deelt. Hij is warm, toegankelijk, eerlijk. Hij praat zoals hij speelt: met hart en ziel. Hij is iemand die je meteen graag hebt, iemand die je vertrouwt, iemand die je het gevoel geeft dat je hem al jaren kent.

Hij heeft veel meegemaakt, veel gezien, veel gevoeld. Hij heeft successen gekend, maar ook moeilijke momenten. En toch blijft hij gaan. Hij blijft spelen, blijft creëren, blijft groeien. Hij is iemand die nooit stilstaat, iemand die altijd vooruitkijkt. En dat bewonder ik.

Onze babbel was er één die bleef hangen. Hij vertelde met zoveel warmte, zoveel humor, zoveel authenticiteit dat ik nog uren had kunnen luisteren. Hij maakte indruk door zijn eenvoud, zijn professionaliteit, zijn menselijkheid. Hij is iemand die je graag terugziet, iemand die je studio vult met energie, iemand die je boek verrijkt met zijn aanwezigheid.

Bert is een topkerel. Een acteur, een entertainer, een familieman, een Limburger met charme, een mens met een groot hart. En ik ben blij dat hij in *De Uitnodiging* zat.

Dit was geen interview — dit was een ontmoeting met een man die bewijst dat echte klasse niet speelt, maar leeft.

Noonbirds (Isabel De Beule & Christophe De Wit)

Sommige muzikale duo's hebben iets dat je niet kunt uitleggen. Een soort magie, een soort vanzelfsprekendheid, een soort klik die je voelt nog voor er één noot gespeeld is. **Noonbirds** is zo'n duo.

Ik leerde hen kennen via — hoe kan het ook anders — **De Dinsdagclub**. Die plek blijft een broedplaats van talent, verrassingen en onverwachte ontmoetingen. En op een avond stonden ze daar: **Isabel De Beule**, zangeres met een stem die je meteen stil maakt, en **Christophe De Wit**, pianist met een finesse die je niet vaak hoort.

Samen vormen ze Noonbirds. En dat is geen toeval.

De naam alleen al is een verhaal. Isabel is geen vroege vogel — verre van zelfs. Ze is eerder een middagvogel, iemand die pas echt tot leven komt wanneer de zon al wat hoger staat. Een *noon bird* dus. En omdat ze met twee zijn, werd het **Noonbirds**.

Origineel, eerlijk, en volledig passend bij wie ze zijn.

Noonbirds brengt een intieme mix van **jazzy popsongs**, een combinatie van:

- eigen werk
- sfeervolle covers
- verrassende bewerkingen
- Nederlandstalige interpretaties
- en vooral: muziek met ziel

Hun repertoire gaat van Norah Jones tot Stromae, van Radiohead tot Lana Del Rey, van Arctic Monkeys tot Emmylou Harris. Maar altijd in hun eigen stijl: warm, zacht, sfeervol, intiem.

Isabel zingt met een stem die tegelijk breekbaar en krachtig is. Christophe speelt piano met een elegantie die je niet kunt faken. Samen vormen ze een duo dat perfect in balans is.

En ja, ik moet het zeggen: **ze zouden perfect een koppel kunnen zijn**. Maar dat zijn ze niet. En net dat maakt het fascinerend.

Ik heb Isabel gecontacteerd. Ze twijfelde even — logisch, want niet iedereen springt zomaar in een interview. Maar uiteindelijk zei ze ja. Gelukkig maar.

Het werd een prachtige uitzending. We hebben gepraat over:

- hoe ze elkaar leerden kennen
- hoe ze begonnen zijn
- hoe Noonbirds ontstond

- hun muzikale dromen
- hun optredens
- hun toekomst

Twee prachtige mensen, warm, vriendelijk, bescheiden, maar met een talent dat je niet kunt negeren.

Ze treden op in kerken, cafés, theaters, huiskamers, privéfeesten, luisterconcerten… Overal waar sfeer belangrijk is. En overal waar mensen openstaan voor muziek die binnenkomt.

En geloof me: **we gaan nog veel van hen horen**.

Wanneer ik aan Noonbirds terugdenk, zie ik twee mensen die elkaar muzikaal gevonden hebben op een manier die je niet kunt forceren. Isabel en Christophe zijn geen duo dat ontstaan is uit ambitie of strategie, maar uit een soort natuurlijke klik. Een soort muzikaal vertrouwen dat je alleen maar kunt hebben wanneer je elkaar begrijpt zonder woorden. Ze vullen elkaar aan, ze versterken elkaar, ze ademen dezelfde sfeer. En dat hoor je in elke noot.

Wat me vooral raakte, was hun eenvoud. Geen grote ego's, geen sterallures, geen "kijk eens wat wij kunnen". Ze maken muziek omdat ze het voelen, omdat ze het nodig hebben, omdat het hen gelukkig maakt. En dat geluk straalt af op iedereen die luistert. Ze zijn warm, toegankelijk, vriendelijk, en tegelijk professioneel en gedreven. Ze weten wat ze willen, maar ze blijven trouw aan wie ze zijn.

Onze babbel in de studio was warm, eerlijk en verrassend diepgaand. Ze vertelden over hun begin, hun twijfels, hun dromen, hun plannen. Ze vertelden over de naam Noonbirds, over hun optredens, over hun muzikale zoektocht. En ik luisterde met bewondering. Want talent is één ding, maar talent combineren met menselijkheid is iets anders. Noonbirds heeft beide.

Ik ben blij dat ik hen heb leren kennen. Blij dat ze in mijn studio zaten. Blij dat ik hun verhaal mocht horen. En ik weet zeker dat dit niet het laatste is wat we van hen horen.

Dit was geen interview — dit was een ontmoeting met twee zielen die bewijzen dat echte muziek niet luid hoeft te zijn om binnen te komen.

Evi Rosiers

Sommige gasten komen binnen en vullen meteen de ruimte. Niet door te roepen, niet door te overdrijven, maar gewoon door wie ze zijn. **Evi Rosiers** is zo iemand.

Ze is geen gewone vrouw. Ze is een talent — en niet zomaar talent, maar talent met een hoofdletter T. Een comédienne pur sang, iemand die op een podium staat zoals wij de afwas doen: vanzelfsprekend, moeiteloos, met een soort natuurlijke flair die je niet kunt aanleren.

Ik had haar al een tijdje op het oog. Maar Evi zegt niet zomaar ja. Ze wilde eerst een verkennend gesprek — en dat siert haar. Ze wilde weten waar ze aan toe was, wie ik was, hoe ik werkte. En blijkbaar viel het mee, want daarna zei ze letterlijk: **"Het is jouw stem die me heeft overtuigd."**

Dat vond ik mooi. Eerlijk. Menselijk.

Evi is een stand-upcomedienne die geen blad voor de mond neemt. Soms op het arrogante af — maar altijd met humor, nooit met kwaadheid. Ze is scherp, snel, rad van tong, en ze durft dingen te zeggen waar anderen alleen maar aan denken.

Haar show **Upperdare Littéraire** is daar het perfecte voorbeeld van: grappig, erotisch, herkenbaar, prikkelend, en vooral: eerlijk. Ze stelt vragen die iedereen denkt maar niemand durft uitspreken:

- Waarom geeft een huwelijk geen garantie op goeie seks
- Waarom worden vrouwen die graag vrijen "goedkoop" genoemd
- Waarom is erotiek nog altijd taboe

Evi fileert onze seksuele moraal met humor, lef en een lichaamstaal die je niet snel vergeet.

Evi is geen eendagsvlieg. Ze stond in de voorrondes van **Humo's Comedy Cup**, haalde de halve finale van het **Leeuwarder Cabaretfestival**, en bouwde haar talent op via improvisatietheater, verhalenvertelprojecten en talloze optredens.

Maar ze is meer dan een comédienne.

Ze is:

- **voormalig leerkracht Nederlands en Engels**
- **docent storytelling, woordkunst en creatief schrijven**
- **coach voor expressieve vaardigheden**
- **ceremoniespreker en host**
- **verhalenverteller**
- **theatermaker**

Toen ze binnenkwam, merkte ik dat ze een beetje nerveus was. En dat vond ik mooi.

Want iemand die zo zelfzeker op een podium staat, iemand die erotiek en humor combineert alsof het niets is, iemand die improviseert alsof ze geboren is met een micro in haar hand — die mag gerust eens zenuwachtig zijn.

Maar zodra we begonnen te praten, was ze vertrokken. Ze vertelde over haar werk, haar comedy, haar erotiek, haar verhalen, haar visie op relaties, seks, intimiteit. Ze vertelde over haar verleden als leerkracht, over haar overstap naar het podium, over haar zoektocht naar haar eigen stem.

Wanneer ik aan Evi terugdenk, zie ik een vrouw die leeft met een vuur dat je niet kunt doven. Ze is iemand die durft, die spreekt, die lacht, die prikkelt, die provoceert — maar altijd met een warm hart. Ze is geen comédienne die schreeuwt om aandacht, maar iemand die haar publiek meeneemt in een wereld waar humor en erotiek hand in hand gaan. Ze is iemand die taboes doorbreekt zonder te choqueren, die lacht zonder te kwetsen, die vertelt zonder te veroordelen.

Wat me vooral raakte, was haar eerlijkheid. Evi is geen façade, geen masker, geen rol. Ze is wie ze is — op het podium, in de studio, in het leven. Ze durft kwetsbaar te zijn, durft te twijfelen, durft te zoeken. Ze is iemand die haar eigen pad heeft uitgehakt, soms tegen de stroom in, soms met tegenwind, maar altijd met overtuiging. Ze is een vrouw die niet wacht tot iemand haar toestemming geeft om te schitteren — ze doet het gewoon.

Haar humor is scherp, maar nooit gemeen. Haar erotiek is speels, maar nooit vulgair. Haar verhalen zijn grappig, maar ook herkenbaar, menselijk, warm.

Onze babbel was intens, grappig, verrassend en eerlijk. Ze vertelde over haar werk, haar dromen, haar twijfels, haar kracht. Ze liet zien dat achter de comédienne een vrouw schuilt die hard heeft gewerkt om te staan waar ze staat.

Evi is een topwijf. Een artieste, een comédienne, een coach, een verhalenverteller, een vrouw met vuur. En ik ben blij dat ze in mijn studio zat. Ik nodig haar graag nog eens uit — en we zullen wel zien of ze terugkomt.

Dit was geen interview — dit was een ontmoeting met een vrouw die bewijst dat humor en eerlijkheid de mooiste vorm van intimiteit kunnen zijn.

Kirri Valvekens

Sommige artiesten hebben een soort vanzelfsprekende warmte. Een zachtheid die je voelt nog voor ze één noot gespeeld hebben. **Kirri "Kris" Valvekens** is zo iemand.

Geboren in Diest, woonachtig in Engsbergen, en in de muziekwereld beter bekend als **de Belgische Neil Diamond**. Niet omdat hij hem kopieert, maar omdat hij dezelfde warmte, dezelfde diepte en dezelfde charme in zijn stem heeft. Zijn coverband heet niet voor niets **Diamonds on the Rocks**.

Maar Kirri is veel meer dan een coverzanger. Hij is een singer-songwriter, een multi-instrumentalist, een verhalenverteller, een man die blues, rock, country en jazz ademt. Hij speelt gitaar, mandoline, percussie, mondharmonica… Je kunt hem in eender welke stijl zetten en hij vindt zijn weg.

Kirri is een crème van een man. Zo eentje die je alles kunt vragen. Zo eentje die helpt waar hij kan, wanneer hij kan, zonder er iets voor terug te verwachten. Een man met een hart van goud.

Tijdens de coronaperiode — een tijd die voor veel artiesten het einde betekende — maakte hij een carrièreswitch. Niet omdat hij moest, maar omdat hij wilde. Hij ging in de **zorg** werken. Iets wat hij eigenlijk altijd al had willen doen.

En zoals hij openbloeit op een podium, zo openbloeit hij ook in de zorg. Dat zegt veel over wie hij is.

En dan is er nog zijn heerlijke project: **Kirri's Travellin' Kitchen Jam**.

Het idee is simpel en geniaal tegelijk: de beste liedjes ontstaan in de keuken — dus waarom zou je daar niet mee gaan toeren?

Hij trekt rond met een mobiele "keuken-setting", samen met een wisselende groep muzikanten. Soms dezelfde, soms nieuwe gezichten. Altijd warm, altijd spontaan, altijd muzikaal.

Het is muziek zoals muziek hoort te zijn: puur, eerlijk, dichtbij.

Kirri was een plezier om in de studio te hebben. Rustig, vriendelijk, open, warm. Een man die geen façade nodig heeft. Hij vertelt zoals hij zingt: eerlijk, zonder franjes, met een glimlach.

Hij heeft een stem die je meteen herkent. Een charme die je niet kunt faken. Een muzikaliteit die je niet kunt aanleren.

En eerlijk? Ik zou hem zo vragen om eens op te treden — gewoon, voor de gezelligheid. Hij zou het nog doen ook.

Huiskamerconcerten, kleine optredens, intieme settings… Dat is zijn wereld. En hij maakt die wereld mooier.

Wanneer ik aan Kirri terugdenk, zie ik een man die muziek niet maakt om te scoren, maar omdat het in zijn bloed zit. Hij is iemand die leeft met een gitaar binnen handbereik, iemand die melodieën ademt, iemand die verhalen zingt in plaats van vertelt. Hij is geen artiest die schreeuwt om aandacht — hij is een artiest die je stil maakt. En dat is veel krachtiger.

Wat me vooral raakte, was zijn menselijkheid. Kirri is geen man van grote woorden, maar van daden. Tijdens corona, toen de wereld stilviel en artiesten massaal wegzakten, koos hij voor de zorg. Niet omdat het moest, maar omdat hij voelde dat hij daar iets kon betekenen. En dat typeert hem volledig: hij is een gever. Een helper. Een man die anderen ziet.

Zijn muziek is warm, eerlijk, puur. Hij heeft een stem die je meeneemt, een klank die je raakt, een charme die je niet kunt uitleggen. Hij is iemand die je graag in je buurt hebt, iemand die je energie geeft, iemand die je doet glimlachen zonder dat hij het probeert. Hij is een artiest die je niet vergeet, zelfs al zie je hem maar één keer.

Kirri's Travellin' Kitchen Jam is een prachtig voorbeeld van wie hij is: creatief, speels, muzikaal, verbindend. Hij brengt mensen samen, hij creëert sfeer, hij maakt muziek die je voelt tot in je buik. Hij is een man die overal thuis is waar muziek klinkt.

Onze babbel was warm, eerlijk en verrassend diep. Hij vertelde over zijn carrière, zijn switch naar de zorg, zijn projecten, zijn dromen. En ik luisterde met bewondering. Want talent is één ding, maar talent combineren met menselijkheid is iets anders. Kirri heeft beide.

Ik ben blij dat ik hem heb leren kennen. Blij dat hij in mijn studio zat. Blij dat ik zijn verhaal mocht horen. En ik weet zeker dat dit niet het laatste is wat we van hem horen.

Dit was geen interview — dit was een ontmoeting met een man die bewijst dat echte muziek niet uit een instrument komt, maar uit het hart.

Jade Grady

Er zijn van die momenten waarop je iemand ontmoet en meteen voelt: *dit is geen voorbijganger*. Sommige stemmen blijven hangen, sommige blikken verraden een toekomst die nog moet beginnen, sommige jonge mensen dragen een soort vanzelfsprekende belofte in zich. **Jade Grady** is zo iemand.

Toen ze op zondag 11 december 2022 in mijn studio zat, was ze nog maar een tiener. Een meisje, zou je denken. Maar zodra ze begon te praten — en vooral zodra ze begon te zingen — hoorde ik geen meisje meer. Ik hoorde een artiest. Een stem die al wist waar ze naartoe wilde, nog voor de wereld het doorhad.

Jade, geboren als Jade Reymennants, komt uit Heist-op-den-Berg. Een lokaal talent, letterlijk en figuurlijk. Ze is van hier, van onze streek, van tussen de mensen. Maar tegelijk straalt ze iets uit dat veel groter is dan Heist, groter dan haar leeftijd, groter dan de grenzen die anderen misschien voor haar zien.

Ze was zestien toen ze haar eerste stappen zette in de muziekwereld. Zestien — een leeftijd waarop de meesten nog twijfelen over wie ze zijn. Maar Jade twijfelde niet. Ze wist het. Ze voelde het. Ze *was* het al.

Haar debuutsingle "Lies, Lies, Lies" kwam in mei 2022 uit en kreeg meteen airplay op Radio 2. Dat gebeurt niet zomaar. Dat gebeurt omdat er iets in die stem zit dat blijft hangen. Omdat er een eerlijkheid in zit, een rauw randje, een popgevoel dat klopt.

En ze stond daar, live in de studio, alsof ze dat al jaren deed. Geen zenuwen die haar verlamden. Geen onzekerheid die haar stem brak. Alleen Jade, haar microfoon, en een soort vanzelfsprekende rust.

In 2023 bracht ze haar EP Love, Be Loved uit. Vier nummers, vier hoofdstukken van een jong leven dat al meer diepgang heeft dan je zou verwachten. "You Don't Fool Me", "Caught up in the Light", "Lies, Lies, Lies"… Pop, ja. Maar pop met inhoud. Pop met een ziel. Pop die niet probeert te kopiëren, maar te vertellen.

Ze schrijft mee aan haar nummers. Ze denkt na over haar teksten. Ze zoekt naar wat haar raakt. En dat hoor je. Je hoort een jonge vrouw die niet alleen wil zingen, maar ook wil *zeggen*.

In 2024 stond Jade op televisie in Starstruck op VTM. Een van de jongste deelnemers. En toch stond ze daar alsof ze al jaren meedraaide.

Ze transformeerde in rockhelden zoals Anouk — en dat deed ze met lef. Met kracht. Met een soort volwassenheid die je niet kunt aanleren. Ze bereikte de sing-offs, en dat was geen toeval. Dat was talent. Dat was werk. Dat was Jade.

✨ De ontmoeting in de studio – een moment dat blijft hangen

Ik herinner me die zondag nog goed. Jade kwam binnen met haar mama — een vrouw die je meteen herkent als iemand die trots is, maar ook beschermend. En terecht.

Want Jade is jong, mooi, getalenteerd, en ze weet het. Maar ze blijft met beide voeten op de grond.

Ze vertelde over haar weg naar het zingen. Over hoe ze al vroeg wist dat muziek haar taal was. Over hoe ze oefende, schreef, droomde. Over hoe ze artiest wilde zijn — niet als een fantasie, maar als een plan.

Ze sprak met een helderheid die me verraste. Geen grootspraak. Geen naïeve dromen. Maar een visie. Een richting. Een doel.

En tegelijk was ze nog zo jong. Een meisje dat lachte, dat straalde, dat genoot van het moment. Een meisje dat wist dat ze iets kon, maar ook wist dat ze nog veel te leren had.

Dat is een zeldzame combinatie.

Wanneer ik aan Jade terugdenk, zie ik een jonge vrouw die haar toekomst al in haar handen draagt. Ze is nog maar net begonnen, maar ze straalt een soort zekerheid uit die je niet kunt faken. Ze heeft een stem die blijft hangen, een uitstraling die je raakt, en een drive die je bewondert.

Wat me vooral raakte, was haar maturiteit. Jade praat niet zoals een tiener. Ze praat zoals iemand die al weet wat het leven van haar vraagt. Ze is ambitieus, maar niet verblind. Ze is zelfzeker, maar niet arrogant. Ze is mooi, maar niet afhankelijk van die schoonheid. Ze is talentvol, maar niet lui.

Ze werkt. Ze leert. Ze groeit. En ze doet dat met een openheid die je alleen vindt bij mensen die écht willen.

Haar muziek is pop, maar het is meer dan dat. Het is een zoektocht naar identiteit, naar liefde, naar waarheid. Het is een spiegel van een jonge vrouw die haar plek in de wereld zoekt — en die plek ook zal vinden.

Onze babbel was warm, eerlijk, verrassend diep. Ze vertelde over haar tv-optredens, haar singles, haar toekomstplannen. En ik luisterde met bewondering. Want talent is één ding, maar talent combineren met visie is iets anders. Jade heeft beide.

Dit was geen interview — dit was een ontmoeting met een jonge vrouw die weet dat haar stem telt, en dat de wereld nog veel van haar zal horen.

Jameson & Power (met John Jameson)

Er zijn artiesten die binnenkomen en meteen de sfeer veranderen. Niet door grote woorden, niet door een ego dat de kamer vult, maar door een soort vanzelfsprekende warmte. **Jan Jameson** is zo iemand.

Niet te verwarren met de whiskeymagnaat — al zou hij met zijn charisma en zijn kilt perfect op een fles kunnen staan. Nee, deze Jan is van bij ons. Een muzikant uit Hulshout, een man met een gitaar, een stem vol verhalen, en een hart dat klopt op het ritme van Ierse folk.

Jan maakt deel uit van het duo **Jameson & Power**, samen met zijn muzikale kompaan John Power. Twee Johns, twee karakters, twee stemmen die elkaar vinden in een stijl die je meteen meeneemt naar een Ierse pub waar het hout kraakt, de pinten schuimen en de mensen zingen alsof het hun laatste avond is.

Ze brengen:

- **Ierse folk**
- **Celtic rock**
- **Meezingers die iedereen kent**
- **Ambiance die je niet kunt faken**

Nummers zoals:

- *The Wild Rover*
- *Drunken Sailor*
- *Whiskey in the Jar*
- *Molly Malone*

En nog tientallen andere klassiekers die je automatisch doen meezingen, zelfs al heb je nooit een voet in Dublin gezet.

Wat ik altijd heerlijk vind, is dat ze optreden in **kilt**. Maar niet de Schotse — nee, de **Ierse kilt**. Want Schotland is niet het enige land waar ze in kilt rondlopen.

Jameson & Power zijn geen eendagsvliegen. Ze spelen al sinds **2005** samen. Ze stonden op podia in:

- België
- Nederland
- Frankrijk
- Duitsland
- Ierland zelf

Ze bouwden een reputatie op die je niet kunt kopen: **een live reputatie**. De enige die telt.

Hun optredens zijn:

- warm
- gezellig
- interactief
- geschikt voor jong én oud
- altijd met ambiance
- altijd live
- altijd écht

Ze brengen muziek zoals muziek bedoeld is: met plezier, met passie, met pinten en met mensen.

En dan was er **Kerstdag.** Een dag waarop de meeste mensen thuis zitten, bij familie, bij warmte, bij tradities.

Maar Jan maakte zich vrij. Hij kwam naar de studio. En dat alleen al verdient respect.

Hij kwam binnen met zijn gitaar, zijn glimlach, zijn kilt, en zijn verhalen. Hij vertelde hoe Jameson & Power ontstaan waren, hoe twee Johns elkaar vonden in dezelfde liefde voor Ierse muziek. Hij vertelde over de optredens, de reizen, de pinten, de mensen die ze onderweg ontmoetten.

En hij vertelde over iets wat me raakte: **zijn dochter**.

Tegenwoordig treedt ze soms mee op als **Galway Girl**. Een prachtig beeld: een vader die zijn passie doorgeeft aan zijn kind. Een traditie die verder leeft. Een podium dat gedeeld wordt.

Wat veel mensen niet weten: Jan is ook **gitaarleraar**. En dat zegt veel over hem.

Je kunt alleen lesgeven als je geduld hebt. Als je liefde hebt voor je instrument. Als je iemand anders iets gunt. Als je muziek niet alleen wil spelen, maar ook wil doorgeven.

Dat is Jan. Een man die deelt. Een man die geeft. Een man die muziek ziet als iets dat je samen doet.

Wanneer ik aan Jan terugdenk, zie ik een man die muziek ademt. Niet als een ambitie, niet als een carrière, maar als een manier van leven. Hij is iemand die op een podium staat alsof hij thuis is, en die in een studio zit alsof hij bij vrienden aan tafel schuift.

Wat me vooral raakte, was zijn eenvoud. Geen kapsones. Geen grote woorden. Geen gedoe. Gewoon Jan. Met zijn gitaar, zijn kilt, zijn verhalen, en zijn liefde voor Ierse muziek.

Hij vertelde over zijn duo, over John Power, over de optredens aan de kust, over de festivals, over de mensen die meezingen tot hun stem het begeeft. Hij vertelde over de pinten die vloeien, de lach die rondgaat, de sfeer die ontstaat wanneer muziek en publiek elkaar vinden.

En ik luisterde. Met plezier. Met bewondering. Met respect.

Want Jan is niet alleen een muzikant. Hij is een sfeermaker. Een verhalenverteller. Een man die mensen samenbrengt. Een man die op kerstavond naar de studio komt omdat muziek geen uur kent.

Ik ben blij dat ik hem heb leren kennen. Blij dat hij in mijn studio zat. Blij dat hij zijn verhaal wilde delen. En ik weet zeker dat iedereen die Jameson & Power ooit live gezien heeft, hetzelfde denkt:

Dit was geen interview — dit was een ontmoeting met een man die bewijst dat echte muziek niet uit een kilt, een gitaar of een pint komt, maar uit het hart.

Mydonna (met Caroline Clement)

Sommige mensen komen een studio binnen en je voelt meteen: *dit wordt bijzonder*. Niet omdat ze luid zijn, niet omdat ze zichzelf op de borst kloppen, maar omdat ze een aanwezigheid hebben die je niet kunt negeren. **Caroline Clement** is zo iemand.

Toen ze binnenstapte, dacht ik heel even dat ik het groot lot gewonnen had. Niet figuurlijk — letterlijk. Want daar stond ze: **twee druppels Madonna**. De blik, de uitstraling, de energie… zelfs de manier waarop ze haar hoofd lichtjes kantelde. Het was alsof de Queen of Pop zelf even een tussenstop maakte in mijn studio.

Maar dit was geen Madonna. Dit was **Mydonna** — een eerbetoon, een tribute, een performance, maar vooral: een vrouw die haar idool door en door begrijpt.

Mydonna is geen kopie. Geen verkleedpartij. Geen karaoke. Het is een **live muziekproject** dat de essentie van Madonna probeert te vatten: de kracht, de attitude, de sensualiteit, de rebellie, de popgeschiedenis.

Caroline brengt:

- **Like a Prayer**
- **Vogue**
- **Holiday**
- **Into the Groove**
- **Like a Virgin**
- en alle andere iconische momenten uit Madonna's carrière

En dat doet ze met:

- live zang
- dans
- kostuums
- theatrale performance
- een band
- dansers
- licht, energie, vuur

Het is een show die je niet alleen ziet, maar voelt.

Caroline Clement is een performer in hart en nieren.

Ze heeft een carrière die je niet in één zin kunt samenvatten:

- ze speelde in verschillende bands
- ze drumde met bekende artiesten
- ze stond op podia in binnen- en buitenland
- ze scoorde in 1998 een hit als **Tamira Jay** met *Get Up*
- ze won in 2024 de **publieksprijs** in *Starstruck* als Madonna

En dat laatste was geen toeval. Ze *is* Madonna — of toch de versie die je krijgt wanneer talent, discipline en bewondering samenkomen.

Toen ze bij mij in de studio zat, was ik onder de indruk. Niet alleen van de gelijkenis, maar van haar **professionaliteit**. Haar **rust**. Haar **toewijding**.

Ze vertelde hoe hard ze werkt om Mydonna te brengen zoals het hoort. Hoe ze studeert op bewegingen, op zanglijnen, op ademhaling, op attitude. Hoe ze repeteert, traint, finetunet. Hoe ze nooit tevreden is met "goed genoeg".

En dat voel je. Dat zie je. Dat hoor je.

Ze is geen imitator. Ze is een **kunstenaar** die een icoon eert.

Wat veel mensen niet weten: Caroline geeft ook les. En niet zomaar les — ze geeft **danslessen en performance-workshops** die draaien om:

- techniek
- ritme
- zelfvertrouwen
- podiumprésence
- sensualiteit
- kracht

Ze geeft:

- paaldanslessen
- burlesque-workshops
- gogo-dance trainingen
- performance coaching

Ze heeft jarenlange ervaring als:

- danseres
- showgirl
- entertainer
- choreografe

En dat voel je in alles wat ze doet. Ze is een **multitalent** — iemand die niet alleen zelf schittert, maar anderen leert schitteren.

In 2022 bracht ze met Mydonna het album **Revirginized** uit. Een verzameling van Madonna-covers, maar dan met haar eigen interpretatie, haar eigen stem, haar eigen energie.

Het is geen kopie. Het is een hommage. Een liefdesbrief aan een icoon.

Wanneer ik aan Caroline terugdenk, zie ik een vrouw die leeft voor het podium. Niet omdat ze applaus nodig heeft, maar omdat ze iets te geven heeft. Ze is iemand die haar idool niet imiteert, maar begrijpt. Die Madonna niet nadoet, maar vertaalt. Die de kracht van popmuziek niet kopieert, maar doorgeeft.

Wat me vooral raakte, was haar discipline. Haar toewijding. Haar respect voor het vak. Ze werkt hard — elke dag opnieuw — om een show neer te zetten die klopt. En dat voel je. Dat zie je. Dat hoor je.

Ze is een performer, een docent, een muzikant, een entertainer. Een vrouw die haar talent niet gekregen heeft, maar opgebouwd. Steen voor steen. Zweetdruppel na zweetdruppel.

Ik was onder de indruk toen ze binnenkwam. En ik ben het nog steeds. Want het is zeldzaam dat iemand zo gelijkend kan zijn op haar idool — niet alleen in uiterlijk, maar in energie, in vuur, in présence.

Ik ben blij dat ik haar heb leren kennen. Blij dat ze in mijn studio zat. Blij dat ze haar verhaal wilde delen. En ik heb diep respect voor alles wat ze ervoor moet doen.

Dit was geen interview — dit was een ontmoeting met een vrouw die bewijst dat echte performance niet uit imitatie komt, maar uit passie.

Jeff Wisnom

Sommige gasten komen via onverwachte wegen in je leven terecht. Bij **Jeff Wisnom** was dat via Eddie C., die hier al een paar keer de revue gepasseerd is. *"Alain, die moet je eens uitnodigen."* En ja — hij had weer eens overschot van gelijk.

Jeff is een Amerikaan die in Brussel woont. Dat op zich is al een verhaal. Normaal gezien is het andersom: Belgen die naar Amerika trekken, niet Amerikanen die hier hun thuis vinden. Maar Jeff heeft zijn redenen, en die liggen ergens tussen liefde, leven, keuzes en een scheiding die nooit ver weg zit in zijn verhaal. Hij draagt dat allemaal met een soort rustige waardigheid die je niet vaak ziet.

Jeff is iemand die je meteen op je gemak stelt. Hij heeft een zachte, kalme manier van spreken — soms zó zacht dat we de microfoon wat harder moesten zetten. Maar dat maakte het net mooi. Hij praat zoals hij zingt: met gevoel, met nuance, met een soort ingetogen eerlijkheid.

En dan is er dat andere raakpunt tussen ons. Iets wat je niet vaak tegenkomt.

Nu, laat ons eerlijk zijn: "marine" betekent in Amerika iets anders dan hier. Maar de geest, de discipline, de kameraadschap — die herken je meteen. We hebben erover gepraat, info uitgewisseld, herinneringen gedeeld. Behalve de top secret info natuurlijk. Die blijft waar ze hoort.

Maar het schept een band. Een onverwachte, maar echte band.

Jeff is een singer-songwriter pur sang. Een artiest die niet zomaar liedjes maakt, maar verhalen. Zijn muziek staat op alle grote platformen, en zijn releases tonen dat hij al jaren bezig is:

- **Empathy** (2021)
- **Burn for You** (2022)
- **Eyes** (2022)
- **Santa Monica** (2023)
- **Just a Holiday** (2024)
- **Rita's Place** (2025)
- en zelfs een ouder album: **Take a Chance** (2016)

Zijn stijl? Pop, singer-songwriter, met een vleugje Americana. En ja — ook **country**. Dat hebben we dan weer gemeen.

Zijn nummers klinken als brieven die nooit verstuurd zijn. Eerlijk, zacht, soms melancholisch, maar altijd met een hart dat klopt op de juiste plaats.

Jeff kwam binnen alsof hij al jaren in België woonde. Geen bravoure, geen Amerikaanse "show", geen grote woorden. Gewoon Jeff. Rustig. Vriendelijk. Eerlijk.

Hij vertelde over zijn muziek, zijn leven, zijn verhuis naar België. Over hoe het is om als Amerikaan hier een nieuw hoofdstuk te beginnen. Over de liefde, de breuken, de keuzes die je maken wie je bent.

En hij vertelde over zijn muziek alsof het zijn kinderen waren. Met trots, maar ook met kwetsbaarheid.

Het interview — of beter gezegd: de ontmoeting — was warm, zacht en verrassend diep. Jeff is iemand die niet luid hoeft te zijn om indruk te maken. Hij doet dat met zijn stem, zijn woorden, zijn manier van zijn.

Wat ik nooit zal vergeten, is dat Jeff moeite had om **Moniek** haar naam te onthouden. Hij zei telkens opnieuw **"Monika"**— met die zachte Amerikaanse tongval die het nóg grappiger maakte. We hebben er samen om gelachen, en Moniek ook. Het was zo'n klein moment, maar het typeert hem: vriendelijk, beleefd, een tikje verlegen, en altijd oprecht.

Wanneer ik aan Jeff terugdenk, zie ik een man die zijn leven niet heeft gekozen op basis van gemak, maar op basis van waarheid. Een Amerikaan die in Brussel woont, een marinier die zanger werd, een man die zijn verleden meedraagt maar niet laat bepalen wie hij vandaag is.

Hij praat zacht, maar zegt veel. Hij zingt eenvoudig, maar raakt diep. Hij leeft rustig, maar heeft een verhaal dat blijft hangen.

Ik ben blij dat ik hem heb leren kennen. Blij dat hij in mijn studio zat. Blij dat hij zijn verhaal wilde delen. En ik heb respect — voor zijn muziek, voor zijn reis, voor zijn eerlijkheid.

Dit was geen interview — dit was een ontmoeting met een man die bewijst dat echte muziek niet luid hoeft te zijn om gehoord te worden.

Els Meulemans

Sommige mensen dragen hun verhaal niet op hun rug, maar in hun ogen. Bij **Els Meulemans** zag ik dat meteen. Een vrouw die schoonheid vindt in het alledaagse, betekenis in kleine gebaren, en kracht in kwetsbaarheid. Ze beweegt door het leven met een zachtheid die je niet moet verwarren met zwakte — want achter die zachte stem zit een vrouw die al meer heeft meegemaakt dan de meesten ooit zullen weten.

Els werd geboren op **10 februari 1977**, woont in **Arendonk**, en is mama van twee volwassen kinderen die ze met alle liefde van de wereld heeft grootgebracht. Ze werkte jarenlang bij **Janssen Pharmaceutica**, maar haar hart lag altijd elders: op het podium, in de muziek, in het spel, in de verhalen.

Els is een laatbloeier, maar geen twijfelaar. Ze wist als kind al dat ze wilde performen — zingen, acteren, spelen. Maar het leven liep anders, zoals dat vaak gaat. Werk, gezin, verantwoordelijkheden… de kunst moest wachten.

Tot ze rond haar late veertigers besloot: *nu is het mijn tijd*. En dat voel je. Dat zie je. Dat hoor je.

Ze stond op het podium in **Slaapkamerverhalen** van het Antwerpse Seeftheater, meerdere weekends lang. Ze zingt in de **Antwerpse Dinsdagclub**, waar ze moeiteloos schakelt tussen schlagers en hiphop. Soms noemt ze zichzelf zelfs **"The Notorious ELS"** — en geloof me, dat past haar.

Ze investeerde in zanglessen, notenleer, gitaar… Niet omdat het moest, maar omdat ze het wilde. Omdat ze voelde dat haar stem, na gezondheidsproblemen, opnieuw gevonden moest worden. En dat heeft ze gedaan. Met discipline, met passie, met lef.

Els is een vrouw met veel talenten en nog meer verhalen. Ze speelde gastrollen in **De Buurtpolitie**, **Vermist**, **Cordon**. Ze doet figurantenwerk, modellenwerk, schrijft liedjes, en schrijft ook voor **Onderox Magazine**, waar ze met warmte en nuance portretten maakt van mensen die anders onopgemerkt zouden blijven.

Ze is een **duizendpoot**, maar vooral: een vrouw die haar roeping eindelijk serieus neemt. Ze heeft zichzelf beloofd dat ze rond haar vijftigste zal evalueren waar ze staat. Maar ik kan het nu al zeggen: ze staat er.

Ik had Els al eens gezien, lang geleden, in de Dinsdagclub. Maar toen ze bij ons in de studio zat, besefte ik pas hoe groot ze eigenlijk is — letterlijk én figuurlijk. Een bom van een vrouw, een mooi model, een présence die je niet kunt negeren. Ja, ik ben een man, ik mag dat zeggen.

Els keek al lang uit naar deze babbel. En ik eerlijk gezegd ook. Want Els is een **spraakwaterval**, maar wel eentje die je graag hoort. Ze praat met vuur, met humor, met emotie. En soms, terwijl ze haar verhaal vertelde, pinkte ze een traan weg. Dat was oké. Meer dan oké. Het maakte haar alleen maar echter.

Ze vertelde over haar jeugd — een jeugd die veel te zwaar was voor een kind. Over meegaan met haar grootvader om beerputten leeg te maken. Over stront scheppen, letterlijk en figuurlijk. Over dingen die ze heeft meegemaakt die we hier niet allemaal op papier moeten gooien. Maar het maakt haar tot wie ze is: een straffe madam, een overlever, een vechter.

En toch zit ze daar, met zelfvertrouwen, met humor, met warmte. Zoals ze zelf zegt: dat is de buitenkant. Binnenin zit een gevoelige vrouw, een emotionele vrouw, iemand die veel draagt maar nog meer geeft.

We zaten daar met ons drietjes — Els, Moniek en ik — en het was een babbel die ik niet snel zal vergeten. Warm, eerlijk, soms zwaar, soms hilarisch, maar altijd echt.

Wanneer ik aan Els terugdenk, zie ik een vrouw die haar kracht niet toont door luid te zijn, maar door aanwezig te zijn. Een vrouw die haar verleden niet ontkent, maar ook niet laat bepalen wie ze vandaag is. Een vrouw die haar talenten eindelijk de ruimte geeft die ze verdienen.

Ze is actrice, zangeres, schrijfster, model, moeder, mens. Een vrouw die veel heeft meegemaakt, maar nog meer te geven heeft. Een vrouw die lacht, huilt, vertelt, leeft.

Ik ben blij dat ik haar heb leren kennen. Blij dat ze in mijn studio zat. Blij dat ze haar verhaal wilde delen.

Dit was geen interview — dit was een ontmoeting met een vrouw die bewijst dat echte schoonheid niet in perfectie zit, maar in waarheid.

Baccara

Er zijn interviews die je niet vergeet, ook al heeft niemand ze nog gehoord. Ze blijven in je lichaam zitten, als een melodie die je zachtjes meeneuriet wanneer je alleen bent. Het telefoongesprek met **Cristina Sevilla** en **Helen de Quiroga** van Baccara was precies zo'n moment: een ontmoeting die al leeft, maar nog niet in de ether heeft mogen dansen.

Het was vreemd hoe snel de warmte door de lijn kwam. Geen afstand, geen formaliteit, geen diva-allures. Alleen twee vrouwen die al een leven lang muziek ademen, en die met dezelfde vanzelfsprekendheid hun verhaal met mij deelden. Terwijl ik luisterde, voelde ik dat ik niet zomaar twee artiesten sprak, maar twee erfgenamen van een muzikaal monument.

Hun geschiedenis is bijna mythisch. *Yes, Sir, I Can Boogie* — een nummer dat in 1977 de wereld veroverde en in meer dan achttien landen op nummer één stond. Een lied dat zestien miljoen keer over de toonbank ging en hen een plek gaf in het Guinness Book of Records. Het soort succes dat je niet plant. Het overkomt je. En het verandert alles.

Maar wat mij trof, was hoe Cristina en Helen spraken over die erfenis: niet als een last, maar als een vuur dat ze met respect en liefde blijven dragen. Ze weten dat ze deel uitmaken van iets dat groter is dan henzelf — een traditie die begon met María Mendiola en Mayte Mateos, en die nu in hun handen verder leeft.

Ons interview was warm, open, en verrassend persoonlijk. Ze vertelden over hun recente optredens in Rusland, Kazachstan, Moldavië en het Verenigd Koninkrijk — landen waar het publiek hen nog altijd ontvangt alsof de jaren '70 nooit zijn weggeweest. Ze vertelden over de kracht van nostalgie, maar ook over de noodzaak om te blijven vernieuwen. Over de moderne technologie die hen toelaat te repeteren tussen München en Spanje, alsof afstand geen betekenis meer heeft. Over de discipline die nodig is om een legende levend te houden.

En dan was er de zachtheid wanneer ze spraken over **María Mendiola**, die in 2021 zo onverwacht overleed. Je hoorde het respect, de liefde, het verdriet — maar ook de vastberadenheid om haar werk voort te zetten. Niet als imitatie, maar als eerbetoon.

Cristina & Helen — twee vrouwen, één ziel

Wat mij het meest bijbleef, was hun energie. Cristina, met haar rustige kracht en haar jarenlange ervaring binnen Baccara. Helen, met haar brede artistieke achtergrond, haar musicalverleden, haar stem die Disney-personages tot leven bracht. Twee vrouwen die elkaar al meer dan dertig jaar kennen. Twee vrouwen die elkaar aanvullen zoals alleen echte performers dat kunnen.

Ze zijn geen kopie van het verleden. Ze zijn de voortzetting ervan.

Soms beslist het leven anders dan de planning. Techniek, timing, omstandigheden — het gesprek bleef even in de coulissen staan. Maar dat doet niets af aan de waarde ervan. Integendeel: het maakt het bijna nog kostbaarder. Het is een aflevering die wacht op het juiste moment. Een gesprek dat al schittert, maar nog niet zijn podium heeft gekregen.

En ik draag het met me mee. Omdat het twee topdames zijn. Omdat ze het succes verdienen. Omdat ze mij iets gaven dat ik niet snel vergeet.

Cristina Sevilla — de zachte kracht van continuïteit

Cristina draagt de geschiedenis van Baccara in haar stem. Niet als een last, maar als een soort innerlijke melodie die haar richting geeft. Ze begon in 1999 binnen de formatie van Mayte Mateos, en groeide daarna uit tot de vaste partner van María Mendiola. Wat haar typeert, is haar rustige vastberadenheid: ze is geen schreeuwerige persoonlijkheid, maar iemand die met een bijna vanzelfsprekende elegantie het erfgoed bewaakt dat haar werd toevertrouwd.

- **Haar stem** heeft dat warme, ronde timbre dat meteen herkend wordt als "Baccara": sensueel zonder te overdrijven, vrouwelijk zonder cliché, en altijd met een zweem van melancholie.
- **Haar houding** is professioneel, maar nooit afstandelijk. In jouw gesprek voelde je hoe ze luistert, hoe ze nadenkt voor ze antwoordt, hoe ze respect toont voor het verleden én voor de toekomst.
- **Haar kracht** ligt in continuïteit: ze is de brug tussen generaties, tussen de originele bezetting en de huidige formatie. Ze draagt María's nalatenschap met zachtheid, niet met drama.

Cristina is iemand die je meteen vertrouwt, iemand die je het gevoel geeft dat je deelgenoot bent van iets dat groter is dan het moment. In haar woorden hoor je het gewicht van de jaren, maar ook de lichtheid van iemand die nog altijd graag op het podium staat.

Helen de Quiroga — de vurige performer met duizend gezichten

Helen is het soort artieste dat een ruimte binnenkomt en meteen een verhaal meebrengt. Ze heeft een brede artistieke achtergrond: musical, theater, stemwerk voor Disney, internationale producties. Dat hoor je in alles wat ze doet. Ze is expressiever, kleurrijker, bijna flamboyant — maar altijd met vakmanschap.

- **Haar stem** is flexibel, dramatisch, theatraal. Ze kan fluisteren, ze kan lachen, ze kan een hele scène neerzetten in één zin.

- **Haar persoonlijkheid** is warm en open. Tijdens jullie gesprek voelde je meteen dat ze geen masker draagt: wat je hoort, is wie ze is.
- **Haar energie** tilt het duo op. Ze brengt beweging, vuur, humor, spontaniteit — precies datgene wat Baccara altijd heeft gekenmerkt.

Helen is geen vervanging van het verleden, maar een nieuwe kleur in hetzelfde palet. Ze begrijpt de geschiedenis, maar ze durft ook vooruit te kijken. Ze is de performer die het publiek meeneemt, die de nostalgie nieuw leven inblaast, die het podium vult met een soort mediterrane warmte die je niet kunt faken.

Wanneer ik aan Cristina en Helen terugdenk, zie ik twee vrouwen die elk op hun eigen manier bewijzen dat kracht niet altijd luid hoeft te zijn. Cristina, met haar stille vastberadenheid, haar zachte stem die toch een halve eeuw geschiedenis draagt. Helen, met haar vurige présence, haar kleuren, haar theaterhart dat elke zin tot leven wekt.

Twee vrouwen die niet proberen te lijken op wie er vóór hen kwam, maar die met respect en liefde verder bouwen aan wat ooit begon. Twee vrouwen die weten wat het betekent om een erfenis te dragen — niet als gewicht, maar als richting. Twee vrouwen die elkaar al dertig jaar kennen, en dat hoor je: in hun lach, in hun ritme, in de manier waarop ze elkaar aanvullen zonder het te moeten uitleggen.

Ze hebben de wereld gezien, van Rusland tot Kazachstan, van Moldavië tot het Verenigd Koninkrijk. Ze hebben opgetreden voor zalen die hen nog altijd ontvangen alsof *Yes, Sir, I Can Boogie* gisteren werd uitgebracht. Ze repeteren tussen München en Spanje alsof afstand een detail is. Ze dragen María's geest met waardigheid, zonder drama, zonder pathos — alleen liefde.

Dit was geen interview — dit was een ontmoeting met twee vrouwen die bewijzen dat echte schoonheid niet in perfectie zit, maar in waarheid.

Isabelle A

Er zijn van die ontmoetingen die je niet plant, maar die je krijgt. Zo eentje had ik met **Isabelle A** — of beter: **Isabelle Adam**, zoals ze in het echte leven heet. Een vrouw die al sinds haar twaalfde in de spotlights staat, maar die tegelijk een warmte en eenvoud uitstraalt die je niet meteen verwacht van iemand met zo'n carrière.

Ik liep haar tegen het lijf in, ik denk, het **CC van Lanaken**. De exacte locatie ben ik niet meer zeker, maar het moment vergeet ik nooit. Ik was daar voor een interview met **Wigbert** (*Ebbenhouten Blues*), en op weg naar buiten stond ze daar plots. Geen entourage, geen gedoe, geen diva-allures. Gewoon Isabelle. En toen ik vroeg of ze een paar minuutjes tijd had, hoefde ze niet eens na te denken.

"Tuurlijk," zei ze. En ze liet me binnen in haar loge. Een drankje erbij. En zo begon een van de meest onverwachte, warme en eerlijke gesprekken die ik ooit heb gehad.

Isabelle werd geboren op **25 mei 1975** in de Gentse volkswijk **De Muide**. Haar vader was garagehouder, haar jeugd eenvoudig, haar talent groot. Op haar twaalfde werd ze ontdekt tijdens een talentenjacht van Walter Capiau. Vanaf dat moment ging het snel — misschien té snel.

Ze bracht haar eerste single uit, **On My Own**, een cover van Nikka Costa. Daarna volgde **De troika**, en al snel stond ze op de BRT als presentatrice van *Tv Tam Tam*, waar ze jongeren interviewde en elke aflevering een lied zong.

Maar het echte succes kwam in **1990**.

- **Hé, lekker beest** – een nummer 1-hit, negen maanden in de hitparade, platina.
- **Ik weet wat ik wil** – goud.
- Het album **Isabelle A** – opnieuw platina.
- **Blank of zwart** – een krachtig statement tegen racisme, live gebracht tijdens een beruchte *Panorama*-uitzending.

Ze was zestien. Zestien — en al een ster. Maar ook een kind dat haar ouders amper zag, dat voortdurend moest optreden, dat soms ongelukkig was in een wereld die veel te snel draaide.

In de jaren die volgden bleef Isabelle muziek maken:

- **Zeventien** (1992)
- **Jij doet me leven**
- **Toch zie ik je graag**
- **Ik laat je nooit meer gaan**

Ze werkte samen met **Luc De Vos**, **Helmut Lotti**, **Rob Vanoudenhoven**, en stond op talloze podia. Ze presenteerde bij **VT4**, zong de begingeneriek van **Thuis**, en dook op in programma's als *Het Swingpaleis*, *De Notenclub* en *Lalala Live*.

Ze nam deel aan **Eurosong 1999**, scoorde hits in het Engels, werkte met internationale producers, en keerde daarna terug naar het Nederlandstalige repertoire.

In 2006 stond ze opnieuw op nummer 1 met **Ik heb hem zo lief**. Ze won de **Radio 2 Zomerhit**, trad op tijdens de **0110-concerten**, en werd teamleader in **De Foute Quiz**.

En dan was er **De macht der gewoonte** (2008), een album dat haar opnieuw op de kaart zette — met hulp van onder anderen **An Pierlé**, **Sam Bettens**, **Stijn Meuris**, **Sioen** en **Alex Callier**.

Later volgden:

- **The Expendables**
- **De Grietjes**
- **Les Copines**
- **Liefde voor Muziek** (2017)
- **Night of the Proms**
- Het album **Zo zal het zijn**
- En in 2019: **Sjokola**

Een carrière die je niet in één adem kunt samenvatten. Een leven dat altijd in beweging is gebleven.

Maar daar zat ze dan. Niet als icoon. Niet als tieneridool. Niet als de vrouw die Vlaanderen plat zong met *Hé, lekker beest*. Maar als Isabelle. Rustig. Open. Warm.

Ze vertelde over haar verleden — dingen die de antenne nooit zullen bereiken, en dat hoeft ook niet. Het was persoonlijk, eerlijk, soms pijnlijk, soms verrassend. Ik had het niet verwacht, maar ik voelde me vereerd dat ze het met mij wilde delen.

Natuurlijk hadden we het ook over **Hé, lekker beest**. Ze brengt het nog steeds met evenveel liefde en enthousiasme. Het nummer dat haar carrière lanceerde, draagt ze nog altijd met trots.

Over liefde zelf vertelde ze weinig. En dat was oké. *De Uitnodiging* is geen roddelrubriek. Het is een plek voor echte gesprekken, niet voor sensatie.

En laat het gezegd zijn: **ze is nog steeds een lekker beest.** In de mooiste betekenis van het woord.

Wanneer ik aan Isabelle terugdenk, zie ik geen tieneridool, geen icoon uit de jaren negentig, geen vrouw die al decennia in de schijnwerpers staat. Ik zie vooral een mens.

Een vrouw die haar leven heeft geleefd in een ritme dat ze zelf niet altijd gekozen heeft, maar dat ze toch met waardigheid heeft gedragen. Een vrouw die al op haar twaalfde in een wereld terechtkwam waar volwassenen soms nog moeite mee hebben. Een wereld van verwachtingen, camera's, applaus, maar ook van eenzaamheid, druk en gemis.

En toch staat ze daar vandaag nog steeds. Niet verbitterd, niet uitgeblust, niet vastgeroest in nostalgie. Maar warm, open, eerlijk — en verrassend gewoon. Dat is misschien wel wat me het meest raakte: hoe normaal ze is gebleven in een leven dat allesbehalve normaal was.

In onze babbel voelde ik een vrouw die veel heeft meegemaakt, maar die niet leeft in haar verleden. Ze draagt het mee, ja, maar ze sleept het niet achter zich aan. Ze heeft geleerd om te kiezen wat ze bewaart en wat ze loslaat. En dat is een kunst op zich.

Ze vertelde over haar carrière, haar muziek, haar successen, maar ook over de keerzijde — zonder drama, zonder zelfmedelijden, zonder de behoefte om zichzelf te verdedigen. Gewoon zoals het was. Zoals zij het heeft gevoeld. Zoals het haar gevormd heeft.

En terwijl ze sprak, merkte ik dat mijn bewondering voor haar alleen maar groeide. Niet omdat ze hits heeft gehad. Niet omdat ze op grote podia heeft gestaan. Maar omdat ze nog steeds met dezelfde liefde praat over het liedje dat haar carrière lanceerde. Omdat ze nog steeds zingt met dezelfde energie. Omdat ze nog steeds gelooft in muziek, in mensen, in verbinding.

Ze is een vrouw die zichzelf opnieuw heeft uitgevonden, meer dan eens. Een vrouw die weet wat het is om te vallen, maar ook om weer op te staan. Een vrouw die haar eigen verhaal niet mooier maakt dan het is, maar ook niet kleiner. Een vrouw die haar kwetsbaarheid durft tonen, zelfs in een loge, onverwacht, met een drankje erbij, tegenover iemand die ze nauwelijks kende.

Dat is moed. Dat is kracht. Dat is menselijkheid.

Ik hoop dat ik haar ooit in de studio mag ontvangen. Niet voor de nostalgie, niet voor de hits, maar voor de mens achter de naam. Want die mens verdient gezien te worden.

Dit was geen interview — dit was een ontmoeting met een vrouw die bewijst dat echte sterren niet verdwijnen, maar blijven schijnen in de harten van wie hen écht ontmoet.

Jeff Brown (Een 2de maal in De Uitnodiging)

Sommige artiesten ontmoet je één keer en dat blijft je bij. Maar sommige artiesten kom je een tweede keer tegen, en dan besef je pas echt wat voor mens er achter de muziek schuilt. **Jeff Brown** is zo iemand.

Hij kwam opnieuw naar *De Uitnodiging*. Hij stapte opnieuw binnen zoals alleen Jeff dat kan: vriendelijk, charmant, beleefd, joviaal, en met die typische Britse nederigheid die hem zo uniek maakt. Hij is nog steeds de crème van een man, precies zoals hij toen was. Maar tegelijk voelde ik dat er iets veranderd was. Niet in zijn karakter — dat blijft onveranderd warm — maar in zijn leven.

Jeff blijft een rockster, daar bestaat geen twijfel over. Hij heeft gespeeld in meer groepen dan de meeste muzikanten ooit zullen meemaken. Hij staat nog steeds op podia alsof hij ervoor geboren is — en dat is hij ook. Solo, met **The Original Jukebox Heroes**, in de UK, in Duitsland… Zijn agenda is voller dan ooit.

Maar achter die rockster zit een man. Een mens. En die mens heeft de voorbije jaren veel meegemaakt.

Sinds zijn eerste bezoek aan *De Uitnodiging* heeft Jeff iemand verloren die hem dierbaar was: zijn **stiefzoon Sam Lemmens**.

Sam overleed veel te vroeg, en dat verlies draagt Jeff mee in alles wat hij doet. Niet zichtbaar, niet luid, niet dramatisch — maar voelbaar. In zijn blik. In zijn woorden. In zijn zachtheid.

Uit dat verdriet groeide iets moois: **SamFest**, een jaarlijks memorialfestival dat Jeff vorig jaar voor het eerst organiseerde. Het werd een groot succes, met veel volk, veel liefde, veel muziek. Een eerbetoon dat recht uit het hart kwam.

En dit jaar komt er een nieuwe editie. Groter, warmer, nog meer gedragen door de mensen die Sam kenden — en door de mensen die Jeff willen steunen.

Wat Jeff misschien nog het meest typeert, is hoe hij praat over **zijn vrouw, Marijse** — de moeder van Sam. Hij ziet haar supergraag, dat voel je aan alles. Hij draagt haar op handen, letterlijk en figuurlijk. In elke zin waarin haar naam viel, zat liefde. Echte liefde. Geen show, geen façade, maar een diepe verbondenheid die je niet vaak ziet.

En dan zijn er nog **zijn twee kleinkinderen, Xanne en Morritz**. Als Jeff over hen praat, verandert zijn stem. Hij wordt zachter, warmer, bijna glunderend. Je voelt dat hij een trotse opa is — eentje die geniet van elk moment, van elke lach, van elke herinnering die hij met hen kan maken.

Het is mooi om te zien hoe een man die de wereld rondgereisd heeft, die op de grootste podia heeft gestaan, zijn grootste geluk vindt in zijn gezin.

Tot de avond voor de uitzending wisten we niet of Jeff zou kunnen komen. Zijn agenda is een puzzel van optredens, vluchten, repetities en last-minute wijzigingen. Vooral in de UK en Duitsland is hij tegenwoordig veelgevraagd. En toch — ondanks die drukte, ondanks die onzekerheid — stond hij daar. Opnieuw, voor *De Uitnodiging*.

Dat zegt veel. Meer dan woorden kunnen uitdrukken.

En hoewel hij al eens bij ons was geweest, vond ik dat deze tweede ontmoeting zeker vermeld moest worden. Want mensen veranderen. Verhalen groeien. Levens verschuiven. En sommige ontmoetingen worden alleen maar rijker wanneer ze herhaald worden.

Wanneer ik aan Jeff Brown denk, zie ik een man die twee werelden in zich draagt: de glitter van de rock-'n-roll en de zachtheid van een mens die weet wat verlies is. Hij is een artiest die de grootste podia heeft gezien, maar die evenveel waarde hecht aan een kleine studio in Vlaanderen. Een man die applaus kent, maar ook stilte. Die succes kent, maar ook verdriet. Die reist, maar altijd terugkomt.

En misschien is dat wel zijn grootste kracht: dat hij ondanks zijn indrukwekkende carrière nog altijd tijd maakt voor liefde. Voor Marijse. Voor Xanne en Morritz. Voor Sam, die hij op zijn eigen manier blijft eren.

Ik ben blij dat hij terugkwam. Blij dat we opnieuw dat warme, eerlijke gesprek hadden. Blij dat hij zijn verhaal wilde delen — opnieuw, en toch helemaal anders.

En ik weet dat dit niet de laatste keer was. We zullen elkaar terugzien. Op een optreden van **The Original Jukebox Heroes**, solo, of misschien opnieuw in de studio.

Dit was geen interview — dit was een tweede ontmoeting met een man die bewijst dat echte rock-'n-roll niet alleen in muziek zit, maar in het hart dat erachter klopt.

Andy Anderson

Er zijn artiesten die binnenkomen en meteen de hele ruimte vullen. Niet door lawaai te maken, niet door zichzelf op te dringen, maar door een energie mee te brengen die je voelt nog voor je het begrijpt. **Andy Anderson** is zo iemand.

De Oost-Vlaming die ooit opviel in **Idool 2003**, later het vuur trotseerde van **Britain's Got Talent**, en in **Belgium's Got Talent** een entree maakte die je niet snel vergeet, stond nu bij mij in de studio. Maar wat hij meebracht, was veel meer dan glitter, show of spektakel. Hij bracht een verhaal. Een leven. Een strijd. En vooral: een stem die eindelijk zegt wat hij al jaren voelt.

Andy groeide op als buitenbeentje. Gepest om zijn uiterlijk, zijn overgewicht, zijn extravagante stijl. Hij was anders — en dat werd hem elke dag opnieuw duidelijk gemaakt. Maar waar anderen breken, vond Andy iets anders: **muziek**.

Geen muzikale familie, geen klassieke opleiding, geen gouden wieg. Gewoon een ontembare passie. Een vuur dat niemand kon doven.

Hij stond op playbackshows, zangwedstrijden, kleine podia. En toen kwam **Idool 2003**.

In Idool viel Andy op door zijn présence. Zijn uitstraling. Zijn lef. Zijn attitude.

De jury met o.a. Jean Blaute, Jan Leyers was kritisch over zijn zang. Onzuiver, te weinig controle, meer show dan techniek. Maar Andy bleef overeind. Hij haalde de liveshows. Hij was één van de laatste twintig kandidaten. En heel Vlaanderen wist: *die jongen heeft iets.*

Jaren later stond hij voor **Simon Cowell**. En wie Simon kent, weet dat hij geen blad voor de mond neemt.

De auditie was typisch Brits: ongefilterd, hard, eerlijk, soms pijnlijk. Het publiek was verdeeld — sommigen geamuseerd, anderen ongemakkelijk. Maar niemand vergat hem.

En dat is Andy: je kan hem niet negeren. Hij is een performer, een entertainer, een persoonlijkheid.

In 2021 deed Andy opnieuw mee. En hoe.

Hij kwam binnen op een **Romeinse strijdwagen**, getrokken door spierbundels. Een entree die je niet snel vergeet. Een moment dat perfect samenvat wie hij is: groots, gedurfd, theatraal, en vooral: unapologetically zichzelf.

Maar achter die showman zit een mens. Een mens die veel heeft meegemaakt. Een mens die gevochten heeft tegen pesterijen, onzekerheid, obesitas, zelftwijfel. Een mens die elke dag opnieuw moest kiezen om te blijven staan.

En dat doet hij. Elke dag opnieuw.

In 2024 ontmoette Andy **Carolina Guilini**, oprichtster van *Def Dames Dope*. Zij zag in hem wat velen al lang zagen: een ruwe diamant. Een performer met een verhaal dat gehoord moest worden.

Carolina bracht hem in contact met **SIM:ØR**, de internationale producer die werkte met Hadise, Karel Gott, Netflix-producties en talloze Europese artiesten. Samen vonden ze een nieuwe muzikale thuis bij **Game Records**.

En daar ontstond iets magisch.

Op **23 mei 2025** brengt Andy zijn meest persoonlijke nummer ooit uit: **I'm Unstoppable**.

Een track die klinkt als een overwinning. Een nummer dat terugblikt op:

- zijn moeilijke jeugd
- de pesterijen
- zijn strijd tegen overgewicht
- zijn zoektocht naar identiteit
- zijn littekens
- zijn kracht

Met de lijn:

"Here I am still standing after all these storms."

vat hij zijn hele leven samen.

Hij schreef de tekst zelf. Hij zingt het met zijn hart. Hij brengt het voor iedereen die zich ooit anders, ongezien of ongewenst heeft gevoeld.

Andy kwam binnen met zijn roadmanager **Mario**, die rustig in de studio bleef zitten. Maar Andy had hem eigenlijk niet nodig. Hij vulde de ruimte zelf.

Het vertrouwen was er meteen. Hij is een spraakwaterval — maar wel eentje die je graag hoort. Ik stelde één vraag, en Andy deed de rest. Hij vertelde, lachte, deelde, opende zich.

En tijdens het natafelen werd het gesprek nog dieper. Nog eerlijker. Nog menselijker.

Hij vertelde over vallen en opstaan. Over opgeven en toch weer doorgaan. Over dromen die even verdwenen waren, maar nu terug binnen handbereik liggen.

Onder nieuw management voelt hij opnieuw wind in de zeilen. Nieuwe kansen. Nieuwe dromen. Nieuwe energie.

En dat voel je. Dat zie je. Dat hoor je.

Wanneer ik aan Andy Anderson terugdenk, zie ik een man die al heel zijn leven vecht om zichzelf te mogen zijn. Een man die meer stormen heeft doorstaan dan de meeste mensen ooit zullen weten. Een man die glitter draagt, maar ook littekens. Een man die lacht, maar ook geleden heeft. Een man die nooit opgeeft, zelfs wanneer de wereld zegt dat hij dat beter wel zou doen.

Hij is een performer, een vechter, een dromer. Maar vooral: een mens met een hart dat groter is dan zijn stem.

Ons gesprek was warm, eerlijk, energiek. Het gaf ons beiden iets terug. En ik weet dat dit niet het einde is.

Andy Anderson is unstoppable. En als hij ooit in de Lotto Arena staat — **onze tickets liggen al klaar.**

Dit was geen interview — dit was een ontmoeting met een man die bewijst dat echte kracht niet in perfectie zit, maar in moed.

Johanna Rediers

Sommige gasten komen binnen en brengen meteen een bepaalde energie met zich mee. Geen drukte, geen lawaai, geen spektakel — maar een warmte die je voelt nog voor je begrijpt waar ze vandaan komt. Johanna Rediers is zo iemand.

Ik ontmoette haar nog voor ze de studio binnenstapte. Op de parking stond ze een laatste berichtje te versturen, volledig in haar eigen wereldje. Toen ze opkeek, brak er een glimlach door die meteen alles verzachtte. Ze stapte lenig uit haar auto, en voor ik het wist, kreeg ik een stevige knuffel. Het soort begroeting dat niet gespeeld is, maar oprecht.

En zo begon onze ontmoeting.

Johanna kwam de studio binnen met een positiviteit die je niet kunt faken. Ze straalt iets uit — iets zachts, iets warms, iets dat je meteen op je gemak stelt. Ze daagde me zelfs een paar keer uit om de eerste stappen in buikdansen te zetten. Ik heb het niet gedaan, maar eerlijk: het was verleidelijk. En ergens weet ik dat het er ooit nog van komt.

Ze vertelde openhartig over hoe ze in het buikdansen rolde, over haar operaties, over de weg die ze heeft afgelegd. Maar ook over dingen die niet voor op antenne bestemd waren — de persoonlijke stukken, de kwetsbare lagen, de dingen die je alleen deelt wanneer je voelt dat het veilig is.

Johanna is klein van gestalte, maar groots in alles wat ze doet. Groots in haar passie. Groots in haar zachtheid. Groots in haar menselijkheid.

Buikdansen is een niche, zei ze. Mannen vinden moeilijk hun weg naar de lessen. Maar de deur staat open voor iedereen — van 14 tot 99 jaar. En terwijl ze dat vertelde, zag ik het vuur in haar ogen. De trots. De liefde voor haar vak. De overtuiging dat dans niet alleen beweging is, maar vrijheid.

Omdat ze de **200ste gast** was in vijf seizoenen, had ik een oorkonde voor haar gemaakt. Ik overhandigde die op antenne. Ze was er oprecht trots op — en dat hoorde je. Dat voelde je. Dat maakte het moment bijzonder.

Johanna is rijk — niet in geld, maar in geluk. In voldoening. In het besef dat ze doet wat ze graag doet, dat ze mensen raakt, dat ze iets doorgeeft. Ze heeft een toekomstvisie, een richting, een innerlijke kompasnaald die altijd vooruit wijst.

En ik weet nu al dat ik nog veel meer over haar wil leren. Waarschijnlijk — hopelijk — zit ze in het volgende seizoen opnieuw bij mij in de studio. Maar dat is afwachten. Het leven beslist soms sneller dan wij.

Wanneer ik aan Johanna Rediers denk, zie ik een vrouw die bewijst dat echte kracht niet luid hoeft te zijn. Ze hoeft geen podium te claimen, geen spotlight op te eisen, geen groot gebaar te maken. Haar kracht zit in iets anders. In zachtheid. In warmte. In aanwezigheid.

Johanna is iemand die binnenkomt en meteen iets in je vertraagt. Alsof ze een andere frequentie meebrengt — rustiger, helderder, menselijker. Ze praat niet om indruk te maken, maar om te verbinden. Ze deelt niet om gezien te worden, maar omdat ze voelt dat het mag. En precies daardoor raakt ze je.

Johanna is iemand die haar littekens niet verstopt, maar ze ook niet tentoonstelt. Ze draagt ze gewoon mee, zoals je een sieraad draagt dat je niet altijd ziet, maar dat wel deel uitmaakt van wie je bent. Ze vertelde over haar operaties, over de moeilijke momenten, over de weg die ze moest afleggen. Niet dramatisch, niet zwaar, maar eerlijk. En dat is misschien wel het mooiste aan haar: ze is eerlijk zonder hard te zijn, kwetsbaar zonder breekbaar te worden.

Ze is een vrouw die weet wat ze wil, maar die tegelijk zacht blijft. Een vrouw die haar eigen pad bewandelt, zelfs wanneer dat pad smal, ongewoon of uitdagend is. Een vrouw die niet bang is om anders te zijn, omdat ze weet dat haar anders-zijn net haar kracht is.

En terwijl ik naar haar luisterde, voelde ik dat ik niet alleen een gast tegenover me had, maar een verhaal. Een leven. Een ziel.

Ik ben blij dat ik haar heb leren kennen. Blij dat ze haar verhaal met mij wilde delen. Blij dat ze even in mijn studio zat, met die warme kracht die alleen echte mensen hebben.

En ik weet dat dit niet het einde is. Onze paden zullen elkaar opnieuw kruisen — in de studio, op een optreden, of gewoon ergens onderweg. Want sommige ontmoetingen blijven nazinderen, lang nadat de microfoons zijn uitgezet.

Dit was geen interview — dit was een ontmoeting met een vrouw die bewijst dat schoonheid niet in perfectie zit, maar in waarheid.

Sarah Uwanyirigira

Sommige ontmoetingen beginnen al voor de studio. Zo was het ook met Sarah.

Ik ging haar tegemoet op de parking en zag haar meteen: in een prachtig gewaad, met een tulband zoals Afrikaanse vrouwen die met trots dragen. Ze stond daar met een soort stille waardigheid, een zachtheid die je niet kunt faken. Ze glimlachte, een beetje nerveus, want het was haar eerste keer op de radio. Ze wist niet goed wat te verwachten, zei ze. Maar dat veranderde snel.

Nog voor het eerste uur voorbij was, voelde ik haar ontspannen. En in het tweede uur gebeurde er iets dat ik niet snel vergeet: Sarah gaf ons een primeur. Een zelfgeschreven nummer, a capella gezongen. Puur. Ongefilterd. Recht uit haar ziel. Het soort moment dat je niet plant, maar dat je cadeau krijgt.

Sarah werd geboren in **Huye, Rwanda**, in een land dat in 1994 verscheurd werd door een genocide die meer dan een miljoen levens eiste. Haar familie werd slachtoffer van dat geweld. Ze verloor bijna iedereen. Van haar vader is tot op vandaag niet geweten of hij nog leeft of niet.

Op vierjarige leeftijd werd ze samen met haar biologische zus geadopteerd. Ze groeide op in West-Vlaanderen, maar haar stem — haar echte stem — vond ze pas later.

Haar creatieve alter ego **Sungira** is geen masker, maar een zoektocht. Een ontdekkingsreis naar de roots van haar stem, naar de muziek die in haar leeft, naar de klanken die haar dragen. Ze wandelt door blues, soul en jazz, maakt zijsprongen naar pop, funk en Latin. De ene keer intiem en zacht, de andere keer krachtig en open.

Ze wordt vaak een "oude ziel" genoemd — en dat hoor je. In haar stemkleur. In haar teksten. In de manier waarop ze zingt alsof ze al honderd levens heeft geleefd.

Ze werkte als kok in verschillende West-Vlaamse restaurants. Ze zette projecten op bij Stad Kortrijk — beweegroutes, sportinitiatieven, buitenprojecten — waarvan sommige zelfs de krant, televisie en sectorartikels haalden. Ze werd uitgenodigd voor panelgesprekken, conferenties, en werd geselecteerd voor de Tobos Thesisprijs.

Vandaag werkt ze bij **Stad Antwerpen**, eerst als Digicoach bij de OCMW's, nu als **Vrijetijdsbemiddelaar** — een rol die haar op het lijf geschreven is.

En alsof dat nog niet genoeg is, noemt ze zichzelf een "eeuwige student": Hotelschool Ter Groene Poorte, lerarenopleiding, toerisme en recreatiemanagement… En nu studeert ze een **master Opleidings- en Onderwijswetenschappen** aan de Universiteit Antwerpen.

Maar wat mij vooral bijbleef, is haar engagement. Haar drang om iets te betekenen. Haar vermogen om te bouwen, te verbinden, te dragen.

Vandaag wandelt ze bij GR Antwerpen, volgt ze salsa caleña, en bouwt ze aan haar eigen project **Sister Day Out**.

Tien jaar geleden stond ze op de planken bij **Theater Antigone** in Kortrijk. "7 manieren om een vis te vangen." "De wereld van Hercuul." Haar eerste ervaringen op een podium — en meteen voelde ze dat dit een plek was waar ze thuishoorde.

En gisteren, in de studio, voelde ik dat opnieuw. Diezelfde podiumenergie. Diezelfde openheid. Diezelfde kracht.

Wanneer ik aan Sarah Uwanyirigira denk, zie ik een vrouw die haar verhaal niet fluistert, maar ook niet schreeuwt. Ze vertelt het zoals ze is: eerlijk, warm, doorleefd. Een vrouw die haar roots niet verstopt, maar ze ook niet als schild gebruikt. Een vrouw die haar identiteit draagt als een bron van kracht, niet als een strijd.

Ze is iemand die stormen heeft gekend die de meeste mensen zich niet kunnen voorstellen. Iemand die bijna haar hele familie verloor in een van de donkerste hoofdstukken van de recente geschiedenis. En toch staat ze daar. Met zachtheid. Met waardigheid. Met een stem die niet breekt, maar draagt.

Sarah is een artiest, een denker, een doener, een bouwer. Een vrouw die haar weg maakt, stap voor stap, met een open hart en een open blik. Een vrouw die nog veel zal laten horen, veel zal laten zien, veel zal betekenen.

Ik ben blij dat ik haar heb leren kennen. Blij dat ze haar verhaal met mij wilde delen.

En ik weet dat dit niet het einde is. Sarah is iemand die terugkomt — in muziek, in verhalen, in ontmoetingen die blijven nazinderen.

Dit was geen interview — dit was een ontmoeting met een vrouw die bewijst dat echte kracht begint waar je jezelf durft te tonen.

An Nelissen

Ze was maar net op tijd in de studio. Haar man, **Peter Perceval**, had al gebeld vanuit de auto om te laten weten dat ze eraan kwamen, dus we waren voorbereid op een mogelijke late aankomst. Maar uiteindelijk stapte An toch binnen op het perfecte moment — zoals alleen zij dat kan.

En van zodra ze binnenkwam, gebeurde er iets in de studio. Een soort licht. Een soort warmte. Een soort vrolijkheid die je niet kunt faken.

An Nelissen **is** positiviteit. Niet de geforceerde soort, niet de oppervlakkige soort, maar de echte. De soort die je voelt tot in je kaken omdat je automatisch begint te glimlachen.

Vanaf het eerste moment bracht ze humor mee. Niet de harde, niet de cynische, maar de warme humor die mensen verbindt. Ze lachte, ze vertelde, ze observeerde — en tegelijk voelde je dat er onder die vrolijkheid ook ernst schuilt. Bezorgdheid. Een hart dat meeleeft met wat er in de wereld gebeurt.

Met de micro uit sprak ze zich uit over leiders zoals Trump en Netanyahu. Niet om te provoceren, maar omdat ze een mening heeft, omdat ze nadenkt, omdat ze voelt. Maar op de radio doen we dat niet — geen politiek, geen geloof. Tenminste niet in mijn programma.

En dat respecteerde ze volledig.

An is poëtisch. Niet in de zin van rijm of verzen, maar in de manier waarop ze spreekt. Als ze begint te vertellen, hang je automatisch aan haar lippen. Ze heeft dat talent om woorden te laten leven, om verhalen te laten ademen, om gedachten vorm te geven alsof ze er al jaren lagen te wachten.

Ze is een echte verteller. Een vrouw die taal niet gebruikt, maar belichaamt.

En dan is er nog dat kleine detail dat mij extra raakte: ze komt uit **Maasmechelen**, niet zo ver van waar ik vroeger gewoond heb. Het voelde vertrouwd, alsof er een onzichtbare draad liep tussen haar verleden en het mijne.

Ze vertelde dat ze ons op de gastenlijst zou zetten voor haar show, van zodra we een datum hebben afgesproken. Dat typeert haar: gul, warm, uitnodigend.

Die twee uren met haar en Peter zijn voorbij gevlogen. Net zoals de mooiste gesprekken dat doen. Je kijkt op de klok en vraagt je af waar de tijd gebleven is.

An is een **topwijf**. Eentje dat niet bang is om taboes te doorbreken. Eentje dat zegt wat ze denkt, zonder iemand te kwetsen. Eentje dat zichzelf is, zonder excuses.

En het siert haar. Zij mag dat. Zij *kan* dat.

Terwijl ze naast me zat, besefte ik iets. Als kleine jongen keek ik naar haar op televisie en dacht ik altijd dat ze onbereikbaar was. Een vrouw van het scherm, iemand van "daarboven", iemand die je nooit in het echt zou ontmoeten.

En opeens zat ze naast me. In mijn studio. Te lachen, te vertellen, te zijn.

Sommige dromen komen niet uit met vuurwerk. Sommige komen uit in stilte, in eenvoud, in een onverwacht moment dat je hart even stilzet.

En dan is er nog Peter. Haar partner, haar steun, haar klankbord. Een man met humor, met inzicht, met een radiohart. Hij speelt op zondag bij **Radio Minerva** op Linkeroever — een echte conculega dus.

Wanneer ik aan An Nelissen denk, zie ik een vrouw die licht brengt zonder te overstralen. Een vrouw die humor gebruikt als brug, niet als masker. Een vrouw die taboes doorbreekt zonder te schreeuwen, maar door gewoon zichzelf te zijn.

An is een vrouw die haar waarheid spreekt, maar altijd met warmte. Een vrouw die haar verhalen deelt alsof ze cadeautjes zijn. Een vrouw die je bijblijft, lang nadat ze de studio heeft verlaten.

Ik ben blij dat ik haar heb leren kennen. Blij dat ze haar tijd, haar energie, haar humor en haar menselijkheid met mij wilde delen. Blij dat ze even naast mij zat — de vrouw die ik als kind onbereikbaar vond, maar die nu gewoon "An" was.

En ik weet dat dit niet het einde is. Onze paden zullen elkaar opnieuw kruisen — in de studio, in een theaterzaal, of gewoon ergens onderweg. Want sommige ontmoetingen blijven nazinderen, lang nadat de microfoons zijn uitgezet.

Dit was geen interview — dit was een ontmoeting met een vrouw die bewijst dat humor, eerlijkheid en menselijkheid de mooiste vorm van kunst zijn.

Suzy Gubbelmans

Sommige artiesten komen niet met veel lawaai binnen in de muziekwereld. Ze bouwen geen carrière op met grote marketingmachines, schandalen of strategische headlines. Sommigen groeien stil. Gestaag. Met een soort zachtheid die je pas opmerkt wanneer je even blijft kijken.

Suzy Gubbelmans is zo iemand.

Wanneer ik aan Suzy denk, zie ik geen ster die zichzelf opdringt. Ik zie een vrouw die haar plaats op het podium heeft verdiend door er simpelweg te gaan staan — keer op keer, avond na avond, dorp na dorp — tot mensen begonnen te luisteren. Niet omdat ze moest, maar omdat ze niet anders kon. Omdat muziek voor haar geen ambitie is, maar een ademhaling.

Suzy is iemand die niet in de muziekwereld is geboren, maar er langzaam in is gegroeid. Niet via talentenjachten, niet via grote kansen, maar via karaoke-avonden waar ze voor het eerst ontdekte dat zingen haar iets gaf wat niets anders kon: vrijheid.

Ze is een Limburgse vrouw met een open blik en een warmte die je meteen voelt wanneer ze de ruimte binnenkomt. Achtenveertig, maar met een uitstraling die tijd tart — niet omdat ze jong probeert te lijken, maar omdat ze leeft met een soort lichtheid die je niet kunt faken.

Ze begon klein. Heel klein. Buurtfeesten, cafés, kleine podia waar de microfoon soms meer kraakte dan haar stem. Maar ze bleef gaan. Ze bleef zingen. Ze bleef groeien.

En ergens onderweg werd die hobby een roeping. Een pad dat ze niet meer kon negeren.

Wat mij het meest treft aan Suzy, is haar stem. Niet omdat ze de hoogste noten haalt of de grootste uithalen heeft — dat is nooit haar bedoeling geweest. Haar kracht zit in iets anders.

In warmte. In nabijheid. In eerlijkheid.

Wanneer Suzy zingt, voel je dat ze niet probeert te imponeren. Ze probeert te verbinden. Ze zingt zoals sommige mensen praten wanneer ze je vertrouwen: zacht, oprecht, zonder masker.

Ze beweegt tussen pop, schlager en lichte country alsof het allemaal kamers zijn in hetzelfde huis. Nederlands, Engels — het maakt niet uit. Wat telt, is dat je haar gelooft.

En dat doe je. Altijd.

Suzy heeft geen klassieke showbizzroute gevolgd. Ze heeft haar carrière niet gebouwd op spektakel, maar op aanwezigheid. Op elke week opnieuw op een podium staan, hoe klein ook. Op mensen raken, één optreden tegelijk.

Ze volgde zanglessen bij Sabien Tiels, verfijnde haar techniek, vond haar eigen kleur. En langzaam maar zeker begon Vlaanderen haar te zien.

Ze stond op lokale festivals, dorpsfeesten, bedrijfsoptredens. En in 2025 schitterde ze op het Textradio Festival in Aarschot, waar haar interpretatie van *"Telkens als ik aan je denk"* mensen stil kreeg.

Niet omdat het perfect was. Maar omdat het echt was.

Wat ik bewonder aan Suzy, is haar veerkracht. Ze heeft een zakelijke tegenslag gekend — een faillissement dat niets met haar muziek te maken had, maar wel met haar leven. Veel mensen zouden zich terugtrekken. Zich schamen. Zich verstoppen.

Suzy niet.

Ze bleef zingen. Ze bleef optreden. Ze bleef bouwen aan wat haar écht definieert: haar muziek, haar publiek, haar liefde voor het podium.

Het is die koppige zachtheid die haar zo bijzonder maakt. Die stille vastberadenheid die zegt: *"Ik ben nog niet klaar."*

Toen ze de studio binnenkwam, samen met haar pluszoon Brent, voelde ik meteen dat dit geen gewone ontmoeting zou worden. Ze straalde iets uit dat ik maar zelden zie: een combinatie van rust, enthousiasme en een bijna kinderlijke nieuwsgierigheid.

Ze praatte vlot, soms sneller dan mijn vragen. Ze lachte veel. Ze vulde de ruimte zonder ze te claimen. En heel even — heel even — liet ze me stilvallen. Dat gebeurt niet vaak.

Brent mocht de techniek doen, en hij deed het met een vanzelfsprekendheid die me ontroerde. Je zag de trots in zijn ogen. Je zag de liefde in de hare.

Suzy is niet alleen een zangeres. Ze is een vrouw die mensen meeneemt. Die ruimte maakt. Die anderen laat groeien.

Samen met haar man runt ze Cosy Light and Sound, een productiebedrijf dat artiesten ondersteunt, begeleidt en laat schitteren. Ze werken hard, met precisie, met liefde voor het vak. En dat voel je.

Wanneer ik aan Suzy Gubbelmans denk, zie ik een vrouw die haar plek in de muziekwereld niet heeft veroverd door te duwen, maar door te blijven staan. Door te zingen. Door zichzelf te zijn, zelfs wanneer het leven haar even testte. Ze is iemand die bewijst dat zachtheid geen zwakte is, maar een vorm van kracht die je niet kunt aanleren — alleen belichamen.

Ze draagt haar muziek zoals ze haar publiek draagt: warm, eerlijk, zonder franjes. Ze draagt haar verleden zonder schaamte, haar toekomst zonder angst. En ergens tussen onze gesprekken door, tussen de lach en de stilte, gebeurde er iets kleins maar betekenisvols: we begonnen spontaan te spelen met haar naam.

Niet als marketingoefening. Niet als strategie. Maar als twee mensen die voelen dat een artiest soms een nieuwe jas mag aantrekken. En zo viel het woord *Suzy G*. Licht. Vlot. Eigen. Een naam die klinkt zoals zij klinkt — warm, toegankelijk, en net dat tikkeltje sprankelend.

Ze lachte erom, maar niet om het weg te wuiven. Meer alsof ze iets hoorde dat ze al langer wist, maar nog nooit had uitgesproken. En ergens voelde ik: dit is geen grapje, dit is een zaadje. Een mogelijkheid. Een richting die misschien al in haar lag te wachten.

Suzy G — het past haar. Niet omdat het modieus is, maar omdat het klopt.

Ik ben blij dat ze bestaat. Blij dat ze zingt. Blij dat ze haar weg blijft volgen, stap voor stap, optreden na optreden, met dezelfde warmte waarmee ze de studio binnenkwam.

Dit was geen interview — dit was een ontmoeting met een vrouw die bewijst dat echte vrijheid begint waar je ophoudt met jezelf te verbergen.

De Zanger zonder Naam (Paul Jannes)

Hij stond al te wachten toen wij nog maar onderweg waren naar de studio. Geen ongeduld, geen haast, geen houding — gewoon daar, rustig, aanwezig, alsof hij wist dat sommige dingen vanzelf op hun plaats vallen wanneer je ze niet forceert. Voor mij stond een heel gewone, down-to-earth man. Een man die beweert dat hij niet kan zingen en geen instrument kan bespelen, terwijl er ondertussen al verschillende nummers van hem op Spotify staan. Dat alleen al zegt veel over wie hij is: iemand die zichzelf kleiner maakt dan zijn muziek toelaat.

Half mei komt zijn nieuwe single uit, *Cinderella*, en wij kregen in **De Uitnodiging** de avant-première. Een eerste luistermoment dat voelde alsof we een nog ongeboren lied even mochten vasthouden. Zo breekbaar, zo nieuw, zo eigen.

Paul — onze **Zanger zonder Naam** — is een rustige man. Een man die de wereld laat draaien zoals hij draait, omdat zich opjagen toch niets uithaalt. Hij praat zacht, beweegt bedachtzaam, en draagt een soort stilte met zich mee die niet ongemakkelijk is, maar uitnodigend.

Hij is iemand die je niet overschreeuwt. Iemand die je niet probeert te overtuigen. Iemand die gewoon *is*.

En precies daardoor blijft hij hangen.

Tijdens ons gesprek leerden we een nieuw woord: **verlimburgiseren**. Een woord dat klinkt alsof het al honderd jaar bestaat, maar dat in werkelijkheid alleen uit zijn mond kon komen. Het is typisch Paul: speels, zacht, licht ironisch, maar tegelijk verrassend raak. Een woord dat je niet vergeet omdat het precies zegt wat het moet zeggen.

En dan gebeurde er iets onverwachts. Paul haalde een vergeten vonk van **Kurt Cobain** terug naar boven. Een quote die hem al jaren achtervolgt:

"When I was an alien, cultures weren't opinions."

Uit **Territorial Pissings**, van het iconische album **Nevermind**. En zoals alleen hij dat kan, vertaalde hij het spontaan tot: **"Territoriaal gezeik."**

En ineens zaten we daar: half in Limburg, half in Seattle, pratend over muziek die schuurt, schuift, en misschien wel vraagt om een cover die niemand zag aankomen. Ergens binnenin hoop ik dat die cover er ooit komt. Het zou hem passen — rauw, eerlijk, zonder franjes.

Paul is gegaan zoals hij gekomen is: rustig, stil, bijna onopvallend. Een beetje mysterieus, alsof hij altijd een fractie van zichzelf achterhoudt. Niet uit afstand, maar uit eenvoud.

Hij heeft iets van een personage uit een andere tijd. Hij had zo de rol van **Mike Hammer** kunnen spelen, de hitserie uit de jaren tachtig. Diezelfde stille vastberadenheid. Diezelfde schaduwachtige charme. Diezelfde manier van aanwezig zijn zonder lawaai te maken.

Wanneer ik aan De Zanger zonder Naam denk, zie ik een man die zijn identiteit niet verstopt, maar bevrijdt. Een man die geen façade nodig heeft om indruk te maken. Een man die bewijst dat muziek niet altijd luid hoeft te zijn om binnen te komen.

Hij draagt zijn verhalen zonder opsmuk, zijn invloeden zonder schaamte, zijn stem zonder pretentie. Hij is iemand die je niet alleen hoort, maar voelt. Iemand die je niet alleen interviewt, maar ontmoet.

En ergens, tussen Cobain, Limburg en "Territoriaal gezeik" door, voelde ik dat dit geen gewone passage in de studio was. Het was een moment dat bleef hangen — zacht, stil, maar hardnekkig.

Ik ben blij dat hij bestaat. Blij dat hij zingt. Blij dat hij zijn waarheid deelt, zelfs wanneer die schuurt.

Dit was geen interview — dit was een ontmoeting met een man die bewijst dat echte vrijheid begint waar je ophoudt met jezelf te verbergen.

Sylvia Tops

Ze kwam de studio binnen alsof ze een stukje van haar eigen universum meebracht. Niet luid, niet dwingend, maar met een vanzelfsprekende aanwezigheid die de ruimte meteen anders deed aanvoelen. Sommige mensen hebben dat: een soort zachte zwaartekracht. Sylvia Tops is zo iemand.

Lou liep voor haar uit — een rustige, brave Beagle, met die typische blik van honden die alles zien en niets zeggen. Hij bewoog zich door de studio alsof hij er al jaren thuishoorde, alsof hij wist dat dit een plek was waar verhalen werden verteld. Achter hen volgde haar mama Suzanne, een vrouw die je meteen herkent als de bron van Sylvia's warmte, haar creativiteit, haar zachtheid en haar koppige doorzettingsvermogen.

En daar stond ze dan: een jonge vrouw uit Heultje, striptekenares, illustrator, autodidact, verhalenverteller, hobbyzangeres, social-media-fenomeen… en toch zo gewoon gebleven. Een talent dat niet schreeuwt, maar straalt. Een aanwezigheid die niet duwt, maar uitnodigt.

Ze begon jong — veel jonger dan de meeste mensen beseffen. Wat voor anderen een hobby was, werd voor haar een taal. Een taal die later een universum werd: **Team Lou**. Een reeks die begon als een ode aan haar hond, maar uitgroeide tot een wereld waarin kinderen, ouders en grootouders zich herkennen. Warm, speels, herkenbaar, en altijd met dat typische Sylvia-hart.

Haar lijnen zijn nooit toevallig. Haar humor nooit hard. Haar personages nooit leeg. Ze tekent met een soort mildheid die je niet kunt faken — een mildheid die je alleen hebt wanneer je de wereld graag ziet, ondanks alles.

En dan is er nog iets nieuws. Iets onverwachts. Iets dat toont hoe veelzijdig ze werkelijk is.

Sinds kort schrijft Sylvia ook **Sapphire**, een erotische reeks. Niet vulgair, niet goedkoop, maar stijlvol, sensueel, met dezelfde warmte en menselijkheid die ze in al haar werk stopt. Het is een kant van haar die veel mensen niet kennen, maar die perfect past bij haar creativiteit: ze durft. Ze verkent. Ze groeit.

Sapphire is geen zijproject. Het is een uitbreiding van haar universum — een volwassen, gedurfde, zelfverzekerde stem die toont dat Sylvia geen grenzen ziet, alleen mogelijkheden.

Wat veel mensen niet weten: Sylvia kan ook zingen. En goed. Ze heeft een stem die warm is, helder, eerlijk — een stem die je niet verwacht van iemand die vooral bekendstaat om haar tekeningen. Maar dat is Sylvia: ze past niet in één vakje. Ze is een universum, geen categorie.

Wanneer ze zingt, hoor je dezelfde warmte die in haar tekeningen zit. Dezelfde eerlijkheid. Dezelfde speelsheid. Alsof haar stem en haar potlood uit dezelfde bron komen.

Sylvia praat zoals ze tekent: snel, spontaan, met een fonkelende chaos die nooit rommelig wordt. Ze is iemand die antwoorden geeft nog voor je de vraag volledig hebt uitgesproken. Niet omdat ze je onderbreekt, maar omdat ze leeft in een stroom van ideeën die nooit stilvalt.

Ze heeft dat zeldzame talent om tegelijk professioneel én speels te zijn. Alsof ze de wereld serieus neemt, maar zichzelf net genoeg niet.

En toch is ze nooit overweldigend. Nooit te veel. Ze heeft een soort natuurlijke balans — een zachte energie die de ruimte vult zonder ze te claimen.

Toen ze mijn gastenboek zag liggen, twijfelde ze geen seconde. Ze nam een pen, boog zich voorover, en in enkele minuten stond er een prachtige schets — licht, levendig, typisch Sylvia. Geen haast, geen moeite, geen show. Gewoon pure creativiteit, alsof het vanzelf uit haar hand vloeide.

Het is één van de mooiste bijdragen die ooit in dat boek terechtkwam. Een klein kunstwerk dat nu een herinnering draagt aan een grote ontmoeting.

En terwijl ze tekende, zag ik iets bijzonders: een soort rust die over haar viel. Alsof tekenen haar thuis is, waar ze ook is.

Wat mij het meest raakt aan Sylvia, is hoe diep haar roots in haar werk zitten. Heultje, Westerlo, haar familie, haar jeugd — het zit allemaal in haar tekeningen. Niet als decor, maar als fundament.

Ze tekent geen fantasiewerelden. Ze tekent de wereld zoals zij die ziet: met humor, met warmte, met een vleugje nostalgie, en altijd met liefde.

Sylvia heeft een grote ambitie. Niet luid, niet opgeblazen, maar echt. Ze werkt eraan om haar strips ook in het Engels uit te brengen — een stap die haar werk naar een internationaal publiek kan brengen. En ik geloof dat het zal lukken. Omdat talent zoals dat van haar niet te stoppen is.

Ze denkt groot, maar blijft klein in haar omgang. Ze droomt ver, maar blijft dichtbij zichzelf. Dat is haar kracht.

En dan is er nog **Krampus** — de animatiefilm die haar werk naar een nieuw publiek bracht.

Een project dat haar niet alleen op festivals bracht, maar ook in gesprekken met grote studio's. Een droom die ze nooit luid heeft uitgesproken, maar die toch op haar pad kwam.

Ze vertelde erover met een mengeling van trots en verwondering. Alsof ze zelf nog niet helemaal gelooft hoe ver ze al gekomen is.

Maar ik geloof het wel. Omdat talent zoals dat van haar niet te stoppen is.

Lou liep door de studio alsof hij de echte baas was — en misschien was hij dat ook. Sylvia lachte, praatte, tekende bijna met haar woorden. Suzanne keek toe met die typische moederlijke blik: trots, zacht, en een beetje ontroerd.

En ergens tussen de gesprekken door zei Sylvia dat ze zou terugkomen. Niet als beleefdheidsformule, maar als belofte. En ik geloofde haar meteen.

Wanneer ik aan Sylvia Tops denk, zie ik een vrouw die haar eigen universum heeft gebouwd met niets meer dan een potlood, een hond, een stem en een hart dat groter is dan haar dorp. Een vrouw die bewijst dat creativiteit geen lawaai nodig heeft om gehoord te worden. Dat authenticiteit geen strategie is, maar een manier van leven. Dat je niet moet kiezen tussen speelsheid en professionaliteit — dat je beide kunt zijn, tegelijk, moeiteloos.

Ze draagt haar verhalen zoals ze haar hond draagt: met liefde, met trots, met een glimlach die nooit ver weg is. Ze draagt haar dorp in haar werk, haar familie in haar lijnen, haar toekomst in haar blik.

Ik ben blij dat ze bestaat. Blij dat ze tekent. Blij dat ze zingt. Blij dat ze haar wereld deelt met iedereen die wil kijken.

Dit was geen interview — dit was een ontmoeting met een vrouw die bewijst dat echte vrijheid begint waar je ophoudt met jezelf te verbergen.

Anja Maesen

Ze was een beetje te laat. Niet veel, net genoeg om even naar de klok te kijken. Maar nog voor ik me kon afvragen waar ze bleef, ging mijn telefoon. Anja. Ze belde om te zeggen dat haar fotosessie — die voor onze uitzending gepland stond — was uitgelopen. Geen smoes, geen gedoe, gewoon eerlijk, helder, professioneel. En vooral: respectvol.

Dat telefoontje alleen al zei me alles wat ik moest weten. Ik kon mijn programma rustig beginnen, zonder ongerustheid, zonder stress. En toen ze even later binnenkwam, was het met duizend excuses, maar ook met een warmte die meteen de hele ruimte vulde.

Ik stelde haar gerust. “Werk gaat voor,” zei ik. “Hier zijn is vrijwillig. Geen ramp, geen probleem.” Ze glimlachte — opgelucht, dankbaar, echt.

Anja is 54, maar ze draagt die leeftijd zoals sommige mensen een sjaal dragen: elegant, moeiteloos, met een soort vanzelfsprekende fierheid. Ze heeft een levenspartner die negen jaar ouder is, een man die haar ondersteunt, haar ruimte geeft, haar kracht ziet. En zij? Zij is fitness- en gezondheidscoach. Het kan dus niet anders: ze heeft een lichaam dat discipline verraadt, maar nooit opschepperij. Een lichaam dat zegt: *ik zorg voor mezelf, omdat ik het waard ben.*

En dan dat toeval — of misschien geen toeval. We dragen dezelfde familienaam. Maesen. We probeerden nog te zoeken of er ergens een link was, een verre tak, een vergeten grootouder. Maar zelfs als het zo was, het had niets veranderd. Want wat telde, was de vrouw die voor me stond.

Anja praat zoals ze leeft: vlot, warm, met vuur in haar ogen. Ze vertelde over haar werk als fotografe, over haar nieuwe studio in Heusden-Zolder, over de mensen die ze daar ontvangt, over de verhalen die ze vastlegt. En terwijl ze sprak, voelde ik dat dit geen job is voor haar — dit is een roeping.

Ze woont in Heusden-Zolder, samen met haar partner, en haar studio is daar ook gevestigd. Een plek die ze zelf heeft opgebouwd, steen voor steen, licht voor licht, met een visie die je voelt zodra je binnenstapt.

“Mijn verhaal begon lang voor ik een camera vastnam,” zei ze. En ik zag het aan haar ogen: dit was geen zin, dit was waarheid.

Aan de **Koninklijke Academie voor Schone Kunsten in Antwerpen**, waar ze afstudeerde als edelsmid en juweelontwerpster, leerde ze kijken. Echt kijken.

Kijken naar vorm. Naar licht. Naar emotie. Naar wat gekoesterd mag worden.

Dat kijken vormt vandaag het hart van haar fotografie. Het is haar kompas. Haar taal. Haar essentie.

Doorheen de jaren specialiseerde ze zich in:

Newborn fotografie, **Maternity**, **Kids & Family**, **Boudoir** — mooi, sensueel, esthetisch, nooit plat, nooit goedkoop

Ze volgde opleidingen, investeerde in haar stijl, haar groei, haar visie. En dat bleef niet onopgemerkt.

Ze werd:

- **Internationaal Fotograaf van het Jaar 2022 & 2023 — Newborn**
- **Internationaal Fotograaf van het Jaar 2024 — Senior Portrait**
- Meervoudig winnaar bij de **Legacy Photography Awards**

Ze gaf opleidingen aan fotografen uit heel Europa: over babyveiligheid, fine-art technieken, werken met betekenis.

Maar ergens voelde ze dat het tijd was voor iets anders. Iets diepers. Iets dat dichter bij haar hart lag.

"Ik wilde mijn volledige energie schenken aan de mensen die voor mijn camera staan," zei ze. En dat voelde je.

Daarom richtte ze **ESSENCE OF YOU** op. Een high-end studio waar elke sessie begint met één vraag:

Wat is voor jou de essentie die nooit verloren mag gaan?

Geen standaardfoto's. Geen oppervlakkigheid. Geen poses om de poses.

Maar beelden die raken. Beelden die blijven. Beelden die je later opnieuw laten voelen waarom dit moment vastgelegd moest worden.

Wat me raakte, was haar eerlijkheid over haar beginjaren. Ze had niet veel ervaring. Ze moest zichzelf alles aanleren. En dus deed ze wat echte vakmensen doen: ze zocht, ze keek, ze studeerde.

Urenlang volgde ze **YouTube-tutorials**. Ze pauzeerde, spoelde terug, oefende, probeerde opnieuw. Ze leerde van licht, van schaduw, van instellingen, van fouten.

En toen gebeurde er iets bijzonders.

Ze begon op Instagram een bekende Amerikaanse fotografe te volgen. Een vrouw met naam, faam, ervaring. En die volgde haar terug. Niet alleen dat — ze gaf Anja zelfs tips. Echte tips. Over belichting. Over instellingen. Over perfectioneren. Over groeien.

Het was alsof iemand van ver zei: *Ik zie jou. Ga door. Je bent goed bezig.*

Anja vertelde me dat ze haar foto's achteraf ook bewerkt. Niet om mensen te veranderen, maar om hun essentie te versterken. Maar altijd — altijd — in overleg met de klant.

De klant komt op de eerste plaats. Altijd.

Ze doet niets zonder toestemming. Niets zonder overleg. Niets zonder respect.

Bij Anja begint alles met een intakegesprek. Dat kan een uur duren. Soms langer. Soms korter. Maar altijd diep. Altijd persoonlijk. Altijd met aandacht.

Ze wil weten wie je bent. Wat je draagt. Wat je vreest. Wat je hoopt. Wat je wil bewaren.

Dat gesprek zit in de forfaitprijs. Geen verborgen kosten. Geen verrassingen. Geen kleine lettertjes.

Na de sessies en besprekingen kunnen klanten zelf beslissen wat ze nog willen laten aanpassen. Wat ze willen bestellen. Wat ze willen bewaren.

Sommige mensen kiezen voor een klein pakket. Anderen gaan tot het uiterste. Tot € 4000 zelfs.

Maar dan krijg je ook iets dat geen foto meer is. Het is een **meesterwerk**. Een uniek stuk. Een tastbare herinnering. Gemaakt door een professionele fotografe die haar klanten in haar hart draagt.

Na de uitzending bleven we nog even praten. Niet lang — ze had sinds de ochtend niets meer gegeten en moest dringend naar huis. Maar zelfs in die korte nababbel voelde ik het: dit is iemand die je graag terugziet.

Wanneer ik aan Anja Maesen denk, zie ik een vrouw die haar leven heeft opgebouwd als een kunstwerk. Laag na laag. Licht na licht. Beweging na beweging.

Een vrouw die schoonheid ziet waar anderen voorbijlopen. Een vrouw die betekenis vangt in beelden. Een vrouw die haar verleden meedraagt, maar nooit laat wegen. Een vrouw die leeft met vuur, werkt met hart, en geeft met ziel.

Ze is iemand die je niet alleen ontmoet, maar onthoudt. Iemand die je niet alleen ziet, maar voelt. Iemand die je niet alleen interviewt, maar bewondert.

Ik ben blij dat ze bestaat. Blij dat ze in mijn studio stond. Blij dat ze haar verhaal deelde. En vooral: blij dat ze terugkomt.

Dit was geen interview — dit was een ontmoeting met een vrouw die bewijst dat essentie niet gefotografeerd wordt, maar gevoeld.

Aline Pelckmans

Aline kwam de studio binnen alsof ze er al jaren thuishoorde. Zelfzeker, lief, spontaan — een jonge vrouw die de ruimte vult zonder ze te claimen. Ze had die open blik die meteen zegt: *ik ben hier, ik voel me goed, laat ons praten*. En dat deden we. Vanaf de eerste minuut. Het gesprek is geen enkel moment stilgevallen.

Ze is **24 jaar**, maar draagt een maturiteit die je niet kunt faken. Een soort rustige vastberadenheid die je alleen vindt bij mensen die weten wat ze willen, en er ook volledig voor gaan. En dat is Aline: een vrouw met een doel, een richting, een missie.

Oorspronkelijk komt ze uit **Schilde**, maar ze verhuisde naar buiten, naar de rust, de ruimte, de natuur. Niet alleen voor zichzelf, maar ook voor haar paarden. Ze heeft nood aan stilte — aan ademruimte — aan een plek waar haar lichaam en hoofd kunnen herstellen van de snelheid waarmee ze leeft.

En ergens voelde ik: dat past bij haar. Een sport die 130 km/u haalt, vraagt een thuis die 0 km/u mag zijn.

Ze vertelde over haar familie, over hoe belangrijk die voor haar is. Haar vader — haar rots — probeert zoveel mogelijk met haar mee te reizen. Niet altijd evident, want hij werkt. Maar hij doet het toch, wanneer het kan. Hij was haar coach tijdens haar meerkampperiode, lang voor skeleton in beeld kwam. En je voelt het: die band zit diep.

Het is mooi om te zien hoe een sport die zo individueel lijkt, eigenlijk gedragen wordt door een heel netwerk van liefde, steun en vertrouwen.

We hadden twee uur. Maar al na twintig minuten wist ik: dit wordt te kort. Veel te kort.

Er zijn zoveel verhalen, zoveel anekdotes, zoveel vragen over skeleton — een sport waar bijna niemand iets van weet. Een niche. Een wereld die voor de meeste mensen verborgen blijft achter ijs, snelheid en stilte.

Skeleton is geen sport die je zomaar kiest. Het is geen hobby. Het is geen "ik probeer dat eens". Het is een roeping. Een discipline die je lichaam én je hoofd opeist.

Aline traint veel in **Winterberg**, Duitsland — een baan die ze bijna haar tweede thuis noemt. Maar haar favoriete baan? Die ligt in Noorwegen, in **Lillehammer**. Daar voelt ze zich het meest verbonden met het ijs, met de lijnen, met de snelheid, met zichzelf.

Aline traint zoals alleen skeletonatleten dat doen: met **power**, explosiviteit, sprintwerk, en… paardrijden.

Paardrijden? Ja. Het helpt haar balans, haar core, haar focus, haar mentale rust. Het is haar tweede wereld, naast het ijs.

En ergens voelde ik: dat klopt. Skeleton is controle in chaos. Paardrijden is vertrouwen in beweging. Beide vragen een lichaam dat luistert en een geest die durft.

Wat mij het meest trof, was hoe down-to-earth ze is. Geen sterallures. Geen drama. Geen ego.

Ze weet wat ze wil. Ze weet waar ze naartoe wil. En ze weet dat de weg lang is — maar ze gaat hem toch.

Ze sprak over haar doelen, haar dromen, haar richting. En één ding werd duidelijk: haar blik staat gericht op de **Olympische Winterspelen van 2029**.

Niet als fantasie. Niet als verre droom. Maar als concreet doel. Als iets waar ze elke dag voor traint, elke ochtend voor opstaat, elke seconde voor leeft.

En ik dacht: *Het zou me niet verbazen als het haar lukt.*

Wanneer ik aan Aline Pelckmans denk, zie ik een jonge vrouw die haar leven in een rechte lijn op het ijs heeft gelegd. Een vrouw die bewijst dat kracht niet luid hoeft te zijn. Dat passie niet schreeuwt. Dat vastberadenheid stil kan zijn.

Ze is iemand die je niet alleen interviewt, maar bewondert. Iemand die je niet alleen ziet, maar voelt. Iemand die je niet alleen hoort, maar onthoudt.

Ik ben blij dat ze bestaat. Blij dat ze glijdt. Blij dat ze haar verhaal deelt, zelfs wanneer het schuurt.

Dit was geen interview — dit was een ontmoeting met een vrouw die bewijst dat echte snelheid niet in kilometers per uur zit, maar in de moed om te blijven gaan.

Wim De Bock & Wendy Honestly

We zijn ze gaan afhalen aan het station van Heist-op-den-Berg. Wim en Wendy. Twee namen die samen klinken als een duet, maar twee mensen die elk hun eigen universum meebrengen.

Wim stond daar, rustig, zelfzeker, met een soort innerlijke stabiliteit die je niet vaak ziet. Blind vanaf zijn geboorte, maar meer ziend dan veel mensen met twee perfecte ogen. Hij weet perfect zijn plan te trekken, beweegt door de wereld met een vanzelfsprekendheid die je stil maakt. Een man die niet kijkt, maar *ziet* — op zijn manier, misschien zelfs beter dan wij allemaal.

Wendy stond naast hem, levendig zoals altijd. Een knuffel van hier tot in Tokio. Vuur in haar stem, licht in haar ogen, een energie die de lucht doet trillen. Het was haar tweede keer in **De Uitnodiging**, maar het voelde alsof ze nooit was weggeweest.

In de studio waren we nog volop bezig met techniek en logistiek. Dus liet ik hen even plaatsnemen in de cafeteria. En zelfs daar — in die kleine tussenruimte — vulden ze de lucht met warmte.

Wim, rustig, bedachtzaam, met een glimlach die je voelt. Wendy, een spring-in-'t-veld, een creatieve duizendpoot, een vrouw die leeft in hoofdletters.

Ze delen samen het project **At The Piano**. En dat voel je. Ze ademen muziek. Ze ademen verhaal. Ze ademen moment.

Wim bracht de ziel van At The Piano mee. Muziek die ademt. Muziek die nuance geeft. Muziek die stiltes laat spreken.

Hij vertelde over zijn jeugd in Beveren-Waas, over het speelgoedpianootje waarop hij als kleuter al melodieën speelde zonder plan, zonder uitleg, puur op gevoel. Over **De Kinderacademie** op VTM, waar hij opviel door zijn natuurlijke affiniteit met het instrument. Over de muziekacademie, waar hij piano en orgel studeerde. Over de bands waarin hij speelde: Starshifter, Going Basic, Blijven Hangen, Vanalleswat, The Staff.

En natuurlijk over zijn jaren bij MNM: **Marathonradio**, waar hij studenten door hun examens loodste met muziek die niet begeleidde, maar *omarmde*. En **Wim That Song**, zijn rubriek in de ochtendshow — een knipoog naar Sing That Song.

Wim is geen pianist. Wim *is* piano.

Wendy Honestly. Een roodharige ziel met vuur, flair en een ontembare drang om te creëren.

Zangeres. Songwriter. Danseres. Rapper. Choreografe. Dichteres. Actrice.

Ze zette haar eerste stappen in de showbizz op de **Purple Piano van Prince**. Het was **Monday Midnite** van Technotronic die haar aanmoedigde om teksten te schrijven. Ze scoorde een gouden plaat met **Lady Masquerade**. Ze werkte samen met DJ's als Mark With a K en David Latour. En vandaag bloeit ze als solo-artieste, met een stem die recht door alles heen snijdt.

Wendy is geen artiest. Wendy *is* kunst — in beweging, in woorden, in adem.

Eenmaal in de studio was het alsof de tijd even ophield. Het was een gesprek uit de losse pols, een **go with the flow**, zonder één moment van stilte. Wim en Wendy vullen elkaar aan zoals water en vuur dat doen: contrasten die elkaar versterken.

Wim bracht rust. Wendy bracht energie. Samen brachten ze magie.

De studio gloeide. Letterlijk. Je voelde het in de lucht, in de muren, in de mensen die luisterden.

Wat ze brachten, was geen optreden. Het was een moment. Een ontmoeting tussen klank en stem, tussen nuance en vuur, tussen stilte en explosie.

Wim liet de piano ademen. Wendy liet de ruimte gloeien.

En samen creëerden ze iets dat zacht natrilt. Iets dat blijft hangen. Iets dat je meeneemt, zelfs wanneer de muziek al lang gestopt is.

Wat mij het meest raakte, was hoe warm ze zijn. Hoe echt. Hoe menselijk.

Wim, met zijn rustige humor, zijn zachte glimlach, zijn ongelooflijke zelfstandigheid. Wendy, met haar knuffels, haar spontaniteit, haar openheid, haar vuur.

Ze kwamen niet om te presteren. Ze kwamen om te *zijn*. En dat voel je.

Wanneer ik aan Wim en Wendy denk, zie ik twee mensen die elkaar niet alleen aanvullen, maar optillen. Twee artiesten die muziek niet spelen, maar leven. Twee zielen die tonen dat kunst ontstaat in het moment — in de ruimte, in de stilte, in de mensen die luisteren.

Dit was geen interview — dit was een ontmoeting met twee kunstenaars die bewijzen dat echte muziek niet gehoord wordt, maar gevoeld.

De Pikkedieve

De Pikkedieve — Marc, Victor, Glenn en Werner — zijn bij De Uitnodiging binnengestoven alsof ze een mini-stoet uit Wiekevorst waren. Niet gewoon binnengekomen, maar binnengevallen, met een energie die je voelt nog voor je ze ziet. En geloof me: als je denkt dat je studio al veel heeft meegemaakt, wacht tot die bende binnenwandelt.

Ze stonden buiten al te wachten in de schaduw. Vier kerels, pint in de hand, lach in de lucht, klaar om er een namiddag van te maken die je niet vergeet. En toen ze binnenkwamen… Zotte energie. Heerlijke chaos. Ambiance waar je geen decibelmeter voor durft bovenhalen.

Het was alsof de studio plots een café werd. Een festival. Een repetitiekot. Een living. Alles tegelijk.

Het was alsof ze thuiskwamen. Marc met zijn guitige blik. Victor met zijn rustige, warme présence. Glenn met zijn guitaar-energie. Werner met zijn typische Pikkedieve-humor.

Ze kwamen binnen alsof ze er al jaren woonden. Geen gêne, geen rem, geen afstand. Gewoon pure menselijkheid, pure warmte, pure goesting.

Moniek en ik keken naar elkaar en dachten hetzelfde: Dit wordt een seizoensafsluiter zoals je ze in boeken zou willen schrijven.

Nog voor we goed en wel begonnen waren, zat de studio vol leven. Ze praatten, lachten, zongen, improviseerden. Een go with the flow-gesprek, zonder één moment van stilte. Ik hoefde niets te sturen. Niets te trekken. Niets te redden.

De Pikkedieve zijn een gesprek op zichzelf. Je moet alleen luisteren.

En dat is het mooiste wat je als presentator kunt meemaken.

En alsof dat nog niet genoeg was, trakteerden ze ons op drie unplugged nummers. Zomaar. Uit het niets. Met een naturel die je alleen vindt bij mensen die muziek niet spelen, maar leven.

De studio werd een mini-festival. Een warme namiddag in Wiekevorst, maar dan binnen vier muren. Je voelt dat meteen: dit was geen optreden. Dit was een moment.

Een moment dat zacht natrilt. Een moment dat blijft hangen. Een moment dat je meeneemt, zelfs wanneer de muziek al lang gestopt is.

De Pikkedieve zijn geen band. Ze zijn een familie. Een kliek. Een bende die elkaar optilt, uitlacht, ondersteunt, draagt.

Ze brengen muziek die ruikt naar kermis, naar zomer, naar pinten die te snel leeg zijn, naar avonden die te kort duren. Maar tegelijk zit er in hun werk een eerlijkheid die je raakt. Een soort Kempense poëzie die zich verstopt achter humor, maar altijd opduikt wanneer je het niet verwacht.

Ze zijn warm. Ze zijn luid. Ze zijn grappig. Ze zijn echt.

Wat mij het meest raakte, was hun spontaniteit. Hun menselijkheid. Hun bereidheid om te geven.

Ze zeiden het zonder nadenken: "Als ge ooit een benefiet hebt, wij komen spelen."

Geen voorwaarden. Geen contracten. Geen gedoe.

Gewoon: Wij komen. Punt.

Dat zegt alles.

Toen ze vertrokken, voelde de studio anders. Warmer. Lichter. Gevulder.

Alsof ze iets hadden achtergelaten dat je niet kunt benoemen, maar wel kunt voelen.

En ik dacht: Dit is waarom ik radio maak. Voor dit soort namiddagen. Voor dit soort mensen. Voor dit soort momenten.

Wanneer ik aan De Pikkedieve denk, zie ik vier mannen die bewijzen dat muziek niet altijd strak moet zijn om sterk te zijn. Dat humor niet altijd licht moet zijn om diep te zijn. Dat ambiance niet altijd luid moet zijn om te raken.

Ze zijn een bende die je niet alleen hoort, maar voelt. Een groep die je niet alleen ziet, maar onthoudt. Een fenomeen dat je niet alleen interviewt, maar meeneemt.

Ik ben blij dat ze bestaan. Blij dat ze zingen. Blij dat ze onze studio lieten gloeien.

Dit was geen interview — dit was een ontmoeting met een groep die bewijst dat echte muziek begint waar je ophoudt met jezelf te verbergen.

Slotwoord

En zo zijn we aan het einde gekomen van dit boek. Niet omdat de verhalen op zijn, maar omdat een mens nu eenmaal ergens een punt moet zetten — al is het maar om even adem te halen.

Wat begon als een reeks gesprekken, groeide uit tot een verzameling ontmoetingen die mij hebben geraakt, verrast, ontroerd en soms zelfs compleet van mijn sokken geblazen. Ik heb gelachen, geluisterd, geleerd… en af en toe gedacht: *"Hoe is het in godsnaam mogelijk dat dit allemaal in mijn s past?"*

Aan al mijn gasten: dank je wel. Voor jullie eerlijkheid, jullie warmte, jullie zotheid, jullie littekens, jullie talent, jullie verhalen. Jullie hebben mij meer gegeven dan jullie misschien beseffen.

Aan jou, lezer: dank je wel om mee te wandelen. Om te blijven lezen, zelfs wanneer ik weer eens te lang uitweidde. Om te voelen wat ik voelde. Om te lachen waar ik lachte. Om geraakt te worden waar ik stil werd.

En aan mezelf wil ik dit zeggen: Blijf uitnodigen. Blijf luisteren. Blijf nieuwsgierig. Blijf geloven dat één gesprek een verschil kan maken. Want dat doet het — elke keer opnieuw.

Dit boek sluit hier, maar *De Uitnodiging* stopt niet. Zolang er mensen zijn met verhalen, zolang er stemmen zijn die gehoord willen worden, zolang er harten zijn die iets willen delen, zal er altijd een stoel klaarstaan.

Bij mij. Bij ons. In de studio, op papier, of gewoon in het leven.

Tot de volgende ontmoeting — en geloof me, die komt sneller dan je denkt.

Affiches van 5 jaar “De Uitnodiging”

De Uitnodiging
Zondag 28 nov
om 15u
Ingrid & Luc Caals
RADIO APOLLO
WWW.RADIOAPOLLO.BE

" De Uitnodiging"
Zondag 5 dec van
15u tot 17u
met
Gerda Seyen
Finaliste The Voice Senior 2020
alain@radioapollo.be
RADIO APOLLO
WWW.RADIOAPOLLO.BE

De Uitnodiging zondag 12 dec
Ilse Van den Broeck
alias
Elisabeth Wolf
Bassiste, pianiste, zang, lerares
een echte muzikale
duizendpoot!
alain@radioapollo.be
RADIO APOLLO
www.radioapollo.be

De Uitnodiging
Zondag 19 dec van 15 tot 17u
Het Ambiance Duo
Andrea Schön
en
Mike Grondy
alain@radioapollo.be
RADIO APOLLO
www.radioapollo.be

De Uitnodiging
Zondag 9 januari 2022
van 15u tot 17u
met als gaste
"Corry Konings"
live in de
studio!!
alain@radioapollo.be
RADIO APOLLO
www.radioapollo.be

De Uitnodiging
Zondag 16 januari
van 15u tot 17u
Met
Roland van
Beeck
Winnaar van "De Voice Senior 2020
FINALE
alain@radioapollo.be
RADIO APOLLO
www.radioapollo.be

"De Uitnodiging"
Zondag 23 januari
van 15 tot 17u
met
Ive Rénaarts
alain@radioapollo.be
App Store
Google Play
RADIO APOLLO
www.radioapollo.be

"De Uitnodiging"
Op zondag
Met niemand minder dan
Monica Vanleke
Schrijfster, schilder, en zoveel meer...
alain@radioapollo.be
App Store
Google Play
RADIO APOLLO
www.radioapollo.be

"De Uitnodiging"
Op zondag
met
Magalie Gelin
Vocal Coach
alain@radioapollo.be
www.radioapollo.be

De Uitnodiging
Zondag
met
Marlies Verschueren
Een transvrouw en haar verhaal
"Men is geen vrouw, men wordt het"
-Simone De Beauvoir-
www.radioapollo.be

De Uitnodiging
zondag 27 februari van 15u
tot 17u
met
Daisy Opdebeeck
Deelneemster aan Belgium's got talent
&
The Voice van Vlaanderen
Vijfde plaats op het
"World Songfestival for the blinds"
www.radioapollo.be

De Uitnodiging
Zondag 6 maart om 15u
met
Micha Marah
Zangeres - presentatrice bij MentTv
www.radioapollo.be

De Uitnodiging zondag 13 maart 2022
van 15u tot 17u
met niemand minder
dan:
Marc Dex

"De Uitnodiging"
Zondag 27 maart
vanaf 15u
met
Chereez
Info: alain@radioapollo.be
www.radioapollo.be

De Uitnodiging
Zondag 20 maart 2022
Van 16u tot 17u
Nicholas
Van 15u tot 16u
Lore Verelst
www.radioapollo.be
Info: alain@radioapollo.be

De Uitnodiging
Zondag 17 april
Paaszondag
Liselotte Vandooren
Een gezellige babbel, met live muziek
Van 15u tot 17u
Info: alain@radioapollo.be
www.radioapollo.be

De Uitnodiging, zondag 3 april
om 15u met
Mo'reen
De Uitnodiging
Info: alain@radioapollo.be
www.radioapollo.be

De Uitnodiging zondag 10 april om 15u.
De Uitnodiging
"Klaus Wallerstorfer"
Oostenrijks radio en tv presentator, zanger!
Info: alain@radioapollo.be
www.radioapollo.be

De Uitnodiging
Zondag 8 mei
van 15u tot 17u
Ilse Melis
van de Coverband
Yune
Info: alain@radioapollo.be
www.radioapollo.be

De Uitnodiging
Zondag 15 mei
15u - 17u
Maite Goossens
Voormalig nieuwsanker bij o.a.
Q-Music & Joe
Info: alain@radioapollo.be
www.radioapollo.be

De Uitnodiging
Top Pops
Zondag 12 juni
vanaf 15u
Ine
Teresa
Kelly
Kim
www.radioapollo.be
Info: alain@radioapollo.be
©2022 Alain Maesen

De Uitnodiging
Zondag 19 juni van 15u tot 17u
Met Special Guest
Anne J.
www.anne-j.com
Info: alain@radioapollo.be
www.radioapollo.be

De Uitnodiging
Seizoen 2 vanaf zondag
4 sept om 15u.
Met als gast:
Thomas Smith
alain@radioapollo.be
www.radioapollo.be
https://www.facebook.com/deuitnodiging
©2022 Alain Maesen

Yana Saelen
De Uitnodiging
Zondag 11 september van 15u tot 17u
Yana
www.radioapollo.be
https://www.facebook.com/deuitnodiging
alain@radioapollo.be
©2022 Alain Maesen

De Uitnodiging
Zondag 18 september
van 15 tot 17u
Lia Linda
www.radioapollo.be https://www.facebook.com/deuitnodiging alain@radioapollo.be

De Uitnodiging
zondag 25 sept om 15u
met
Sven De Ridder
www.radioapollo.be
www.facebook.com/deuitnodiging

De Uitnodiging
Zondag 9 oktober
van 15u tot 17u
met levende legende
Jean Blaute
alain@radioapollo.be www.facebook.com/deuitnodiging www.radioapollo.be

De Uitnodiging
Zondag 16 oktober 2022
van 15u tot 17u
Eva De Roovere
alain@radioapollo.be www.facebook.com/deuitnodiging www.radioapollo.be

De Uitnodiging
Zondag 23 okt 2022
van 15u tot 17u
Lady Linn
alain@radioapollo.be www.facebook.com/deuitnodiging www.radioapollo.be

"De Uitnodiging"
Zondag 30 okt 2022
van 15u tot 17u
met als gast
Warre Borgmans
alain@radioapollo.be www.facebook.com/deuitnodiging www.radioapollo.be

"De Uitnodiging"
Zondag 6 november 2022
van 15u tot 17u
met als gaste
Kythana
www.radioapollo.be www.facebook.com/deuitnodiging alain@radioapollo.be

"De Uitnodiging"
Zondag 13 nov 2022
van 15 tot 17u met als gast
"Guido Belcanto"
alain@radioapollo.be www.radioapollo.be

De Uitnodiging
Zondag 20 november 2022
van 15u tot 17u
met als gaste
Chelsey Sparkle
Drag Queen
De Uitnodiging
www.radioapollo.be
www.facebook.com/deuitnodiging
alain@radioapollo.be

De Uitnodiging-Die Einladung
met - mit
„Anna Coa"
zondag 4 december van 15u tot 17u
De Uitnodiging
www.facebook.com/deuitnodiging
www.radioapollo.be
www.annacoa.at

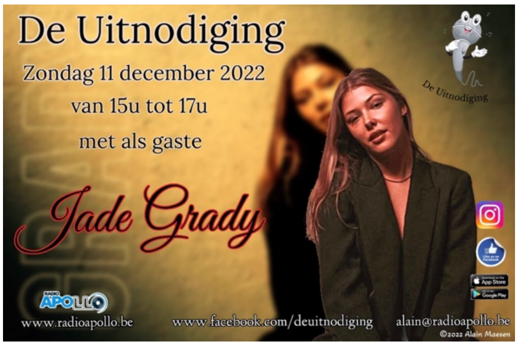
De Uitnodiging
Zondag 11 december 2022
van 15u tot 17u
met als gaste
Jade Grady
De Uitnodiging
www.radioapollo.be
www.facebook.com/deuitnodiging
alain@radioapollo.be

De Uitnodiging
Zondag 18 december
Van 15u tot 17u
met als gast
Marc Willems
Merry Christmas!
www.facebook.com/deuitnodiging
www.radioapollo.be
alain@radioapollo.be

De Uitnodiging op Kerstdag
met
John Jameson
www.facebook.com/deuitnodiging
www.radioapollo.be
alain@radioapollo.be

De Uitnodiging
Zondag 8 januari 2023
van 15 tot 17u
Mydonna
www.facebook.com/deuitnodiging
www.radioapollo.be
alain@radioapollo.be

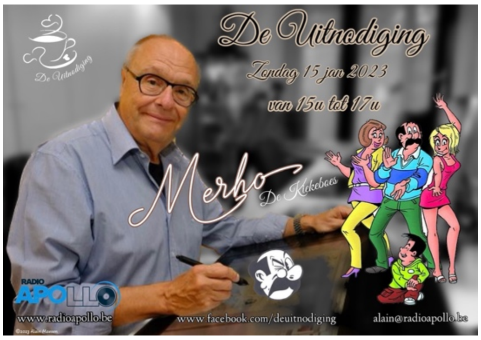
De Uitnodiging
Zondag 15 jan 2023
van 15u tot 17u
Merho
De Kiekeboes
www.radioapollo.be
www.facebook.com/deuitnodiging
alain@radioapollo.be

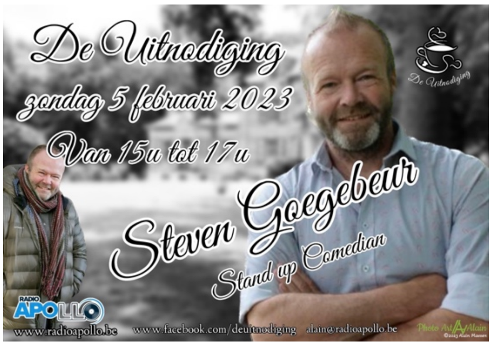
De Uitnodiging
zondag 5 februari 2023
Van 15u tot 17u
Steven Goegebeur
Stand up Comedian
www.radioapollo.be
www.facebook.com/deuitnodiging
alain@radioapollo.be

De Uitnodiging
Zondag 28 mei
15u - 17u
Jessy De Smet & Rita Roelandt
RADIO APOLLO
www.facebook.com/deuitnodiging
www.radioapollo.be
alain@radioapollo.be

Bekend van o.a
Crimi Clowns
Chausee D'Amour
Matroesjka's
Undercover
De bunker
En nog veel meer...
De Uitnodiging
Zondag 3 sept
15 - 17u
Manou Kersting
RADIO APOLLO
www.radioapollo.be
www.facebook.com/deuitnodiging
alain@radioapollo.be

De Uitnodiging
Zondag 24 sept
15 - 17u
Je suis Pipi
Calendar Girls
De twaalf
Assisen 1 - De sterren moord
En veel meer...
Veerle Malschaert
RADIO APOLLO
alain@radioapollo.be
www.facebook.com/deuitnodiging
www.radioapollo.be

De Uitnodiging
Zondag 29 januari
Diana More
Iva Pauwels
APOLLO
www.radioapollo.be
alain@radioapollo.be
www.facebook.com/deuitnodiging

DE UITNODIGING
ZONDAG 17 SEPTEMBER
15 - 17U
SPECIAL GUEST
Donna Presley
NICHT VAN WIJLEN ELVIS PRESLEY
RADIO APOLLO
alain@radioapollo.be
www.facebook.com/deuitnodiging
www.radioapollo.be

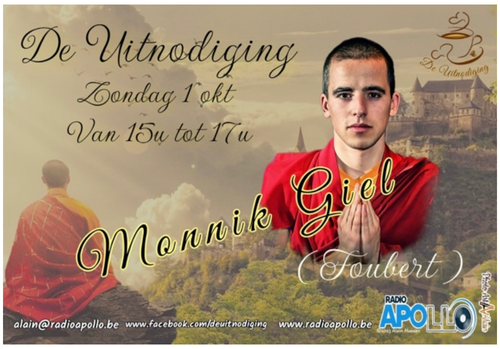
De Uitnodiging
Zondag 1 okt
Van 15u tot 17u
Monnik Giel
(Foubert)
alain@radioapollo.be
www.facebook.com/deuitnodiging
www.radioapollo.be
RADIO APOLLO

De Uitnodiging
Zondag 15 oktober van 15 tot 17 uur
David Cantré
(Good Shape)
RADIO APOLLO
www.radioapollo.be
www.facebook.com/deuitnodiging
GOODSHAPE
alain@radioapollo.be

De Uitnodiging zondag 22 okt
van 15 tot 17u.
Karlijn Sileghem
alain@radioapollo.be
www.facebook.com/deuitnodiging
www.radioapollo.be
RADIO APOLLO

De Uitnodiging
Zondag 22 oktober
van 15u tot 17u
Nel Black
alain@radioapollo.be www.facebook.com/deuitnodiging www.radioapollo.be
RADIO APOLLO

De Uitnodiging zondag 29 okt
van
15u
tot
17u
The Jacquelines
RADIO APOLLO
www.radioapollo.be www.facebook.com/deuitnodiging alain@radioapollo.be

De Uitnodiging
zondag 5 nov
15 - 17u
Johnny Trash
RADIO APOLLO
www.radioapollo.be www.facebook.com/deuitnodiging alain@radioapollo.be

De Uitnodiging
zondag 12 nov
vanaf 15u
DE KRONIEKEN VAN
AMORAS
FILIP&MATHILDE
Charel Cambré
RADIO APOLLO
www.radioapollo.be www.facebook.com/deuitnodiging alain@radioapollo.be

De Uitnodiging
zondag 19 nov
15u - 17u
Jeff Brown
The Sweet
Jeff Brown
RADIO APOLLO
www.radioapollo.be www.facebook.com/deuitnodiging alain@radioapollo.be

De Uitnodiging
zondag 26 november
15 - 17u
Ingrid
Xavier
Vocalix
alain@radioapollo.be www.facebook.com/deuitnodiging www.radioapollo.be
RADIO APOLLO

De Uitnodiging
zondag 3 dec
15 - 17u
WALK ON WATER
Karen Boelaerts
De échte zangeres van 'Lift u up' van 2 Fabiola en 'Walk on water' van Milk Inc.
VTM
SOUNDMIXSHOW
1991
RADIO APOLLO
www.radioapollo.be www.facebook.com/deuitnodiging alain@radioapollo.be

De Uitnodiging
Zondag 3 dec
15 - 17u
Alexandra Moreels
Ondraaglijk lichte zeden
RADIO APOLLO
www.radioapollo.be www.facebook.com/deuitnodiging alain@radioapollo.be

De Uitnodiging
Zon 17 dec 2023
15 - 17u
Frank Duboccage
vtm
RADIO APOLLO

De Uitnodiging
Zondag 24 dec 2023
15 – 17u
Jay Thompson
alain@radioapollo.be
www.radioapollo.be
RADIO APOLLO

De Uitnodiging
zondag 14 januari 2024
15u - 17u
Linda De Ridder
alain@radioapollo.be
www.facebook.com/deuitnodiging
www.radioapollo.be
RADIO APOLLO

De Uitnodiging
zondag 21 januari 2024
15u - 17u
Jeff Wisnom
alain@radioapollo.be
www.facebook.com/deuitnodiging
www.radioapollo.be
RADIO APOLLO

De Uitnodiging zondag 28 januari 2024
15 - 17 h
Wendy
WENATHA
Nathalie
www.radioapollo.be
RADIO APOLLO
www.facebook.com/deuitnodiging
alain@radioapollo.be

De Uitnodiging
zondag 11 februari 2024
15 - 17u
Lisa Del Bo
RADIO APOLLO
www.radioapollo.be
www.facebook.com/deuitnodiging
alain@radioapollo.be

De Uitnodiging
zondag 18 februari 2024
15-17u
Jan Leyers
alain@radioapollo.be
www.facebook.com/deuitnodiging
www.radioapollo.be
RADIO APOLLO

De Uitnodiging zondag 18 februari 2024
19-21u
Liza - Roos Verbeeck
alain@radioapollo.be
www.facebook.com/deuitnodiging
www.radioapollo.be
RADIO APOLLO

De Uitnodiging zondag 3 maart 2024
15u - 17u
Eva De Bleeker
Politicus, echtgenote, mama, huisvrouw
APOLLO
www.radioapollo.be www.facebook.com/deuitnodiging alain@radioapollo.be

De Uitnodiging
zondag 24 maart 2024
15 - 17u
Karen Schroeven
zangeres/ actrice
APOLLO
www.radioapollo.be www.facebook.com/deuitnodiging alain@radioapollo.be

De Uitnodiging zondag 31 maart 2024
van 15 tot 17u
Axl Peleman
alain@radioapollo.be www.facebook.com/deuitnodiging www.radioapollo.be
APOLLO

De Uitnodiging, zondag 7 april 2024
15u - 17u
Marieke Bresseleers
alain@radioapollo.be www.facebook.com/deuitnodiging www.radioapollo.be
APOLLO

De Uitnodiging
zondag 21 april 2024
15u - 17u
Marina Barskaya
APOLLO
www.radioapollo.be www.facebook.com/deuitnodiging alain@radioapollo.be

De Uitnodiging,
zondag 28 april 2024
15u - 17u
Ondine Quackelbeen
alain@radioapollo.be www.facebook.com/deuitnodiging www.radioapollo.be
APOLLO

De Uitnodiging, zondag 5 mei 2024
15u - 17u
Els Seymus
alain@radioapollo.be www.facebook.com/deuitnodiging www.radioapollo.be
APOLLO

De Uitnodiging, zondag 19 mei 2024
15 - 17u
Elise Bundervoet
APOLLO
alain@radioapollo.be www.facebook.com/deuitnodiging www.radioapollo.be

De Uitnodiging,
zondag 26 mei 2024
15u - 17u
Leen De Haes
RADIO APOLLO
alain@radioapollo.be
www.facebook.com/deuitnodiging
www.radioapollo.be

De Uitnodiging, zondag 16 juni 2024
15 - 17u
Sabien Tiels
RADIO APOLLO
alain@radioapollo.be
www.facebook.com/deuitnodiging
www.radioapollo.be

De Uitnodiging, zondag 30 juni 2024
Berritta
XXX
15u - 17u
RADIO APOLLO
alain@radioapollo.be
www.facebook.com/deuitnodiging
www.radioapollo.be

De Uitnodiging, zondag 8 september 2024
15u - 17u
Cambodia
Kris Janssens
RADIO APOLLO
alain@radioapollo.be
www.facebook.com/deuitnodiging
www.radioapollo.be

De Uitnodiging,
zondag 1 september 2024
15 - 17u
SAMSON
EMLY STARR
1981
Emly Starr
alain@radioapollo.be
www.facebook.com/deuitnodiging
www.radioapollo.be
RADIO APOLLO

De Uitnodiging op zondag 15
september vanaf
15u tot 17u
De Uitnodiging
Sarah Knight
RADIO APOLLO
alain@radioapollo.be
www.facebook.com/deuitnodiging
www.radioapollo.be

De Uitnodiging, zondag 22
september 2024
15u - 17u
De Uitnodiging
Nina Babet
RADIO APOLLO
alain@radioapollo.be
www.facebook.com/deuitnodiging
www.radioapollo.be

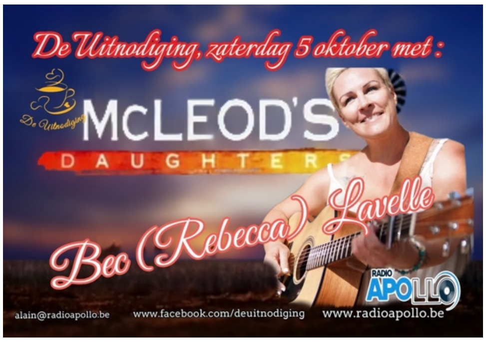
De Uitnodiging, zaterdag 5 oktober met :
De Uitnodiging
McLEOD'S
DAUGHTERS
Bec (Rebecca) Lavelle
RADIO APOLLO
alain@radioapollo.be
www.facebook.com/deuitnodiging
www.radioapollo.be

De Uitnodiging zondag 6 oktober 2024
15u - 17u
Veronique Vanhoucke
RADIO
APOLLO
alain@radioapollo.be www.facebook.com/deuitnodiging www.radioapollo.be

De Uitnodiging, zondag 13 oktober
2024
15 - 17u
Jenne Decleir
RADIO
APOLLO
alain@radioapollo.be www.facebook.com/deuitnodiging www.radioapollo.be

De Uitnodiging, zondag 20 oktober 2024
15 - 17u
Triple Road
RADIO
APOLLO
alain@radioapollo.be www.facebook.com/deuitnodiging www.radioapollo.be

De Uitnodiging, zondag 27
oktober 2024
15u - 17u
Maya Hakvoort
RADIO
APOLLO
alain@radioapollo.be www.facebook.com/deuitnodiging www.radioapollo.be

De Uitnodiging
Zondag 10 november 2024
15 - 17u
Anja Yelles
Aangebrande
Soep
RADIO
APOLLO
alain@radioapollo.be
www.facebook.com/deuitnodiging
www.radioapollo.be

De Uitnodiging, zondag 17 nov
2024,
15 - 17u
Oljana Weyler
RADIO
APOLLO
alain@radioapollo.be www.facebook.com/deuitnodiging www.radioapollo.be

De Uitnodiging, zondag 1 december 2024
15-17u
Sylvia Van Driessche
RADIO
APOLLO
alain@radioapollo.be www.facebook.com/deuitnodiging www.radioapollo.be

DE UITNODIGING, ZONDAG 8 DECEMBER 2024
15 - 17U
Wendy Peeters
RADIO
APOLLO
alain@radioapollo.be www.facebook.com/deuitnodiging www.radioapollo.be

De Uitnodiging
Zondag 15 december 2024
15 - 17h
BODIA
Daniel Lambo
Patje The Fox
Donderdag 26 december 202
CRAZY
KROEGENTOCHT
FREE EVENT
Heist-op-den-Be
Raf Verelst
alain@radioapollo.be
www.facebook.com/deuitnodiging
RADIO APOLLO

The Invitation, 22 december 2024
15 - 17u.
Elke Vandebroek
Regional Radio Salzkammergut
alain@radioapollo.be
www.facebook.com/deuitnodiging
https://laut.fm/regionalradio_salzkammergut

DE UITNODIGING, ZONDAG 29 DECEMBER 2024
15 - 17U
CRICKET HILL MUSIC
De Uitnodiging
Luc
Standaert
alain@radioapollo.be
www.facebook.com/deuitnodiging
www.radioapollo.be
RADIO APOLLO

De Uitnodiging, zondag 5 januari 2025
15 - 17u
Annemieke van Dam
alain@radioapollo.be
www.facebook.com/deuitnodiging
www.radioapollo.be
RADIO APOLLO

De Uitnodiging, zondag 12
januari 2025
15 - 17u
Hanne Deneire
VOEL
DENK
DOE
alain@radioapollo.be
www.facebook.com/deuitnodiging
www.radioapollo.be
RADIO APOLLO

De Uitnodiging, zondag
26 januari 2025
15 - 17u
De Uitnodiging
Sandy Maesen
alain@radioapollo.be
www.facebook.com/deuitnodiging
www.radioapollo.be
RADIO APOLLO

De Uitnodiging, zondag 2 februari 2025
15u - 17u
Eliane Rodrigues
RADIO APOLLO

DE UITNODIGING, ZONDAG 9 FEBRUARI 2025
15 - 17U
CARMAMUSE
Carmen Man
RADIO APOLLO

De Uitnodiging
Nikki Rose
alain@radioapollo.be www.facebook.com/deuitnodiging www.radioapollo.be
RADIO APOLLO

DE UITNODIGING,
ZONDAG 23 FEBRUARI 2025
VANAF 15U
Sasha & Davy
RADIO APOLLO

De Uitnodiging
zondag, 23 februari
2025
Vanaf 16u
Niels Albert
alain@radioapollo.be www.facebook.com/deuitnodiging www.radioapollo.be
RADIO APOLLO

De Uitnodiging, zondag 2 maart 2025
15 - 17u
Dorien Leyers
RADIO APOLLO

De Uitnodiging, zondag 16 maart 2025
15 - 17u
THIS IS
TINA
TURNER
Simply The Best
FT. MO'REEN & BIG LIVE BAND
alain@radioapollo.be www.facebook.com/deuitnodiging www.radioapollo.be
RADIO APOLLO

De Uitnodiging, zondag 23 maart
15 - 17u
EIGEN
KWEEK
Bevergem
PREUTE
LEUTE
Sebastien Dewaele
alain@radioapollo.be www.facebook.com/deuitnodiging www.radioapollo.be
RADIO APOLLO

De Uitnodiging, zondag 13 april 2025
Special naar aanleiding van het 25 jaar
overlijden van Jimmy Ross
15 - 17u
Jimmy Ross
Joy Ross
alain@radioapollo.be www.facebook.com/deuitnodiging www.radioapollo.be
RADIO APOLLO

De Uitnodiging, zondag 30 maart 2025
15 - 17u
Marijke Macken
alain@radioapollo.be www.facebook.com/deuitnodiging www.radioapollo.be
RADIO APOLLO

DE UITNODIGING, ZONDAG 6 APRIL 2025
15 - 17U
4TACT
alain@radioapollo.be
www.radioapollo.be
RADIO APOLLO

De Uitnodiging, zondag 20 april 2025 15 - 17u
POLYAMORIE
LIEFDE IN OVERVLOED
Lenna Dufin
De Uitnodiging
RADIO APOLLO
alain@radioapollo.be www.facebook.com/deuitnodiging www.radioapollo.be

De Uitnodiging, zondag 4 mei 2025
van 15 tot 17u
Def Dames Dope
De Uitnodiging
alain@radioapollo.be
www.radioapollo.be
APOLLO

De Uitnodiging, zondag 18 mei,
15u-17u
Samuel Helsen
RADIO APOLLO
De Uitnodiging
alain@radioapollo.be www.radioapollo.be

De Uitnodiging, zondag 8 juni 2025
15 - 17u
Karlijn Sileghem
RADIO APOLLO
www.radioapollo.be
alain@radioapollo.be
De Uitnodiging

DE UITNODIGING
ZONDAG 22
JUNI
Eric Beyrens
RADIO APOLLO
www.radioapollo.be alain@radioapollo.be
De Uitnodiging

DE UITNODIGING
ZONDAG 29 JUNI
2025
Rasta Poupa Jami
De Uitnodiging
alain@radioapollo.be
www.radioapollo.be
RADIO APOLLO

DE UITNODIGING, ZONDAG 7 SEPT 2025
15-17U
JOE FM
Vtaya
NOSTALGIE
What a feeling!
Leen Demaré
De Uitnodiging
alain@radioapollo.be www.radioapollo.be
RADIO APOLLO

DE UITNODIGING, ZONDAG 14 SEPTEMBER 2025
Lilith D'licious
Sarah Dries
alain@radioapollo.be
www.radioapollo.be
RADIO APOLLO

De Uitnodiging, zondag 21 september 2025
four
Wendy Satyn
alain@radioapollo.be
www.radioapollo.be
RADIO APOLLO

De Uitnodiging, zondag 28 september
Jettie Pallettie
RADIO APOLLO
alain@radioapollo.be
www.radioapollo.be

De Uitnodiging, zondag 5 okt 2025
Kathleen Goossens
alain@radioapollo.be
www.radioapollo.be
RADIO APOLLO

De Uitnodiging, zondag 26 okt 2025
Liselotte Van Dooren
RADIO APOLLO
alain@radioapollo.be
www.radioapollo.be

De Uitnodiging, zondag 2 november 2025
Tristan Faes
alain@radioapollo.be
www.radioapollo.be
RADIO APOLLO

De Uitnodiging, zondag 9 november 2025
Daisy Thijs
alain@radioapollo.be
www.radioapollo.be
RADIO APOLLO

De Uitnodiging, zondag 16 november 2025
Roosje Pertz
alain@radioapollo.be
www.radioapollo.be
RADIO APOLLO

De Uitnodiging, zondag 23 november 2025
LIVE
MUSIC
Nancy Lahaye
RADIO
APOLLO
alain@radioapollo.be
www.radioapollo.be
De Uitnodiging

De Uitnodiging, zondag 7 december 2025
Kijk
Uit
Sofie Lenaerts
RADIO
APOLLO
alain@radioapollo.be
www.radioapollo.be

De Uitnodiging, zondag 21 december 2025
Nicole Conring
RADIO
APOLLO
alain@radioapollo.be
www.radioapollo.be
De Uitnodiging

De Uitnodiging, zondag 14 december 2025
Big Brother
Katja Vanopdenbosch
APOLLO
alain@radioapollo.be
www.radioapollo.be

De Uitnodiging, zondag 18 januari 2026
CAFÉ
DE LICHTTOREN
CAFE
Bert Cosemans
De Uitnodiging
alain@radioapollo.be
www.radioapollo.be
RADIO
APOLLO

De Uitnodiging, zondag 25 januari 2026
NOONBIRDS
Isabel De Beule
De Uitnodiging
alain@radioapollo.be
www.radioapollo.be
RADIO
APOLLO

De Uitnodiging, zondag 1 februari 2026
HUMO'S
COMEDY
CUP
Evi Rosiers
De Uitnodiging
alain@radioapollo.be
www.radioapollo.be
RADIO
APOLLO

De Uitnodiging, zondag 8 februari 2026
Kirri Valvekens
De Uitnodiging
alain@radioapollo.be
www.radioapollo.be
RADIO
APOLLO

De Uitnodiging, zondag 15 februari 2026
Els Meulemans
alain@radioapollo.be
www.radioapollo.be
APOLLO

De Uitnodiging
Cristina Sevilla
Helen De Quiroga
Baccara
alain@radioapollo.be
www.radioapollo.be

De Uitnodiging
Isabelle A
alain@radioapollo.be
www.radioapollo.be

De Uitnodiging, zondag 22 februari 2026
The Sweet
The Trems
Cats in Space
The Original Jukebox Heroes
Jeff Brown
alain@radioapollo.be
www.radioapollo.be

De Uitnodiging, zondag 8 maart 2026
200
Johanna Rediers
alain@radioapollo.be
www.radioapollo.be

De Uitnodiging
Zondag 22 maart 2026
Sarah Uwanyirigira
"Sungira"
alain@radioapollo.be
www.radioapollo.be

De Uitnodiging
Zondag 29 maart 2026
An Nelissen
alain@radioapollo.be
www.radioapollo.be
APOLLO

De Uitnodiging
Zondag 19 april 2026
vanaf 15u
Zanger Zonder Naam
&
De Zondaars
alain@radioapollo.be
www.radioapollo.be
APOLLO

De Uitnodiging
Zondag 3 mei 2026
TEAM LOU
Sylvia TOPS
alain@radioapollo.be
www.radioapollo.be
APOLLO

De Uitnodiging zondag 17 mei 2026
Anja Maesen
alain@radioapollo.be
www.radioapollo.be
APOLLO

DE UITNODIGING, ZONDAG 7 JUNI 2026
VANAF 15U
ALINE PELCKMANS
alain@radioapollo.be
www.radioapollo.be
APOLLO

De Uitnodiging, zondag 12 juli 2026
Vanaf 15u
Pikkedieve
CHIEF
LOS ANGELES POLICE
De Pikkedieve
alain@radioapollo.be
www.radioapollo.be
RADIO
APOLLO

Vandaag is er geen Uitnodiging
ON AIR
Moniek en Alain houden je gezelschap met een mooie playlist.

De Uitnodiging, zondag 14 juni 2026 vanaf 15u
Wim De Bock & Wendy Honestly
alain@radioapollo.be
www.radioapollo.be
APOLLO

Radio Apollo
Het was zo leuk! dank u!!!
Sylvia
2026

RADIO APOLLO
DE UITNODIGING
ZONDAG 12 NOVEMBER VANAF 15 U
CHAREL CAMBRE

De Uitnodiging

5 jaar verhalen en muzick

Vijf jaar lang namen ***Alain & Moniek*** luisteraars
mee op een reis vol verhalen, klanken en ontmoetingen.

Van kleine momenten tot grote emoties –
De Uitnodiging groeide uit tot een radioprogramma
dat mensen verbindt, inspireert en ontroert.

Dit jubileumbook is een bundel van warmte,
humor en herkenning – een ode aan
de kracht van radio en de magie
van een good gesprek.

Alain & Moniek